

11 SEPTEMBER

EEN ONDERZOEK NAAR DE FEITEN

David Ray Griffin

1 1 S E P T E M B E R

Een onderzoek naar de feiten

Vertaald door Jesse Goossens

LEMNISCAAT

Bij de omslagfoto:

‘Er waren opvallende kenmerken die erop wezen dat de Twin Towers door explosieven werden neergehaald: een groot deel van het beton werd midden in de lucht verpulverd en het stof werd horizontaal uit de gebouwen gestuwd, waardoor er enorme stofwolken ontstonden.’

– David Ray Griffin (zie pagina 214)

www.lemniscaat.nl

www.globalisering.com

© Nederlandse vertaling: Jesse Goossens

© David Ray Griffin, 2004

© Nawoord bij de Nederlandse editie: David Ray Griffin, 2006

© Voorwoord: Richard Falk, 2004

Nederlandse rechten: Lemniscaat b.v., Rotterdam, 2006

I S B N 90 5637 856 2

Oorspronkelijke titel: *The New Pearl Harbor: Disturbing Questions about the Bush Administration and 9/11* (Updated edition with a new afterword)

Published by arrangement with Olive Branch Press, an imprint of Interlink Publishing Group, Inc., Northampton, Massachusetts

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vormgeving Marc Suvaal

Druk- en bindwerk Krips, Meppel

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig milieuverontreinigend transport is vermeden.

INHOUD

Voorwoord door Richard Falk 7

Inleiding 13

DEEL 1 De gebeurtenissen van 11 september 29

- 1 Vlucht 11 en Vlucht 175: Hoe is het mogelijk dat de kapers in hun opzet zijn geslaagd? 31
- 2 Vlucht 77: Was dit werkelijk het vliegtuig dat het Pentagon trof? 55
- 3 Vlucht 93: Was dit die ene vlucht die werd neergeschoten? 81
- 4 Het gedrag van de president: Waarom deed hij zoals hij deed? 89

DEEL 2 De bredere context 97

- 5 Hadden Amerikaanse autoriteiten voorkennis van 11 september? 99
- 6 Hebben Amerikaanse autoriteiten voorafgaand aan 11 september bepaalde onderzoeken gedwarsboomd? 107
- 7 Hadden Amerikaanse autoriteiten hun redenen om 11 september te laten gebeuren? 121
- 8 Hebben Amerikaanse autoriteiten de onderzoeken en het verzamelen van gegevens na 11 september verhinderd? 139

DEEL 3 Conclusie 159

- 9 Is medeplichtigheid van de Amerikaanse overheid de meest logische verklaring? 161
- 10 De noodzaak van een volledig onderzoek 181

Nawoord bij de tweede Amerikaanse editie 205

Nawoord bij de Nederlandse editie. Omissies en verdraaiingen in

The 9/11 Commission Report: Een opvallend patroon 239

Noten 249

Namenregister 297

Dankwoord 302

Over de auteur 304

Foto's 305

David Ray Griffin heeft een buitengewoon boek geschreven. Zelfs als je voor maar dertig procent onbevooroordeeld bent, verandert dit boek als je het zorgvuldig leest vrijwel zeker je denkwijze over de manier waarop de grondwettelijke democratie van de Verenigde Staten in de hoogste regionen van de regering werkt. In die zin is dit een verontrustend boek dat een diepgaande crisis aan het licht brengt in de politieke legitimiteit van de machtigste soevereine staat uit de wereldgeschiedenis – van een land dat bovendien de eerste oorlog is begonnen die niet door landsgrenzen wordt bepaald, en waarvan niet duidelijk is wanneer hij als gewonnen of verloren moet worden beschouwd. Als *11 september: Een onderzoek naar de feiten* de aandacht van lezers en media krijgt die het overduidelijk verdient, zal het de openbare discussie op een nieuw spoor brengen en een positieve invloed uitoefenen op de manier waarop de toekomst zich zal ontwikkelen. Het komt inderdaad zelden voor dat een boek zo'n potentie in zich draagt om de geschiedenis te bepalen.

Wat *11 september: Een onderzoek naar de feiten* zo bijzonder maakt, is dat het het meest gevoelige en meest controversiële onderwerp – het brede spectrum aan uitingen van de overheid met betrekking tot de tragedie van 11 september – verkent volgens de beste academische tradities. Griffin toont zich een voorbeeldig wetenschapper: hij is bereid om iedere weg van bewijslast en logica te volgen, waarheen die ook moge leiden. En die leidt hier naar explosieve bestemmingen, waar ernstige twijfels rijzen over de integriteit van onze leiders – leiders die het lot van ons land in handen hebben, met name waar het de nationale veiligheid betreft, en die beslissen over overzeese oorlogen en de beperking van onze vrijheden in eigen land. Griffin stelt op briljante wijze een overweldigende bewijslast samen die duidelijk maakt dat er een uitgebreid, ongehinderd, volledig betaald en fundamenteel onderzoek moet plaatsvinden naar het volledige verhaal over hoe en waarom 11 september kon plaatsvinden, en hoe het kan dat een storing binnen de nationale veilig-

heidsdiensten zoals die nooit eerder was vertoond, niet in het dringende landsbelang onmiddellijk diepgaand is onderzocht.

Er bevinden zich zoveel gapende gaten in de officiële verklaringen over 11 september dat geen enkel zogenaamd sluitend verhaal overeind blijft staan. Toch strompelen we tot nu toe gewoon door, alsof de waarheid over deze traumatische gebeurtenissen er niet meer toe doet.

Griffin laat, met inzicht in en kennis van de verschillende dimensies van het wereldwijde veiligheidsbeleid van de regering-Bush, zien dat het extreem belangrijk is om duidelijkheid te krijgen over de gebeurtenissen van 11 september, ook al is het laat. De ene berg onverklaarbare feiten na de andere, de herhaalde pogingen van machthebbers om onafhankelijk onderzoek te voorkomen, en het bewijs dat personen binnen de regering-Bush al vóór 11 september een blauwdruk hadden klaarliggen die exact de acties beschreef die ze nu uitvoeren alsof de gebeurtenissen van 11 september er de aanleiding voor vormden, zijn voorbeelden waarom het boek van Griffin niet eens volkomen onbevooroordeeld gelezen hoeft te worden. Zoals ik al zei: dertig procent onbevooroordeeld is al genoeg, wat betekent dat bijna iedereen, behalve de dogmatisch blinde aanhangers van president Bush, overtuigd zal worden door de algemene bewijsvoering in dit boek.

Het moet worden benadrukt dat dit boek niet thuishoort in de categorie ‘samenzweringstheorieën’, althans niet, zoals Griffin zelf ook duidelijk maakt, in de denigrerende zin van het woord. Het is een nauwgezette gewetensvolle bestudering van het bewijsmateriaal, waarbij de talloze discrepanties worden opgemerkt die duidelijk worden wanneer de officiële verklaring die de Amerikaanse regering heeft gegeven, wordt afgezet tegen de best beschikbare informatie.

Als de conclusie die uit Griffins bewijsvoering naar voren komt, juist is, is het natuurlijk een gerechtvaardigde vraag waarom dit ‘verhaal van de eeuw’ in dit land niet eerder naar buiten is gekomen. Waarom hebben de media liggen slapen? Waarom was het Congres zo passief in zijn rol als waakhondorganisatie die de regering in de gaten moet houden en zo het Amerikaanse volk moet beschermen? Waarom heeft geen enkele ambtenaar uit de hogere regionen uit principe ontslag genomen en schokkende onthullingen gedaan? Er zijn wel hier en daar vragen gerezen, en toespelingen op medeplichtigheid van de regering bestaan al sinds de dag van de aanslagen – met name in Europa –, maar voorzover ik weet heeft vóór Griffin nog geen enkele Amerikaan het geduld, de kracht, de moed en de intelligentie gehad om zoveel puzzelstukken samen te brengen tot een samenhangende verklaring.

Het is gedeeltelijk zo moeilijk om geloofwaardig over te komen in kwes-

ties die zo diep verontrustend zijn voor het publieke vertrouwen in de wet-geldigheid van de staatsmacht, omdat de beschuldigende stemmen die het meest worden gehoord hysterisch en onverantwoordelijk klinken, waardoor ze makkelijk kunnen worden afgedaan als ‘paranoïde’ of ‘krankzinnig’ zonder dat er verder wordt gekeken of de zorgen die zij verwoorden een onderzoek waard zijn. Griffins aanpak is daarentegen rustig en zijn argumentatie is voortdurend goed beredeneerd, waardoor zijn analyse onontkoombaar overtuigend is.

Maar er zijn zorgwekkende krachten aan het werk die ons weghouden van de waarheid over 11 september. Sinds 11 september hebben de belangrijkste media nauw met de regering samengewerkt om een hartstochtelijk patriotisme aan te wakkeren, waarbij iedere uiting van twijfel over ons landsbestuur gezien werd als verraad. Mediapersoonlijkheden zoals Bill Maher die – al was het maar terloops – vragen stelden bij de officiële verklaring, werden ontslagen, afgeschreven en doodgezwegen, wat een ijzig intimerende boodschap overbracht aan eenieder die een afwijkende mening onder woorden wilde brengen. Kritisch en onafhankelijk denken werd vervangen door het zwaaien met de Amerikaanse vlag, en slogans als *United we stand* werden gebruikt om iedere kritische impuls te smoren. Dit patriotisme dat denken onmogelijk maakte, en de manier waarop het huidige regeringsbeleid zonder protest werd geaccepteerd, pasten prachtig in het straatje van de adviseurs van de president die 11 september niet als een nationale tragedie zagen, maar als – zoals minister van Defensie Donald Rumsfeld het in een televisie-interview met Jim Lehrer op de tweede herdenkingsdag van de aanslagen verwoordde – ‘een verkapte zegen’.

Nu de magie van het patriotisme begint af te zakken, is er een nieuwe dynamiek in werking getreden die ons van de waarheid afhoudt – dat wat psychiaters ‘ontkenning’ noemen. De onaangename realiteit van de Iraakse bezetting maakt het voor de meeste Amerikanen moeilijk om te erkennen dat de hele onderneming, inclusief de dood en de vermindering van jonge Amerikanen, is gebaseerd op een opzettelijke verdraaiing van de werkelijkheid door de gekozen landsregering – namelijk de suggestie dat Saddam Hoessein medeverantwoordelijk was voor 11 september. Deze onaangename gevoelens zullen nog vele malen sterker worden als het waar zou zijn dat de verschikkelijke gebeurtenissen van 11 september van het begin af aan, of zelfs al van tevoren, werden overschaduwd door een opzettelijk geweven netwerk van leugens. Een deel van de ontkenningsimpuls bestaat uit de wanhopige wens niet onder ogen te hoeven zien welke gruwelijke waarheden deel uitmaken van de machtsstructuur van de regering die onze levens bestuurt. Griffins

boek is een hoogstnoodzakelijk tegengif voor de collectieve ontkenning die het geweten en het bewustzijn van ons land de afgelopen jaren heeft verlamd. Het zou op z'n minst aanleiding moeten geven tot een debat dat dan wel laat plaatsvindt, maar beter laat dan nooit. Lang geleden waarschuwde Thomas Jefferson al dat de 'prijs van vrijheid bestaat uit het voortdurend op je hoede zijn'.

Er is op dit moment in Amerika geen enkel excuus om aan te nemen dat de politiek onschuldig is, om klakkeloos uit te gaan van de goede bedoelingen van onze overheid. Het manipuleren van de gevoelens van het volk kent immers al een lange geschiedenis, zeker als het om oorlog en vrede gaat. Geschiedkundigen zijn het er in steeds grotere mate over eens dat de feiten werden gemanipuleerd:

- (1) bij de explosie van de USS Maine om de Spaans-Amerikaanse oorlog te rechtvaardigen (1898),
- (2) met betrekking tot de Japanse aanval op Pearl Harbor om de voorheen impopulaire inmenging in de Tweede Wereldoorlog te rechtvaardigen,
- (3) bij het incident in de golf van Tonkin in 1964, dat door het Witte Huis als rechtvaardiging werd gebruikt om de Vietnamoorlog naar Noord-Vietnam uit te breiden,
- (4) om Irak af te schilderen als een land dat een gevaarlijke hoeveelheid massavernietigingswapens verborgen hield, om een oorlog te rechtvaardigen waarbij werd voorbijgegaan aan het internationaal recht en de Verenigde Naties.

Ook de officiële verklaringen van historische gebeurtenissen als de atoomaanvallen op Hiroshima en Nagasaki, en de moord op president Kennedy, bleven niet overeind staan toen ze door objectieve wetenschappers aan een onderzoek werden onderworpen. In deze opzichten zit de vertrouwensbreuk tussen de regering en de bevolking van de Verenigde Staten diep in de geschiedenis geworteld, en is dit niet alleen maar een partijdige veroordeling van het huidige leiderschap dat wordt gevormd door de rechtervleugel van de Republikeinse Partij. Het plaatst ons allen voor een fundamentele, klemmende vraag. Waarom zou de officiële verklaring van 11 september als onaanvaardbaar moeten worden beschouwd en klakkeloos moeten worden aangenomen, zeker nu zij als verantwoording wordt gebruikt voor een aantal van de gevaarlijkste ondernemingen uit de wereldgeschiedenis?

Zoals Griffin aantoont, is het niet noodzakelijk om het met de totale bewijsvoering van de critici eens te zijn om tot de conclusie te komen dat de of-

ficiële verklaring van 11 september absoluut niet overtuigt. Griffins aanpak is gebaseerd op de cumulatieve impact van de vele zwakheden in de overheidsverklaring: van zwakheden die duiden op voorkennis en aanwijzingen dat er actie is ondernomen die de kans vergrootten dat een aanslag zou slaan, tot de merkwaardige discrepanties tussen enerzijds de manier waarop de aanslagen door de media en de regering zijn beschreven en anderzijds wat het onafhankelijke bewijs aantoont dat er werkelijk is gebeurd, en tot de weigering van de regering om mee te werken met de paar magere onderzoekspogingen die tot nu toe zijn ondernomen. Ieder onderdeel van zijn verhaal is overtuigend genoeg om Griffins uitgangspunt te onderschrijven: dat dit land en de wereld een uitgebreide, geloofwaardige en directe verklaring verdienen van wat er op die noodlottige dag gebeurde en hoe dat heeft kunnen gebeuren. Zo'n stap zou vandaag de dag blijk geven van de onbetwiste wijsheid van het beroemde antwoord dat Ben Franklin gaf toen hem werd gevraagd wat de grondwetsconventie in Philadelphia had bereikt: 'Een republiek, als je die tenminste in stand houdt.'

- Richard Falk, emeritus hoogleraar Internationaal Recht aan Princeton University

De aanslagen van 11 september zijn vaak vergeleken met de aanslagen op Pearl Harbor. Onderzoeksjournalist James Bamford schreef bijvoorbeeld over het gedrag van president Bush ‘te midden van een moderne Pearl Harbor-situatie’.¹ CBS News berichtte dat de president zelf voordat hij op 11 september naar bed ging, in zijn dagboek schreef: ‘Vandaag voltrok zich het Pearl Harbor van de eenentwintigste eeuw.’²

Deze vergelijking is vaak gebruikt om te verantwoorden dat de Amerikaanse reactie op 11 september gelijk zou moeten zijn aan de Amerikaanse reactie op Pearl Harbor. Vlak nadat de president het volk op 11 september 2001 had toegesproken, plaatste Henry Kissinger een artikel op internet waarin hij schreef: ‘De regering zou de verantwoordelijkheid moeten krijgen om te reageren op een manier die, mag men hopen, net zo zal eindigen als de aanslag op Pearl Harbor – met de vernietiging van het systeem dat er verantwoordelijk voor is.’³ Een redactioneel schrijven in het tijdschrift *Time* dat vlak na de aanslagen verscheen, benadrukte: ‘Laten we voor én keer onze stompzinnige retoriek over “genezing” laten varen... Een zwarte dag kan niet de geschiedenis ingaan zonder dat hij door woede wordt gevoed. Laten we woedend worden. Wat wij nodig hebben is een verzengende Amerikaanse razernij die ons samenbrengt en die wij samen uiten – een razernij die vergelijkbaar is met Pearl Harbor.’⁴

Een aantal overeenkomsten duidt erop dat de aanslagen van 11 september inderdaad net zo’n reactie hebben uitgelokt, waarbij om de Amerikaanse militaire macht werd geroepen, als Pearl Harbor. De Australische journalist John Pilger beschrijft hoe toekomstige topfunctionarissen van de regering-Bush in 2000 verkondigden dat de veranderingen die zij door wilden voeren erg moeilijk te realiseren zouden zijn, behalve als er zich ‘een nieuwe Pearl Harbor’ voor zou doen⁵: ‘De aanslagen van 11 september 2001 zorgden voor deze “nieuwe Pearl Harbor”.’⁶ Een werknemer van het US Army’s Institute for Strategic Studies rapporteerde dat na 11 september ‘de publieke steun voor

militaire actie zich op hetzelfde niveau bevond als na de aanslag op Pearl Harbor'.⁷

Deze vergelijkingen tussen 11 september en Pearl Harbor lijken niet onterecht. Bijna iedereen is het ermee eens dat de gebeurtenissen van 11 september de belangrijkste gebeurtenissen uit de hedendaagse geschiedenis zijn – zowel voor Amerika als voor de rest van de wereld. De aanslagen van die dag hebben de basis gevormd voor een beduidende inperking van de burgerrechten in de Verenigde Staten (net als Pearl Harbor leidde tot de inperking van de burgerrechten van de Japanse Amerikanen).⁸ Deze aanslagen hebben ook de basis gelegd voor een wereldwijde 'oorlog tegen het terrorisme' die wordt aangevoerd door de Verenigde Staten, en waarvan de oorlogen in Afghanistan en Irak tot dusver de belangrijkste hoofdstukken vormen.

De oorlog die de regering-Bush tegen de terreur voert, wordt door veel mensen gezien als een excuus voor een agressievere vorm van imperialisme. Zo stelt bijvoorbeeld Phyllis Bennis dat 11 september heeft geleid tot 'een buitenlandbeleid dat door het onaantastbare recht van de sterkste aan de rest van de wereld is opgedrongen'.⁹ Natuurlijk bestaan er geschiedkundigen die beweren dat Amerikaanse leiders al langer verlangen naar een imperium dat over de hele wereld reikt.¹⁰ Maar de meeste critici van het Amerikaanse buitenlandbeleid vinden dat het imperialisme van de regering-Bush II, zeker sinds 11 september, veel uitgesprokener, verstrekkender en arroganter is geworden.¹¹ Richard Falk heeft het zelfs het 'wereldoverheersingsproject'¹² genoemd.

Hoewel er na 11 september een enorme goodwill was jegens de Verenigde Staten en er een wijdverspreide bereidwilligheid bestond om in te stemmen met hun bewering dat de aanslagen hun het recht hadden verschaft om een wereldwijde oorlog tegen het terrorisme te voeren, raakte deze goodwill snel uitgeput. Het Amerikaanse buitenlandbeleid wordt nu over de hele wereld scherper veroordeeld dan ooit tevoren, zelfs meer dan tijdens de Vietnamoorlog. Maar Amerika geeft als antwoord op alle kritiek: '11 september.' Toen de Europeanen bijvoorbeeld het plan van de regering-Bush bekritiseerden om een oorlog tegen Irak te beginnen, verklaarden verschillende Amerikaanse opiniemakers die voor de oorlog waren, het verschil van mening door te stellen dat de Europeanen de aanslagen van 11 september niet hadden doorstaan.

Het falen van de pers

Er wordt wel gezegd dat geschiedkundigen op 11 september terug zullen kijken als het werkelijke begin van de eenentwintigste eeuw, aangezien de ge-

beurtenissen van die dag hebben geleid tot dit veel uitdrukkelijker en agressievere imperialisme.¹³ Toch zijn de gebeurtenissen zelf nauwelijks onderwerp geweest van een openbaar nauwkeurig onderzoek, ondanks het feit dat bijna iedereen het erover eens is dat 11 september van zo'n allesovertreffend belang is. Op de eerste herdenkingsdag van de aanslagen schreef *The New York Times*: 'Een jaar later weet het publiek minder over de omstandigheden waarin 2801 mensen op klaarlichte dag de dood vonden in hartje Manhattan, dan de mensen in 1912 binnen een week wisten over de Titanic.'¹⁴ Dat was deels het geval omdat de regering-Bush de roep om een speciale opdracht voor een onderzoek besteedde met als reden dat een onderzoek maar zou afleiden van de noodzakelijke oorlog tegen het terrorisme. Maar het gebrek aan informatie bij het publiek was ook voor een groot deel te wijten aan het feit dat de *Times* en andere belangrijke media geen onderzoeksartikelen hadden gepubliceerd.

Een jaar later was de situatie nog steeds zo goed als dezelfde. Op 11 september 2003 vroeg een journalist van het *Philadelphia Daily News*: 'Waarom weten we na 730 dagen zo weinig over wat er die dag werkelijk is gebeurd?'¹⁵

Met name de Amerikaanse pers heeft geen diepgaand onderzoek ingesteld om te zien of de officiële verklaring van wat er gebeurd is, overeenkomt met het beschikbare bewijsmateriaal en ook in alle opzichten aannemelijk is.¹⁶ In veel kranten- en televisieverslagen zijn wel verontrustende vragen bij de officiële verklaring gesteld, waarbij wordt aangetoond dat er dingen in staan die niet lijken te kloppen of die worden tegengesproken door de feiten. Maar de pers heeft de overheidsautoriteiten nooit geconfronteerd met deze schijnbare onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Er zijn uitzonderingen, zoals artikelen van gerenommeerde journalisten als Gregory Palast en de Canadees Barrie Zwicker.^{16,18} Maar als deze staaltjes van geniale en moedige verslaggeving al gelezen werden, dan zijn ze door het collectieve bewustzijn massaal vergeten. De massamedia hebben hun publiek niet op de hoogte gebracht van dit soort sterk gefundeerde kritiek op de officiële verklaring die door geloofwaardige personen is geuit. Noch hebben zij een uitgebreid overzicht gepresenteerd van de verontrustende vragen die gerezen zijn.

Uiteraard is kritiek op de officiële verklaring een uiterst gevoelig onderwerp. Het verwerpen van de officiële verklaring impliceert dat de Amerikaanse overheid, inclusief de president, een gigantische leugen heeft opgebouwd. En de meeste mensen zullen daaruit concluderen dat zij dat deed om haar medeplichtigheid te verhullen. Dat is inderdaad de conclusie van de meeste critici van de officiële verklaring.

Maar hoe kunnen we nu beweren dat we een vrije pers hebben – de Vierde Macht – als die ernstige aanklachten jegens een zittende president niet onderzoekt omdat het onderwerp ‘te gevoelig’ is? De aanklachten tegen president Nixon in het Watergate-schandaal waren gevoelig. De aanklachten tegen president Reagan in de Iran-Contra-affaire waren gevoelig. De verschillende aanklachten tegen president Clinton waren gevoelig. Maar in al deze gevallen deed de pers verslag van de kwesties (hoewel dat in de eerste twee gevallen in een tamelijk laat stadium gebeurde). Juist in dit soort situaties hebben we een onafhankelijke pers nodig.

Als blijkt dat de officiële verklaring over 11 september niet klopt, zal dat gigantische gevolgen hebben – veel groter dan bij een van de voorgaande schandalen. De officiële verklaring van 11 september is gebruikt als rechtvaardiging voor de oorlogen in Afghanistan en Irak, die niet alleen tot de dood van duizenden soldaten hebben geleid, maar ook nog veel meer onschuldige burgerslachtoffers hebben geëist dan er op 11 september zijn omgekomen. Deze verklaring is als rechtvaardiging gebruikt voor tientallen andere acties over de hele wereld, waarvan het grootste deel nauwelijks bekend is bij het Amerikaanse volk. Zij is gebruikt als rechtvaardiging voor de US Patriot Act, waarin de burgerrechten van de Amerikanen zijn ingeperkt. En zij is gebruikt om de uitzichtloze gevangenschap van mensen in Guantánamo en op andere plekken te rechtvaardigen. En toch was de pers er minder op gebrand om president Bush over 11 september te interviewen dan zij was om president Clinton te ondervragen over zijn verhouding met Monica Lewinsky, wat in vergelijking daarmee wel een heel triviaal onderwerp is.

Sommige ingewijden hebben toegegeven dat de Amerikaanse media in dit opzicht gefaald hebben. Van Rena Golden bijvoorbeeld, de uitvoerend vice-president en algemeen directeur van CNN International, werd in augustus 2002 de uitspraak opgetekend dat de Amerikaanse pers zichzelf had gecensureerd inzake 11 september en de oorlog in Afghanistan. ‘Iedereen die beweert dat de Amerikaanse media zichzelf niet censureren,’ voegde Golden toe, ‘houdt je voor de gek. En dat is niet alleen het geval bij CNN – iedere journalist die op welke wijze ook bij 11 september betrokken was, is daar ten dele schuldig aan.’¹⁷

Over waarom dat gebeurde, zei CBS-presentator Dan Rather:

Er was een tijd in Zuid-Afrika waarin mensen brandende stropen knoopten rond de nek van mensen die er een andere mening op nahielden. En in een aantal opzichten heerst ook hier de angst om te worden gebrandmerkt doordat er een brandend spoor van een gebrek aan

patriottisme om je nek wordt getrokken. Het is die angst die journalisten ervan weerhoudt om de allerscherpste vragen te stellen.¹⁸

Rathers bekentenis verklaart in ieder geval een deel van de terughoudendheid van de pers om de officiële verklaring aan de kaak te stellen, zeker sinds journalisten die als onpatriottistisch worden aangemerkt gevaar lopen ontslagen te worden.

Een van de belangrijkste critici, Thierry Meyssan, heeft gesteld dat Amerikanen kritiek op de officiële verklaring niet alleen als onpatriottistisch, maar zelfs als heiligschennis zien. Meyssan brengt ons in herinnering hoe president Bush op 12 september zijn intentie uitsprak om ‘een monumentale strijd van het Goede tegen het Kwade’ te leiden.¹⁹ Op 13 september verklaarde hij dat de daaropvolgende dag een Nationale Dag van Gebed en Herinnering voor de Slachtoffers van de Terroristische Aanslagen zou zijn. En op 14 september hield de president in hoogsteigen persoon de preek, omringd door Billy Graham, een kardinaal, een rabbijn en een imam, vier oud-presidenten en vele congresleden:

Het is inmiddels duidelijk wat wij aan de geschiedenis verplicht zijn: deze vragen te beantwoorden en de wereld van het kwaad te bevrijden. Er wordt een oorlog tegen ons gevoerd door middel van heimelijkheid, bedrog en moord. Deze natie is vredelievend, maar furieus als haar woede wordt gewekt... Bij iedere nieuwe generatie brengt de wereld vijanden van de menselijke vrijheid voort. Zij hebben Amerika aangevallen, omdat wij het thuisfront en de verdedigers van de vrijheid zijn. En de toewijding van onze ouders is nu de roeping van onze tijd... [W]ij vragen de almachtige God om over onze natie te waken en ons geduld en vastberadenheid te geven voor wat ons te wachten staat... En moge Hij ons land altijd leiden. *God bless America.*²⁰

De president van de Verenigde Staten verklaart vanuit een kathedraal de oorlog – zoiets was in de geschiedenis nog nooit voorgekomen. Meyssan merkt daarbij op: ‘De Amerikaanse regering maakte... haar lezing van de gebeurtenissen tot onderdeel van haar religie. Vanaf dat moment zou iedere vraag bij de officiële verklaring als heiligschennis worden gezien.’²¹

11 september en links

Als het stellen van verontrustende vragen over de officiële verklaring als onpatriottistisch en heiligschennend wordt gezien, is het niet verrassend dat de

belangrijke media in Amerika deze vragen niet hebben gesteld. Het is ook niet verrassend dat rechtsgeoriënteerde en zelfs gematigde of neutrale politiek verslaggevers geen serieuze vragen hebben gesteld. Het is zelfs niet verrassend dat een aantal van hen – waaronder Jean Bethke Elshtain, hoogleraar sociale en politieke ethica – heeft verklaard dat de beschuldiging van overheidsmedeplichtigheid alle perken van een redelijk debat te buiten gaat, en dat ieder argument dat daarvoor pleit dus simpelweg genegeerd kan worden. Elshtain, die de suggestie dat de Amerikaanse overheid, inclusief de president, medeplichtig zou zijn aan de aanslagen ‘belachelijk’ noemt, voegt daaraan toe: ‘Dit soort opruiende waanzin bevindt zich buiten de grenzen van het politieke debat’ en is het daarom niet eens ‘waard gehoord te worden’.²² Als je het zo bekijkt is het inderdaad niet nodig om het bewijsmateriaal te bestuderen dat critici hebben aangedragen, ook al zijn sommige van deze critici collega-intellectuelen van aangrenzende universiteiten – zoals de twee gerespecteerde Canadese academici Michel Chossudovsky (econoom) en John McMurtry (sociaal filosoof).²³ Elshtain wijst erop dat ‘[a]ls we de beschrijving van de gebeurtenissen niet op een rijtje hebben, onze analyses en onze ethiek ook onjuist zullen zijn’.²⁴ Toch vindt ze het kennelijk onnodig om de mogelijkheid zelfs maar in overweging te nemen dat de officiële verklaring van de gebeurtenissen op 11 september onjuist zou kunnen zijn. Een dergelijke stelling is betreurenswaardig, zeker als zij binnen de intellectuele gemeenschap wordt geuit, maar niet verbazingwekkend.

Wat daarentegen *wel* verrassend is, is dat het merendeel van de Amerikaanse linkse critici van het politieke beleid van de Verenigde Staten, die zich zelden zorgen maken om als onpatriottistisch of als heiligschenners te boek te staan, de mogelijke overheidsmedeplichtigheid niet hebben bestudeerd, al was het maar in de vorm van een publiek debat.²⁵

Deze critici hebben zich wel degelijk zeer kritisch uitgelaten over de manier waarop de regering-Bush op 11 september heeft gereageerd. Ze hebben er met name op gewezen dat deze regering 11 september als excuus heeft gebruikt om politieke beslissingen door te voeren en acties te ondernemen die weinig of geen verband houden met het straffen van de daders van de aanslagen of het voorkomen van dergelijke aanslagen in de toekomst. Ze hebben er zelfs op gewezen dat de meeste van deze beleidsveranderingen en acties al op de agenda van de regering-Bush stonden voordat de aanslagen plaatsvonden, zodat 11 september niet de oorzaak maar juist het excuus vormde om ze uit te voeren. Deze critici weten ook dat de Verenigde Staten in het verleden vaak een ‘incident’ in scène hebben gezet om de juiste voorwaarden voor een oorlog te kunnen scheppen – de beruchtste voorbeelden hiervan zijn de oor-

logen tegen Mexico, Cuba en Vietnam.²⁶ Maar weinigen van deze critici hebben zich, althans openlijk, afgevraagd of dit ook op 11 september het geval kan zijn geweest, hoewel het bewijs daarvan de meest effectieve manier zou zijn om het beleid van de regering-Bush waar ze zich zo sterk tegen verzetten, te ondermijnen. De meesten zweren een ‘samenzweringstheorie’ af en nemen, in ieder geval impliciet, een ‘toevalstheorie’ aan; die houdt in dat de aanslagen van 11 september een godsgeschenk waren – althans gezien vanuit de regering – dat had plaatsgevonden zodat de regering haar agenda uit kon voeren.

Rahul Mahajan, een briljante en oprechte criticus van het Amerikaanse imperialisme, zet de onderwerpen van het Amerikaanse imperialistische beleid sinds 11 september af tegen het document van het Project for the New American Century, *Rebuilding America's Defenses*. Drie hoofdonderwerpen van dit document zijn: de noodzaak om meer militaire bases overal ter wereld te vestigen van waaruit macht kan worden uitgeoefend, de noodzaak om een ‘regimeverandering’ te realiseren in landen die onvriendelijk tegenover de Amerikaanse belangen staan, en de noodzaak om het militaire budget fors te verhogen, met name voor ‘raketverdediging’ – waarbij expliciet wordt benadrukt dat dit niet als afschrikmiddel is bedoeld, maar als ‘noodzakelijke voorwaarde om de Amerikaanse superioriteit te kunnen handhaven’ door te voorkomen dat andere landen *ons* zullen afschrikken.

Mahajan legt uit dat ‘de aanslagen van 11 september een natuurlijke mogelijkheid vormden om het militaire budget op te schroeven’ en dat de andere ideeën in dit document, in combinatie met de overbekende oliefixatie van Bush en Cheney, de belangrijkste uitgangspunten vormden voor de gevolgderegeringsstrategie sinds 11 september. Mahajan merkt ook op dat in het document staat dat de gewenste veranderingen op militair gebied waarschijnlijk politiek onmogelijk zouden zijn ‘als er geen catastrofale en katalyserende gebeurtenis zou plaatsvinden – zoals een nieuwe Pearl Harbor’. En Mahajan voegt er zelfs aan toe dat ‘zij [de auteurs van dit document] binnen een jaar hun Pearl Harbor hadden en de kans kregen om hun machtsfantasieën tot werkelijkheid te maken’. Toch verkiest Mahajan, na deze opsomming, toeval boven samenzwering en stelt: ‘Aanhangers van samenzweringstheorieën zullen ongetwijfeld staan te juichen, maar dit is net als zoveel voorvallen in de geschiedenis van het Amerikaanse buitenlandbeleid opnieuw een voorbeeld van het beroemde axioma van Pasteur: “Geluk valt de voorbereide geest ten deel.”’²⁷

Mahajan kan natuurlijk gelijk hebben. Maar hij geeft ons geen redenen om dat aan te nemen. Hij laat op geen enkele manier blijken dat hij het ma-

teriaal heeft bestudeerd dat als bewijs is aangedragen voor het feit dat de aanslagen alleen konden slagen als de Amerikaanse regering medeplichtig was.

Hoe dit boek tot stand kwam

Of het nu waar is of niet dat Mahajan de bewijzen terzijde schoof zonder ze te bestuderen, dat gold in ieder geval voor mij. Tot de lente van 2003 had ik nog nooit naar enig bewijsmateriaal gekeken. Ik was me er vaag van bewust dat er, in ieder geval op internet, mensen waren die bewijzen aandroegen tegen de officiële verklaring van de gebeurtenissen op 11 september, en dat zij met een alternatieve verklaring kwamen die inhield dat de Amerikaanse overheid medeplichtig was. Maar ik nam niet de tijd om hun websites te bezoeken.

Na 11 september had ik de geschiedenis van de Amerikaanse expansiepolitiek en het imperialisme zeer intensief bestudeerd, dus ik wist dat de Amerikaanse regering al verschillende malen eerder ‘incidenten’ in scène had gezet om oorlog te kunnen voeren. Toch heb ik, al kwam de gedachte wel bij me op, de mogelijkheid dat 11 september op dergelijke wijze gearrangeerd zou kunnen zijn, nooit serieus genomen. Het leek mij gewoonweg onvoorstelbaar dat de regering-Bush – *zelfs* de regering-Bush – zoiets gruwelijks zou doen. Ik nam aan dat degenen die iets anders beweerden ‘samenzweringstheoretici’ waren in de minachtende betekenis waarop deze term normaal gesproken wordt gebezigd – dat ze, grof gezegd, ‘fanaten’ waren. Ik wist dat het buitengewoon belangrijk zou zijn als ze gelijk zouden hebben. Maar ik was er zo van overtuigd dat ze ongelijk hadden – dat hun schrijfsels vooral bestonden uit dwaze theorieën die waren gebaseerd op vergezochte gevolgtrekkingen uit twijfelachtig bewijs – dat ik me niet geroepen voelde om tijd en energie te steken in het opsporen van deze geschriften. Ik kan me dan ook levendig voorstellen dat de meeste mensen die bewijzen niet hebben bestudeerd. Het leven is kort en de lijst met samenzweringstheorieën is lang, en we moeten allemaal zelf bepalen welke dingen het waard zijn om onze tijd aan te besteden. Ik had voor mezelf bepaald dat de samenzweringstheorieën over 11 september zich beneden de geloofwaardigheids grens bevonden.

Maar toen stuurde een collega-hoogleraar mij een e-mail waarin een aantal relevante websites over dit onderwerp werd genoemd. Omdat ik wist dat ze een verstandige vrouw was, bezocht ik een aantal van die sites, met name de *Timeline* van de onafhankelijk onderzoeker Paul Thompson: een zeer uitgebreid chronologisch overzicht van de gebeurtenissen dat de titel droeg: ‘Mocht 11 september gebeuren?’²⁸ Ik was verbaasd, zelfs verwonderd, te zien hoeveel bewijs Thompson had gevonden – hoewel hij zich strikt had beperkt tot de be-

langrijkste bronnen – om tot de conclusie te komen dat de regering-Bush inderdaad de aanslagen van 11 september moedwillig had laten gebeuren.²⁹

Rond dezelfde tijd las ik toevallig *Dreaming War: Blood for Oil and the Cheney-Bush Junta* van Gore Vidal, dat me verwees naar het meest uitvoerige boek over 11 september: *The War on Freedom: How and Why America Was Attacked September 11, 2001* van Nafeez Ahmed, een Brits onafhankelijk onderzoeker.³⁰ Ahmeds boek levert een overzichtelijke, uitgebreid van feiten voorziene bewijsvoering die de algemeen aanvaarde verklaring over 11 september – dat de aanslagen hadden kunnen plaatsvinden door een ‘storing’ binnen en tussen onze inlichtingendiensten – rechtstreeks aanvalt.³¹ Ahmed beweert, net als Thompson, dat de aanslagen het resultaat moeten zijn geweest van medeplichtigheid op hoog niveau, en niet van incompetentie in lagere kringen. Het materiaal dat Ahmed en Thompson gezamenlijk aanleveren, vormt op het eerste gezicht een sterke zaak om dit standpunt te verdedigen, en een zaak die zeker sterk genoeg is om een uitgebreid onderzoek te rechtvaardigen door de Amerikaanse pers, het Amerikaanse Congres³² en de *9/11 Independent Commission*³³: instituten die er tot nu toe allemaal van zijn uitgegaan dat 11 september het resultaat was van communicatiefouten en het falen van de inlichtingendiensten.

Ik realiseerde me daarentegen ook dat het werk van Thompson en Ahmed waarschijnlijk niet veel Amerikanen zal bereiken. De gegevens die Thompson presenteert, zijn – hoewel ze buitengewoon nuttig zijn voor onderzoekers die de tijd en het geduld hebben om zich erin te verdiepen – niet heel toegankelijk voor gewone burgers, deels omdat ze alleen online beschikbaar zijn, en deels omdat het bewijs chronologisch in plaats van thematisch is gerangschikt.³⁴ En hoewel Ahmeds bewijsvoering in boekvorm is verschenen en wel thematisch is ingedeeld, is het boek nogal dik en bevat het veel meer materiaal dan noodzakelijk is om de basisargumentatie te ondersteunen. Veel van dit overbodig toegevoegde materiaal staat bovendien in de eerste hoofdstukken, zodat een lezer zich eerst door een aantal hoofdstukken heen moet werken voordat hij uitkomt bij het bewijsmateriaal dat de officiële verklaring rechtstreeks tegensprekt. Als de belangrijke informatie die door Ahmed en Thompson wordt verstrekt een groter publiek zou moeten bereiken, waaronder de drukbezette congresleden en journalisten, was er iets anders nodig.

Ik besloot daarom een tijdschriftartikel te schrijven dat het belangrijkste bewijs zou samenvatten en dat geïnteresseerde lezers zou doorverwijzen naar de studies van Thompson, Ahmed en andere critici die een alternatieve verklaring van de gebeurtenissen op 11 september presenteerden. Maar dat artikel groeide uit tot een manuscript van boeklengte omdat ik al snel merkte dat

het – hoewel ik me probeerde te beperken tot het allerbelangrijkste bewijs – onmogelijk is om binnen de grenzen van een artikel een begrijpelijke verhandeling te schrijven die recht doet aan het bewijsmateriaal dat door deze onderzoekers wordt gepresenteerd.

Nadat ik met schrijven begonnen was, hoorde ik bovendien over het werk van de eerdergenoemde Franse onderzoeker Thierry Meyssan, en in het bijzonder over zijn bewering dat het toestel dat het Pentagon raakte, nooit een Boeing 757 geweest kon zijn (wat Vlucht 77 was) maar een op afstand bestuurde raket geweest moet zijn. Toen ik voor het eerst van deze alternatieve theorie hoorde, nam ik aan – zoals waarschijnlijk de meeste mensen zullen doen die hier nu over lezen – dat dat volslagen krankzinnig was. Het verschil tussen een enorme Boeing 757 en een relatief kleine raket is zo groot dat als het Pentagon werkelijk door een raket getroffen was, de autoriteiten van het Pentagon absoluut nooit iemand ervan hadden kunnen overtuigen dat om een 757 ging! We hadden toch zelf uit de persberichten vernomen dat het gat van inslag in de zijmuur van het Pentagon eenen zestig meter breed en vijf verdiepingen hoog was? We hadden toch zelf gehoord dat én van de passagiers van Vlucht 77 – tv-verslaggeefster Barbara Olson, nota bene – meldde dat het toestel op weg was naar Washington? Ooggetuigen hadden het toestel toch met eigen ogen gezien? Bijna iedereen, zelfs de meeste critici van de officiële verklaring, ging ervan uit dat het Pentagon door Vlucht 77 was geraakt. Hoe zouden zij het allemaal mis kunnen hebben? Maar toch kwam ik na lezing van de boeken van Meyssan tot de ontdekking dat zijn zaak, hoe absurd die ook op het eerste gezicht lijkt, erg sterk is. Ik raakte er uiteindelijk zelfs van overtuigd dat – als de bewijsvoering van Meyssan klopt – de officiële verklaring juist waar zij de aanslag op het Pentagon betreft, de meest aperte onwaarheden verkondigt. Of dat dat gedeelte op z'n minst voor die eer in aanmerking komt. Dat de officiële verklaring van de aanslag op het Pentagon nog steeds alom wordt geaccepteerd, maakt duidelijk dat het grootste deel van het publiek het relevante bewijs nooit onder ogen heeft gehad. Dit boek wil alle belangrijke bewijsvoeringen samenbrengen.

Niet eerder heeft een boek dit gedaan. In het boek van Ahmed, dat toch verreweg het meestomvattend is, ontbreekt het meeste bewijs dat in de tijdschema's van Thompson en in de boeken van Meyssan staat. En Meyssans boeken, die toch veel bewijs bevatten dat nergens anders beschikbaar is, missen de meeste informatie die Ahmed en Thompson presenteren. Dat geldt ook voor een ander belangrijk boek dat in het Engels is verschenen: Michel Chossudovsky, *War and Globalisation: The Truth Behind September 11*. Zoals de ondertitel aanduidt, gaat dit boek voornamelijk in op de achtergronden bij

11 september en stipt het de gebeurtenissen op 11 september zelf maar kort aan.

In het boek dat de lezer nu in handen heeft, heb ik het bewijsmateriaal uit deze³⁵ en andere bronnen samengebracht dat mij het allerbelangrijkst leek.³⁶

De inhoud van het boek

Volgens mij is het bewijsmateriaal dat tegen de officiële verklaring is aangedragen, in te delen in vijf typen.

Het eerste type van bewijs bestaat uit tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in de officiële verklaring van 11 september. Die worden behandeld in de vier hoofdstukken van deel 1. De vier andere typen van bewijs worden in deel 2 van dit boek besproken.

Al het bewijsmateriaal is geordend aan de hand van een aantal ‘verontrustende vragen’³⁷; verontrustend, omdat ze erop wijzen dat de officiële verklaring een grote leugen is.³⁸ De vragen zijn ook verontrustend omdat ze de alternatieve theorie lijken te bevestigen dat de aanslagen van 11 september – die president Bush terecht *het kwaad* heeft genoemd – zijn uitgevoerd met de medeplichtigheid van enkele autoriteiten binnen de regering-Bush zelf.

In de conclusie stel ik de vraag of medeplichtigheid van de overheid werkelijk de beste verklaring is voor het bewijsmateriaal dat in de eerdere hoofdstukken is aangedragen. Daarna ga ik in op de implicaties van het soort onderzoek dat nu noodzakelijk is.

Mogelijke betekenissen van ‘medeplichtigheid van de overheid’

Hoewel de kritische geschriften waarop dit boek is gebaseerd, de overheid beschuldigen van medeplichtigheid aan de aanslagen van 11 september, missen zij allemaal een zorgvuldige bespreking van wat die medeplichtigheid precies inhoudt. Er zijn minstens acht mogelijke interpretaties van ‘medeplichtigheid van de overheid’. Ik som hier de acht mogelijkheden op in volgorde van ernst van de aanklacht tegen de regering-Bush die iedere mogelijkheid inhoudt. Op deze manier kunnen de lezers zelf, terwijl ze het bewijsmateriaal bestuderen, hun conclusie trekken in hoeverre de overheid medeplichtig is. Als zij dat al is.

1. *Er is een valse verklaring opgesteld.* Een eerste mogelijkheid is dat, hoewel de Amerikaanse overheid niet actief heeft bijgedragen aan het mogelijk maken van de aanslagen en die zelfs niet had zien aankomen, zij een valse verklaring heeft opgesteld van wat werkelijk is gebeurd. Dat kan zijn gebeurd om de nationale veiligheid te beschermen, om eventuele schaam-

tevolle feiten te verhullen, om de aanslagen uit te buiten teneinde een eigen agenda te kunnen uitvoeren, of om een andere reden. Hoewel dit de minst serieuze aanklacht zou zijn, is zij ernstig genoeg om een afzettingsprocedure in gang te zetten – zeker als de president over 11 september zou hebben gelogen ten behoeve van persoonlijk gewin of om een van tevoren vastgestelde agenda, zoals het aanvallen van Afghanistan en Irak, uit te kunnen voeren.

2. *De inlichtingendiensten verwachtten iets.* Een tweede mogelijkheid is dat sommige Amerikaanse inlichtingendiensten – zoals de FBI, de CIA en een aantal inlichtingendiensten van het Amerikaanse leger verwachtten dat een aanslag in een bepaalde vorm zou plaatsvinden, ook al beschikten zij niet over specifieke voorkennis van de aanslagen. Hoewel ze geen rol hebben gespeeld in het voorbereiden van de aanslagen, hebben ze deze misschien wel mogelijk gemaakt door met opzet geen stappen te ondernemen om ze te voorkomen. Toen dit zonder medeweten van het Witte Huis was gebeurd, zouden zij het Witte Huis vervolgens na 11 september ervan hebben overtuigd niet alleen hun schuld te verhullen door een valse verklaring op te stellen, maar ook om de agenda uit te voeren waarvoor deze aanslagen, zoals de intentie was, steun hadden gewonnen.
3. *De inlichtingendiensten verwachtten specifieke gebeurtenissen.* Een derde mogelijkheid is dat de inlichtingendiensten (maar niet het Witte Huis) over specifieke informatie beschikten met betrekking tot het tijdstip en de doelwitten van de aanslagen.
4. *De inlichtingendiensten waren betrokken bij de voorbereidingen.* Een vierde mogelijkheid is dat de inlichtingendiensten (maar niet het Witte Huis) actief hebben deelgenomen aan de voorbereidingen van de aanslagen.
5. *Het Pentagon was betrokken bij de voorbereidingen.* Een vijfde mogelijkheid is dat het Pentagon (maar niet het Witte Huis) actief heeft deelgenomen aan de voorbereidingen van de aanslagen.
6. *Het Witte Huis verwachtte iets.* Een zesde mogelijkheid is dat het Witte Huis, hoewel het geen specifieke voorkennis had van de aanslagen, wel verwachtte dat een bepaalde vorm van aanslagen zou plaatsvinden en die aanslagen mogelijk maakte door geen bevel uit te vaardigen om ze te voorkomen.³⁹ Deze vorm houdt de mogelijkheid open dat het Witte Huis geschokt was door het aantal doden en de verwoesting die zijn aangericht door de aanslagen, toen die eenmaal plaatsvonden.
7. *Het Witte Huis had specifieke voorkennis.* Een zevende mogelijkheid is dat het Witte Huis specifieke voorkennis had van de doelwitten en tijdstippen van de aanslagen.

8. *Het Witte Huis was betrokken bij de voorbereidingen.* Een achtste mogelijkheid is dat het Witte Huis deelnam aan de voorbereidingen voor de aanslagen.

Er zijn dus veel manieren waarop een aanklacht van ‘medeplichtigheid’ of een ‘samenzwering’ van de Amerikaanse overheid bij 11 september kan worden geïnterpreteerd. Een aantal van die manieren houdt in dat de overheid niet actief betrokken was bij de voorbereidingen, en de *meeste* manieren houden in dat de president niet actief bij de voorbereidingen betrokken was. Dit onderscheid is onder meer belangrijk, omdat het aantoonde dat er op een meer genuanceerde manier gediscussieerd dient te worden over medeplichtigheid van de overheid – of daar nu wel of geen sprake van is – dan meestal het geval is.

De aanklacht die Jean Bethke Elshtain verwerpt als ‘belachelijk’, is de ‘aanklacht dat de Amerikaanse overheid, met inbegrip van de president van de Verenigde Staten, de aanslagen in gang heeft gezet om haar populariteit op te vijzelen’.⁴⁰ Door het op deze manier te verwoorden, stelt ze niet alleen de aanklacht van medeplichtigheid van de overheid gelijk aan die van de achtste mogelijkheid die hierboven is genoemd – de ernstigste aanklacht – maar daarnaast schrijft ze de Amerikaanse autoriteiten ook nog een specifieke motivatie toe: namelijk het opvijzelen van hun eigen populariteit. Door die uiterst gedetailleerde aanklacht als ‘belachelijk’ te verwerpen, neemt ze kennelijk aan dat het hele idee van medeplichtigheid van de overheid van de baan is. Maar er zijn veel meer mogelijkheden.

Michael Parenti wijst er bijvoorbeeld, net als Mahajan, op dat de aanval- len zo goed uitkwamen dat het verdacht lijkt: ‘De terroristische september- aanslagen hebben zo’n handig excuus gevormd voor binnenlandse conser- vatieve veranderingen en imperialistische expansie in het buitenland dat veel mensen de Amerikaanse overheid ervan zouden kunnen verdenken dat deze zelf iets met de gebeurtenissen te maken zou hebben gehad.’ Parenti lijkt eerst deze verdenking net zo radicaal als Mahajan te verwerpen, met de wor- den: ‘Ik vind het moeilijk te geloven dat het Witte Huis of de CIA actief zou hebben deelgenomen aan een samenzwering om het World Trade Center en een deel van het Pentagon te vernietigen, daarbij zoveel Amerikanen dodend, om een *casus belli* tegen Afghanistan te scheppen.’⁴¹

Maar Parenti stopt hier niet. Hij haalt een artikel van Patrick Martin aan waarin staat dat een aantal feiten op medeplichtigheid van de overheid duidt, en vervolgens onderschrijft hij Martins conclusie – dat de Amerikaanse re- gering, hoewel zij de details van de aanslagen niet had voorbereid, noch had voorzien dat er duizenden mensen zouden worden gedood, wel degelijk ‘ver- wachtte dat er *iets* zou gebeuren en de andere kant op keek’.⁴² Parenti brengt

hiermee de tweede of, waarschijnlijker nog, de zesde mogelijkheid onder woorden.

Ik heb, zoals ik al schreef, hoe dan ook gemerkt dat de critici op het eerste gezicht een sterke zaak hebben opgesteld voor een aanklacht van een zeker mate van medeplichtigheid van de overheid. Of hun zaak ook *overtuigend* is, hangt af van het feit of het bewijsmateriaal dat zij aandragen betrouwbaar is. En hoewel ik in dit boek alleen het bewijs aanhaal dat ik geloofwaardig acht, heb ik de juistheid ervan niet onafhankelijk onderzocht. Zoals de lezer zal zien, is het bewijsmateriaal zo uitgebreid en van dien aard dat niemand in zijn eentje – zeker niet iemand met zeer beperkte tijd en middelen – de juistheid ervan kan onderzoeken. Dat is de reden waarom ik stel dat deze critici ‘op het eerste gezicht’ sterke bewijzen in handen hebben die medeplichtigheid van de overheid lijken aan te tonen, sterk genoeg om een onderzoek te rechtvaardigen door diegenen die de noodzakelijke middelen hebben om het uit te voeren: de pers en het Amerikaanse Congres. Als een belangrijk deel van het bewijsmateriaal dat hier is samengevat overeind blijft staan, wordt de conclusie dat de aanslagen van 11 september alleen konden slagen door medeplichtigheid van de overheid, zo goed als onvermijdelijk.

Ik moet misschien benadrukken dat niet *al* het bewijs stand hoeft te houden, gezien de aard van de bewijslast. Sommige bewijsstukken zijn, zoals we dat noemen, alleen ‘maar zo sterk als de zwakste schakel’. Dat zijn *deductieve* bewijsvoeringen, waarbinnen iedere stap in de redenering afhankelijk is van het waarheidsgehalte van de daaraan voorafgaande stap. Als én aanname onjuist blijkt te zijn, valt de bewijsvoering. Maar de bewijsvoering voor de overheidsmedeplichtigheid aan 11 september is een *cumulatieve* bewijsvoering. Dit soort bewijsvoering bestaat uit allerlei afzonderlijke bewijzen die los van elkaar staan. Anders dan een schakelketting is een cumulatieve bewijsvoering eerder een kabel die uit allerlei snoeren is samengesteld. Ieder snoer maakt de kabel sterker. Maar als er veel snoeren zijn, kan de kabel zelfs nog een zwaar gewicht dragen wanneer sommige van deze snoeren rafelen.

Zoals de lezer zal zien, worden in dit boek vele snoeren beschreven in de bewijsvoering voor medeplichtigheid van de overheid. Als het inhoudelijke bewijs waarop sommige van deze snoeren berusten, onbetrouwbaar blijkt te zijn, dan betekent dat niet noodzakelijkerwijs dat de hele bewijsvoering wordt ondermijnd. En sommige snoeren zijn zo belangrijk dat als het bewijs waarop deze steunen, juist blijkt te zijn, er maar één of twee voor nodig zijn om de hele zaak te dragen.⁴³

‘Samenzweringstheorieën’

Voordat we overgaan tot de bewijzen, moeten we even stilstaan bij het feit waarop al een toespeling werd gemaakt: dat veel mensen denken dat een dergelijke bewijsvoering *a priori* verworpen kan worden omdat zij een ‘samenzweringstheorie’ ondersteunt. Je lijkt tegenwoordig zelfs pas mee te mogen doen aan het publieke debat als je aankondigt dat je samenzweringstheorieën verwerpt.

Welke logica gaat er achter deze denkwijze schuil? Het kan niet zo zijn dat we *en masse* het idee verwerpen dat er samenzweringen plaatsvinden. We nemen immer allerlei samenzweringstheorieën voor waar aan. Zodra we ervan uitgaan dat twee of meer mensen in het geheim hebben samengewerkt om een bepaald doel te bereiken – zoals het beroven van een bank, het bedriegen van klanten of het vaststellen van prijzen – geloven we in een samenzweringstheorie. We zouden dus een stuk eerlijker zijn als we stellen wat Michael Moore ook zegt: ‘Ik geloof niet in samenzweringstheorieën, behalve als ze waar zijn.’⁴⁴

Om deze stelling iets te verfijnen: we nemen alle samenzweringstheorieën aan waarvan we denken dat ze waar zijn, en verwerpen die waarvan we denken dat ze onjuist zijn. Mensen zijn dus niet in te delen in ‘zij die samenzweringstheorieën aannemen’ en ‘zij die dat niet doen’. Het onderscheid draait om de vraag *welke* samenzweringstheorieën mensen aannemen en welke ze verwerpen.⁴⁵

Als we deze analyse toepassen op 11 september, is het onjuist om te beweren dat diegenen die stellen dat de aanslagen hebben plaatsgevonden met medeplichtigheid van de overheid ‘samenzweringstheoretici’ zijn, terwijl degenen die de officiële verklaring accepteren dat niet zijn. Mensen verschillen in deze kwestie van mening over welke samenzweringstheorie de juiste is, of althans de meest waarschijnlijke. Volgens de officiële verklaring vonden de aanslagen van 11 september immers plaats dankzij een moslimsamenzwering, met Osama bin Laden als hoofdsamenzweerder. Critici verwerpen die theorie, ten minste als afdoende verklaring voor wat er is gebeurd, en houden vol dat de aanslagen alleen konden plaatsvinden door een bepaalde mate van samenzwering van autoriteiten binnen de Amerikaanse overheid.

Welke van deze concurrerende theorieën we accepteren – (een bepaalde versie van) de algemeen aanvaarde samenzweringstheorie of (een bepaalde versie van) de alternatieve samenzweringstheorie – hangt af van, of zou althans moeten afhangen van het bewijsmateriaal: welke theorie wordt het beste door de relevante feiten gesteund?

Degenen die de alternatieve theorie aanhangen, zijn ervan overtuigd ge-

raakt dat er veel bewijs is dat niet alleen de onjuistheid aantoont van de algemeen aanvaarde samenzweringstheorie die we de ‘officiële verklaring’ noemen, maar dat ook de waarheid van de alternatieve theorie steunt. Ik ga nu in op dat bewijs.

Noot bij de tweede Amerikaanse editie

Deze editie verschilt van de eerste in de volgende opzichten:

- (1) Triviale fouten werden gecorrigeerd en er is een aantal kleine aanpassingen in de tekst gemaakt, met name in de hoofdstukken 1, 2 en 9 en in de noten 4 en 9 van hoofdstuk 1 en noot 28 van hoofdstuk 2.
- (2) Een nawoord is toegevoegd, evenals een aantal noten in de tekst die verwijzen naar de verdere bespreking van een onderwerp in het nawoord.

DEEL 1

De gebeurtenissen van 11 september

Vlucht 11 en Vlucht 175: Hoe is het mogelijk dat de kapers in hun opzet zijn geslaagd?

Het sterkste bewijsmateriaal dat critici van de officiële verklaring aandragen, wordt in veel opzichten geleverd door de gebeurtenissen van 11 september zelf. Om 8:46 in de ochtend vloog een gekaapt vliegtuig in de noordelijke toren van het World Trade Center (WTC). Om 9:03 sloeg een ander toestel in de zuidelijke toren. En om 9:38 werd het Pentagon geraakt. Maar als de standaardprocedure bij vliegtuigkapingen was gevolgd, had niet én van deze vliegtuigen zijn doel kunnen bereiken, laat staan alledrie. Het is ook allerm minst duidelijk hoe de aanslagen in New York ertoe hebben kunnen leiden dat de WTC-torens instortten. En er zijn verontrustende vragen gerezen over het derde passagierstoestel – of het werkelijk een vliegtuig was dat het Pentagon raakte – en over het vierde – of dit toestel soms werd neergeschoten. Nadat ik op al deze kwesties ben ingegaan, zal ik de vragen aan bod laten komen die zijn gesteld bij het gedrag van president Bush die dag. Dit hoofdstuk houdt zich echter alleen bezig met Vlucht 11, Vlucht 175 en het instorten van de WTC-torens.

American Airlines Vlucht 11

Het eerste vliegtuig dat werd gekaapt, was American Airlines (AA) Vlucht 11, die om 7:59 in de ochtend vanuit Boston vertrok. Om 8:14 werd een bevel van de FAA-vluchtleiding (Federal Aviation Administration) om hoger te stijgen niet opgevolgd en vielen de radio en de transponder uit.¹ Dat waren aanwijzingen dat het toestel *mogelijk* was gekaapt. Om 8:20 week het vliegtuig, terwijl de FAA-vluchtleiding de vluchtroute op de radar volgde, radicaal van zijn koers af, waaruit de vluchtleiding concludeerde dat het toestel *waarschijnlijk* was gekaapt. Om 8:21 meldden stewards over de telefoon dat het toestel *zeker* door kapers was overgenomen en dat er al mensen waren vermoord. Om 8:28

zette het vliegtuig koers naar New York. Om 8:44 zat minister Rumsfeld van Defensie in het Pentagon met afgevaardigde Christopher Cox over terrorisme te praten. ‘Laat me je verzekeren,’ wordt Rumsfeld door The Associated Press geciteerd. ‘Ik draai nu al een poosje mee. Er staat nog iets te gebeuren. Er staat nog iets te gebeuren.’² En als hij dit werkelijk heeft gezegd, had hij gelijk. Twee minuten later, om 8:46, vloog Vlucht 11 de noordelijke toren van het WTC binnen. Tweeëndertig minuten nadat bekend werd dat het toestel misschien was gekaapt en vijftwintig minuten nadat er zekerheid over bestond.

Critici geloven dat het onder normale omstandigheden nooit gelukt zou zijn om een vliegtuig het WTC binnen te laten vliegen. Zij zeggen dat er voor dit soort omstandigheden standaardprocedures bestaan en dat, als die waren gevolgd, Vlucht 11 binnen tien minuten na enig teken van kaping door gevechtsvliegtuigen zou zijn onderschept. Als het toestel vervolgens niet had gereageerd op het standaardsignaal om de gevechtsvliegtuigen naar een luchthaven te volgen om daar te landen, zou het zijn neergeschoten. Dit zou om 8:24, of uiterlijk 8:30, zijn gebeurd, zodat de vraag of je een commercieel passagierstoestel wel moet neerschieten boven New York, helemaal niet terzake doet.

Als bewijsmateriaal halen de critici de instructievoorschriften voor de vluchtleiding van de FAA aan:

Houd er rekening mee dat er sprake kan zijn van een vliegtuignood-situatie... als:... Er onverwacht verlies van radarcontact of radiocom-municatie optreedt met enig... toestel... Als... er twijfel bestaat of een situatie een noodsituatie of mogelijke noodsituatie vormt, handel dan alsof het een noodsituatie betreft.³

Als er volgens deze voorschriften was gehandeld, zou alleen al het verlies van radiocontact om 8:14 ertoe hebben geleid dat de vluchtleider de noodsituatieprocedures in werking stelde. Het feit dat het transpondersignaal ook was verdwenen, maakte de situatie dubbel verdacht. De vluchtleider zou direct nadat hij merkte dat het niet lukte het radiocontact te herstellen, het National Military Command Center (NMCC) in het Pentagon en het North American Aerospace Defense Command (NORAD) hebben ingelicht. Zij zouden onmiddellijk vanaf de dichtstbijzijnde militaire luchthaven straaljagers ‘op alarmvlucht’ hebben gestuurd.

Volgens woordvoerders van het NORAD ‘duurt het ongeveer een minuut’ vanaf het moment dat de FAA vermoedt dat er iets mis is totdat er contact is gelegd met het NORAD, en vervolgens kan het NORAD gevechtsvliegtuigen

‘binnen enkele minuten’ een alarmvlucht laten maken ‘naar welke plaats in de Verenigde Staten dan ook’.⁴

‘Volgens de US Airforce-website,’ schrijft Nafeez Ahmed, stijgt een F-15 gewoonlijk ‘op een “bevel tot alarmvlucht” binnen tweeënhalve minuut naar 8.840 meter’ en kan vervolgens met een snelheid van ruim 3400 km/u doorvliegen.⁵ Als de normale procedures dus waren gevolgd, zou Vlucht 11 om 8:24 zijn onderschept, en zeker niet later dan 8:30: zestien minuten voordat het toestel, zoals nu het geval was, in het WTC sloeg.

Verder zou, zelfs als het radiocontact en het transpondersignaal níét verloren waren gegaan, het feit dat het vliegtuig om 8:20 radicaal van zijn koers afweek reden voor de FAA zijn geweest om het leger in te schakelen. Ieder vliegtuig heeft namelijk een vluchtplan dat uit een reeks geografische punten ofwel ‘positiebepalingen’ bestaat. Een rapport van MSBNC meldt daarover:

Piloten horen iedere positiebepaling uiterst nauwkeurig te volgen. Als een vliegtuig vijftien graden afdwaalt of drie kilometer van zijn koers afwijkt, zullen de vluchtleiders de alarmknop indrukken. Ze zullen het vliegtuig oproepen: ‘American 11, u wijkt van uw koers.’ Dit wordt als een reële noodsituatie behandeld.⁶

Dus zelfs als de FAA had gewacht totdat het vliegtuig om 8:20 van zijn koers afweek, zou het toestel om 8:30, of uiterlijk om 8:35, zijn onderschept – nog steeds ruimschoots op tijd om het te verhinderen New York City binnen te vliegen.

Wat er na het onderscheppen van een vliegtuig gebeurt, legt Ahmed aan de hand van het FAA-handboek:

[Het onderscheppende militaire toestel communiceert door] met de vleugels te bewegen vanuit een positie enigszins boven en voor het onderschepte vliegtuig, normaal gesproken aan de linkerkant ervan... Deze handeling betekent: ‘U bent onderschept.’ Het commerciële toestel wordt dan geacht te antwoorden door met de vleugels te bewegen om zijn gehoorzaamheid te tonen, waarop de onderschepper een ‘langzame draai’ maakt, ‘meestal naar links, in de richting van de gewenste eindbestemming’. Het commerciële toestel reageert vervolgens door zijn escorte te volgen.⁷

Als Vlucht 11 op deze manier was onderschept en niet had gereageerd, zou het volgens de standaardprocedures zijn neergeschoten. Korpsmajoor van de ma-

rine Mike Snyder, een woordvoerder van het NORAD, vertelde *The Boston Globe* dat ‘de gevechtsvliegtuigen van het NORAD regelmatig vliegtuigen onderscheppen’ en verklaarde:

Wanneer vliegtuigen worden onderschept, worden ze normaal gesproken in opklimmende mate van ernst aangepakt. Het naderende gevechtsvliegtuig kan om de aandacht van de piloot te trekken, de uiteinden van zijn vleugels bewegen of een scheervlucht voor het toestel maken. Het kan eventueel lichtspoor kogels afvuren in de baan van het vliegtuig of het in bepaalde gevallen neerhalen met een raket.⁸

De vraag die de critici uiteraard stellen, is waarom dit in het geval van Vlucht 11 niet is gebeurd. Waarom werd het vliegtuig niet eens onderschept?

Critici wijzen erop dat er verwarring ontstond toen vicepresident Cheney tijdens een interview in het programma ‘Meet the Press’ op 16 september zei dat ‘de vraag of we wel of niet een commercieel vliegtuig moeten onderscheppen’, evenals de vraag of dat zou moeten worden neergeschoten, een ‘beslissing was die op presidentieel niveau genomen werd’. Deze bewering haalt volgens critici twee zaken door elkaar: ‘onderscheppen’ en ‘neerschieten’. Een onderschepping is een routinehandeling die meer dan honderd keer per jaar plaatsvindt.⁹

De verwarring van deze twee zaken werd ook in de hand gewerkt door generaal Richard Myers, destijds waarnemend voorzitter van de verenigde stafchefs,¹⁰ die tegenover het Senate Armed Services Committee op 13 september getuigde: ‘[N]adat de tweede toren was geraakt, sprak ik met de bevelhebber van het NORAD, generaal Eberhardt. En op dat moment, ik geloof dat op dat moment de beslissing werd genomen de luchtmacht in te schakelen.’¹¹ Net als Cheney suggereerde hij dat gevechtsvliegtuigen alleen maar worden uitgezonden om een vlucht te onderscheppen als dat door de bevelhebbers van het hoogste niveau wordt verordonneerd. Maar onderscheppingen werden al lang routinematig uitgevoerd als onderdeel van de standaardprocedure, ook al zou het neerschieten van een vliegtuig, zoals Cheney impliceerde, ‘een beslissing op presidentieel niveau’ zijn.

Thierry Meyssan wijst er bovendien op dat, al accepteren sommige onderzoekers de aanname dat een gekaapt vliegtuig pas na presidentiële goedkeuring mag worden neergeschoten,¹² uit de militaire regelgeving iets anders blijkt. Deze regelgeving stelt:

In het geval van een kaping zal het NMCC [National Military Command

Center] op de snelste wijze door de FAA op de hoogte worden gesteld. Het NMCC zal, met uitzondering van gevallen waarin direct gereageerd moet worden... verzoeken om ondersteuning van het ministerie van Defensie ter goedkeuring voorleggen aan de minister van Defensie.¹³

Hieruit trekt Meyssan de conclusie volgens de regelgeving ‘de minister van Defensie’ verantwoordelijk is voor het neerschieten van gekaapte vliegtuigen. Bovendien toont de zinsnede die begint met de woorden ‘met uitzondering van’ aan dat andere mensen in de hiërarchische structuur diezelfde beslissingsbevoegdheid krijgen als de minister van Defensie niet op tijd benaderd kan worden.

Citaat uit een document van het ministerie van Defensie dat door Meyssan wordt aangehaald:

Het is mogelijk om ieder element uit de hiërarchische structuur ‘verzoeken tot onmiddellijk handelen’ voor te leggen. Deze [verzoeken] worden gedaan in duidelijk bedreigende situaties waarin alleen directe actie, ondernomen door een beambte van het ministerie van Defensie of een militaire bevelhebber, het verlies van levens kan voorkomen of menselijk lijden en grote materiële schade kan verlichten.¹⁴

Volgens deze tekst zouden allerlei mensen binnen de hiërarchische structuur de macht hebben gehad om ‘het verlies van levens’ en de ‘grote materiële schade’ te voorkomen die werden veroorzaakt doordat vlucht AA11 in de noordelijke toren van het WTC sloeg.

Je zou natuurlijk kunnen aanvoeren dat niemand op dat ogenblik kon weten dat het vliegtuig dat zou doen. Maar critici zullen antwoorden dat die redenering – los van het feit dat niet wordt verklaard waarom Vlucht 11 niet op z’n minst is onderschept – niet opgaat voor het *tweede* vliegtuig dat het WTC binnenvloog.

United Airlines Vlucht 175

Vlucht UA175 vertrok om 8:14 in de ochtend vanuit Boston, op het moment dat de FAA begon te vermoeden dat Vlucht 11 wellicht gekaapt was. Om 8:42 vielen de radio en transponder uit en week het toestel af van zijn koers. In de wetenschap dat een eerdere vlucht met zekerheid was gekaapt en boven New York City vloog, zouden de FAA-beambten zeker paraat hebben gestaan om onmiddellijk contact met het leger op te nemen. Naar verluidt hebben ze zelfs om 8:43 het NORAD ingelicht.¹⁵

Het NORAD had tegen 8:53 dit vliegtuig door gevechtsvliegtuigen moeten laten onderscheppen. En tegen die tijd, zeven minuten nadat het eerste vliegtuig tegen het WTC was gevlogen, zouden de gevechtsvliegtuigen zeker in staat zijn geweest om dit tweede gekaapte vliegtuig neer te schieten als het niet onmiddellijk hun bevelen had opgevolgd. Maar in plaats daarvan werd Vlucht 175 niet onderschept en vloog het om 9:03 in de zuidelijke toren van het WTC.

Een ander verontrustend aspect aan deze inslag, zeker voor de familie van de slachtoffers, is dat er naar verluidt wordt beweerd dat om 8:55 in de zuidelijke toren in een publieke mededeling werd omgeroepen dat het gebouw veilig was en dat de mensen terug konden keren naar hun kantoren. Deze aankondigingen zouden zijn doorgegaan tot enkele minuten voordat het gebouw werd geraakt, en zouden op die manier hebben bijgedragen ‘aan de dood van honderden mensen’.¹⁶ Paul Thompson vraagt: ‘Stel dat het NORAD om 8:43 werd ingelicht dat Vlucht 175 was gekaapt en in de richting van New York City vloog, waarom werden de mensen in het gebouw dan niet gewaarschuwd?’ Een verontrustende vraag, aangezien Thompson lijkt te impliceren dat misschien nog een ander persoon dan de kapers er zeker van wilde zijn dat er een flink aantal doden zou vallen.

Al zijn er nog redenen te verzinnen om te verklaren dat bij de eerste vlucht de standaardprocedures niet werden opgevolgd – zoals onoplettende vluchtleiders, piloten op de militaire bases die niet volledig paraat stonden of de aanname dat het afwijkende gedrag van het vliegtuig niet hoefde te betekenen dat het toestel gekaapt was – toch kan niet én van die redenen verklaren waarom Vlucht 175 niet werd neergeschoten of op z’n minst werd onderschept, aangezien dit vliegtuig het WTC zeventien minuten na de eerste inslag raakte. Ook al omdat op dat moment alle technici van de Northeast Air Defense Sector van het NORAD ‘hun koptelefoon hadden afgestemd op de FAA in Boston om op de hoogte gehouden te worden over Vlucht 11’. Het NORAD was zich dus volledig bewust van de ernst van de situatie.¹⁷

Het is nog raadselachtiger hoe nog vijfendertig minuten later, om 9:38, het Pentagon kon worden geraakt, maar we wachten tot het volgende hoofdstuk om deze derde vlucht nader te bestuderen. De taak is nu om de officiële verklaring over de eerste twee vluchten in ogenschouw te nemen, en de reactie van de critici op deze verklaring.

Waarom werden Vlucht 11 en Vlucht 175 niet onderschept?

Volgens critici is een van de meest merkwaardige aspecten van de officiële verklaring dat er meerdere versies van bestaan. Generaal Myers zei in zijn bo-

vingenoemde getuigenverklaring aan het Senate Armed Services Committee op 13 september: 'Toen duidelijk werd waar de dreiging uit bestond, hebben we gevechtsvliegtuigen het bevel voor een alarmvlucht gegeven.' Toen hem werd gevraagd of dit bevel werd uitgevaardigd 'voor of nadat het Pentagon was geraakt', antwoordde Myers: 'Naar mijn beste weten is dat bevel uitgegaan nadat het Pentagon was geraakt.'¹⁸

Een heikel punt aan deze verklaring is dat het de autoriteiten van het NMCC allang voordat het Pentagon om 9:38 werd geraakt, duidelijk had moeten zijn 'waar de dreiging uit bestond'. Dat zou op z'n minst om 8:46 duidelijk moeten zijn geweest, toen het WTC was geraakt en een ander gekaapt vliegtuig in die richting vloog. Een ander punt is uiteraard dat het voor de autoriteiten van het NMCC en het NORAD helemaal niet noodzakelijk was om volledig te begrijpen 'waar de dreiging uit bestond', om vliegtuigen de lucht in te sturen om Vlucht 11, Vlucht 175 en elk ander niet-geautoriseerd toestel dat koers zette naar Washington, te onderscheppen. De standaardprocedures zouden al deze zaken hebben ondervangen.

Minstens twee andere autoriteiten hielden zich aan dit verhaal. Volgens een artikel in *The Boston Globe* op 15 september zei majoor Mike Snyder in naam van het NORAD dat er geen gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht werden gestuurd totdat het Pentagon werd geraakt. En toen Tim Russert op 16 september tijdens zijn eerdergenoemde interview met vicepresident Cheney in 'Meet the Press' zijn verbazing uitsprak over het feit dat 'we kennelijk niet in staat waren om gevechtsvliegtuigen op tijd op alarmvlucht te sturen om het Pentagon te beschermen', hoewel we om 8:20 van de eerste kaping afwisten, sprak Cheney deze bewering niet tegen.¹⁹

Het grootste probleem met deze versie van de officiële verklaring is, stellen critici, dat de manier waarop het leger handelde volstrekt lijkt in te gaan tegen alle standaardprocedures die voorschrijven dat er vliegtuigen op alarmvlucht moeten worden gestuurd zodra er een mogelijke kaping wordt gemeld. Al lijken Myers en Cheney iets anders te beweren, toch is er volgens de critici geen bevel van hogerhand voor nodig om gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht te sturen. Sterker nog, stellen zij, er zou eerder een bevel van hogerhand voor nodig zijn om de vliegtuigen *niet* op alarmvlucht te laten vertrekken. Zo schrijven bijvoorbeeld Illarion Bykov en Jared Israel over het gegeven dat de standaardnoodsystemen op 11 september faalden: 'Dit zou alleen kunnen gebeuren als hooggepositioneerde individuen op een gecoördineerde manier samenwerkten om ze te laten falen.'²⁰

Hoe dan ook, het NORAD begon binnen een paar dagen te beweren dat het *wel degelijk* vliegtuigen op alarmvlucht had gestuurd, maar dat ze te laat aan-

kwamen.²¹ In de ogen van de critici is deze tweede versie bijna net zo vreemd als de eerste.

Volgens deze versie werd het NORAD pas om 8:40 door de FAA van de kaping van Vlucht 11 op de hoogte gesteld. Zesentwintig minuten nadat de radio en de transponder van het vliegtuig waren uitgevallen en twintig minuten nadat het toestel uit koers raakte.

Allan Wood en Paul Thompson schrijven:

Is de bewering van het NORAD geloofwaardig? Als dat zo is, zouden de luchtleiders... moeten worden ontslagen en voor hun inactiviteit mogelijk strafrechtelijk worden vervolgd. Tot op de dag van vandaag is er echter nooit iets gezegd over enige persoon tegen wie disciplinaire maatregelen zijn getroffen... Als de bewering van het NORAD een leugen is, en het werd wel degelijk binnen het tijdsbestek dat de FAA voorschrijft op de hoogte gesteld... dan zou dat betekenen dat het NORAD bijna dertig minuten helemaal niets ondernam terwijl een gekaapt commercieel vliegtuig van zijn koers afweek en het een deel van het drukst bevlogen luchtruim van de wereld doorkruiste. Je mag aannemen dat dat een aantal zeer ernstige aanklachten zou rechtvaardigen. Nogmaals: geen enkele betrokkene van het NORAD of de FAA is gestraft.²²

Het gebrek aan disciplinaire maatregelen geeft reden om te denken dat dit verhaal niet waar is, of dat de betrokken partijen van de FAA en/of het NORAD bevelen hebben opgevolgd.

Deze verklaring kent meerdere onregelmatigheden. Nadat het NORAD van de kaping hoorde, gaf het volgens deze verklaring pas om 8:46 het bevel tot een alarmvlucht: zes minuten nadat het op de hoogte was gesteld. Daarnaast gaf het NORAD om onbegrijpelijke redenen dit bevel *niet* aan de McGuire Air Force Base in New Jersey, die slechts een kleine 130 kilometer van NYC verwijderd ligt, maar aan de Otis Air National Guard Base in Cape Cod, die zich op meer dan 330 kilometer afstand bevindt. Niet dat dat iets uitmaakte voor Vlucht 11, uiteraard, want 8:46 was het moment dat dat toestel zich in het WTC boorde.

Hoe dan ook, intussen beweert het NORAD dat het om 8:43 door de FAA werd ingelicht over de kaping van Vlucht 175, dus werden de twee F-15's die om 8:46 het bevel tot alarmvlucht kregen, achter die vlucht aangestuurd. Maar om onverklaarbare redenen zijn deze F-15's kennelijk niet opgestegen voor 8:52, zes minuten later.

Toch is volgens de critici misschien wel het vreemdste aan deze reeks gebeurtenissen dat dit alles – zelfs al deze vertragingen in acht genomen – niet kan verklaren waarom de vliegtuigen niet op tijd kwamen om de tweede aanval op het WTC te verhinderen.

Om 8:52 waren er nog steeds elf minuten te gaan tot het moment dat Vlucht 175 om 9:03 de tweede toren zou raken. Luitenant kolonel Timothy Duffy, de piloot die een van de twee F-15's gevlogen zou hebben, heeft gezegd dat hij 'de hele weg op volle snelheid' vloog, wat zou betekenen dat hij harder ging dan 3470 km/u.²³ Met deze snelheid vlogen de F-15's sneller dan 57 kilometer per minuut. Als we rekening houden met de standaard tweeënhalve minuut die nodig is om op te stijgen en snelheid te maken, zouden ze dus in ongeveer acht minuten Manhattan bereiken, waarna ze nog ruim drie minuten de tijd hadden om het dolende toestel neer te schieten. En toch waren volgens dit verhaal de F-15's nog op 130 kilometer afstand toen Vlucht 175 in de zuidelijke toren sloeg.²⁴ Het kostte ze volgens het tijdsschema van het NORAD inderdaad negentien minuten om de stad te bereiken. Zelfs als het verhaal over de vliegtuigen van Otis waar is, moeten ze dus een stuk langzamer hebben gevlogen dan 'op volle snelheid' – als we tijdsschema van het NORAD aanhouden, meer in de orde van 1200 km/u.²⁵

Zelfs als de tijden in dit verhaal genoeg worden opgerekt om te verklaren dat de vliegtuigen te laat kwamen, is het nog steeds de vraag waarom het bevel niet aan de McGuire Air Force Base is gegeven. Zoals Ahmed zegt zou een F-15 die 3470 km/u vliegt 'de afstand tussen de Air Force Base in New Jersey en New York in minder dan drie minuten overbruggen en had op die manier makkelijk Vlucht 175 kunnen onderscheppen'.²⁶ Dus, concluderen de critici, zou de tweede toren van het WTC, zelfs als we deze tweede versie accepteren, nooit geraakt mogen zijn.

Ten slotte geeft de bewering dat er gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht waren gestuurd om dit tweede gekaapte vliegtuig te stoppen, geen antwoord op de vraag waarom de standaardprocedures niet werden gevolgd bij het *eerste* vliegtuig. En als we deze tweede versie van de officiële verklaring aannemen, blijven we ons afvragen waarom generaal Myers, vicepresident Cheney en de vertegenwoordiger van het NORAD in eerste instantie geloofden dat er helemaal geen vliegtuigen op alarmvlucht waren gestuurd voordat het Pentagon was geraakt.

Daarom denken sommige critici, waaronder mensen met militaire ervaring, dat deze tweede versie is verzonnen. Stan Goff, een gepensioneerde hoofdsergeant die militaire wetenschappen doceerde aan West Point, komt bijvoorbeeld tot de conclusie dat er geen vliegtuigen op alarmvlucht werden gestuurd voordat het Pentagon was geraakt.²⁷

Andreas von Bülow, oud-staatssecretaris van het Duitse ministerie van Defensie, zei: ‘Zestig doorslaggevende minuten lang lieten de militaire diensten en inlichtingendiensten de gevechtsvliegtuigen aan de grond staan.’²⁸

In ieder geval zouden in geen van beide versies van de officiële verklaring de aanslagen op het WTC hebben mogen slagen. Dat is de mening van Anatoli Kornukov, de opperbevelhebber van de Russische luchtmacht, die de dag na 11 september gezegd zou hebben: ‘Het is normaal gesproken onmogelijk om een terreurdaad te plegen volgens het scenario dat zich gisteren in de Verenigde Staten heeft afgespeeld... Zo gauw zich zoiets hier zou voordoen, krijg ik dat meteen te horen en binnen een minuut staan we allemaal paraat.’²⁹ Ahmed citeert Kornukov en merkt daarbij op: ‘Het is natuurlijk ruimschoots bekend dat de luchtmacht van de VS veel beter is dan die van Rusland,’ waaraan hij toevoegt dat er uit deze gegevens een aantal logische conclusies kan worden getrokken – met name dat de aanvallen op het WTC alleen konden plaatsvinden als de standaard handelingsprocedures tijdelijk werden ingetrokken.

De standaard handelingsprocedures werden volstrekt en om onverklaarbare redenen genegeerd op 11 september – iets dat zich nog nooit eerder had voorgedaan. De vraag die hieruit voortkomt, is wie er voor verantwoordelijk was dat de routinehandelingen bij noodsituaties niet werden uitgevoerd.³⁰

Bykov and Israel hebben weinig twijfel om wie dat ging, als ze schrijven:

De sabotage van routine beschermingssysteem die door strenge hiërarchieën worden gecontroleerd, zou nooit worden overwogen, laat staan geprobeerd, zonder de betrokkenheid van het militaire opperbevel van de VS. Dat wordt op z’n minst gevormd door de Amerikaanse president George Bush, de Amerikaanse minister van Defensie Donald Rumsfeld en het destijds waarnemend hoofd van de verenigde stafchefs, luchtmachtgeneraal Richard B. Myers.³¹

Dit is inderdaad de vraag die we ons moeten stellen: zou een plan om vliegtuigen te kapen en ze in het WTC te laten vliegen, succes kunnen hebben zonder een *niet handelen*-bevel dat is goedgekeurd door Bush, Rumsfeld en Myers?

Zoals de conclusies van de critici aantonen, heeft de officiële verklaring over Vlucht 11 en Vlucht 175 verontrustende vragen opgeroepen.³² Er zijn nog

meer verontrustende vragen gerezen bij het instorten van de torens van het World Trade Center.³³

Het instorten van de WTC-gebouwen

Volgens de officiële verklaring zijn de noordelijke en zuidelijke toren (de Twin Towers) ingestort door de inslag van de vliegtuigen en de intense hitte die werd veroorzaakt door de daaropvolgende branden. Hoewel ik dit de ‘officiële verklaring’ noem, moet ik hieraan toevoegen dat deze niet door een officiële instelling is bekrachtigd. De Federal Emergency Management Agency (FEMA) kreeg de taak toegewezen om de instorting te onderzoeken, maar toen het zijn rapport in mei 2002 uitbracht, verklaarde het dat ‘de opeenvolgende reeks gebeurtenissen die leidde tot het instorten van beide torens, niet definitief kon worden vastgesteld’.³⁴ Niettemin was het rapport van de FEMA doorspekt met speculaties die de officiële theorie ondersteunden.

Deze theorie wordt alom verworpen door degenen die bekend zijn met de feiten. Ze werd al in Januari 2002 aan de kaak gesteld in een artikel van Bill Manning met de titel ‘Selling Out the Investigation’ dat werd gepubliceerd in *Fire Engineering*, een vaktijdschrift dat gelieerd is aan het New York Fire Department. Manning schreef dat een groeiend aantal brandweerlieden beweerde dat ‘de structurele schade die de vliegtuigen hadden aangericht en de explosieve verhitting van de vliegtuigbrandstof op zich zelf niet genoeg waren om de torens te laten instorten’.³⁵

Intussen zijn er veel meer bezwaren bij de officiële theorie gerezen. Een aantal van die tegenwerpingen hebben te maken met het instorten van een derde pand van het complex dat bekend staat als Gebouw 7 (WTC-7).

Om deze bezwaren te kunnen bespreken, is het noodzakelijk dat we een aantal feiten opnieuw te bekijken. De noordelijke toren (WTC-1) werd om 8:46 in de ochtend geraakt. Die stortte één uur en tweeënveertig minuten later in, om 10:28. De zuidelijke toren (WTC-2) werd om 9:03 in de ochtend getroffen. Die stortte zesenvijftig minuten later in, om 9:59. Gebouw nummer 7 (WTC-7), dat twee blokken verderop stond en niet was geraakt, stortte om 17:20 in de middag in. Deze feiten roepen direct twee vragen op: waarom stortte de zuidelijke toren, die zeventien minuten later dan de noordelijke toren werd geraakt, toch negenentwintig minuten eerder in? En waarom stortte WTC-7 überhaupt in, hoewel dat gebouw helemaal niet was geraakt? Verdere details over de instorting van deze drie gebouwen roepen zelfs nog meer vragen op.

Ik zal eerst ingaan op de vragen die zijn gerezen over de noordelijke en zuidelijke toren, daarna zal ik het over WTC-7 hebben.

De Twin Towers. Volgens een verklaring die kort na 11 september bij een groot publiek bekend werd doordat zij in een NOVA-programma te berde was gebracht, werd het instorten van de noordelijke en zuidelijke toren veroorzaakt doordat de hitte van de branden die werden gevoed door de vliegtuigbrandstof, de stalen kolommen van het gebouw deed smelten.³⁶ Inmiddels is men het er echter in het algemeen over eens dat de branden bij lange na niet heet genoeg kunnen zijn geweest.

Om staal te kunnen doen smelten is een temperatuur nodig van zo'n 1.500 °C, die alleen door een bepaald apparaat, zoals een oxyacetyline-brander, kan worden opgewekt. Een koolwaterstofbrand zoals op basis van geraffineerde kerosine – vliegtuigbrandstof – wordt bij lange na niet zo heet. Thomas Eagar, hoogleraar in materiaaltechnieken en technische systemen aan het MIT, legt uit dat de maximaal haalbare temperatuur van een open vuur dat wordt gevoed door koolwaterstoffen tussen de 870 °C en 925 °C ligt. Bovendien waren de WTC-branden heel brandstofrijk – wat blijkt uit het feit dat er veel zwarte rook vanaf kwam – en werden ze daardoor niet eens erg heet voor een koolwaterstofbrand, 'waarschijnlijk slechts zo'n 650 °C tot 700 °C'.³⁷

De smelttheorie toont aan dat een aantal van de alom geaccepteerde verklaringen voor het instorten van de torens wetenschappelijk onjuist is. Veel andere theorieën zijn ontoereikend omdat ze bepaalde bouwaspecten en de manier waarop de gebouwen instortten niet in aanmerking nemen. Voordat we meer theorieën bestuderen, zullen we dus naar een aantal van deze feiten moeten kijken.

Elke toren was ongeveer 415 meter hoog. Om deze extreem hoge gebouwen te ondersteunen waren in het midden van ieder gebouw 47 stalen kolommen geplaatst, en 240 stalen kolommen aan de buitenrand. Iedere kolom was veel dikker aan de basis dan bovenaan. De kolommen aan de buitenrand werden met de middenkolommen verbonden door van dwarsbalken voorzien stalen spanten die in de betonnen vloeren zaten geklonken. Hoewel er aardig wat is gepraat over 'ondeugdelijke spanten',³⁸ citeerde *Scientific American* ingenieur Robert McNamara die zei: 'Tegenwoordig bouwen ze gewoon niet meer zo degelijk als het World Trade Center.' De FEMA-rapport stelde, met name over de dwarsbalken: 'De vloerstructuur van de twee torens was een complex geheel en veel overdadiger dan de gebruikelijke dwarsbalkvloersystemen.'³⁹ Onderzoek aan teruggevonden staalfragmenten heeft bovendien uitgewezen dat deze verre van gebrekkig waren en juist beantwoordden aan de standardeisen of die zelfs overtroffen.⁴⁰

Aan de hand van deze feiten kunnen we ook een tweede wijdverspreide

theorie verwerpen, namelijk dat de inslagen van de vliegtuigen de torens ernstig hadden verzwakt. Thomas Eagar stelt dat de inslag van de vliegtuigen een te verwaarlozen effect zullen hebben gehad, aangezien ‘het aantal kolommen dat bij de eerste inslag werd vernietigd niet groot was en het te dragen gewicht werd verplaatst naar de overgebleven kolommen van dit zeer de-gelijke gebouw’.⁴¹

‘[B]innen enkele tientallen seconden na de inslag van het vliegtuig,’ schrijft Eric Hufschmid, ‘stond de noordelijke toren stil, stabiel en bewegingloos.’⁴²

Degenen die de officiële verklaring onderschrijven, zoals Eagar zelf, beweren over het algemeen dat de instortingen moeten worden verklaard uit de hitte van de branden. In de woorden van Eagar: ‘De werkelijke schade die in het World Trade Center werd aangericht, werd veroorzaakt door de omvang van de brand.’ Het staal dat in de gebouwen werd gebruikt, moest vijf maal het gebruikelijke gewicht kunnen dragen. Eagar wijst erop dat het staal dus alleen kon bezwijken als het werd verhit tot een punt waarop het ‘tachtig procent van zijn kracht’ verloor, wat bij een hitte van ongeveer 700 °C zou gebeuren. Eagar denkt dat dit het geval was.⁴³ De geloofwaardigheid van de officiële verklaring hangt dus zeker voor een deel af van het bewijs dat de daarvoor noodzakelijke branden in de torens woedden.

Om dieper op deze kwestie in te gaan, moeten we onderscheid maken tussen temperatuur en hitte (of energie), een verschil dat Eagar zelf ook benadrukt.⁴⁴ Iets kan een hoge temperatuur hebben maar niet zoveel hitte (energie) produceren, doordat het nogal klein is, zoals een lucifer of een lamp. Een brandende lucifer kan een stalen balk nooit tot zijn eigen temperatuur verhitten. Een brand van 700 °C kan een grote stalen balk alleen tot deze temperatuur verhitten als het een enorme brand is die veel energie heeft.

Er is nog een voorwaarde: deze grote brand zou ook een behoorlijk lange tijd op de stalen balk moeten inwerken.

De officiële theorie is dus alleen geloofwaardig als de branden in de torens gematigd heet waren, als het grote branden waren die zich door beide gebouwen verspreidden, en als ze flink lang hebben gewoed. Al het beschikbare bewijs duidt er echter op dat het tegenovergestelde het geval was. Een zeer waardevol boek om dit bewijs te kunnen bestuderen, is *Painful Questions* van Eric Hufschmid⁴⁵ dat de beste foto’s bevat die er beschikbaar zijn.

De Twin Towers zijn alom beschreven als de *towering infernos*. Vanuit menselijk perspectief gezien, is dat een rake beschrijving van de noordelijke toren waaruit vele mensen vanaf de verdiepingen boven de zesennegentigste etage, waar het vliegtuig was ingeslagen, hun dood tegemoet sprongen om te ont-

komen aan de rook en de vlammen. Er is echter een groot verschil tussen wat mensen kunnen verdragen en wat staal kan hebben. De foto's van de noordelijke toren verschaffen geen bewijs voor een brand die het staal aanmerkelijk zou kunnen hebben verzwakt. Een foto die is genomen binnen zestien minuten nadat de noordelijke toren was geraakt (de zuidelijke toren is namelijk nog niet getroffen) laat alleen een donker gat zien waar zwarte rook uit kolkt. Er zijn geen vlammen zichtbaar.

Zoals Hufschmid stelt: 'Het gebrek aan vlammen wijst erop dat de branden klein waren, en de donkere rook is een aanwijzing dat de branden werden gesmoord.'⁴⁶ Een andere foto, die vanuit een andere hoek is genomen, vlak nadat de zuidelijke toren was geraakt, laat enkele vlammen zien op verdiepingen vlak boven het inslagpunt, maar niet op andere plekken. Deze wolkenkrabber was na zestien minuten geen *towering inferno*, hoe groot de vlammen in de eerste minuten, toen ze door de vliegtuigbrandstof werden gevoed, ook waren.⁴⁷

We hebben natuurlijk allemaal foto's gezien van de grote vuurbal aan de buitenkant van de zuidelijke toren.⁴⁸ Er was ook een vuurbal aan de buitenkant van de noordelijke toren nadat deze was getroffen.⁴⁹ Deze vuurballen werden veroorzaakt door de verbranding van lekkende vliegtuigbrandstof. De zuidelijke toren had een veel grotere vuurbal doordat het gebouw in een hoek was geraakt waardoor er buiten meer brandstof was gelekt. Deze vuurballen veroorzaakten een enorme hitte. Maar dat duurde maar even, omdat de brandstof snel opbrandde.⁵⁰ Daarnaast wil het feit dat de vuurbal aan de buitenkant van de zuidelijke toren groter was, niet zeggen dat de branden binnen ook groter waren. Integendeel. Omdat al zoveel vliegtuigbrandstof in die eerste paar minuten verbrandde, bleef er minder over om de branden in het gebouw te voeden. Zoals Hufschmid schrijft: 'Foto's laten zien dat de spectaculaire vlammen snel verdwenen, daarna bleef de brand beperkt tot én deel van het gebouw... [en] doofde langzaam.'⁵¹

De feiten over de branden lijken dus iedere versie van de officiële verklaring te verwerpen die beweert dat in beide torens hete, wijdverspreide en langdurige branden woedden. Als er al hete branden ontstonden, waren ze plaatselijk en van korte duur. Dit soort branden zou, zelfs als ze de temperatuur van 700 °C bereikten, nooit veel staal tot die temperatuur hebben kunnen verhitten, als er al staal was dat die temperatuur bereikte.⁵²

Een ander bezwaar bij de brandtheorie is de mate van waarschijnlijkheid dat de torens, zelfs als er felle branden doorheen raasden, zouden zijn ingestort. Voor 11 september was er nog nooit een gebouw met een stalen frame puur en alleen door brand ingestort. Een FEMA-rapport uit 1991 schrijft over

een brand die dat jaar in een gebouw in Philadelphia woedde en die zoveel energie produceerde dat ‘balken en spanten doorbogen en verdraaiden’. Maar ‘ondanks deze blootstelling aan uitzonderlijke omstandigheden bleven de kolommen hun lading dragen zonder opvallende schade’.⁵³

Verdedigers van de brandtheorie beroepen zich echter op de speciale kenmerken van de Twin Towers. Door deze speciale kenmerken, beweren zij, hoefde de brand niet al het staal op alle verdiepingen te verhitten. Volgens Thomas Eagar was én hete brand op én verdieping voldoende. De boosdoeners waren, zegt hij, de ‘hoekbevestigingen’, die ‘de vloerdwarsbalken met de kolommen aan de buitenrand en in het midden verbonden’, en die volgens hem niet waren ontworpen om vijf keer hun normale gewicht te kunnen dragen.⁵⁴ Eagar beschrijft wat de critici de ‘rits’-versie van de bouwconstructietheorie noemen: ‘Op het moment dat de hoekbevestigingen het aan én kant opgeven, zorgt dat voor extra druk op de andere hoekbevestigingen, en dan ritsen alle bevestigingen op die verdieping rond het hele gebouw in een paar seconden los.’⁵⁵ Hij vervolgt:

Toen de dwarsbalken op een of twee van de zwaarst verbrande verdiepingen het begaven, en de kolommen aan de buitenrand naar buiten begonnen te buigen, vielen de verdiepingen erboven daar ook bovenop. De verdieping eronder kon (met zijn draagvermogen van 1.200 ton) de ca. 41.000 ton van tien (of meer) verdiepingen die van bovenaf op de hoekbevestigingen stortte, niet houden. Hierdoor werd het domino-effect veroorzaakt waardoor de gebouwen binnen tien seconden instortten.⁵⁶

Een dergelijke theorie werd aangehouden in de FEMA-rapport dat van een ‘pannenkoekachtige instorting van de ene verdieping na de andere’⁵⁷ sprak. Er zijn echter allerlei bezwaren bij deze redenering.

Op de eerste plaats zou zelfs in deze gematigde versie van de hoeveelheid staal die sterk verhit zou moeten worden, meer hitte nodig zijn dan waar sprake van was, zeker in de zuidelijke toren.

Op de tweede plaats maakt Hufschmid duidelijk: ‘Om een verdieping te laten instorten, zouden bijna tegelijkertijd honderden dwarsbalken van 236 buitenrandkolommen en 47 middenkolommen moeten afbreken.’⁵⁸

Op de derde plaats denkt Eagar dat zijn theorie het feit rechtvaardigt dat de torens ‘binnen tien seconden’ instortten. Maar voor een gebouw van 415 meter hoog is tien seconden bijna de snelheid van een vrije val. Als iedere verdieping ook maar een klein beetje weerstand bood, zodat het erdoorheen bre-

ken een halve seconde zou duren, zou het instorten van al deze verdiepingen – 80 of 95 stuks – tussen de 40 en 47 seconden in beslag nemen. Kunnen we werkelijk aannemen dat het bovenste deel van de gebouwen geen enkele weerstand van de onderste verdiepingen ondervond?⁵⁹ Het probleem wordt zelfs nog ernstiger als we naar de noordelijke toren kijken. Als die werkelijk, zoals Hufschmid beweert, in acht seconden instortte, staat dat precies gelijk aan de snelheid van een vrije val. ‘Hoe is het mogelijk,’ vraagt hij, ‘dat het puin honderd verdiepingen van staal en beton verpletterde terwijl het zo snel viel als voorwerpen door de lucht vallen?’⁶⁰

Op de vierde plaats doet Egars theorie, net als alle andere versies van de officiële verklaring, geen recht aan het feit dat de torens *totaal* instortten, met als eindresultaat een stapel puin die in Egars eigen woorden ‘maar een paar verdiepingen hoog was’.⁶¹ Zelfs als je aanneemt dat zijn theorie uitlegt waarom de vloeren en de buitenrandkolommen instortten, redeneert Peter Meyer, verklaar je nog niet hoe de massief stalen kolommen in het hart van het gebouw hebben kunnen instorten:

Waarom bleven de onderste gedeelten van de massief stalen steunkolommen na de instorting niet overeind staan? Als de officiële verklaring juist is, en de schade is veroorzaakt door de inslagen en de branden, die alleen in de bovenste verdiepingen plaatsvonden, waarna de verdiepingen als een stapel pannenkoeken instortten, dan zou je verwachten dat de massief stalen middenkolommen van, laten we zeggen, in ieder geval de onderste twintig of dertig verdiepingen rechtop zouden blijven staan.⁶²

Nog een gegeven over het instorten van de torens dat tegen de brandtheorie pleit, is het feit dat in het begin al werd genoemd: dat de zuidelijke toren als eerste instortte. Zoals we hebben gezien duurt het aardig lang voordat een brand staal tot zijn eigen temperatuur heeft verhit. Als alle omstandigheden verder gelijk zijn, zou dat betekenen dat de toren die het eerste werd geraakt, ook als eerste zou instorten. En toch stortte de zuidelijke toren negenentwintig minuten eerder in dan de noordelijke toren, terwijl hij zeventien minuten later werd getroffen. Dit verrassende gegeven zou misschien geen vragen opwerpen als de brand in de zuidelijke toren veel groter zou zijn geweest. Maar zoals we hebben gezien, was de brand in de zuidelijke toren juist veel kleiner. Wanneer je dan hoort dat de ene toren bijna twee keer zo lang bleef staan als de andere, zou je denken dat dat de zuidelijke toren betrof. En toch was het tegenovergestelde het geval. Dat precies het omgekeerde gebeurde

van wat je redelijkerwijs zou verwachten, lijkt erop te wijzen dat het instorten van deze gebouwen door iets anders dan de branden werd veroorzaakt.⁶³

En dat is natuurlijk wat de critici volhouden. Hun alternatieve verklaring is dat de instorting een voorbeeld was van een gecontroleerde vernietiging met behulp van explosieven die door het hele gebouw waren geplaatst. De aanhangers van deze theorie wijzen erop dat hiermee alle feiten die tot dusverre te berde zijn gebracht, kunnen worden verklaard.

Met betrekking tot de totaliteit en de snelheid van de instorting zegt Meyer dat

dit begrijpelijk is als de basis van de stalen kolommen door explosieven aan de fundamenteën vernietigd werden. Nadat deze basis was weggeslagen en de stalen steunkolommen op verschillende hoogten in de Twin Towers met behulp van explosieven waren vernietigd, verloren de bovenverdiepingen alle ondersteuning en stortten in ongeveer tien seconden naar beneden.⁶⁴

De gecontroleerde-vernietigingstheorie kan ook de verrassende volgorde verklaren waarin de twee torens instortten, waarbij rekening wordt gehouden met het feit dat de zuidelijke toren in de hoek was geraakt.

In beide gevallen doofden de branden in de gebouwen na een poosje en produceerden alleen nog zwarte, roetige rook. Als de Twin Towers opzettelijk werden vernietigd, en het de bedoeling was dat de branden als oorzaak van de instorting aangewezen konden worden... dan was het laatste moment waarop de torens konden instorten het moment dat de branden begonnen te verminderen. Aangezien de brand in de zuidelijke toren door minder brandstof werd gevoed dan de brand in de noordelijke toren, begon het vuur in de zuidelijke toren eerder te doven dan dat in de noordelijke toren. Degenen die de vernietiging in de hand hadden, moesten de zuidelijke toren dus laten instorten voor ze de noordelijke toren lieten instorten.⁶⁵

Er is bovendien nog een aantal feiten bij de instorting van de Twin Towers dat alleen maar door de vernietigingstheorie lijkt te kunnen worden verklaard. Een van deze feiten is dat bij de instortingen een enorme hoeveelheid fijn stof of poeder vrijkwam, die bij nadere analyse voornamelijk uit gips en beton bleek te bestaan.⁶⁶

Jeff King zet de officiële verklaring af tegen wat de videobeelden hem vertellen, en zegt:

[H]et grootste en meest in het oog springende probleem dat ik zie, is de bron van de enorme hoeveelheid uiterst fijn stof dat tijdens de instorting vrijkwam... Waar komt de kracht vandaan die al dat gewapende beton tot stof verpulvert?⁶⁷

En de foto's van de puinhopen laten, zoals Hufschmid toevoegt, alleen 'enkele kleine stukken beton' zien, wat betekent dat '[b]ijna ieder brok beton tot stof werd vermalen'. Met als resultaat: 'In beide torens werd misschien zo'n 90.000 ton beton tot poeder verpulverd. Daarvoor is een hoop kracht nodig.'⁶⁸

King stelt dat de grote vraag is

welke hoeveelheid uiterst fijn betonstof is vrijgekomen bij het aller-eerste begin van de instorting boven in het gebouw. Omdat de instorting onder invloed van de zwaartekracht niet meer dan 9,75 meter per seconde kan versnellen, zou deze zich in het begin vrij langzaam voltrekken... Het is erg moeilijk om een natuurkundig verschijnsel voor te stellen waarbij zoveel stof wordt veroorzaakt op het moment dat betonnen platen bij een snelheid van dertig tot vijftig kilometer per uur tegen elkaar slaan.⁶⁹

Hufschmid wijst er daarnaast op dat betonnen platen zelfs als ze met de snelheid van een vrije val de grond raken, nog niet worden verpulverd. 'Om beton tot poeder te verpulveren moeten explosieven worden gebruikt.'⁷⁰

Het gebruik van explosieven wordt misschien nog wel sterker geïnsinuerd door een ander kenmerk van de instortingen, waarnaar in Kings tweede citaat wordt verwezen, namelijk dat toen de torens begonnen in te storten, ze niet rechtstreeks naar beneden vielen, zoals de pannenkoekentheorie beweert. Ze explodeerden. Het poeder werd op horizontale wijze uit de torens gespoten, met zo'n enorme kracht dat de gebouwen werden omhuld door gigantische stofwolken die misschien wel drie keer zo breed waren als de gebouwen zelf. De foto's in het boek van Hufschmid zijn bijzonder waardevol als hulp om dit buitengewoon indrukwekkende en belangrijke feit te beseffen.⁷¹ Wat anders dan explosieven kan beton tot poeder vermalen en vijfenveertig meter of meer horizontaal door de lucht blazen? En mocht er worden gedacht dat het stof er gewoon uit waaide: verschillende foto's tonen aan dat ook tamelijk grote delen van de toren zelf wel vijfenveertig meter of verder werden weggeslingerd.⁷²

Voor een ander verontrustend kenmerk van de instorting is nog meer

kracht vereist. Behalve uit poederstof bestond het andere basisonderdeel van de puinhoop uit, zoals te verwachten was, staal. Maar dat staal bestond uit korte stukken. ‘Bijna ieder stuk staal van beide torens was bij de verbindingstukken afgebroken.’⁷³

De gecontroleerde-vernietigingstheorie wordt verder ondersteund door het feit dat sommige mensen, onder wie brandweerlieden, meldden dat ze explosies hoorden, explosies voelden of effecten zagen die het resultaat van explosies leken te zijn, zowel op de middelste verdiepingen als in de kelder-verdiepingen van de torens.⁷⁴

Nog meer steun voor deze theorie wordt geleverd door het seismische bewijs dat er bij de instorting van beide torens een gematigd krachtige aardbeving werd geregistreerd. De seismografen van het Lamont-Doherty Earth Observatorium van de Columbia Universiteit in Palisades, New York, vierendertig kilometer ten noorden van het WTC, registreerden een aardbeving met de kracht van 2,1 op de schaal van Richter om 9:59:04 en een aardbeving met een kracht van 2,3 om 10:28:31. In beide gevallen ‘werden de schokken tijdens de eerste vijf seconden heviger, werden ze vervolgens abrupt minder hevig, dat duurde ongeveer drie seconden, en daarna namen ze langzaam maar geleidelijk af’. Dit patroon, zegt Hufschmid, geeft weer dat de eerste explosieven die afgingen zich in de bovenste verdiepingen van de gebouwen bevonden, waar de stalen kolommen het dunst waren. De schokken worden sterker als het computergestuurde ontstekingsmechanisme zijn weg naar beneden aflegt.

De laatste explosies aan de voet van de toren en in de kelder, moesten verbindingstukken van kolommen breken die van tien centimeter dik staal waren gemaakt: daar waren dus zeer krachtige explosieven voor nodig. De seismische gegevens piekten op het moment dat de explosieven in de kelder werden ontstoken. Op dat moment stopten de explosies en bleef het puin nog een aantal seconden vallen, wat kleine seismische bevingen veroorzaakte.⁷⁶

De vernietigingstheorie wordt verder ondersteund door meldingen dat er op het niveau van de kelder verdiepingen gesmolten staal werd gevonden. Mark Loizeaux, directeur van Controlled Demolition, Inc. (Phoenix, Maryland) die het opruimingsschema voor de hele operatie ontwierp, zou hebben gezegd dat het opruimteam in de derde, vierde en vijfde week ‘brandhaarden van gesmolten staal’ had aangetroffen ‘onder aan de liftschachten van de hoofdtorens, zeven kelder verdiepingen diep’.⁷⁷

Niet alleen verklaart de theorie dat er explosieven zijn geplaatst waarom deze brandhaarden – die nog weken bleven smeulen⁷⁸ en waarover veel gesproken werd – bestonden, de theorie verklaart ook een anders onverklaar-

baar gegeven: dat na het instorten van de torens het afval, inclusief het staal, in allerijl werd verwijderd voordat er enig gedegen onderzoek kon plaatsvinden. *The New York Times* deed zijn beklag: ‘De beslissing om in de dagen na 11 september direct alle stalen kolommen, balken en spanten van het WTC te recycleren, leidt ertoe dat de definitieve antwoorden misschien nooit bekend zullen worden.’ De daaropvolgende week werd in het bovengenoemde essay in *Fire Engineering* gezegd: ‘De vernietiging en verwijdering van bewijsmateriaal moeten direct worden stopgezet.’⁷⁹ Maar die gingen op volle snelheid door.⁸⁰ Meyer legt uit wat dit wellicht te betekenen heeft:

[Een] manier om te bewijzen dat de stalen steunkolommen van de Twin Towers met behulp van explosieven werden opgeblazen, is kolomfragmenten uit het puin onderzoeken op bewijzen voor wat metaal-experts *twinning* noemen. Maar het puin van het WTC werd zo snel mogelijk verwijderd en er werd geen forensisch onderzoek naar het puin toegestaan... Bijna alle 270.000 ton staal van de Twin Towers werd aan New Yorkse schroothandelaren verkocht en, zo snel als de schepen konden worden geladen, geëxporteerd naar plekken als China en Korea, waarmee al het bewijsmateriaal werd verwijderd.⁸¹

Waarom al die haast? vragen de critici zich af. Had de regering soms iets te verbergen?⁸²

WTC-7. Hoewel de instorting van dit zevenenveertig verdiepingen tellende gebouw normaal gesproken wordt genegeerd of als bijzaak wordt afgedaan, is het in veel opzichten de meest raadselachtige. De belangrijkste voorwaarden voor de algemene verklaringen van de instorting van de Twin Towers zijn hier niet van toepassing, omdat het gebouw niet door een vliegtuig werd getroffen. Er is in feite geen officiële verklaring. De FEMA-rapport speculeert een hoop over wat er gebeurd zou kunnen zijn, maar doet geen sluitende uitspraak wat nu werkelijk het geval was.⁸³ Het verslag van het House Science Committee geeft ook geen verklaring.⁸⁴ Maar voorzover er een verklaring is die in de ambtelijke wereld en de media wordt geaccepteerd, luidt die ongeveer zo.

Hoewel Gebouw 7 – dat ruim honderd meter van de noordelijke toren af stond en nog verder van de zuidelijke toren was verwijderd – niet door bijzonder veel vallend puin werd getroffen, kwam er genoeg puin terecht om brand te veroorzaken. Vervolgens besloot de brandweercommandant om onduidelijke redenen zijn mannen niet het gebouw in te laten gaan en kon (om

onverklaarbare redenen) de blusinstallatie dit kleine brandje niet doven, waardoor het uitgroeide tot een laaiend vuur. Op dat moment kwamen de vlammen in contact met de tienduizenden liters diesel die op de benedenverdieping waren opgeslagen. De daaropvolgende brand werd zo heet dat het de stalen constructie van het gebouw om 17:20 in de middag deed instorten.

Er zijn allerlei bezwaren tegen deze theorie.

Ten eerste is er geen bewijs van een laaiende brand. ‘Iedere foto die van Gebouw 7 werd genomen,’ schrijft Hufschmid, ‘laat alleen een aantal kleine brandjes zien achter maar een paar ramen’, voornamelijk op de zevende en de twaalfde verdieping.⁸⁵

Ten tweede gaat hier opnieuw de vraag op hoe een koolwaterstofbrand, zelfs als die hevig woedde, de instorting kon veroorzaken – zeker als je in aanmerking neemt dat in gebouwen 4, 5 en 6 wél hevige branden woedden en deze niet instortten.⁸⁶ Bovendien kan in dit geval de instorting niet voor een deel worden verklaard uit de inslag en de brandstof van een vliegtuig, dus WTC-7 zou het allereerste gebouw met een stalen constructie zijn dat puur en alleen door brandschade instortte.⁸⁷

Critici wijzen erop dat als er werkelijk zoiets op 11 september is gebeurd, dat een gebeurtenis van overweldigend belang is. Alle theorieën die architecten en bouwingenieurs lange tijd over gebouwen met een stalen constructie hebben aangehouden, moeten dan worden herzien. Verzekeringsmaatschappijen over de hele wereld moeten dan al hun tarieven opnieuw bepalen, er nu rekening mee houdend dat een gewone brand een gebouw met een stalen constructie kan laten instorten. Enzovoort.

En toch werd de stelling dat WTC-7 door brand is ingestort geaccepteerd, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. In een essay met de titel ‘WTC-7: The Improbable Collapse’ schrijft Scott Loughrey:

De achteloosheid waarmee de FEMA met de instorting van WTC-7 is omgegaan, is verbijsterend. Constructiefouten van deze omvang zijn niet gebruikelijk... Leven we tegenwoordig in een tijdperk waarin hoge stalen gebouwen in grote steden kunnen instorten zonder dat er serieus over wordt gesproken hoe dat heeft kunnen gebeuren?⁸⁸

Ten derde is een aantal feiten moeilijk door de officiële theorie te verklaren, omdat ze op gecontroleerde vernietiging duiden. Hufschmid benadrukt dat de instorting van WTC-7 inderdaad, in tegenstelling tot die van de Twin Towers, een typisch geval van gecontroleerde vernietiging lijkt, aangezien ‘Gebouw 7 vanaf de basis instortte’.

Toen Gebouw 7 instortte, viel eerst het binnenste gedeelte waardoor de buitenzijden van het gebouw naar binnen werden getrokken... Het resultaat was een heel kleine stapel puin waar de buitenzijden van het gebouw bovenop stortten. Dat is de wijze waarop een gebruikelijke gecontroleerde vernietiging plaatsvindt.⁸⁹

Ook hierbij werd een aanmerkelijke hoeveelheid poederig stof geproduceerd. Maar in dit geval was er niet zoveel stof en kwam het in plaats van in de lucht op de grond vrij, waar de instorting begon.⁹⁰ Er werden op het moment van instorting seismische trillingen gemeten, zij het op slechts een tiende van de sterkte van de bevingen die met het instorten van de torens in verband worden gebracht. En er bevonden zich twee brandhaarden in de puinhoop van deze instorting, waarvan er een extreem heet was.⁹² Ten slotte werd ook hier het staal snel van de plek verwijderd, wat nog minder gerechtvaardigd leek, aangezien het gebouw allang was geëvacueerd waardoor er niet naar overlevenden hoefde te worden gezocht, wat wel zo was bij de Twin Towers. Dus hoe moet deze vernietiging van forensisch bewijsmateriaal – wat normaal gesproken als een ernstige misdaad wordt beschouwd – gerechtvaardigd worden?

Tot slot keer ik terug naar het feit dat het FEMA-rapport geen verklaring gaf. In plaats daarvan stelde het:

De bijzonderheden over de branden in WTC-7 en hoe deze de instorting van het gebouw veroorzaakten, blijven op dit moment onduidelijk. Hoewel de hoeveelheid dieselolie in het pand een fikse potentiële energie bevat, heeft de beste hypothese slechts een lage mate van waarschijnlijkheid.⁹³

Het moet wel worden erkend dat de FEMA een onmogelijke opdracht had gekregen – namelijk een verklaring te leveren voor de instorting van dit gebouw die paste binnen het kader van de officiële theorie. Omdat de FEMA niet kon beweren dat het gebouw door een gecontroleerde vernietiging was ingestort, was het beste waarmee men naar buiten kon komen een theorie met ‘slechts een lage mate van waarschijnlijkheid’.

Hetzelfde begrip moet worden opgebracht voor Thomas Eagar en alle andere experts die hoogst onwaarschijnlijke verklaringen hebben aangedragen voor het instorten van de Twin Towers. Als ze zich niet politiek correct hadden hoeven gedragen, en gewoon de meest waarschijnlijke hypothese hadden kunnen uiten, zouden de meesten van hen op basis van het bewijs absoluut zijn uitgekomen op een gecontroleerde vernietiging.

Matthys Levy, die beweerde dat de torens vielen doordat hun staal gesmolten was, zei bijvoorbeeld ook: ‘Als je er goed naar kijkt, leek het wel heel erg op een gecontroleerde vernietiging.’⁹⁴

Als het inderdaad een gecontroleerde vernietiging was, zou dat uiteraard betekenen dat de terroristen alleen maar hebben kunnen slagen in hun opzet om het World Trade Center te vernietigen omdat die vernietiging van binnenuit was georganiseerd.

De vragen die bij de officiële verklaringen van Vlucht 11, Vlucht 175 en het instorten van de gebouwen 1, 2 en 7 van het World Trade Center zijn gerezen, wijzen niet noodzakelijkerwijs op medeplichtigheid van de president. Maar ze lijken wel te wijzen op medeplichtigheid van overheidsambtenaren op een bepaald niveau.

Hoewel het bewijs dat de instorting van het WTC van binnenuit was georganiseerd zou kunnen betekenen dat die door particulieren was voorbereid, doet het feit dat de nationale regering toestond dat er forensisch bewijs werd verwijderd op z’n minst denken aan de eerste mogelijkheid die in de inleiding werd geopperd: medeplichtigheid van de staat aan een doofpotaffaire. Maar tegelijkertijd lijkt deze eerste mogelijkheid – waarin de Amerikaanse overheid geen rol heeft gespeeld bij het mogelijk maken van de aanslagen – te worden tegengesproken door het bewijsmateriaal dat verband houdt met Vlucht 11 en Vlucht 175, dat erop lijkt te duiden dat in ieder geval het NMCC en het NORAD van het Pentagon erbij betrokken moeten zijn geweest.

Het bewijs over de vluchten lijkt ook de tweede mogelijkheid teniet te doen, die inhoudt dat geen enkele Amerikaanse overheidsinstelling over gedetailleerde voorkennis van de aanslagen beschikte. Het lijkt erop dat de aanslagen op het WTC alleen konden slagen als verschillende Amerikaanse autoriteiten een *niet handelen*-bevel zouden uitvaardigen om de standaard handelingsprocedures op die speciale dag in te trekken. En hoewel dit zou kunnen betekenen dat de vijfde mogelijkheid opgaat, dat het Pentagon deze bevelen heeft gegeven, is het moeilijk te geloven dat zulke bevelen gegeven zouden worden zonder de instemming van het Witte Huis.

De bestudering van de officiële verklaring van de aanvallen op het WTC met betrekking tot verschillende relevante feiten heeft, hoe dan ook, verontrustende vragen opgeworpen.

Maar er zijn nog meer verontrustende vragen gerezen door de discrepanties tussen de feiten en de officiële verklaring over de andere vluchten.

Noot bij de tweede Amerikaanse editie

Voor meer informatie over de standaard handelingsprocedures bij vermeende vliegtuigkapingen – met name over de vraag of deze procedures voorafgaand aan 11 september waren gewijzigd – verwijs ik naar het nawoord bij de tweede Amerikaanse editie.

Vlucht 77: Was dit werkelijk het vliegtuig dat het Pentagon trof?

Om 8:20 in de ochtend steeg Vlucht AA77 op van vliegveld Dulles in Washington D.C.. Om 8:46 week het verschillende minuten aanmerkelijk van zijn koers af. Maar er werden naar verluidt geen gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht gestuurd. Om 8:56 keerde het vliegtuig weer terug op zijn koers, maar ging het radiocontact verloren, en om 8:56 viel de transponder van het vliegtuig uit en verdween het vliegtuig van het radarscherm van de luchtverkeersleider in Indianapolis. Maar er werden geen gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht gestuurd om het terug te vinden. Om 9:09 waarschuwde een zekere luchtverkeersleider dat het vliegtuig in Ohio zou kunnen zijn neergestort.¹ *USA Today* publiceerde later een artikel waarin werd verklaard: ‘Er verdwijnt nog een vliegtuig van de radar en dat is wellicht neergestort in Kentucky. Deze berichten zijn zo ernstig dat [leidinggevende van de FAA Jane] Garvey het Witte Huis meldt dat er nog een vliegtuig is neergestort.’² Hoe dan ook, van Vlucht 77 wordt niets meer vernomen – in ieder geval niet volgens de officiële verklaring tot 9:25.

Om 9:25, negenentwintig minuten nadat Vlucht 77 verdween, meldden luchtverkeersleiders van vliegveld Dulles dat ze een snelvliegend toestel zien dat, zo waarschuwen zij, op weg lijkt te zijn naar het Witte Huis.³ Om 9:27 werden vicepresident Cheney en nationale-veiligheidsadviseur Condoleezza Rice die zich in de bunker onder het Witte Huis bevonden, op de hoogte gesteld dat een vliegtuig zich volgens de radar op zo’n tachtig kilometer van Washington bevond en die kant op vloog.⁴ Vanaf 9:33 lieten de radargegevens zien dat het toestel de Capitol Beltway passeerde en koers zette naar het Pentagon. Daar vloog het om 9:35 overheen.⁵ Op dat moment maakte het toestel vanaf een hoogte van zo’n 2100 meter een ingewikkelde ‘neerwaartse draai, waarbij hij bijna een volledige cirkel beschreef, en de laatste 2100 meter

in tweeënhalve minuut naar beneden stortte.’⁶ Op dit moment was minister van Defensie Rumsfeld volgens de officiële verklaring nog niet op de hoogte gesteld van het naderende toestel, en bevond hij zich nog steeds in vergadering met afgevaardigde Cox. Terwijl ze samen naar de televisieverslaggeving over het WTC keken, demonstreerde Rumsfeld kennelijk opnieuw zijn voorspellende gaven met de woorden: ‘Geloof me, dit is nog niet voorbij. Er komt nog een aanval en die zou ons kunnen raken.’ Enkele ogenblikken later, om ongeveer 9:38, werd het Pentagon geraakt. Door deze inslag en de brand die erop volgde, werden honderdvijfentwintig medewerkers van het Pentagon, vooral burgers, gedood.

Hoewel later die dag werd verklaard dat het toestel dat het Pentagon raakte Vlucht 77 was, een Boeing 757, was dit klaarblijkelijk niet direct duidelijk. Danielle O’Brien, een van de luchtverkeersleiders van Dulles, die om 9:25 meldde dat ze het toestel had gesignaleerd, zei: ‘Door de snelheid, de manoeuvreerbaarheid, de manier waarop het toestel zwenkte, dachten we in de radarruimte allemaal – ieder van ons een ervaren luchtverkeersleider – dat het om een militair toestel ging.’⁸ Een andere getuige, die vanuit een appartement op de veertiende verdieping van Pentagon City het vliegtuig had gezien, zei dat het ‘eruit zag alsof er acht of twaalf personen in konden zitten’ en dat het ‘een snerpand lawaai maakte, zoals een militair vliegtuig’.⁹ Lon Rains, redacteur van *Space News*, zei: ‘Ik was ervan overtuigd dat het een raket was. Het vloog zo snel dat het in geen enkel opzicht op een vliegtuig leek.’¹⁰ Nog een getuige, die het toestel vanuit zijn auto had gezien, zou hebben gezegd dat het op ‘een kruisraket met vleugels’ leek.¹¹ De officiële verklaring stelt daarentegen dat het om een veel groter toestel zou gaan, om een Boeing 757 – precies, om Vlucht 77.

Op de dag zelf werd dat verband maar stap voor stap gelegd. Om 10:32 deed ABC News verslag van de kaping van Vlucht 77, maar er werd op geen enkele manier gesuggereerd dat het vliegtuig om was gedraaid naar Washington en in het Pentagon was gevlogen. Kort daarna meldde Fox TV zelfs dat het Pentagon was geraakt door een toestel van de US Airforce.¹² Pas later in de middag werd het algemeen bekend dat het toestel dat het Pentagon had getroffen Vlucht 77 was.

Sommige critici verwerpen deze identiteitsvaststelling. De belangrijkste criticus van de officiële verklaring van de aanval op het Pentagon is de eerdergenoemde Franse onderzoeker Thierry Meyssan, voorzitter van het Voltaire Network dat door *The Guardian* in april 2002 is beschreven als een ‘respectabele onafhankelijke denktank waarvan de linksgeoriënteerde onderzoeksprojecten tot nu toe als modellen van redelijkheid en objectiviteit worden beschouwd’.¹³

Autoriteiten van het Pentagon hebben Meyssans theorie uiteraard ontkend. Tijdens een persconferentie van het ministerie van Defensie op 25 juni 2002 antwoordde woordvoerder Victoria Clarke, toen er een vraag werd gesteld over de theorie van Meyssan: 'Er is geen enkele vraag, geen enkele twijfel over wat er die dag is gebeurd. Ik vind het verbijsterend dat iemand zo'n mythe de wereld in stuurt. Ik vind het ook verbijsterend dat er nog mensen zijn die media-aandacht aan dit soort personen besteden.'¹⁴ Het is begrijpelijk dat het Pentagon, wat de waarheid ook moge zijn, journalisten en andere mensen ontmoedigt om Meyssans theorie te bestuderen door die 'verbijsterend' te noemen. Meyssan gebruikt dezelfde omschrijving voor de officiële verklaring die hij 'verbijsterend bedrog' noemt.¹⁵

Maar uiteraard zou geen van beide zijden door beschimpingen de zaak mogen beslechten. De vraag zou moeten zijn welke van de concurrerende theorieën het best door bewijsmateriaal wordt ondersteund. En de argumenten die Meyssan aandraagt vormen, in combinatie met die van andere critici, veel redenen om te concluderen dat wat het Pentagon raakte niet Vlucht 77 was. Ik zal vijf van deze redenen bespreken en vervolgens nog een aantal andere bezwaren tegen de officiële verklaring van de aanslag op het Pentagon te berde brengen.

Waren de bronnen die het toestel identificeerden geloofwaardig?

Meyssan schrijft dat het verband tussen Vlucht AA77 en het toestel dat het Pentagon raakte niet alleen langzaam werd gelegd, maar ook dat de oorspronkelijke bronnen die het toestel identificeerden van twijfelachtige betrouwbaarheid zijn. In het bijzonder, zegt hij, waren alle getuigenissen op basis waarvan deze identificatie tot stand kwam, afkomstig van militair personeel.¹⁶

De eerste stap in de identificatievaststelling werd gezet op de website van het Pentagon, waar werd aangekondigd dat het gebouw was getroffen door een 'commercieel toestel dat mogelijk was gekaapt'.¹⁷ Vervolgens deed het verhaal dat het Vlucht 77 betrof, die middag snel de ronde door de media. De bron van dit verhaal bestond uit een aantal militaire autoriteiten die anoniem wilden blijven, zo meldde de *Los Angeles Times*.¹⁸ De media begonnen ook het gegeven te vermelden dat Vlucht 77, vlak voordat die van de radar verdween, een draai van 360 graden had gemaakt en terugvloog naar Washington.¹⁹ Maar Meyssan stelt dat ook deze 'informatie' uit militaire bronnen moet zijn gekomen, aangezien de burgerluchtverkeersleiders volgens de officiële verklaring op dat moment geen informatie meer via de radar of de transponder konden ontvangen.²⁰

De enige andere verklaring die Vlucht 77 met de aanslag op het Pentagon in verband bracht, werd afgelegd door Theodore ("Ted") Olson, de Amerikaanse onderminister van Justitie. Hij vertelde dat zijn vrouw, de beroemde schrijfster en televisiepresentatrice Barbara Olson, hem vanuit Vlucht 77 twee keer had opgebeld: om ca. 9:25 en om 9:30. Uit deze telefoontjes bleek kennelijk niet waar het vliegtuig zich bevond of in welke richting het vloog, maar ze maakten wel duidelijk dat Vlucht 77 nog niet was gecrasht of ontploft, maar was gekaapt. Vlucht 77 zou dus op z'n minst het toestel *kunnen zijn geweest* dat het Pentagon raakte.

Critici van de identificatie stellen dat er minstens vier redenen zijn om aan de getuigenis van Ted Olson te twijfelen. Ten eerste is hij zeer nauw verbonden met de regering-Bush. Hij pleitte niet alleen voor George W. Bush in het verkiezingsdebat voor het Hooggerechtshof in 2000, hij had meer recent ook vicepresident Cheney verdedigd toen deze probeerde te verhinderen dat de papieren van zijn energietaakgroep werden vrijgegeven aan de onderzoekscommissie van het Enron-schandaal. Ten tweede heeft Olson gezegd dat er veel situaties bestaan waarin 'regeringsautoriteiten legitieme redenen hebben om valse informatie te verstrekken'.²¹ Ten derde zijn Olsons verslagen van de gesprekken met zijn vrouw vaag en spreken ze zichzelf tegen.²² Ten vierde werd er vanuit de andere vliegtuigen door meerdere passagiers en stewards opgebeld, maar is Ted Olson de enige die heeft aangegeven een telefoontje uit Vlucht 77 te hebben ontvangen. Dit laatste gegeven is vooral vreemd als we een bericht dat later bekend werd in aanmerking nemen: dat de kapers rond 9:30 tegen de passagiers zouden hebben gezegd dat ze gingen sterven en dus hun families moesten bellen. Paul Thompson vraagt: 'Als we uitgaan van dit bericht, waarom zijn er dan geen andere telefoontjes vanuit dit vliegtuig gepleegd, behalve door Barbara Olson?'²³ Thompson vraagt zich met andere woorden af of zij werkelijk heeft gebeld. Deze vraag zou waarschijnlijk kunnen worden beantwoord door haar mobiele telefoonaanbieder, American Airlines, en het ministerie van Justitie te dagvaarden om de telefoongegevens af te geven. Ieder alternatief scenario dat met deze vraag te maken heeft, zou natuurlijk moeten verklaren wat er met Barbara Olson is gebeurd, en ook of het aannemelijk is dat Ted Olson aan een plan met een dergelijk resultaat zou hebben meegewerkt.

Dit is een van de vragen die rijzen bij elke medeplichtigheidstheorie over 'wat er werkelijk is gebeurd', en die in hoofdstuk 9 worden opgesomd.

Concreet bewijs dat het Pentagon niet door een Boeing 757 werd geraakt

Naast de redenering dat alle informatie die in eerste instantie Vlucht 77 in verband bracht met het toestel dat het Pentagon raakte, afkomstig is van twijfelachtige bronnen, bestaat er concreet bewijs, dat door Meyssan wordt aangedragen, dat het Pentagon niet door een Boeing 757 – wat Vlucht AA77 was – geraakt werd.

Het belangrijkste is het bewijs dat door de foto's wordt geleverd die direct na de inslag zijn gemaakt. Een foto van cruciaal belang werd gemaakt door Tom Horan van The Associated Press, net nadat de brandweerwagens waren gearriveerd, maar voordat de brandweerlieden aan hun werk begonnen. (Deze foto is afgebeeld op het omslag van Meyssans *9/11: The Big Lie* en is ook beschikbaar op internet.²⁴) Toen deze foto werd genomen, was de buitenmuur van de westelijke vleugel nog niet ingestort. Een andere foto die op dit ogenblik is genomen, toont aan dat het gat in deze buitenmuur een doorsnede had van tussen de vierenhalf en vijfeneuhalf meter, wat in tegenspraak is met een krantenbericht dat beweert dat het 'vijf verdiepingen hoog en eenenzestig meter breed'²⁵ was. Deze foto toont ook aan dat er boven en naast de inslag geen andere schade was aangericht. En op geen van beide foto's is enig overblijfsel van een vliegtuig te zien – geen romp, geen staartstuk, geen vleugels, geen motoren²⁶ – noch enig bewijs dat er iets over het grasveld had geschraapt.²⁷ Wat het Pentagon ook had geraakt, was er rechtstreeks vanuit de lucht in geslagen en er volledig in verdwenen.

Hoe ver het toestel het Pentagon precies is binnengedrongen, wordt duidelijk uit een foto die later door het Pentagon zelf werd genomen en werd gepubliceerd (en die op het omslag staat van Meyssans *Pentagate*). Deze foto toont hoe de binnenmuur van de derde ring – de c-ring – van het Pentagon was doorboord, wat resulteerde in een gat van zo'n 2,15 meter doorsnee. De neus van het toestel was dus door zes muren heengeslagen, waarvan de eerste was gewapend.

Dit fotografische bewijs werpt grote bezwaren op bij de officiële verklaring die stelt dat deze schade is aangericht door een toestel dat zo groot is als een Boeing 757. Het meest opmerkelijke bezwaar is dat, aangezien aan geen van beide zijden van het inslaggat schade was aangericht, alleen de *neus* van de Boeing 757 binnen zou zijn gedrongen. (Dit wordt toonbaar gemaakt op een afbeelding die Meyssan verschaft, waarop de omtrek van een Boeing 757 is afgetekend op een luchtfoto van de westelijke Pentagonvleugel die afkomstig is van het ministerie van Defensie.²⁸) De rest van het toestel zou buiten zijn gebleven. Zoals Meyssan stelt: 'We zouden dus de vleugels en de romp

buiten hebben moeten kunnen zien: op het grasveld in feite.’ Je zou kunnen tegenwerpen dat het vliegtuig wellicht verbrandde voordat er enige foto’s konden worden gemaakt. Maar Meyssan stelt:

Terwijl de neus van het vliegtuig is gemaakt van koolstofvezels, en de vleugels die de brandstof bevatten kunnen verbranden, bestaat de romp van de Boeing uit aluminium en zijn de motoren gemaakt van staal. Als de brand was uitgewoed, was er zeker een uitgebrand wrak overgebleven.²⁹

Maar er is niet het minste teken van een uitgebrand wrak te ontdekken op de foto die Tom Horan nam, noch op enige andere foto.

De officiële verklaring lost deze kwestie op door te stellen dat niet alleen de neus, maar het hele vliegtuig in het Pentagon zou zijn verdwenen. Daarom zou het niet op de foto’s te zien zijn.³⁰ Maar andere aspecten van het fotografisch bewijs werpen onoverkomelijke bezwaren op tegen deze theorie. Een van die aspecten is het feit dat het gat dat door de inslag was ontstaan, zoals hierboven genoemd, hooguit een doorsnede van vijfenhalve meter had. Is het niet absurd om te beweren dat een Boeing 757 zo’n klein gat slaat en er vervolgens helemaal in verdwijnt? Zoals Meyssan uitlegt is het gat breed genoeg voor de passagierscabine, die minder dan 3,6 meter breed is, maar de vleugels van het vliegtuig hebben een spanwijdte van 38 meter. Kan iemand serieus geloven dat een 38 meter breed vliegtuig een gat van minder dan zes meter breed veroorzaakt en daar dan helemaal door naar binnen gaat?

Kennelijk. Sommige verdedigers van de officiële verklaring beweren dat de vleugels, nadat ze de sterk gewapende buitenmuur van de westelijke vleugel raakten, naar achteren zijn geklapt waardoor het hele toestel in het gebouw kon verdwijnen. Zo’n verdediging luidt:

Toen de voorzijde van de Boeing 757 het Pentagon raakte, zijn de buitenste delen van de vleugels waarschijnlijk bij de eerste inslag gebroken, vervolgens zijn ze ingeklapt in de richting van de romp en zo in het gebouw terechtgekomen; de binnenste delen van de vleugels zijn waarschijnlijk met de rest van het toestel de muren van het Pentagon binnengedrongen. Ieder groter gedeelte van de vleugels werd tijdens de explosie of de daaropvolgende brand vernietigd.³¹

Een bezwaar bij deze verklaring is natuurlijk dat de vleugels niet achterover zouden klappen als de voorwaartse beweging van het toestel plotseling ver-

traagde doordat de neus het Pentagon raakte. Behalve als de wetten van de kinetische energie even waren opgeheven, stelt Meyssan, ‘zouden de vleugels eerder vooruit dan achteruit zijn gestuwd’.³²

Verder zijn bij een Boeing 757 de stalen vliegtuigmotoren aan de vleugels bevestigd, dus de vleugels zouden de buitenmuur met een enorme kracht moeten hebben geraakt. En toch tonen de foto’s, zoals we hebben gezien, voordat de buitenmuur instortte geen zichtbare schade aan beide zijden van het gat, zelfs niet waar de motoren het gebouw geraakt zouden moeten hebben.

En als dat bezwaar nog niet beslissend genoeg wordt beschouwd, vormt het feit dat de foto’s duidelijk laten zien dat de buitenmuur *boven* het gat volledig intact en zelfs onbeschadigd is, een nog onoverkomelijker probleem, aangezien een Boeing 757 een groot staartstuk heeft. Zoals Meyssan stelt is de Boeing, inclusief staartstuk, twaalf meter hoog. Behalve als je gelooft dat de staart willig dook voordat hij het gat binnendrong, bewijst het feit dat de buitenmuur boven het gat volledig intact was dus dat het geen Boeing 757 was die de westelijke vleugel van het Pentagon binnendrong. Om deze stelling te ondersteunen haalt Meyssan de Franse ongevalonderzoeker François Grangier aan, die zei: ‘Wat zeker is als je naar de foto van de onbeschadigde buitenmuur kijkt, is dat hier duidelijk geen vliegtuig doorheen ging.’³³

Een meer algemeen bezwaar is dat wat het Pentagon raakte, eenvoudigweg niet voldoende vernietiging veroorzaakte om de officiële verklaring te kunnen staven. Naast het gegeven dat een Boeing 757 een vaste hoogte en vleugelspanwijdte heeft, weegt een dergelijk toestel meer dan honderd ton. Wanneer dat met een snelheid van vierhonderd tot zevenhonderd kilometer per uur was aan komen vliegen, had dat een gigantische verwoesting aangericht. En toch ‘vernietigde het vliegtuig alleen de eerste ring van het gebouw’,³⁴ zoals een foto aantoont die door het ministerie van Defensie zelf werd verschaft. De tweede en derde ring werden binnengedrongen door een toestel dat klein genoeg was om een gat van slecht 2,15 meter in doorsnede te slaan.

Daarnaast toont dit laatstgenoemde feit niet alleen aan dat het toestel dat het Pentagon raakte te weinig schade aanrichtte om een Boeing 757 te zijn, maar ook dat het, volgens Meyssan, juist te veel schade aanrichtte, gezien het gat in de binnenmuur van de c-ring. De neus van een Boeing, die het elektronische navigatiesysteem bevat, is namelijk gemaakt van koolstofvezels in plaats van metaal. Omdat dat ‘buitengewoon teer materiaal’ is, zegt Meyssan, zou zo’n neusstuk nooit door drie ringen van het Pentagon kunnen dringen, waarbij het in de binnenmuur van de derde ring een gat van 2,15 meter veroorzaakte. De neus van de Boeing zou ‘eerder in elkaar gedrukt worden dan

erdoorheen gedrongen' zijn. Wat zo'n gat wel *zou kunnen* veroorzaken, voegt hij hieraan toe, is de kop van een raket.

Zulke raketten zijn speciaal ontworpen om een doorborende werking te hebben. Deze raketten zijn verzwaard met verarmd uranium, een buitengewoon compact metaal dat bij de minste wrijving verhit en op die manier makkelijker doorboort. Deze raketten worden vooral gebruikt om bunkers te doorboren. Een vliegtuig wordt in elkaar gedrukt en *verplettert*. Een raket van dit type *doorboort*.³⁵

En dit is wat de foto's laten zien: dat het Pentagon eerder is doorboord dan verpletterd.

De aanname dat het Pentagon eerder door een raket dan door een vliegtuig is getroffen, wordt door nog een aspect van het fotografisch bewijs ondersteund – namelijk door het soort brand dat te zien is. Foto's van koolwaterstofbranden, zoals de vuren die door de verbranding van de vliegtuigbrandstof in de Twin Towers werden veroorzaakt, laten gele vlammen en zwarte rook zien. Maar foto's van de Pentagonbrand tonen een *rode* vlam, die duidt op het soort brand dat wordt veroorzaakt door het type raket dat hierboven is beschreven – een veel hetere en veel snellere brand.³⁶

Meyssan beweert dat het Pentagon werd geraakt door 'een van de nieuwste raketten van het AGM-type, uitgerust met een holle lading en een BLU-top van verarmd uranium' en stelt dat een raket van dit type een 'snelle brand' kan veroorzaken 'die een hitte kan afgeven van zo'n 2.000 °C'. En dat komt overeen met de brand die in het Pentagon ontstond:

Terwijl het toestel de eerste ring van het Pentagon doordrong, veroorzaakte het een brand die even fel als plotseling was. Enorme vlammen kwamen uit het gebouw tevoorschijn en likten aan de buitenmuur. Ze verdwenen net zo snel en lieten een wolk van zwart roet achter.³⁷

Het fotografisch materiaal levert, alles bij elkaar opgeteld, verschillende redenen om tot de conclusie te komen dat het Pentagon niet door een Boeing passagiersvliegtuig werd geraakt, maar in plaats daarvan door een militaire raket.

Deze conclusie die uit het fotografische bewijsmateriaal naar voren komt, wordt nog extra ondersteund door het feit dat het toestel dat richting Pentagon vloog, niet ter plekke door een van de Pentagonraketten werd neergeschoten. Ook al zijn er nieuwsbronnen die beweren dat het Pentagon, in te-

genstelling tot het Witte Huis, niet over zulke raketten beschikt, toch is het Pentagon in werkelijkheid, zoals Meyssan duidelijk maakt, beschermd door '[v]ijf buitengewoon verfijnde antiraketinstallaties'.³⁸ En hoewel autoriteiten van het Pentagon beweren dat ze geen vermoeden hadden dat het toestel hun kant op vloog, werd, zoals we eerder zagen, om 9:25 gemeld dat een ongeïdentificeerd toestel zich in die richting spoedde.

Meyssan stelt:

In tegenstelling tot de beweringen van het Pentagon, wist het leger dus heel goed dat een ongeïdentificeerd voertuig recht op het Capitool af vloog. Toch reageerde het leger niet en werkten de antiraketinstallaties van het Pentagon niet. Waarom niet? De kortafstands-antiraketinstallaties van het Pentagon zijn ontworpen om raketten te vernietigen die proberen te naderen. Een raket zou normaal gesproken niet door kunnen dringen. Een grote Boeing 757-200 zou al helemaal geen kans maken. Of het nu gaat om een vliegtuig of een raket, er moet een verklaring gevonden worden.

Meyssan komt vervolgens met een hypothese die deze anomalie zou kunnen verklaren:

Elk militair toestel bezit in feite een transponder die... het mogelijk maakt om zichzelf als *friendly* of *hostile* te identificeren... Een antiraketinstallatie zal niet... reageren op de vlucht van een *friendly* raket. Het is niet onmogelijk dat dat op 11 september 2001 het geval was bij het Pentagon.³⁹

Meyssans hypothese zou ook de vraag beantwoorden die rijst bij de verklaring dat toen het toestel het Pentagon met een draai naderde, het dicht in de buurt kwam van het Witte Huis – de vraag waarom het afweersysteem van het Witte Huis het niet neerschoot.⁴⁰

Gezien deze beschouwingen kan het gegeven dat het toestel dat het Pentagon raakte niet werd neergeschoten door een raket van het Pentagon (en het Witte Huis), als concreet bewijs worden aangedragen tegen de bewering dat het om een passagierstoestel ging.

Meer concreet bewijs wordt geleverd door het eenvoudige gegeven dat er kennelijk geen overblijfselen van een Boeing 757 op de plaats van de crash waren. Zoals we hebben gemerkt, luidde de verklaring voor het feit dat er geen overblijfselen op de foto's zichtbaar waren, dat het hele vliegtuig het

Pentagon was binnengedrongen. Als dat werkelijk zou zijn gebeurd (en we gaan nu even voorbij aan het feit of dat ook maar enigszins mogelijk zou zijn), zou er nadat het vuur was gedoofd een uitgebrand wrak, of op z'n minst wat identificeerbare onderdelen van het vliegtuig in het Pentagon zijn gevonden. Maar dat was duidelijk niet het geval.

Tijdens een Pentagonbriefing op de dag na 11 september werd aan Ed Plaugher, de brandweerdistrictscommandant die verantwoordelijk was voor het blussen van de brand in het Pentagon, gevraagd of er nog iets van het vliegtuig was overgebleven. Hij zei dat er 'wat kleine onderdelen... maar geen grote stukken' waren. '[E]r is geen stuk romp of zoiets.'⁴¹ Volgens het ooggetuigenverslag van Plaugher waren er dus, de dag na de brand, geen romp of andere grote stukken, zoals vliegtuigmotoren. Zijn getuigenis werd bovendien impliciet bevestigd door het ministerie van Defensie, dat verklaarde dat de enige onderdelen die het van Vlucht 77 had gevonden, behalve onidentificeerbare stukken (die, zoals Meyssan duidelijk maakt, 'van iets heel ander afkomstig zouden kunnen zijn'), een bakenzender en de twee zwarte dozen waren. De zwarte dozen werden bovendien, zo werd gezegd, gevonden op een tijdstip – 4:00 's nachts – dat critici achterdochtig maakt.⁴² Plaughers getuigenis werd verder bevestigd op een persconferentie van het Pentagon op 15 september. Toen Terry Mitchell werd gevraagd naar bewijsmateriaal van het vliegtuig, zei hij dat er alleen maar 'kleine stukjes' te zien waren. Lee Evey, de leider van het renovatieproject, zei dat het bewijsmateriaal van het vliegtuig 'niet erg zichtbaar' was. 'Geen van deze brokken is erg groot... Je ziet geen grote stukken vliegtuig zitten die de lucht in steken.'⁴³

Hoe is deze getuigenis te verenigen met de aanname dat het Pentagon door een Boeing 757 is geraakt? De romp van dat vliegtuig is van aluminium gemaakt dat niet smelt in een gewone koolwaterstofbrand. De motoren zijn gemaakt van gemengd staal dat normaal gesproken ook niet smelt. En toch was de min of meer officiële verklaring dat het vuur zo heet was dat al dit metaal niet alleen smolt, maar ook in rook opging.⁴⁴ Is dat geloofwaardig? In de eerste plaats: hoe konden de bovenverdiepingen van het Pentagon intact blijven als de brand zo heet was? In de tweede plaats: hoe kan het vuur zo heet zijn geweest als het een koolwaterstofbrand was? In de derde plaats: als er speciale omstandigheden bij de crash waren waardoor de koolwaterstofbrand extra heet was – heet genoeg om rode vlammen en de andere effecten die op de foto's te zien zijn, te veroorzaken –, zou dan zelfs vuur dat zo heet was in staat zijn om aluminium en staal te verdampen? Als de officiële verklaring over deze kwestie van de natuurwetten afhangt, is het belangrijk genoeg om een experiment uit te voeren om deze stelling te testen.

En dat zou makkelijk genoeg kunnen door een afgedankte Boeing 757 te gebruiken.

Zelf als je aanneemt dat deze test succesvol zou kunnen verlopen, moet hij wel aan meerdere voorwaarden voldoen. Volgens minstens én versie van de officiële verklaring waren autoriteiten in staat om slachtoffers van de crash aan de hand van vingerafdrukken te identificeren.⁴⁵ Het vuur zou dus heet genoeg moeten zijn om aluminium en staal te verdampen, en koel genoeg om menselijk vlees intact te houden. Dat is uiteraard onmogelijk, dus Meyssan is met stomheid geslagen dat het Pentagon beide beweringen vol kan houden zonder bang te zijn dat het belachelijk wordt gemaakt.⁴⁶

Hoe dan ook: een dergelijke test is niet langer nodig, aangezien deze verklaring – net als andere aspecten van de officiële verklaring over 11 september – veranderde in een tweede versie. Zes maanden later, in april 2002, beweerde de FBI namelijk, zo meldt Meyssan, dat er genoeg stukken van de Boeing 757 waren teruggevonden om hem bijna helemaal te kunnen reconstrueren. Een woordvoerder van de FBI werd als volgt geciteerd: ‘De onderdelen van het vliegtuig zijn in een pakhuis opgeslagen en zijn gemerkt met de serienummers van Vlucht 77.’⁴⁷ De daaropvolgende maanden werd deze nieuwe versie van de officiële verklaring bovendien ondersteund door Ed Plaugher, die zich nu herinnerde dat hij, toen hij op de plek des onheils arriveerde, ‘stukken van de romp, de vleugels, het landingsgestel, delen van de motoren en stoelen’ had gezien, en daar voegde hij aan toe: ‘Ik kan je zweren dat het een vliegtuig was.’ Hij beweerde zelfs dat hij een van de zwarte dozen had gezien – waarmee hij zonder het zich te realiseren de verklaring van het Pentagon weersprak die stelde dat de zwarte dozen pas drie dagen later om vier uur in de ochtend waren gevonden.⁴⁸

Je zou denken dat de Amerikaanse overheid deze nieuwe versie van het lot van Vlucht 77 eenvoudig zou kunnen staven door het pakhuis met de verzamelde vliegtuigstukken aan journalisten en leden van de *9/11 Independent Commission* te laten zien. Maar dat zou niet meer bewijzen dan dat grote delen van het vliegtuig zijn teruggevonden. Het zou niet duidelijk maken of ze waren teruggevonden bij het Pentagon – of in Ohio, Kentucky, of waar dan ook. Het is dus niet mogelijk om deze theorie te bevestigen door op het concrete bewijs en Ed Plaughers opgefriste geheugen te wijzen. Sterker nog, deze nieuwe versie is niet alleen in strijd met Plaughers verklaringen op 12 september, maar ook met de verklaringen die Timothy Mitchell en Lee Evey op 15 september aflegden. Als grote delen van het vliegtuig, zoals de motoren, de romp en het staartstuk, zich in het Pentagon bevonden, hoe kan het dan dat deze mannen ze niet hebben gezien? Waarom zag Evey geen ‘grote stuk-

ken vliegtuig zitten die de lucht in staken'? En waarom hebben onze journalisten deze voor de hand liggende vragen niet gesteld?

We hebben gezien dat Meyssans bewering dat het Pentagon door iets anders dan Vlucht 77 is geraakt, door een flinke hoeveelheid concreet bewijs wordt ondersteund. Deze bewering wordt nog extra gestaafd door twee feiten waar Paul Thompson verslag van doet. Het eerste feit is dat toen op 16 oktober de vluchtleidingtranscripten over de crashes van 11 september eindelijk werden vrijgegeven, het transcript 'over Vlucht 77 minstens twintig minuten voordat die neerstort eindigt'.⁴⁹ Hoewel er hiervoor meerdere verklaringen bestaan, is een van de verklaringen dat de regeringsautoriteiten niet wilden dat de pers en het publiek zouden horen wat er in de laatste twintig minuten van Vlucht 77 werkelijk was gebeurd.

Het tweede feit is het bestaan van een nieuwsverhaal dat vertelt:

Een werknemer bij een tankstation tegenover het Pentagon dat alleen militairpersoneel bedient, zegt dat de veiligheidscamera's van het tankstation het moment van de inslag zouden moeten hebben geregistreerd. Maar hoe dan ook, zegt hij: 'Ik heb nooit gezien hoe de beelden eruitzagen. De FBI was hier binnen enkele minuten en nam de film in beslag.'⁵⁰

Als dit verhaal waar is – en iemand zou misschien deze werknemer, José Velasquez, kunnen interviewen – lijkt het erop dat de FBI van tevoren wist dat er een toestel in het Pentagon zou neerstorten. Hoe kunnen we anders verklaren dat ze daar 'binnen enkele minuten' waren? En wat nog relevanter is voor ons huidige onderwerp: het lijkt er ook op dat de FBI-autoriteiten bang waren dat de beveiligingscamera's van het tankstation iets over de plek van de inslag hadden vastgelegd waarvan ze niet wilden dat het het publiek en de pers onder ogen kwam, en dat zou te maken kunnen hebben met het feit dat het Pentagon eerder door een militair toestel dan een commercieel vliegtuig was geraakt. Als de camerabeelden de beweringen van de regering daarentegen hadden ondersteund, zou je verwachten dat de regering deze beelden bekend zou hebben gemaakt. Al leveren ze geen werkelijk concreet bewijs, deze twee verhalen lijken erop te duiden dat er wel degelijk concreet bewijs bestaat (of op z'n minst *bestond*) dat de officiële verklaring nog verder onderuit zou halen.

Hoe zit het met de ooggetuigenverklaringen over een toestel van American Airlines?

Terwijl het concrete bewijs sterk tegen de officiële theorie pleit en de rakettheorie juist ondersteunt, verlaten voorstanders van de officiële theorie zich voornamelijk op de rapportages dat verschillende ooggetuigen een toestel van American Airlines het Pentagon hebben zien raken. Zo schreef iemand die in *The Sunday Times* de opvatting hield dat het Pentagon niet door een Boeing 757 was getroffen, dat ‘de nekslag voor deze samenzwering is dat verschillende getuigen het vliegtuig in het gebouw zagen slaan’.⁵¹ Hoe kunnen critici van de officiële verklaring hun alternatieve theorieën verenigen met het feit dat deze meldingen bestaan? Er lijken vier belangrijke manieren te zijn waarop de critici deze kwestie aanpakken.

De eerste benaderingswijze gaat uit van de algemene forensische opvatting dat als concreet bewijs en ooggetuigenverslagen elkaar tegenspreken, het concrete bewijs normaal gesproken, zodra de authenticiteit ervan is bewezen, belangrijker wordt geacht. Als de eisende partij in een strafrechtzaak aan de hand van concreet bewijs een sterke zaak heeft opgebouwd, kan de verdedigende partij zelden hopen dat deze zaak een ‘nekslag’ kan worden toegediend door simpelweg ooggetuigenverklaringen op te voeren die het tegendeel beweren. Dit is zo omdat de menselijke getuigenis om allerlei redenen onjuist kan zijn, vanwege een verkeerde interpretatie bijvoorbeeld, een haperend geheugen of een rechtstreekse leugen (misschien onder invloed van omkoping of bedreiging). Op die manier wordt iedere ooggetuigenverklaring die het concrete bewijs tegenspreekt, weggeredeneerd.

Meyssan kiest voor deze aanpak. De beweringen van getuigen die een American Airlines-toestel hebben gezien, zouden volgens hem kunnen worden verklaard uit de manier waarop de sociale psychologie van waarneming en herinnering werkt, waardoor mensen vaak ‘zien’ wat ze verwachten te zien of zich ‘herinneren’ te hebben gezien wat er van hen verwacht wordt dat ze hebben gezien. Aangezien deze getuigen beelden hadden gezien of verslagen hadden gehoord van de vliegtuigen die het WTC raakten, en later hoorden dat het een Boeing 757 van American Airlines was die het Pentagon raakte, is het absoluut niet verrassend dat verschillende mensen zouden melden dat ze zo’n vliegtuig in de richting van het Pentagon zagen vliegen, ook al was het werkelijke toestel iets heel anders.⁵²

Meyssan combineert deze aanpak met een tweede benaderingswijze, die stelt dat er ook verschillende ooggetuigenverklaringen waren die inhielden dat het toestel leek op en/of klonk als een raket of een militair toestel. Denk bijvoorbeeld aan de verklaring van de luchtverkeersleider van Dulles,

Danielle O'Brien, die luidde dat alle ervaren luchtverkeersleiders in de kamer dachten dat het een militair toestel was, en denk aan de getuige die zei dat het toestel 'eruitzag alsof er acht of twaalf personen in konden zitten' en dat het 'een snerpend lawaai maakte, zoals een militair vliegtuig' (zie pagina 56). Meyssan haalt de verklaringen van deze en andere ooggetuigen aan, en wijst er vervolgens op dat een raket van het AGM-type 'eruitziet als een klein burgervliegtuig' en 'een fluitend lawaai maakt dat lijkt op dat van een gevechtsvliegtuig'. Op basis hiervan rekent hij de mensen die zeiden dat ze een militair toestel hadden gezien, tot ooggetuigen voor de rakettheorie.⁵³

Nadat hij heeft aangetoond dat de ooggetuigen die de officiële theorie ondersteunen in ieder geval deels worden tegengesproken door ooggetuigen die de rakettheorie ondersteunen, komt Meyssan tot de conclusie dat we die laatstgenoemde getuigen serieuzer moeten nemen. Het gegeven dat verschillende mensen beweren dat zij een commercieel toestel het Pentagon zagen raken, is niet verbazend gezien de manier waarop de psychologie van waarneming en herinnering werkt – ook al was het een raket. Maar als wat het Pentagon raakte een Boeing 757 was, zou het *erg* verbazingwekkend zijn om meldingen te krijgen van mensen – met name van mensen met getraïne oren en ogen – die beweren dat ze een raket of een militair toestel zagen. Deze ooggetuigenverslagen van een raket of klein militair toestel moeten dus serieuzer worden genomen. Als ze op de juiste wijze worden geïnterpreteerd, zegt Meyssan, dan spreken de ooggetuigenverklaringen de rakettheorie niet tegen, maar ondersteunen deze juist.

Er is echter nog een derde manier om het concrete bewijs en de ooggetuigenverklaringen met elkaar te verenigen. In plaats van deze verklaringen weg te redeneren door te verwijzen naar de psychologie van waarneming en herinnering, zou je ook de verklaringen zelf kunnen bestuderen om te zien of de mensen werkelijk gezegd hebben wat wordt beweerd dat ze gezegd zouden hebben. Deze wijze van aanpak bezigt Gerard Holmgren. Hij begint met negentien getuigenissen die volgens de Urban Legends-website ooggetuigenverklaringen zijn dat een toestel van American Airlines het Pentagon raakte.⁵⁴ Om te beginnen vond Holmgren dat de meeste mensen die werden aangehaald, niet letterlijk hadden gezegd dat het Pentagon door een commercieel vliegtuig werd getroffen. Maar: '[W]at ze beweerden was dat ze een vliegtuig zagen dat veel te laag vloog, en dat ze direct daarna rook of een explosie zagen in de richting van het Pentagon, dat zich op het moment van de inslag buiten hun zicht bevond.' (Hoewel dit onderscheid te verwaarlozen lijkt, komen deze getuigenissen overeen met de twee-toestellentheorie die hieronder wordt besproken.) Met betrekking tot de andere verklaringen vond

Holmgren steeds een of meerdere bezwaren: de zogenaamde getuige kon niet worden geïdentificeerd; het feit dat de getuige een vliegtuig van American Airlines had gezien, was door de journalist toegevoegd; of de getuige die eerst beweerde dat hij het American-toestel het Pentagon zag raken, trok zijn verklaring in toen hij werd ondervraagd – wat het geval was met Mike Walter van *USA Today* toen hij op CBS werd geïnterviewd door Bryant Gumbell.⁵⁵ ‘Wat bij eerste lezing negentien ooggetuigenverklaringen leken te zijn,’ concludeert Holmgren, ‘was er uiteindelijk niet een.’

Vervolgens merkte hij, toen hij nog tien rapporten vond die op het eerste gezicht ooggetuigenverklaringen leken te zijn, dat ook hieraan dezelfde bezwaren kleefden. Holmgrens speurtocht leidde tot de volgende conclusie:

Mijn conclusie is dat er door ooggetuigen geen bewijs wordt geleverd dat de theorie ondersteunt dat Vlucht 77 het Pentagon raakte, behalve als mijn onderzoek iets heel belangrijks over het hoofd heeft gezien. Gezien de kracht van het fotografisch bewijs dat wat het Pentagon raakte nooit Vlucht 77 had kunnen zijn, zie ik geen reden om deze conclusie niet in het volste vertrouwen te stellen, behalve als, en tot het moment dat, tegenbewijs opduikt.⁵⁶

Er is ten slotte een vierde manier om het concrete bewijs en de ooggetuigenissen te verenigen – een manier waarop de getuigenis die de officiële theorie lijkt te bevestigen, zelfs minder sceptisch hoeft te worden benaderd. Deze benaderingswijze houdt de hypothese in dat er *twee* toestellen op weg waren naar het Pentagon. Volgens deze twee-toestellentheorie hebben beide groepen ooggetuigen gelijk – degenen die zeiden dat ze iets hadden gezien dat op een raket of een klein militair toestel leek én diegenen die zeiden dat ze een passagiersvliegtuig hadden gezien (dat ze eventueel identificeerden als een toestel van American Airlines). Dick Eastman, die deze en/en-theorie heeft ontwikkeld, zegt dat de ooggetuigen in drie categorieën zijn in te delen:

- (1) degenen die zeggen dat ze ‘een vliegtuig, glanzend, met rode en blauwe merktekens, met twee motoren, in een duikvlucht, “laag” vliegend in de zin van op een hoogte van dertig of zestig meter, en stil’ hebben gezien;
- (2) degenen die meldden dat ze een vliegtuig zagen ‘op de hoogte van de boomtoppen, de hele weg in een perfect rechte lage vlucht op “zes meter” hoogte, waarbij het lantaarnpalen raakte... met brommende motoren, snelheid vermeerderend, kleiner dan een gemiddeld vliegtuig’; en

- (3) mensen zoals Kelly Knowles, die vanuit een appartement drie kilometer verderop ‘twee vliegtuigen zag die in de richting van het Pentagon vlogen, één boog af terwijl de ander neerstortte’. De analyse van Eastman kan ook de getuigenissen verklaren die elementen van de eerste twee categorieën combineerden, wat inhield dat ze het American-toestel *zagen* terwijl ze het militaire toestel *hoorden*. Eastmans stelling luidt dat in ieder geval een groot deel van de verklaringen van de meeste getuigen als juist kan worden beschouwd, maar dat alleen de getuigen uit de derde categorie de volledige waarheid hebben verklaard – diegenen die zeiden dat ze *twee* vliegtuigen hadden gezien.

Eastmans theorie luidt, met andere woorden, dat een toestel van American Airlines een indrukwekkende vertoning gaf om alle ogen naar zich toe te trekken. Daarna vloog het naar het Pentagon terwijl het militaire toestel in dezelfde richting vloog – te dicht bij de grond voor de meeste getuigen om waar te kunnen nemen, zelfs als ze niet door het American-vliegtuig waren afgeleid. Vervolgens boog het vliegtuig tijdens de laatste seconde af, en verdween achter de enorme rookwolk die door de crash van het militaire toestel werd veroorzaakt. Ten slotte landde het ongemerkt op Reagan National Airport, dat maar een krappe twee kilometer verderop lag.⁵⁷

Deze vier benaderingswijzen sluiten elkaar niet uit. Hoewel Eastman en Holmgren er verschillende wijzen van aanpak op nahouden, ondersteunen ze elkaar. Het belangrijkste uitgangspunt van Holmgren is immers dat de meeste ooggetuigen die leken te verklaren dat ze een toestel van American Airlines het Pentagon zagen raken, in werkelijkheid alleen hadden gezegd dat ze het dicht in de buurt van het Pentagon zagen komen voordat ze de explosie hoorden. Eastmans twee-toestellentheorie verklaart waarom dat onderscheid van belang kan zijn en verzoent ook alle verklaringen over een American-vliegtuig met het concrete bewijs dat het Pentagon niet door zo’n soort toestel is geraakt. Ook de beide benaderingswijzen van Meyssan kunnen worden versterkt door ze te combineren met Eastmans aanpak, Holmgrens aanpak of een Eastman-Holmgren-anpak.⁵⁸

Voor ons huidige doel is het niet noodzakelijk om tot de definitieve waarheid te komen. Deze uiteenzetting was puur om aan te tonen dat de gemakzuchtige veronderstelling dat de theorie over het militaire toestel wordt weersproken door de ooggetuigenverklaringen, verre van de waarheid is. Nu ik dit duidelijk heb gemaakt, keer ik terug naar mijn opsomming van redenen om aan te nemen dat het toestel dat in het Pentagon sloeg, niet Vlucht 77 was. Recapitulerend: de eerste twee redenen waren dat de identificatie was

vastgesteld met behulp van dubieuze bronnen en dat het concrete bewijs met deze identificatie niet te verenigen was.

Waarom zouden terroristen de westelijke vleugel hebben getroffen?

Een derde gegeven over de Pentagoncrash dat doet vermoeden dat deze door de kapers van Vlucht 77 zou zijn uitgevoerd, was de locatie ervan. Stel dat terroristen die een Boeing 757 in handen hebben er zeker van willen zijn dat ze doel treffen, waarom zouden ze dan op een buitenmuur mikken die slechts vierentwintig meter hoog is, als ze simpelweg in het dak kunnen duiken dat een oppervlakte heeft van een kleine twaalf hectare? Sterker nog, je zou denken dat ze zoveel mogelijk schade aan het Pentagon zouden willen toebrengen, en zoveel mogelijk medewerkers willen doden, en ook deze uitgangspunten zouden het dak tot het meest logische doelwit hebben gemaakt.⁵⁹ Bovendien, als die vraag al te beantwoorden is, waarom zouden zij dan de *westelijke* vleugel hebben willen raken, het deel van het Pentagon dat werd gerenoveerd? Zoals de *Los Angeles Times* meldt:

Dit was het enige deel van het Pentagon met een blusinstallatie, en het was gebouwd volgens een ingewikkelde structuur van stalen kolommen en tralies [en explosieresistente ramen] om bominslagen te kunnen weerstaan... Terwijl er maal gesproken misschien 4500 mensen aan het werk zouden zijn in het deel van het gebouw dat nu het hardst getroffen was, waren er nu vanwege de renovatiewerkzaamheden maar zo'n 800 aanwezig.⁶⁰

Je zou ook kunnen aannemen dat de terroristen er vooral in geïnteresseerd waren de belangrijkste burgerleiders en militaire autoriteiten van het Pentagon te vermoorden, maar de aanslag op de westelijke vleugel trof niet één van hen.⁶¹ De meeste slachtoffers waren burgers, voornamelijk renovatiemedewerkers, 'en er bevond zich slechts één generaal onder de militaire slachtoffers'.⁶² Als het Pentagon werd getroffen door terroristen die in een Boeing 757 vlogen, waarom zouden ze dan voor de westelijke vleugel hebben gekozen, waar de inslag eerder de minste dan de meeste schade zou aanrichten? Het belang van deze vraag wordt nog versterkt doordat uit de radargegevens is gebleken dat het vliegtuig een uiterst moeilijke neerwaartse spiraalvlucht uit moest voeren om de westelijke vleugel te kunnen raken.⁶³ In andere woorden: het was juist *technisch moeilijk* om zo weinig schade aan het Pentagon aan te richten als nu werd veroorzaakt.

Kan een onervaren piloot het toestel hebben gevlogen?

De neerwaartse spiraalvlucht was zo ingewikkeld en zo perfect uitgevoerd dat het in feite een vierde argument tegen de officiële verklaring vormt. Dat argument luidt dat geen enkele piloot met de minimale training die de kapers kennelijk hadden, deze manoeuvre zou hebben kunnen uitvoeren.⁶⁴ Over deze kwestie haalt Ahmed de militair deskundige Stan Goff aan die beschrijft wat hij als ‘het echt verraderlijke punt’ van de officiële verklaring beschouwt:

Een piloot van wie ze willen dat we geloven dat hij zijn training volgde aan een parachuteschool voor Piper Cubs en Cessna’s in Florida, voert een goedgecontroleerde neerwaartse spiraalvlucht uit, waarbij hij de laatste 2100 meter in tweeënhalve minuut daalt, brengt daarna het vliegtuig op een stabiele vlucht, zo laag dat het de elektriciteitskabels in de straat tegenover het Pentagon doorsnijdt, en vliegt vervolgens met uiterste precisie de zijkant van het gebouw binnen met een snelheid van 850 km/u... Toen de theorie dat ze zo goed leerden vliegen bij de parachuteschool aan geloofwaardigheid begon te verliezen, werd eraan toegevoegd dat ze verder werden getraind in een vlucht-simulator. Dat is net zoiets als stellen dat je je tienerdochter hebt voorbereid op haar eerste autorit in het spitsuur op de I-40 door een videospelletje voor haar te kopen.⁶⁵

Dit argument wordt nog versterkt door het gegeven dat de man die de piloot van dit vliegtuig zou zijn, Hani Hanjour, niet alleen een amateur-piloot zou zijn, maar ook nog een extreem incompetente amateur. Volgens een artikel in *The New York Times*:

Personeelsleden omschreven Mr. Hanjour als beleefd, bescheiden en heel rustig. Maar vooral beschouwden ze hem, volgens een voormalig personeelslid, als een erg slechte piloot. ‘Ik verbaas me er tot op de dag van vandaag over dat hij het Pentagon kon binnenvliegen,’ zei de voormalige medewerker. ‘Hij kon absoluut niet vliegen.’

En volgens een CBS-nieuwsrapportage:

In de maanden voordat Hani Hanjour het vliegtuig van American Airlines in het Pentagon zou hebben gevlogen, brachten leidinggevend van een vliegschool in Arizona minstens vijf keer rapport

over hem uit bij de FAA. Ze rapporteerden hem niet omdat ze dachten dat hij een terrorist was, maar omdat zijn Engels en zijn vliegvaardigheden zo slecht waren... [Z]e vonden dat hij zijn pilotenbrevet niet langer zou mogen houden. 'Met de vaardigheden die hij bezat kon ik me niet voorstellen dat hij in het bezit was van een commercieel brevet in welke vorm dan ook,' zei Peggy Chevette, manager aan de vluchtschool in Arizona.⁶⁶

Hoe kan iemand geloven dat deze piloot de perfecte manoeuvre heeft kunnen uitvoeren met het toestel dat het Pentagon trof?

Zou Vlucht 77 echt een half uur vermist kunnen zijn geweest?

Een vijfde bezwaar tegen de officiële verklaring is dat die inhoudt dat Vlucht 77 negenentwintig minuten lang in de richting van Washington kon vliegen zonder te worden opgemerkt door enig radarsysteem. Een woordvoerder van het Pentagon zei: 'Het Pentagon was zich er gewoon niet van bewust dat dit toestel onze kant op kwam.'⁶⁷ Thompson stelt de retorische vraag: 'Is het mogelijk dat een vliegtuig [zo lang] vermist wordt in het luchtruim van de VS?'⁶⁸ Zelfs als de lokale luchtverkeersleiders niet over het soort radarsysteem beschikten dat een toestel waarvan de transponder uitstaat kan opsporen, zoals werd beweerd,⁶⁹ zou het systeem van de FAA zeker in staat zijn geweest om de vluchtroute naar Washington te achterhalen.⁷⁰ Sterker nog, beweert Meyssan, het Pentagon bezit 'verschillende zeer specialistische radarmonitorsystemen, die niet te vergelijken zijn met de burgersystemen'. Het PAVE PAWS-systeem bijvoorbeeld 'ontgaat niets wat zich in het Noord-Amerikaanse luchtruim afspeelt'. Volgens de website is het 'in staat om een groot aantal doelwitten – dat gelijk zou staan aan een enorme SLMB-aanval [Submarine Launched Ballistic Missile] – op te sporen en te blijven volgen.' Moeten wij geloven dat het hier toe in staat is, vraagt Meyssan zich af, terwijl het een groot vliegtuig dat op weg is naar het Pentagon zelf niet kan waarnemen?⁷¹

Waarom werd de aanval niet voorkomen door de standaard handelingsprocedures?

Naast al deze vragen die specifiek betrekking hebben op de aanslag op het Pentagon, rijst bij de officiële verklaring de algemene vraag: als we aannemen dat de aanslag werd gepleegd door Vlucht 77 die in handen was van kapers, waarom hebben de standaard handelingsprocedures de aanslag dan niet voorkomen? Critici vinden de vraag met betrekking tot deze aanslag nog dringender dan bij de voorgaande, omdat deze aanslag zich een half uur

nadat de tweede WTC-toren was getroffen voordeed, op het moment dat het National Military Command Center van het Pentagon in de hoogste staat van paraatheid zou moeten zijn, en ook omdat het Pentagon waarschijnlijk het best verdedigde gebouw op aarde is.⁷² Hoe verantwoordt de officiële verklaring dat het gebouw in dit geval helemaal niet werd verdedigd?

Zoals we hebben gezien, werden de gevechtsvliegtuigen volgens de eerste versie van de verklaring pas op alarmvlucht gestuurd nadat het Pentagon was geraakt. Maar aangezien de Amerikaanse overheid dit verhaal al snel liet vallen, zullen we direct ingaan op de kritiek op de tweede versie. Volgens deze verklaring, die werd afgelegd door het NORAD, gaf de FAA pas om 9:24 door dat Vlucht 77 was gekaapt en in de richting van Washington vloog⁷³ – vierendertig minuten nadat de FAA volgens de officiële verklaring het radiocontact met het vliegtuig had verloren, en achtentwintig minuten nadat het vliegtuig van de radar was verdwenen. Vervolgens gaf het NORAD om 9:27 het bevel dat vliegtuigen vanaf Langley Air Force Base op alarmvlucht moesten worden gestuurd. Deze vliegtuigen zouden pas zo'n vijftien minuten nadat het Pentagon om 9:38 was geraakt, zijn gearriveerd.⁷⁴

Critici stellen meerdere vragen bij deze verklaring. Waarom traceerde het NMCC, en dus het NORAD, met zijn superieure radarsysteem, niet zelf deze vluchtroute? Zelfs als we deze vraag negeren, hoe kon de FAA dan zo laks zijn, zeker gegeven het feit dat iedereen daar kort na 9:03 moet hebben geweten dat er twee gekaapte vliegtuigen het WTC binnengevlogen waren? 'Is deze vertraging geloofwaardig,' vraagt Thompson, 'of is die informatie aangepast om het gebrek aan alarmvluchten te verdonkeremanen?'⁷⁵ En waarom zou het het NORAD, nadat ze eindelijk iets van de FAA hadden gehoord, drie minuten kosten om het bevel voor een alarmvlucht uit te vaardigen? En waarom zou het vliegtuigen op Langley, dat op ruim tweehonderd kilometer van Washington ligt, verordonneren in plaats van vliegtuigen op de Andrews Air Force Base die zich slechts zestien kilometer verderop bevindt en de opdracht heeft om Washington te beschermen?

In verband met deze laatste vraag meldde *USA Today* dat het uit Pentagonbronnen had vernomen dat Andrews 'niet met gevechtsvliegtuigen was uitgerust'. Een ander verhaal in die krant op dezelfde dag beschreef dat Andrews wel gevechtsvliegtuigen had, 'maar dat deze vliegtuigen niet paraat stonden'.⁷⁶ Bykov en Israel stellen dat deze verhalen niet alleen elkaar tegenspreken, maar ook worden tegengesproken door informatie van de website van het Amerikaanse leger. Daarop wordt gesteld dat Andrews de thuisbasis is van het 121st Fighter Squadron of the 113th Fighter Wing dat is uitgerust met F-16-gevechtsvliegtuigen en 'bekwame en alerte krijgsmachten voor de regio

Columbia in het geval van natuurrampen of burgersnoodgevallen'. Andrews huisvest ook het Marine Fighter Attack Squadron 321, dat 'de geperfectioneerde F/A-18 Hornet vliegt' en dat wordt ondersteund door een reserve-squadron dat 'in onderhoudswerkzaamheden voorziet en taken uitvoert die nodig zijn om een krijgsmacht in staat van paraatheid te houden'.⁷⁷ Andrews is ook de basis van de District of Columbia Air National Guard (DCANG), die op zijn website stelt dat het zijn 'missie' is 'om gevechtseenheden in de hoogste staat van paraatheid te houden'.⁷⁸ Dat de bewering dat er op Andrews geen gevechtsvliegtuigen paraat stonden onjuist was, werd ook aangetoond door het feit dat er direct na de aanslag op het Pentagon F-16's van Andrews over Washington vlogen, waarvan uitgebreid verslag is gedaan.⁷⁹ Een van de verontrustende vragen is dus waarom het Pentagon deze onjuiste informatie heeft verschaft.

Een andere vraag is waarom sommige websites na 11 september zijn veranderd. Thompson meldt bijvoorbeeld dat de DCANG-website werd gewijzigd, zodat die alleen nog stelde dat de DCNAG de 'visie' had om 'in vredes-tijd militair gezag en controle en organisatorische opdrachtsupervisie te verschaffen om klanten, DCANG-eenheden en NGB te ondersteunen om de hoogst mogelijke staat van paraatheid te bereiken'.⁸⁰

Het blijft hoe dan ook een raadsel waarom autoriteiten van het NORAD – of het NMCC – vliegtuigen van Langley zouden hebben bevolen, behalve als ze gewoon een smoesje hebben verzonnen om te verklaren waarom de vliegtuigen niet op tijd verschenen om de aanslag te kunnen voorkomen. Thompson schrijft (binnen het kader van de officiële verklaring) dat als de F-16's van Langley zoals werd beweerd om 9:30 in de lucht waren, ze

met een snelheid van zo'n 1300 km/u hadden moeten vliegen om Washington te bereiken voordat Vlucht 77 dat zou doen. De maximumsnelheid van een F-16 is 2778 km/u. Zelfs als ze 2400 km/u zouden hebben gevlogen, zouden deze vliegtuigen binnen zes minuten Washington hebben kunnen bereiken – ruim voor ieder tijdstip dat wordt genoemd als het moment dat Vlucht 77 neerstortte.⁸¹

Dat de vliegtuigen vijftien minuten te laat zouden zijn aangekomen, vinden critici absurd. Zoals George Szamuely stelt: 'Als het de F-16's een half uur zou kosten om 275 kilometer te vliegen, kunnen ze niet sneller hebben gevlogen dan 550 km/u – op twintig procent van hun vermogen'.⁸² En dan nog: als de gevechtsvliegtuigen bij Andrews vandaan waren gekomen, zoals zou moeten, hadden ze zelfs meer tijd gehad.

Een nog dringender probleem is waarom de gevechtsvliegtuigen niet al lang voor die tijd boven Washington vlogen. Kapitein Michael Jellinek, de commandodirecteur van het NORAD, heeft kennelijk gezegd dat er niet lang na de eerste aanslag op het WTC telefonisch contact werd gelegd met het NMCC, het Strategic Command, oorlogscommando's en nationale noodhulpinstellingen om per telefoon een luchtaanvalconferentie te houden. Op een bepaald moment waren naar verluidt de stemmen van president Bush, vice-president Cheney, belangrijke militaire bevelhebbers, leiders van de FAA en het NORAD, het Witte Huis en Air Force One op de open lijn te horen. Brigadegeneraal Montague Winfield, hoofd van het NMCC, heeft kennelijk gezegd: 'Alle bestaande regeringsinstellingen die betrokken waren bij wat er zich op dat moment in de Verenigde Staten afspeelde, namen deel aan die vergadering.' Deze telefoonconferentie duurde naar verluidt tot na de Pentagon-explosie.⁸³ Een bezwaar bij dit toegegeven feit is dat al deze individuen en instellingen sinds 8:56 moeten hebben geweten dat Vlucht 77 waarschijnlijk was gekaapt en ook dat alle vluchten vanaf Washington kort na het neerstorten van Vlucht 175 om 9:03 waren afgelast. Thompson vraagt: 'Waarom werd het noodgeval wel serieus genoeg geacht om alle vluchten vanaf Washington op dat moment stop te zetten, maar niet belangrijk genoeg om ook maar één enkel gevechtsvliegtuig op alarmvlucht te sturen om Washington te beschermen?'⁸⁴

Waarom werd het Pentagon niet geëvacueerd?

Een van de verontrustende vragen die zijn gesteld bij de crash van Vlucht 175 in de tweede toren van het WTC, was, zoals we hebben gezien, dat er een publieke mededeling werd omgeroepen dat het gebouw veilig was en dat mensen terug konden keren naar hun kantoren. Een dergelijke vraag rijst ook bij de aanval op het Pentagon, zelfs als we de officiële verklaring accepteren. Volgens deze verklaring raakte Vlucht 77 om 8:56 vermist, net nadat de radar had weergegeven dat het toestel een draai van 360 graden maakte in de richting van Washington. Als je bedenkt dat het Pentagon door het personeel *Ground Zero* werd genoemd – er is zelfs een snackbar met die naam⁸⁵ – waarom zouden de autoriteiten dan, terwijl ze wisten van de aanslagen op het WTC, niet een onmiddellijke evacuatie hebben bevolen? En zelfs als ze dat niet meteen na 8:56 deden, waarom deden ze dat dan nog niet direct nadat ze om 9:25 hadden gehoord dat de luchtverkeersleiders een ongeïdentificeerd snelvliegend toestel in de richting van het Pentagon en het Witte Huis zagen vliegen? In de dertien minuten die overbleven voordat het Pentagon werd geraakt, had waarschijnlijk iedereen geëvacueerd kunnen worden.

Als verklaring waarom dat niet was gebeurd, zei een woordvoerder van het Pentagon: 'Het Pentagon was zich er gewoon niet van bewust dat het toestel onze kant op kwam.' Van minister van Defensie Rumsfeld en zijn topambtenaren werd met name gesteld dat zij zich niet bewust waren van enig gevaar tot het moment van de inslag.⁸⁶ Toch waren volgens *The New York Times* sinds de crash van het eerste vliegtuig in het WTC om 8:46 'militaire autoriteiten in [het National Military Command Center] aan de oostelijke zijde van het [Pentagon] dringend in overleg met wetgevende machten en luchtverkeersleiders over de vraag wat ze moesten doen'. En volgens het officiële verhaal had de FAA het NORAD om 9:24 ingelicht dat Vlucht 77 terug leek te vliegen naar Washington.⁸⁷ Bij deze verklaringen vraagt Thompson: 'Is het geloofwaardig dat, behalve dat Command Center, iedereen in het Pentagon ongeïnformeerd zou blijven, zelfs de minister van Defensie?'⁸⁸ En als dat niet geloofwaardig is, waarom werd dan toegestaan dat deze mensen in de westelijke vleugel werden gedood?

Officiële reactie op Meyssans theorie

Toen Meyssans theorie werd gepubliceerd, werd deze onmiddellijk door de Amerikaanse overheid tegengesproken. Op 2 april 2002 gaf de FBI een verklaring uit:

Alleen al de suggestie dat AA77 op 11 september niet in het Pentagon crashte, is de ultieme belediging van de nagedachtenis aan de negenenvijftig mannen, vrouwen en kinderen die aan boord waren van AA77 en de honderdvijfentwintig toegewijde militairen en burgerarbeiders in het Pentagon die op 11 september wreed door terroristen werden vermoord.

Een vergelijkbare verklaring werd later die maand afgelegd door Victoria Clarke, uit naam van het ministerie van Defensie:

Ik denk dat alleen al de suggestie belachelijk is. En ten slotte is het een ongelofelijke, ongelofelijke belediging voor de vrienden en de familieleden van de tweehonderd mensen die hier op 11 september werden gedood, en de duizenden die werden gedood in New York.⁸⁹

Natuurlijk is Meyssan het ermee eens dat de honderdvijfentwintig Pentagonmedewerkers wreed werden vermoord door terroristen. Hij is het alleen niet eens met de officiële verklaring wie die terroristen dan waren. Hij is het

er ook mee eens dat het een belediging tegenover de slachtoffers en hun familieleden en vrienden is als wie dan ook bewust een valse verklaring rondstrooit over wie hiervoor verantwoordelijk was. Hij is het alleen niet eens met de vraag wie er aan deze belediging schuldig is. Deze wederzijdse zwartmakerij lost natuurlijk niets op. Wat nodig is, is een volledig onderzoek naar de aanslag op het Pentagon, in combinatie met een dergelijk onderzoek naar de aanslagen op het World Trade Center, waarin alle verontrustende vragen die door Meyssan en andere critici van de officiële lezing worden gesteld, diepgaand kunnen worden onderzocht.

Als het bewijs dat verband houdt met de aanslag op het Pentagon wordt toegevoegd, lijkt de derde mogelijkheid die in de inleiding wordt geopperd, te worden uitgesloten. Volgens die mogelijke verklaring had de Amerikaanse overheid geen deel aan de voorbereidingen van de aanslagen. Maar het bewijs over de aanslag op het Pentagon dat door critici, en met name door Meyssan, wordt aangedragen, lijkt te duiden op actieve deelname door leden van het Amerikaanse leger, in ieder geval in deze zaak (omdat alleen een toestel dat deel uitmaakte van het Amerikaanse leger een transponder zou hebben die het signaal *friendly* uitzond naar de antiraketinstallaties van het Pentagon en daarom niet werd neergeschoten). Hoewel het bewijsmateriaal van deze vlucht de mogelijkheid openlaat dat deze leden elementen zijn van een misdadige groepering binnen het leger, heeft het bewijsmateriaal van de eerste vluchten al duidelijk gemaakt dat in ieder geval NMCC-autoriteiten in het Pentagon deel uit zouden moeten maken van de samenzweerders. En als de verhalen over Rumsfelds voorspellingen van de aanslagen op het Pentagon en een van de WTC-torens waar zijn, dan lijkt het erop dat het burgerhoofd van het Pentagon geweten heeft wanneer de aanvallen zouden plaatsvinden.

—

Ik vat samen waar we nu staan met betrekking tot de drie vluchten. Volgens de critici leidt een nauwkeurig onderzoek van de officiële verklaring van 11 september in het licht van de feitelijke waarheden tot slechts twee mogelijke conclusies: onze regerings- en legerleiders waren ofwel extreem incompetent ofwel misdadig medeplchtig. En het probleem met de incompetentietheorie is volgens de Canadese journalist Barrie Zwicker dat op '[i]ncompetentie gewoonlijk reprimandes volgen' en toch 'zijn er geen meldingen, voorzover ik weet, van reprimandes'. Vervolgens stelt hij: 'Dit heeft ertoe geleid dat ik me afvraag – en dat andere media zich af zouden moeten vragen – of er *niet handelen*-bevelen zijn uitgevaardigd.'⁹⁰ Hij beantwoordt zijn eigen vraag:

In de bijna twee uur waarin het volledige drama zich voltrok, zet geen enkel onderscheppingstoestel van de Amerikaanse luchtmacht zich in beweging totdat het te laat is. Waarom? Lag dat aan de totale incompetentie van de getrainde en toegeruste luchtvaartteams om binnen enkele minuten een alarmvlucht uit te voeren?... Je simpelweg deze paar vragen stellen, betekent dat je de officiële verklaring oprecht onmogelijk zult achten. Hoe meer vragen je stelt, hoe aannemelijker het wordt dat er een andere verklaring is: namelijk dat elementen binnen de top van het Amerikaanse leger, de geheime dienst en het politieke leiderschap... medeplichtig zijn aan wat er op 11 september gebeurde.⁹¹

Gore Vidal trekt dezelfde conclusie. Terwijl hij ingaat op de officiële verwerping van ieder onderzoek ‘dat niet gebonden was aan de aanname dat het gebrek aan actie van de regering puur een gevolg was van “storingen binnen de federale instituten”’, komt hij tot de volgende conclusie:

Dus om redenen waar we nooit achter moeten komen, zijn deze ‘storingen’ de zondebok. Dat het aannemelijker is dat het niet om storingen maar om *niet handelen*-bevelen gaat, daar moeten we ons niet mee bemoeien. Dat men één uur en twintig minuten lang geen gevechtsvliegtuigen op heeft laten stijgen, kan absoluut niet worden toegeschreven aan een storing bij de gehele luchtmacht langs de oostkust. De gebruikelijke standaard handelingsprocedures waren op bevel stilgezet en gestopt.⁹²

Zowel Zwicker als Vidal komt tot de conclusie dat een samenzwering een aannemelijkere verklaring is voor hoe de aanslagen op het WTC konden gebeuren dan incompetentie – dat de aanslagen eerder konden plaatsvinden door een *niet handelen*-bevel dan door een ‘storing’.

Voor deze discussie is de observatie van Michael Parenti relevant dat politieke leiders soms ‘terugvallen op incompetentie als dekmantel’ – om hun actieve betrokkenheid bij een illegale operatie te ontkennen. Dit toegeven van incompetentie wordt vervolgens ‘gretig omhelsd door de verschillende verslaggevers’, want die zien liever dat hun leiders lijden aan incompetentie ‘dan dat ze ontdekken dat ze opzettelijke misleid worden’. Is dat wat er hier aan de hand is? Ahmed stelt, in reactie op de stellingen van Jared Israel, dat als er op 11 september sprake was van zoveel incompetentie als de officiële verklaring impliceert, ‘het bewijs voor bestuurlijke incompetentie bij deze noodhulpinstellingen de kop al zou hebben opgestoken bij eerdere routinenood-

situaties, zoals mogelijke kapingen, enzovoort. *Zulk bewijs is er niet.*⁹³ Moet deze kwestie niet worden benadrukt? Hoe kan een systeem dat volgens al het beschikbare bewijs normaal gesproken vlekkeloos werkt, plotseling zoveel onverklaarbare storingen vertonen op de dag dat de aanslagen waren gepland?

Deze vraag is ook door de familieleden van de slachtoffers van 11 september gesteld. Kristen Breitweiser bijvoorbeeld, wier echtgenoot in het WTC omkwam, zei tijdens het televisieprogramma van Phil Donahue:

Ik snap niet hoe een vliegtuig ons ministerie van Defensie heeft kunnen raken... een uur nadat het eerste vliegtuig de eerste toren raakte. Ik begrijp niet hoe dat mogelijk is. Ik ben een redelijk persoon. Maar als je kijkt naar het gegeven dat we een half biljoen dollar aan de nationale defensie besteden, en je vertelt me vervolgens dat een vliegtuig ons Pentagon kan raken... een uur nadat de eerste toren is geraakt? Er bestaan procedures en protocollen in dit land die behoren te worden gevolgd als een transponder wordt uitgeschakeld, en op 11 september zijn die niet gevolgd.⁹⁴

Zijn wij haar geen antwoord schuldig?

—

Een interessante voetnoot bij dit hoofdstuk: terwijl ik de drukproeven corrigeerde, hoorde ik van een interview met minister van Defensie Rumsfeld, op 12 oktober 2001 in het Pentagon, waarin hij, terwijl hij sprak over de verschillende soorten wapens die de terroristen hadden gebruikt, refereerde aan 'de raket [die werd gebruikt] om dit gebouw te beschadigen'.⁹⁵ Was dit een veelzeggende verspreking?

Vlucht 93: Was dit die ene vlucht die werd neergeschoten?

Het grootste probleem bij de eerste drie vluchten was – los van de vraag over de identiteit van het toestel dat het Pentagon trof – het feit dat vliegtuigen die *hadden moeten* worden neergeschoten, *niet* werden neergeschoten. Het lot van Vlucht UA93 stelt ons volgens critici voor het tegenovergestelde probleem: een vliegtuig dat *niet* had moeten neergeschoten, werd dat *wel*. De *Timeline* – een chronologische beschrijving van de reeks gebeurtenissen – van Paul Thompson voorziet in bewijsmateriaal waaruit hij die conclusie trekt.

De cruciale feiten in het eerste deel van zijn *Timeline* zijn de volgende:

Vlucht 93 vertrok met een vertraging van 43 minuten om 8:42 in de ochtend.

Om 9:27 belde een van de passagiers, Tom Burnett, zijn vrouw. Hij vertelde haar dat het vliegtuig was gekaapt en dat ze de FBI moest bellen – wat ze deed.

Om 9:28 hoorden luchtverkeersleiders schreeuw- en vechtgeluiden.

Om 9:34 belde Tom Burnett opnieuw zijn vrouw, die hem vertelde over de aanslagen op het WTC waardoor hij zich realiseerde dat zijn vlucht een ‘zelfmoordmissie’ uitvoerde.

Om 9:36 zette het toestel koers naar Washington.

Om 9:37 hoorden Jeremy Glick en twee andere passagiers over de aanslagen op het WTC.¹

Om 9:45 vertelde Tom Burnett aan zijn vrouw dat hij niet dacht dat de kapers, ondanks wat ze beweerden, een bom aan boord hadden, en dat hij en andere passagiers een plan aan het maken waren. Op dit moment, negentien minuten voordat het vliegtuig neerstortte, screende de FBI de telefoongesprekken.

Om 9:45 begon passagier Todd Beamer, terwijl de FBI meeluisterde, een

lang telefoongesprek met een vertegenwoordiger van Verizon, waarin hij de situatie aan boord beschreef.²

Kort na 9:47 vertelde Jeremy Glick zijn vrouw dat alle mannen hadden gestemd om de kapers aan te vallen. Hij voegde daaraan toe dat deze alleen messen hadden, geen geweren (wat in combinatie met de overtuiging dat de kapers niet echt een bom hadden, het vertrouwen van de passagiers had gesterkt dat ze zouden kunnen slagen).³

Om 9:54 belde Tom Burnett opnieuw zijn vrouw. Volgens de eerste rapporten zei hij: 'Ik weet dat we allemaal gaan sterven. Drie van ons gaan er iets aan gaan doen.'⁴ Maar volgens een later, vollediger rapport had hij optimistischer geklonken en gezegd: 'Het is aan ons. Ik denk dat we dit kunnen,' waaraan hij toevoegde dat ze van plan waren om de controle over het vliegtuig terug te krijgen terwijl ze over een plattelandsgebied vlogen.⁵

De daaropvolgende gebeurtenissen in Thompsons *Timeline* wijzen er volgens hem op dat het vliegtuig werd neergeschoten nadat duidelijk werd dat de passagiers – waaronder een professionele piloot en een luchtverkeersleider⁶ – het toestel wellicht onder controle zouden kunnen krijgen.

Om 9:57 werd gehoord hoe een van de kapers zei dat er buiten de cockpit werd gevochten. Een stem van buiten zei: 'Laten we ze grijpen.'

Om 9:58 rondde Todd Beamer zijn telefoontje af en zei dat de passagiers van plan waren om de kaper achter in het vliegtuig 'te bespringen'; daarna uitte hij zijn beroemde woorden: '*Are you ready guys? Let's roll.*'⁷

Om 9:58 zei een passagier die met haar echtgenoot telefoneerde: 'Ik denk dat het ze gaat lukken. Ze proberen nu in de cockpit te breken.' Even later riep ze uit: 'Het lukt ze! Het lukt ze! Het lukt ze!' Maar daarna hoorde haar echtgenoot geschreeuw op de achtergrond, dat werd gevolgd door een 'blazend geluid, dat klonk als de wind', toen nog meer geschreeuw en daarna verloor hij de verbinding.⁸

Een andere passagier, die vanaf een toilet belde, meldde naar verluidt vlak voordat de verbinding werd verbroken dat hij 'een soort explosie' hoorde en 'witte rook' zag 'die uit het vliegtuig kwam'.⁹ (Maanden later ontkende de FBI dat de opname van dit telefoongesprek enige melding maakte van rook en een explosie, maar de persoon die het gesprek had gevoerd mocht niet met de media praten.¹⁰)

De persoon die naar de open telefoonlijn van Jeremy Glick luisterde, heeft kennelijk gezegd: 'De stilte duurde twee minuten en toen klonk er een mechanisch geluid dat werd gevolgd door meer geschreeuw. Vervolgens klonk er een mechanisch geluid, en daarna volgde niets.'¹¹ Een nieuwsbericht meldde bovendien: 'Bronnen beweren dat het laatste dat ze via de voicerecorder

van de cockpit hoorden, het geluid was van de wind – wat doet vermoeden dat er een gat in het vliegtuig was geslagen.¹²

Thompson gelooft dat deze opsomming aantoont dat het vliegtuig inderdaad werd ‘doorboord’ – neergeschoten door één of twee raketten – nadat de passagiers het toestel in hun macht leken te krijgen.

Thompson vindt ook de cockpitgeluidsopname en de officiële tijd dat het vliegtuig zou zijn neergestort, verdacht. Nabestaanden van de slachtoffers hebben naar deze opname mogen luisteren. Deze opname begint om 9:31 en duurt eenendertig minuten, waardoor zij om 10:02 stopt. Dat komt in de buurt van het tijdstip waarop het vliegtuig volgens de Amerikaanse regering is gecrasht: 10:03. Maar een seismologische studie trekt de conclusie dat de crash kort na 10:06 plaatsvond – reden voor de *Philadelphia Daily News* om een artikel te plaatsen onder de kop ‘Drie minuten ontbreken op de band’. Thompson vraagt: ‘Wat gebeurde er met de laatste drie of vier minuten van de bandopname?’¹³ En dat is niet het enige vluchtgegeven dat ontbrak. Op 16 oktober gaf de regering de luchtverkeersleidingstranscripten van de verschillende vluchten vrij – behalve van Vlucht 93.¹⁴

In verband met het vermoeden dat het vliegtuig was neergeschoten, is het van belang dat volgens nieuwsberichten kort na 9:56 eindelijk aan gevechtsvliegtuigen het bevel werd gegeven om alle vliegtuigen die gekaapt waren te onderscheppen en neer te schieten.¹⁵ Kort daarna zei een militair assistent naar verluidt tegen vicepresident Cheney: ‘Er ligt een vliegtuig honderdvijftig kilometer uit koers. Er is een gevechtsvliegtuig in de buurt. Moeten we ingrijpen?’ Daarop antwoordde Cheney ‘ja’, waarna een F-16 achter Vlucht 93 aan ging.¹⁶ Er werd ook gemeld dat toen het gevechtsvliegtuig Vlucht 93 naderde, Cheney nog twee keer werd gevraagd om te bevestigen of het gevechtsvliegtuig moest ingrijpen, wat Cheney deed.¹⁷ Brigadier-generaal Winfield van het NMCC zei bovendien later: ‘Op een bepaald ogenblik brak het moment aan dat er iets moest gebeuren – en dat ging weer voorbij en er gebeurde niets, dus je kunt je voorstellen dat iedereen bij het NMCC erg gespannen was.’¹⁸ Verder vroeg president Bush naar verluidt, toen hij om 10:08 op de hoogte werd gesteld van de crash van Vlucht 93: ‘Hebben we het neergeschoten of is het neergestort?’¹⁹ Deze meldingen, die Thompson in zijn *Timeline* heeft opgenomen, doen hem vermoeden dat de bedoeling om Vlucht 93 neer te schieten door meerdere hoofden speelde.

De rapportages van gevechtsvliegtuigen in het gebied dragen bij aan Thompsons vermoeden dat Vlucht 93 inderdaad werd neergeschoten. Kort voor de crash, maakte de CBS-televisie melding van het feit dat twee F-16-gevechtsvliegtuigen achter het vliegtuig aanzaten. En een luchtverkeerslei-

der, die het bevel aan de luchtverkeersleiders om niet met de media te praten negeerde, heeft kennelijk gezegd dat 'een F-16-gevechtsvliegtuig Vlucht 93 op de hiel zat... [De F-16] maakte een draai van 360 graden om in de buurt van het commerciële toestel te blijven.'²⁰ Het bestaan van een gevechtsvliegtuig in de buurt is bovendien bevestigd door verschillende ooggetuigen op de grond. Volgens een artikel in *The Independent*: 'Zeker een half dozijn met name genoemde individuen... heeft gemeld een tweede vliegtuig laag te hebben zien vliegen... boven de plek waar de United-vlucht slechts enkele minuten eerder was neergestort. Ze omschrijven het vliegtuig als een kleine, witte straaljager met achtermotoren en zonder opvallende merktekens.'²¹ De FBI beweerde dat het toestel een Fairchild Falcon 20-zakenvliegtuig betrof.²² Maar een vrouw stelde:

Het was wit, zonder merktekens, maar het was absoluut een militair vliegtuig... Het had twee achtermotoren en een groot kielvlak op de rug dat aan een spoiler deed denken... Het was zeker niet zo'n zaken-vliegtuig. De FBI kwam langs om met me te praten en zei dat er geen vliegtuig in de buurt was... Maar ik heb het gezien, het was er voor de crash, en het bevond zich twaalf meter boven mijn hoofd. Ze wilden niet naar mijn verhaal luisteren.²³

Haar stellige overtuiging die wordt ondersteund door de algemene heersende opvatting die door *The Independent* werd gemeld, wordt verder bevestigd door verklaringen die Thompson aanhaalt waarin verschillende andere mensen beweren dat ze een wit vliegtuig hebben gezien, waarbij sommigen de details over de achtermotoren en het gebrek aan opvallende merktekens toevoegen.

Een nog sterker bewijs dat het vliegtuig is neergeschoten, werd geleverd door getuigen die geluiden hoorden. Een getuige zei dat ze, nadat ze de vliegtuigmotor hoorde, een 'harde bons' hoorde, en vervolgens 'nog twee harde bonzen' waarna ze 'het vliegtuig niet meer hoorde'. Een andere getuige hoorde 'een harde knal'. Weer een ander hoorde 'twee harde knallen' voordat hij het vliegtuig een duikvlucht zag maken. Een ander hoorde een geluid 'dat niet klopte', waarna het vliegtuig 'plotseling naar beneden viel, als een steen'. Een ander hoorde 'een luide knal' en zag vervolgens de rechtervleugel van het toestel zakken, waarna het vliegtuig ter aarde stortte. En de burgemeester van Shanksville heeft naar verluidt gezegd dat hij van twee mensen wist die 'een raket hadden gehoord', waaraan hij toevoegde dat een van hen 'in Vietnam heeft gediend, en hij zegt dat hij ze heeft gehoord.' Thompson concludeert

dat hoewel aspecten van sommige verklaringen elkaar tegenspreken, ze ‘bijna allemaal wijzen op een raketaanval’.²⁴

Deze conclusie wordt nog versterkt door meldingen over de locaties van de overblijfselen van het vliegtuig. Zo werd bijvoorbeeld meer dan anderhalve kilometer verderop een deel van een van de motoren gevonden dat een halve ton woog. Een nieuwsartikel vond dit gegeven ‘intrigerend’, aangezien ‘de hittezoekende Sidewinder-lucht-luchtraketten die een F-16 aan boord heeft, waarschijnlijk een van de twee grote motoren van een Boeing 757 als doel zouden kiezen’.²⁵ Wat ook overeenkomt met een of meer raketaanvallen, zegt Thompson, is het feit dat getuigen van wel dertien kilometer afstand brandend afval van het vliegtuig af zagen vallen, bijvoorbeeld arbeiders bij Indian Lake Marina die beweerden dat zij ‘een wolk afval als confetti op het meer en de boerderijen in de buurt hadden zien neerkomen, minuten nadat ze de explosie hadden gehoord’.²⁶ En afval, waaronder wat leek op menselijke resten, werd naar verluidt inderdaad tot vijftien kilometer van de crash-locatie teruggevonden.²⁷

De aanname dat Vlucht 93 werd neergeschoten, wordt daarnaast nog ondersteund door verschillende verklaringen die door militaire en regeringsautoriteiten werden afgelegd. Een F-15-piloot heeft naar verluidt gezegd dat hem werd verteld, nadat hij in de vroege middag was teruggekeerd van zijn opdracht om in het luchtruim van New York te patrouilleren, dat een militaire F-16 een vierde vliegtuig boven Pennsylvania had neergeschoten.²⁸ Dit gerucht werd voldoende verspreid om senator Carl Levin aan generaal Myers te laten vragen – toen Myers op 13 september werd ondervraagd door het Armed Services Committee – of het ministerie van Defensie tegenover enig vliegtuig in actie was gekomen, waarbij hij stelde dat ‘er verklaringen zijn afgelegd dat het vliegtuig dat in Pennsylvania was neergestort, werd neergeschoten’, waaraan hij toevoegde: ‘Deze verhalen blijven bestaan.’ Hoewel Myers verklaarde dat ‘de gewapende machten geen toestellen hebben neergeschoten’,²⁹ zei Paul Wolfowitz, onderminister van Defensie, naar verluidt dat ‘de luchtmacht het gekaapte toestel dat in Pennsylvania neerstortte volgde... en paraat zou hebben gestaan het neer te halen als dat nodig was geweest’.³⁰

Thompson gelooft dat de regering besloot dat het nodig *was* – maar *niet* omdat de kapers leken te slagen in hun missie. Thompson stelt de vraag waarom piloten van gevechtsvliegtuigen pas toestemming kregen om gekaapte vliegtuigen neer te schieten, toen Vlucht 93 de enige was die zich nog in de lucht bevond.³¹ Dat is natuurlijk de verontrustende vraag die rijst bij het bewijs dat Thompson over deze vlucht levert. Zijn impliciete antwoord luidt

dat, gegeven het bewijs dat de passagiers erin leken te slagen de macht over het vliegtuig van de kapers over te nemen, dit het enige vliegtuig was dat waarschijnlijk veilig kon landen – wat onder meer zou betekenen dat er levende kapers zouden zijn die ondervraagd konden worden. Als je zo redeneert, levert het bewijs over Vlucht 93 nog meer redenen om te concluderen dat het feit dat de voorgaande drie vluchten niet werden neergeschoten, *niet* te wijten was aan incompetentie. Het bewijs lijkt erop te duiden dat wanneer de autoriteiten wilden dat een vliegtuig werd neergeschoten, ze niet werden gehinderd door enig gebrek aan competentie of samenwerking.

Het bewijsmateriaal van deze vlucht wijst, net als dat van de vorige vluchten, op actieve betrokkenheid van Amerikaanse legerleiders bij het voorbereiden van de aanslagen. In dit geval hebben ze kennelijk ook tegenactie moeten ondernemen vanwege een onverwachte ontwikkeling. Wat de mogelijke gradaties van overheidsmedeplichtigheid betreft die in de inleiding worden opgesomd: als de herziene verklaring over Vlucht 93 (en/of Vlucht 77) wordt aangenomen, zijn de eerste vier mogelijkheden uitgesloten.

Een intrigerend aspect aan dit verhaal is dat het lot van Vlucht 93 kennelijk is bepaald doordat deze met eenenveertig minuten vertraging van het vliegveld vertrok. Alle vier de vluchten zouden volgens schema rond dezelfde tijd vertrekken en moesten dus waarschijnlijk rond dezelfde tijd hun doel treffen. De andere drie vliegtuigen gingen betrekkelijk gelijk op, en vertrokken met een vertraging van slechts tussen de tien en zestien minuten. Maar omdat het vertrek van Vlucht 93 eenenveertig minuten vertraging had opgelopen, hadden op het moment dat de kapers de controle over het toestel overnamen, de twee vliegtuigen die naar het WTC koersten hun doelen al geraakt. Passagiers die vanuit Vlucht 93 telefoneerden, begrepen dus dat hun vlucht een zelfmoordmissie uitvoerde. In tegenstelling tot de passagiers op de twee vluchten die in de richting van het WTC vlogen, wisten de passagiers van Vlucht 93 dus dat ze een wisse dood tegemoet gingen als ze niet de controle over het vliegtuig terug wisten te winnen.³² Als het vliegtuig niet zo laat vertrokken was, hadden de passagiers misschien niets geprobeerd, en had ook dit vliegtuig wellicht zijn doel geraakt.

Als het wel zijn doel had geraakt, hadden we bovendien misschien wel op de missie van Vlucht 93 teruggekeken als de meest verwoestende, in sommige opzichten. De evacuatie van de Amerikaanse Capitool begon pas om 9:48, drieëntwintig minuten nadat een ongeïdentificeerd toestel boven Washington was gesignaleerd en tien minuten nadat dat het Pentagon had geraakt. Wat zou er gebeurd zijn als Vlucht 93 beter op tijd was geweest? Thompson zegt: ‘Er is later gemeld dat het Capitool het doelwit van Vlucht 93 was, dus

als die vlucht niet voor het opstijgen veertig minuten vertraging had opgelopen, is het waarschijnlijk dat meeste senatoren en congresleden gedood zouden zijn.’³³ Thompson probeert hen op deze manier misschien te motiveren om een diepgaander onderzoek in te stellen naar de gebeurtenissen van 11 september.

Volgens een andere belangrijke hypothese was het Witte Huis het beoogde doelwit van Vlucht 93. Critici vragen zich daarbij af waarom die locatie niet eerder werd geëvacueerd. Volgens veel nieuwsberichten was zowel vicepresident Cheney als nationale-veiligheidsadviseur Rice om ongeveer 9:03 door de geheime dienst naar de ondergrondse bunker van het Witte Huis gebracht.³⁴ Pas meer dan veertig minuten later echter, om 9:45, werd een algemene evacuatie van het Witte Huis in gang gezet.³⁵ Als er om 9:03 werd gedacht dat Cheney en Rice in gevaar verkeerden, waarom kregen de andere mensen dan niet rond die tijd te horen dat ze moesten vertrekken? Waarom werd het Witte Huis niet op z’n minst vlak na 9:25 ontruimd, toen de luchtverkeersleiders in Dulles melding maakten van een snelvliegend toestel dat naar het Witte Huis koerste? Deze vraag wordt nog dringender als we de officiële verklaring over Vlucht 77 aannemen, die stelt dat de passagiers werd verteld dat ze allemaal zouden sterven omdat het vliegtuig in het Witte Huis zou vliegen.³⁶ Als dat waar was geweest, zouden er in plaats van Pentagon-medewerkers medewerkers van het Witte Huis zijn gedood, aangezien de ontruiming van het Witte Huis niet eerder begon dan zeven minuten nadat het Pentagon was getroffen. Dat leidt ons dus naar nog een verontrustende vraag: was het de bedoeling dat er doden zouden vallen in het Witte Huis of het Amerikaanse Capitool, net als in het Pentagon en het World Trade Center?

Het gedrag van de president: Waarom deed hij zoals hij deed?

Er zijn niet alleen verontrustende vragen gerezen bij de officiële verklaring van de vier vliegtuigcrashes van 11 september, maar ook bij het gedrag van president Bush op die dag. Hoewel de critici talloze vragen over dat gedrag hebben gesteld, zal ik mij concentreren op die vragen die het meest verontrustend zijn.

Volgens de agenda van de president moest hij die dag een basisschool in Sarasote, Florida, bezoeken waar hij bij wijze van fotomoment zou luisteren naar leerlingen die hem voorlazen. Hij kwam kort na 9:00 in de ochtend bij de school aan, waar hem, volgens minstens één versie van de officiële verklaring, werd verteld dat een vliegtuig in het WTC was gevlogen. Omdat op dat moment duidelijk was dat zowel dit vliegtuig als twee andere gekaapt waren, zou je aannemen dat de president dat ook zou weten. Allan Wood en Paul Thompson stellen het probleem als volgt:

De eerste mediaverslagen van de inslag van Vlucht 11 in het World Trade Center begonnen rond 8:48, twee minuten nadat de crash had plaatsgevonden. Op dat moment onderbrak CNN zijn reguliere programmering... Dus wisten binnen enkele minuten miljoenen mensen wat er aan de hand was, maar Bush bleef kennelijk nog zo'n tien minuten onwetend.¹

Critici vinden dit moeilijk te geloven.

De leden van het reisteam van de president, inclusief de geheime dienst, hebben, zo stelt Barrie Zwicker, 'de beste communicatieapparatuur van de wereld'. Dus, zegt Zwicker, zouden de geheime dienst en de president binnen een minuut na de inslag van het eerste vliegtuig in het World Trade Center

ervan gehoord hebben.² Thompson toont aan dat bij vicepresident Cheney duidelijk de aap uit de mouw kwam. Tijdens zijn interview bij *Meet the Press* op 16 september zei Cheney: 'De geheime dienst heeft een overeenkomst met de FAA. Ze onderhielden een open lijn nadat het World Trade Center was...' – daar onderbrak hij zichzelf, voegt Thompson toe, voordat hij zijn zin afmaakte.³ Het personeel van de geheime dienst in de autocolonne van de president, inclusief de personen in zijn eigen auto, zouden dus al weet hebben gehad van de aanslag op het WTC voordat de autocolonne om 9:00 bij de school aankwam. De officiële verklaring luidde zelfs dat Ari Fleischer, de perssecretaris van het Witte Huis, onderweg van de eerste aanslag hoorde. Thompson vervolgt: 'Het zou steekhoudend zijn dat Bush direct over de crash werd ingelicht toen anderen ervan hoorden. Toch beweren Bush en anderen dat hij er pas over op de hoogte werd gesteld toen hij bij de school aankwam.' Thompsons impliciete vraag is natuurlijk waarom president Bush, als hij over de crash wist voordat hij bij de school aankwam, iets anders zou pretenderen, en anderen met hem?

De onachtzame onthulling van de vicepresident over de open lijnen tussen de geheime dienst en de FAA scheppen een nog groter probleem voor een ander aspect van de officiële verklaring. Nadat hij had gehoord over een vliegtuig dat het WTC had getroffen, sprak Bush naar verluidt over de crash als over een 'gruwelijk ongeluk'.⁴ Maar Zwickers volledige verklaring, waarvan hierboven maar een deel is samengevat, stelt ook dat de geheime dienst en de president op dat moment wisten dat er verschillende vliegtuigen waren gekaapt. Dus hoe kon president Bush nu aannemen dat de eerste crash in het WTC een ongeluk was? Thompson brengt de verontrustende vraag die bij dit verhaal rijst onder woorden: 'Voeren Bush en zijn assistenten een toneelstukje op om te doen alsof hij niet weet dat er sprake is van een nationale noodsituatie? En als dat zo is, waarom dan?'⁵

In ieder geval werd de president vervolgens naar verluidt per telefoon ingelicht over de situatie door zijn nationale-veiligheidsadviseur Condoleezza Rice, die er waarschijnlijk wel zorg voor droeg dat hij niet alleen over de kapingen hoorde, maar ook dat de directeur van de CIA, George Tenet, inmiddels had geconcludeerd dat deze kapingen door Osama bin Laden waren uitgedacht om terroristische aanslagen te plegen.⁶ Maar de president zei naar verluidt tegen het schoolhoofd dat 'een commercieel toestel het World Trade Center heeft geraakt en we gaan door en... doen gewoon *the reading thing*'.⁷

Critici vinden dit ongelooflijk. Als de kapingen onvoorziene gebeurtenissen waren, zoals wordt beweerd, waarbij een van de gekaapte toestellen al zijn terroristische missie heeft voltooid, onderging het land de ergste terro-

ristische aanslag in zijn geschiedenis. En toch hield de opperbevelhebber zich, in plaats van te verifiëren of zijn leger klaar stond om alle gekaapte vliegtuigen neer te schieten, aan zijn vaste agenda. De merkwaardigheid van dit gedrag wordt goed duidelijk uit de samenvatting van de situatie door Wood en Thompson:

Om ongeveer 8:48 AM... werden de eerste beelden van een brandend World Trade Center live op de televisie uitgezonden... Op dat moment wisten de Federal Aviation Administration (FAA), het North American Aerospace Defense Command (het NORAD), het National Military Command Center, het Pentagon, het Witte Huis, de geheime dienst en het Strategic Command van Canada allemaal dat drie commerciële vliegtuigen waren gekaapt. Ze wisten dat een vliegtuig opzettelijk in de noordelijke toren van het Word Trade Center was gevlogen, dat een tweede vliegtuig ver uit koers lag en richting Manhattan vloog... Dus waarom ging President Bush om 9:03 AM – vijftien minuten nadat duidelijk was geworden dat de Verenigde Staten door terroristen werden aangevallen – in een klas vol *second-graders* zitten voor een vooraf geplande twintig minuten durende fotosessie?⁸

Het gedrag van Bush is nog verbazingwekkender, aangezien zijn geheime dienst toch zou moeten aannemen dat hij een van de beoogde doelwitten was. Kennelijk had inderdaad een geheim agent nadat hij de televisieverslaggeving van de inslag van het tweede toestel in het WTC had gezien, gezegd: ‘We gaan hier weg.’⁹ Maar mocht een van de agenten dit werkelijk gezegd hebben, dan werd hij klaarblijkelijk *overruled*. In tegenstelling tot die situatie werden op datzelfde moment Cheney en Rice wel haastig naar de bunkers onder het Witte Huis gebracht.¹⁰ En toch ‘hebben de geheim agenten [Bush] om een of andere reden niet snel weggehaald’, luidt het commentaar van *The Globe and Mail*. ‘Waarom gebeurde dat niet op hetzelfde moment met Bush?’ vraagt Thompson. ‘Waarom haalt de geheime dienst Bush niet weg van de locatie waarvan bekend is dat hij zich er bevindt?’¹¹ De reden om deze vraag te stellen is dat, zoals Wood en Thompson uitleggen, ‘kapers een vliegtuig konden laten neerstorten op de plaats waarvan bekend was dat Bush er zich bevond, en zijn veiligheidspersoneel had absoluut niets kunnen doen om het te voorkomen’.¹²

Dit schijnbaar onbezorgde gedrag duurde bijna een uur. De expert van de geheime dienst James Bamford schreef:

[T]erwijl hem net is verteld dat de natie wordt aangevallen, lijkt de opperbevelhebber ongeïnteresseerd in verdere details. Hij heeft nooit gevraagd of er nog andere bedreigingen waren, waar de aanvallen vandaan kwamen, hoe het land het best beschermd kon worden tegen verdere aanslagen... In plaats daarvan keerde hij, te midden van een moderne Pearl Harbor-situatie, terug naar de praktische gang van zaken: de fotosessie van die dag.¹³

Deze fotosessie hield onder meer in dat, zoals hierboven beschreven, de president naar *second-graders* luisterde die voorlezen uit een boek over een liefdelingsgeit. Nadat Bush een paar minuten in de klas had gezeten, kwam zijn stafchef Andrew Card binnen en fluisterde in zijn oor, waarbij hij kennelijk over de tweede aanslag vertelde. Maar de president liet de kinderen, na een korte pauze, gewoon doorgaan met hun voorleesdemonstratie. Om de vreemdheid van deze reactie te benadrukken, voegt Bamford de volgende overpeinzing toe:

Terwijl president Bush doorging met zijn leeslesje, werd het leven in de brandende torens steeds wanhopiger... Binnen enkele minuten begonnen mensen te springen omdat ze een snelle dood prefereerden boven levend verbranden of stikken.¹⁴

Terwijl dit doorging, luisterde de president naar de kinderen die voorlezen: ‘*The-Pet-Goat. A-girl-got-a-pet-goat. But-the-goat-did-some-things-that-made-the-girl’s-dad-mad.*’ Nadat hij verschillende minuten had geluisterd maakte president Bush een grapje: ‘Dat zijn goede lezers, wauw! Dit moeten *sixth-graders* zijn!’¹⁵

Een andere persoon die de discrepantie tussen het gedrag van de president en wat er in New York gebeurde, tot bezorgdheid vindt stemmen, is Lorie van Auken, wier echtgenoot een van de slachtoffers was van de aanslagen op de torens. Nadat ze een videoband te pakken had gekregen van de sessie van de president met de kinderen, keek ze er steeds opnieuw naar en zei er later over: ‘Ik kon maar niet stoppen met kijken naar de president die daar zat te luisteren naar *second-graders*, terwijl mijn echtgenoot in een gebouw verbrandde.’ Ze vroeg zich ook af hoe de president, terwijl hij net van een adviseur te horen had gekregen dat het land werd aangevallen, een grap kon maken.¹⁶

Niet alleen maakte de president grappen, hij treuzelde, hij gedroeg zich in geen enkel opzicht als een opperbevelhebber in een noodsituatie. Volgens een boek, *Fighting Back* genaamd, van de Witte Huiscorrespondent van de *Washington Times* Bill Sammon – een boek dat in de meeste gevallen de mening

van het Witte Huis aanhangt en over het algemeen zeer sympathiserend over de president spreekt¹⁷ – was Bush inderdaad ‘duidelijk tijd aan het rekken’. Toen de les voorbij was, zei Bush volgens Sammon:

Zo! Dit zijn geweldige lezers. Heel indrukwekkend. Ik dank jullie allemaal heel hartelijk dat jullie mij jullie leesvaardigheid hebben laten zien. Ik wed erom dat ze ook oefenen. Nietwaar? Lezen ze niet meer dan ze televisie kijken? Doet iemand dat? Meer lezen dan televisiekijken? [Er worden handen opgestoken.] Oh, dat is geweldig! Erg goed. Heel belangrijk om te oefenen. Dank dat ik hier mocht zijn. Diep onder de indruk.¹⁸

Bush praatte maar door, hij adviseerde de kinderen om naar school te blijven gaan en goede burgers te worden. En in antwoord op een vraag sprak hij over zijn onderwijsbeleid.¹⁹ Sammon beschrijft hoe Bush lachte en babbelde met de kinderen ‘alsof niets in de wereld hem kon schelen’ en ‘op de meest ontspannen manier die je je voor kunt stellen’. Nadat een verslaggever vroeg of de president had gehoord wat er in New York was gebeurd, zei Bush: ‘Daar spreek ik later over.’ Toen ‘stapte hij naar voren en schudde handen met [de onderwijzeres] Daniels, waarbij hij zijn linkerhand achter haar langs stak voor een nieuwe fotopose. Hij nam er zijn gemak van... Bush bleef hangen totdat de pers was verdwenen.’ Sammon noemt de president zelfs de ‘opper-treuzelaar’.²⁰

Verbazingwekkend genoeg liet het Witte Huis een jaar later, wellicht gekwetst door de kritiek op het gedrag van de president, een andere verklaring uitgaan. Andrew Card, de stafchef van Bush, zou hebben gezegd dat, nadat hij de president over de tweede aanval op het World Trade Center had verteld, Bush ‘zichzelf heel beleefd tegenover de onderwijzeres en de leerlingen verexcuseerde’ en de klas ‘binnen enkele seconden’ verliet.²¹ In een andere verwoording van deze nieuwe versie zei Card: ‘Niet veel seconden later excuseerde de president zich en verliet de klas.’²² Kennelijk, zeggen critici, had het Witte Huis er zo’n vertrouwen in dat niemand uit de media hen op hun leugens over 11 september zou aanspreken, dat ze de kust veilig achtten om ook deze te verspreiden, hoewel hij regelrecht wordt tegengesproken door het pro-Bush-boek van Sammon en door de videotape die die dag werd gemaakt, bronnen die, zoals Wood en Thompson stellen, ‘aantonen dat deze verklaringen leugens zijn – behalve als “enkele seconden” meer dan zevenhonderd seconden betekent!’.²³

Hoe dan ook, terug naar de werkelijkheid: de president verliet uiteinde-

lijk om 9:16 de klas om met zijn adviseurs te praten, naar verluidt om zijn televisietoespraak aan de natie voor te bereiden die hij om 9:29 hield. Thompson becommentarieert: 'Zijn toespraak vindt op de exacte tijd en locatie plaats die in zijn vooraf bekend gemaakte agenda staan aangegeven – waardoor Bush een mogelijk terroristisch doelwit vormt.'²⁴ En niet alleen Bush. Toen Andrew Card en Karl Rove later werd gevraagd waarom de president niet de klas had verlaten zodra hij van de tweede aanval hoorde, was hun antwoord dat hij de kinderen niet bang wilde maken. Maar, vragen Wood en Thompson, 'waarom reikten de zorgen van Bush om de kinderen niet zover dat hij hen – en de rest van de ongeveer tweehonderd mensen in de school – niet tot een terroristisch doelwit wilde maken?'²⁵ Zou het antwoord kunnen zijn dat Bush wist dat er in werkelijkheid geen gevaar dreigde?

De president en zijn gevolg gingen in ieder geval in hun vooraf geplande autocolonne via de geplande route naar het vliegveld, en hoorden tijdens de rit kennelijk dat het Pentagon was getroffen en dat het vliegtuig van de president, Air Force One, een terroristisch doelwit was. Toch werd er geen militair escorte bevolen. 'Het is verbazingwekkend,' zegt Thompson, 'dat zijn vliegtuig is opgestegen zonder dat het beschermd werd door gevechtsvliegtuigen.'²⁶ Dit lijkt vooral verrassend gezien het feit dat er nog steeds meer dan drieduizend vliegtuigen door het Amerikaanse luchtruim vlogen, en er geen enkele manier was om op dat moment te weten hoeveel vliegtuigen er waren gekaapt. Een uur later bijvoorbeeld, zo meldt Thompson, zei de FAA dat er zes vliegtuigen vermist waren – een aantal dat vervolgens door Cheney werd genoemd – en op een bepaald moment werden zelfs elf vluchten ervan verdacht gekaapt te zijn.²⁷ Bovendien had de geheime dienst, volgens Karl Rove, gehoord over een 'specifieke dreiging die was geuit tegen Air Force One'.²⁸ Dus waarom waren er geen gevechtsvliegtuigen verordonneerd van een van de twee dichtstbijzijnde militaire bases die vierentwintig uur per dag gevechtsvliegtuigen paraat hebben staan?²⁹

De merkwaardigheid van het gedrag van de president gezien de omstandigheden, is niet onopgemerkt voorbijgegaan aan de familieleden van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september. Kristen Breitweiser zei bijvoorbeeld:

Het was duidelijk dat we werden aangevallen. Waarom heeft de geheime dienst hem niet snel uit die school weggehaald? Hij was in Florida live op televisie. Het is bekend dat de terroristen in Florida waren geweest... Ik wil weten waarom hij daar vijfentwintig minuten is blijven zitten.³⁰

Er is destijds veel aandacht besteed aan het feit dat toen Air Force One om 9:55 opsteeg, president Bush nog lange tijd uit Washington wegbleef, wellicht, zo speculeerden sommige verslaggevers, uit angst. Een aantal journalisten die op dat punt kritiek leverden op de president, hebben zelfs hun baan verloren³¹ – wat zou kunnen verklaren waarom het Witte Huis er later op vertrouwde dat de nieuwsmedia hun verzonnen verhalen niet zouden aanval- len. Maar de echte vraag is, zo stellen de critici, waarom er tijdens dat eerste uur kennelijk geen angst was. De vraag die hierbij wordt geïmpliceerd, is natuurlĳk een verontrustende: wisten de president en op z'n minst de leider van zijn geheime-diensteenheid dat hij *geen* doelwit was?

De veronderstelling dat de regering-Bush over voorkennis van de aanval- len beschikte, wordt verder aangewakkerd door een verklaring die Bush zelf later aflegde: 'Ik zat buiten de klas te wachten om naar binnen te gaan,' be- weerde hij, 'en ik zag een vliegtuig de toren raken – de tv stond kennelijk aan – en ik heb zelf gevlogen, en ik zei: "Dat is een slechte piloot."' ³² Gezien het feit dat Bush, volgens de officiële verklaring, tot minstens vijftien minuten later geen toegang had tot een televisietoestel, ³³ rijzen er vragen bij deze ver- klaring. Een artikel in de *Boston Herald* meldde:

Moet je hier eens over nadenken. De opmerking van Bush impliceert dat hij het eerste toestel in de toren zag vliegen. Maar we weten allemaal dat de video van dit eerste vliegtuig pas de volgende dag opdook. Zou Bush hebben bedoeld dat hij het tweede vliegtuig zag treffen – wat vele Amerikanen hebben gezien? Nee, want hij zei dat hij in de klas zat toen Card in zijn oor fluisterde dat een tweede vliegtuig had toegeslagen.

Terwijl hij erop wijst dat Bush dit verhaal verschillende keren heeft verteld, vraagt de schrijver: 'Hoe kan de opperbevelhebber het vliegtuig in het eerste gebouw hebben zien vliegen – op het moment dat dit gebeurde?' ³⁴

Dat is een heel goede vraag. Maar het is slechts een van de vele goede vra- gen die door verschillende journalisten zijn gesteld, en die de rest van de nieuwsmedia vervolgens verloren lieten gaan. Ze hebben niet op een ant- woord aangedrongen.

Thierry Meyssan heeft daarentegen een mogelijk antwoord gegeven. Terwijl hij erop wijst dat 'de president van de Verenigde Staten volgens zijn eigen verklaring beelden van de eerste crash zag voordat de tweede had plaats- gevonden', benadrukt Meyssan het feit dat de beelden die Bush heeft gezien *niet* de beelden kunnen zijn geweest 'die toevallig door de Franse documen- tairemakers Jules en Gédéon Naudet zijn gefilmd', aangezien 'hun video pas

dertien uur later werd vrijgegeven'. Op de ochtend van 11 september kan Bush dus nooit de beelden van de eerste crash hebben gezien die wij allemaal keer op keer hebben gezien. Daarom, stelt Meyssan, moeten deze beelden

geheime opnamen zijn geweest die direct naar hem werden toegezonden in de beveiligde communicatieruimte die als voorbereiding op zijn bezoek in de basisschool was ingericht. Maar als de Amerikaanse geheime dienst deze eerste aanslag zou hebben gefilmd, betekent dat dat ze van tevoren moet zijn geïnformeerd.³⁵

Meyssan beweert, met andere woorden, dat hoewel de president het vliegtuig niet in het eerste gebouw zag vliegen 'op het moment dat het gebeurde', hij het wel, zoals hij beweerde, zag voordat hij de klas in ging.

Opgesomd versterkt het gedrag van president Bush op 11 september, volgens critici van de officiële verklaring, de conclusie die is af te leiden uit het lot van de vier gecrashte toestellen: dat militaire en politieke autoriteiten op het hoogste niveau voorkennis hadden van de traumatische gebeurtenissen op die dag, en dat ze samenwerkten om ze te laten gebeuren.³⁶ Met betrekking tot onze opsomming van mogelijkheden, lijkt de kritische beschouwing van het gedrag van de president bovendien de vijf eerste mogelijkheden uit te sluiten, waarbij het Witte Huis de aanslagen niet verwachtte. Het gedrag van president Bush en zijn geheime dienst lijken op z'n minst op de zesde mogelijkheid te duiden, waarbij het Witte Huis *enige* vorm van aanslagen verwachtte. Als we bovendien meegaan in Meyssans vermoeden bij de verklaring van Bush dat hij de eerste WTC-aanslag op televisie zag voordat hij de klas binnenging, dan wordt ook de zevende mogelijkheid gesuggereerd – waarbij het Witte Huis voorkennis had van de doelwitten en de tijdstippen van de aanslagen. Die mogelijkheid wordt ook ondersteund door het bewijs dat president Bush en zijn geheime dienst leken te weten dat *zij* geen doelwitten van de aanslagen vormden.

Voor de critici van de officiële verklaring wordt de conclusie dat er sprake is van een bepaalde vorm van overheidsmedeplichtigheid, nog sterker wanneer de gebeurtenissen van 11 september in een bredere context worden geplaatst, die wordt gevormd door informatie over relevante gebeurtenissen die zich voor en na 11 september afspeelden. Die bredere context is het onderwerp van het tweede deel van dit boek.

DEEL 2

De bredere context

Hadden Amerikaanse autoriteiten voorkennis van 11 september?

De bredere context waarin de gebeurtenissen van 11 september moeten worden geplaatst, bestaat uit nog vier typen van bewijs dat tegen de officiële verklaring pleit. In dit hoofdstuk ga ik in op het eerste type: bewijs dat Amerikaanse autoriteiten beschikte over informatie over de aanslagen voordat ze plaatsvonden.

Veel autoriteiten binnen de regering-Bush hebben beweerd dat de gebeurtenissen van 11 september volstrekt onverwacht kwamen. Condoleezza Rice, de nationale-veiligheidsadviseur van Bush, zei in mei 2002: 'Ik denk niet dat iemand had kunnen voorspellen dat deze mensen een vliegtuig zouden nemen en het in het World Trade Center lieten slaan, er nog een zouden nemen en dat in het Pentagon lieten slaan, dat ze zouden proberen om... een gekaapt vliegtuig als raket te gebruiken.'¹ Een maand later zei president Bush in een oproep aan het volk: 'Uitgaand van alles wat ik gezien heb, geloof ik niet dat iemand de afschuwelijke gebeurtenissen van 11 september had kunnen voorkomen.'² In de samenvatting van het slotrapport van het gezamenlijke onderzoek dat is uitgevoerd door de inlichtingendiensten van de Amerikaanse Senaat en het Huis van Afgevaardigden, wordt gesteld dat, hoewel er aanwijzingen waren die duiden op plannen voor terroristische aanslagen in de Verenigde Staten, 'het algemene oordeel van de inlichtingendiensten in de lente en de zomer van 2001 was dat de dreigende aanvallen van Bin Laden het meest waarschijnlijk zouden plaatsvinden tegen overzeese Amerikaanse belangen'.³

Bovengenoemde beweringen kunnen in twee groepen worden verdeeld. Elk soort bewering is volgens critici te betwisten.

Was de mogelijkheid van zulke aanslagen niet voorzien?

Er wordt beweerd dat de mogelijkheid dat iemand vliegtuigen als wapens in zou zetten, niet was voorzien. Een medewerker van het ministerie van Defensie zei: 'Ik denk niet dat iemand van ons had gerekend op een binnenlandse luchtaanval door grote vliegtuigen. Ik kan niemand bedenken die daar ooit aan heeft gedacht.'⁴ Ongeveer een jaar later zei de perssecretaris van het Witte Huis: 'Ik denk dat het gerechtvaardigd is te stellen dat totdat de aanval plaatsvond, niemand die mogelijkheid had voorzien.'⁵

Critici komen echter met veel bewijs dat op het tegendeel duidt. In 1993 opperde een comité van experts dat door het Pentagon was aangesteld al dat vliegtuigen konden worden gebruikt als raketten om nationale monumenten te bombarderen. Deze opmerking is echter nooit terechtgekomen in het verslag van dat comité, *Terror 2000*, omdat volgens een van de auteurs 'ons door het ministerie van Defensie werd verteld dat we het het moesten weglaten'. Maar in 1994 schreef een van deze experts in het tijdschrift *Futurist*:

Doelwitten zoals het World Trade Center voorzien niet alleen in het aantal gewenste slachtoffers, maar leveren ook door hun symbolische aard meer waar voor je geld. Om hun kans op succes te vergroten, zullen terroristen waarschijnlijk overwegen om meerdere, gelijktijdige acties uit te voeren.⁶

In datzelfde jaar werden drie vliegtuigen gekaapt met de bedoeling ze als wapen te gebruiken. Onderdeel hiervan was het veelbesproken plan van een terroristische organisatie met banden met al-Qaeda om een toestel in de Eiffeltoren te laten vliegen. In 1995 beschreef senator Sam Nuun in het hoofdartikel van het tijdschrift *Time* een scenario waarbij terroristen een radio-bestuurd vliegtuig in het Amerikaanse Capitool laten vliegen.⁷

In 1995 werd ook een uiterst belangrijke ontdekking gedaan die uitgebreid in de pers werd gemeld: de Filippijnse politie vond een al-Qaeda-computer waarop een plan stond dat 'Project Bojinka' heette. Een versie van dit plan hield in dat gekaapte vliegtuigen in doelwitten zoals het World Trade Center, het Witte Huis, het hoofdkantoor van de CIA en het Pentagon zouden worden gevlogen. Dit plan was kennelijk bedacht door Khalid Shaikh Mohammed (die later werd geïdentificeerd als het meesterbrein van 11 september) en zijn familielid Ramsi Yousef.⁸ Bojinka kwam in 1996 opnieuw in de aandacht tijdens de rechtszaak tegen Yousef, die werd beschuldigd van het uitdenken van de aanslag op het World Trade Center in 1993 (waarvoor ook Mohammed was aangeklaagd).⁹ Ahmed wijst erop dat Yousef op 11 septem-

ber 1996 werd veroordeeld: de aanslagen op 11 september vonden op de vijfde verjaardag van zijn veroordeling plaats.¹⁰ Na de aanslagen zei een Filippijnse onderzoeker volgens Thompson: ‘Dit is Bojinka... We hebben de Amerikanen alles over Bojinka verteld. Waarom hebben ze niet opgelet?’¹¹

In 1999 verklaarde de National Intelligence Council, die de president en de Amerikaanse inlichtingendiensten over komende dreigingen adviseert, in een speciaal terrorismerapport:

De verwachte wraak van al-Qaeda voor de Amerikaanse kruisrakettenaanval [van 1998]... zou de gedaante kunnen aannemen van terroristische aanslagen op de overheidsgebouwen van het land. Zelfmoordterroristen die deel uitmaken van het Martelaarsbataljon van al-Qaeda zouden een vliegtuig dat volgestopt is met lichtexplosief materiaal kunnen laten neerstorten... op het Pentagon, op de hoofdkantoren van de Central Intelligence Agency (CIA) of op het Witte Huis.¹²

In oktober 2000 organiseerden autoriteiten een noodoefening als voorbereiding op de mogelijkheid dat een gekaapte vlucht in het Pentagon zou kunnen slaan.¹³

Het komt er dus op neer, redeneren critici, dat de bewering dat de mogelijkheid van zulke aanslagen niet was voorzien, duidelijk niet waar is.

Waren er geen specifieke waarschuwingen over de aanslagen?

Er wordt ook beweerd dat, hoewel er wel voor de mogelijkheid van dit soort aanslagen werd gewaarschuwd, er geen *specifieke* waarschuwingen waren die met 11 september verband hielden. Zo stelde FBI-directeur Robert Mueller bijvoorbeeld drie dagen na de aanslagen: ‘Er waren voorzover ik weet geen waarschuwingssignalen die op zo’n soort actie in het land duiden.’¹⁴ Een jaar later beweerde hij nog steeds: ‘Tot op de dag van vandaag hebben we niemand in de Verenigde Staten gevonden, behalve de kapers zelf, die van het plan afwist.’¹⁵

Dat deze bewering is geaccepteerd, wordt duidelijk uit de samenvatting van het slotrapport van het gezamenlijke onderzoek. De eerste ‘bevinding’ die deze samenvatting noemt, luidt:

Hoewel de inlichtingendiensten heel veel waardevolle inlichtingen over Osama bin Laden en diens terroristische activiteiten hadden verzameld, wees niets daarvan op het tijdstip, de locatie en de specifieke aard van de aanslagen die waren gepland voor 11 september 2001.

Inderdaad stelde deze samenvatting, zoals we eerder hebben gezien, dat de inlichtingendiensten vermoedden dat de aanslagen gericht zouden worden ‘op overzeese Amerikaanse belangen’.

Maar in werkelijkheid, stellen de critici, werden in de maanden voorafgaand aan 11 september wel degelijk veel uiterst gedetailleerde waarschuwingen ontvangen. Aangezien er tegen mei 2001 al meer waarschuwingen voor een aanslag tegen de vs waren dan ooit tevoren, hadden de Amerikaanse inlichtingendiensten extra waakzaam moeten zijn.¹⁶ Deze staat van paraatheid zou nog verhoogd worden, zou je denken, aangezien CIA-directeur George Tenet in een inlichtingsamenvatting voor Condoleezza Rice op 28 juni het volgende stelde: ‘Het is zeer waarschijnlijk dat een belangrijke al-Qaeda-aanslag in de nabije toekomst, binnen enkele weken, te verwachten is.’¹⁷ Dat was dus al bekend toen er nog gedetailleerdere waarschuwingen binnenkwamen.

Zo vertelde de minister van Buitenlandse Zaken van de Taliban eind juli aan de Amerikaanse autoriteiten dat Osama bin Laden een ‘grote aanval’ in Amerika aan het voorbereiden was, dat die aanval op handen was en duizenden mensen zou doden.¹⁸ Het lijkt erop dat die informatie duidde op het gebruik van commerciële vliegtuigen bij deze aanslag, aangezien CBS News op 26 juli meldde dat minister van Justitie Ashcroft had besloten om niet langer te vliegen in verband met een mogelijke dreiging – hoewel ‘noch de FBI, noch het ministerie van Justitie... wilde zeggen wat die dreiging inhield, wanneer zij was ontdekt of wie haar had geuit’.¹⁹ In mei 2002 werd gezegd dat die mogelijke dreiging niets met al-Qaeda te maken had gehad, maar volgens The Associated Press liep Ashcroft liever zijn kantoor uit dan er vragen over te beantwoorden. De *San Francisco Chronicle* klaagde: ‘De FBI wist duidelijk dat er iets in de lucht hing... De FBI adviseerde Ashcroft om geen commercieel vliegtuig te nemen. De rest van ons moest het er maar op wagen.’ Dan Rather van CBS stelde later met betrekking tot deze waarschuwing de vraag: ‘Waarom werd zij niet met het grote publiek gedeeld?’²⁰

Augustus en september brachten nog meer waarschuwingen. Een Marokkaanse agent die in het al-Qaeda-netwerk was geïnfiltrerd, werd naar de Verenigde Staten gehaald om uitleg te geven bij zijn rapport waarin hij had gesteld dat Bin Laden – teleurgesteld dat de bomaanslag van 1993 het WTC niet had doen omvallen – een ‘grootschalige actie in New York’ plande ‘in de zomer of de herfst van 2001’.²¹ Voormalig CIA-agent Robert Baer heeft naar verluidt aan het Counter-Terrorism Center van de CIA verteld dat hij van een militair compagnon van een prins van een Perzisch golfstaatje had gehoord dat er een ‘spectaculaire terroristische actie’ zou plaatsvinden.²²

Daarnaast werd er ook gewaarschuwd door verschillende buitenlandse inlichtingendiensten. Zo beweerde de Russische president Poetin later: 'Ik gaf mijn inlichtingendiensten [in augustus] het bevel om president Bush in de scherpst mogelijke bewoordingen te waarschuwen dat vijftientig terroristen zich voorbereidden om de Verenigde Staten aan te vallen, waaronder belangrijke regeringsgebouwen zoals het Pentagon.' Het hoofd van de Russische inlichtingendiensten zei ook: 'We hebben ze duidelijk gewaarschuwd' bij verschillende gelegenheden, maar ze 'besteedden er niet de noodzakelijk aandacht aan'.²³ Er werden naar verluidt ook waarschuwingen afgegeven door Jordanië, Egypte en Israël,²⁴ waarvan het laatste land een paar dagen voor 11 september waarschuwde dat er misschien wel tweehonderd terroristen die connecties onderhielden met Osama bin Laden, 'een grote actie aan het voorbereiden waren'.²⁵

Een van de officiële waarschuwingen uit deze periode is breed uitgemeten in de pers – een memo uit Groot-Brittannië, die deel uitmaakte van de inlichtingendienstenbriefing voor president Bush op 6 augustus. Deze waarschuwing luidde dat al-Qaeda een aanslag op de Verenigde Staten voorbereide die de kaping van meerdere vliegtuigen inhield. Het Witte Huis hield deze waarschuwing geheim, en de president beweerde na 11 september herhaaldelijk dat hij nooit zo'n waarschuwing had gekregen. Maar op 15 mei 2002 onthulde CBS Evening News het bestaan van deze memo van de Britse inlichtingendiensten. Condoleezza Rice probeerde het belang ervan te bagatelliseren door te stellen dat de memo 'vaag en dun' was, en uit maar anderhalf blaadje bestond. Maar krantenartikelen meldden dat die elf pagina's telde.²⁶ Perssecretaris Ari Fleischer zei in onverbloemde bewoordingen: 'De president heeft geen – geen – informatie ontvangen dat zelfmoordterroristen vliegtuigen als raketten zouden gebruiken.'²⁷ Maar een paar dagen later stelde *The Guardian* dat 'de memo [van 6 augustus] weinig twijfel overliet dat de gekaapte vliegtuigen als raketten gebruikt zouden worden en dat de beoogde doelwitten zich binnen de VS bevonden'.²⁸ Er is twijfel gerezen over de waarheidsgetrouwheid van de regering aangezien zij de memo weigerde prijs te geven, terwijl ze beweerde dat er geen specifieke informatie in stond. Zoals Michael Moore zich afvroeg: 'Als er geen specifieke informatie in staat, waarom kunnen ze hem dan niet vrijgeven?'²⁹

Als deze informatie nog steeds 'te algemeen' was om de gebeurtenissen van 11 september te kunnen voorkomen, dan werd er nog specifiekere informatie verschaft door de beurs. Inlichtingendiensten volgen de gebeurtenissen op de beurs om te zien of er aanwijzingen zijn voor dreigende rampen. En in de dagen vlak voor 11 september was te zien dat een extreem hoog aan-

tal 'putopties' op het fonds van Morgan Stanley Dean Witter werd aangekocht, een bank die op tweeëntwintig verdiepingen van het World Trade Center gevestigd was, en op United en American Airlines: de twee luchtvaartmaatschappijen die bij de aanslagen werden gebruikt.³⁰ Bij deze twee luchtvaartmaatschappijen – en alleen bij deze twee – 'was het aantal van dit soort transacties met 1.200 procent gestegen in de drie dagen die aan de aanslagen op het World Trade Center vooraf gingen'.³¹ Wanneer je een putoptie koopt, gok je erop dat de prijs van de aandelen zal zakken, en in dit geval was die gok zeer winstgevend. Zoals de *San Francisco Chronicle* voorrekende: 'Toen de aandelenprijs... zakte... in reactie op de terroristische aanslagen, vermeerderden de opties in honderdvoud in waarde, wat een winst van miljoenen dollars opleverde.' Als één enkele speculantengroep het merendeel van de duizenden putopties op deze drie fondsen had aangekocht, zou deze groep meer dan tien miljoen dollar winst hebben gemaakt. Deze ongebruikelijke combinatie van aankopen 'doet vermoeden dat de investeerders... voorkennis van de aanslagen hadden'.³²

Iedere inlichtingenofficier die deze ontwikkeling zou bestuderen, zou – zeker in het licht van alle waarschuwingen – eenvoudig tot de conclusie zijn gekomen dat iemand wist dat vliegtuigen van zowel American als United gebruikt zouden worden bij aanslagen, waarschijnlijk gericht op het World Trade Center. En er kan werkelijk niet serieus aan worden getwijfeld, voegt Ahmed toe, dat inlichtingenofficiers de beurs in de gaten houden, op zoek naar dit soort anomalieën. Hij citeert onderzoeksjournalist Michael Ruppert, een voormalig detective van het Los Angeles Police Department, die schreef: 'Het is uitgebreid gedocumenteerd dat de CIA al lange tijd dit soort transacties in de gaten houdt – op hetzelfde moment dat ze plaatsvinden – als mogelijke waarschuwingen voor terroristische aanslagen en andere economische ontwikkelingen die ingaan tegen de Amerikaanse belangen.' Ahmed voegt eraan toe dat '[d]e UPI ook meldde dat het inlichtingennetwerk van het door de VS gesponsorde ECHELON de beurshandel nauwgezet bestudeert'.³³

Een intrigerende voetnoot bij dit verhaal is dat A.B. 'Buzzy' Krongard, die in maart 2001 door president Bush binnen de CIA werd gepromoveerd tot uitvoerend directeur, tot 1998 de directeur van de Deutsche Bank was, een van de belangrijkste banken via welke de putopties op United Airlines werden aangekocht.³⁴ De implicatie is uiteraard dat er een handel met voorkennis heeft plaatsgevonden waarbij die van Martha Stewart in het niets verdwijnt.

Nog meer gedetailleerde informatie werd, gaan de critici verder, verkregen uit elektronisch onderschepte berichten. Kort voor 11 september onderschepte de FBI naar verluidt boodschappen als 'Er staat iets groots aan te

komen' en 'Ze zullen boeten'.³⁵ Op 9 september gaf een buitenlandse-inlichtingendienst een onderschept bericht van Bin Laden aan zijn moeder door aan de Amerikaanse inlichtingendiensten, waarin hij haar meedeelde: 'Over twee dagen zul je belangrijk nieuws horen, en daarna hoor je een poosje niets meer van me.'³⁶ En de volgende dag, op 10 september, kregen de Amerikaanse inlichtingendiensten de elektronisch ondervangen gesprekken in handen waarin leden van al-Qaeda zeiden: 'Morgen wordt een grote dag voor ons.'³⁷ Een van die opnames was kennelijk gemaakt door de National Security Agency (NSA), die tijdens de zomer een gesprek had gevolgd tussen Mohamed Atta en Khalid Shaikh Mohammed, die ervan werd verdacht een van de architecten van Project Bojinka te zijn, van de bomaanslag op het WTC in 1993 en van de bomaanslag op de USS Cole.³⁸ In het onderschepte gesprek van 10 september 2001 kreeg Atta kennelijk van Mohammed de ultieme goedkeuring voor de aanslagen van 11 september. Volgens het artikel in *The Independent* dat op 15 september 2002 berichtte over dit onderschepte gesprek, is niet vrijgegeven wanneer dit gesprek werd vertaald.³⁹ Maar aangezien de Amerikaanse inlichtingendiensten in juni 2001 hadden gehoord dat Khalid Shaikh Mohammed interesse toonde om 'terroristen naar de Verenigde Staten te sturen',⁴⁰ zou je aannemen dat het vertalen van een onderschept gesprek van hem de hoogste prioriteit zou krijgen.

De Amerikaanse inlichtingendiensten beweerden later dat deze zeer specifieke informatie die ze twee dagen voor 11 september ontvingen, pas later werd vertaald. In dat geval is het opmerkelijk, zoals Thompson aangeeft, dat senator Orrin Hatch vertelde dat Amerikaanse autoriteiten afluisterden hoe twee handlangers van Bin Laden de succesvolle terroristische aanslagen vierden. Tijdens een nieuwsbriefing op 12 september liet minister van Justitie Rumsfeld kennelijk merken dat hij chagrijnig was over deze onthulling van Hatch, die duidelijk maakte dat de Amerikaanse regering deze gesprekken kon volgen terwijl ze plaatsvonden.⁴¹ De stelling dat specifieke informatie niet alleen op 10 september werd ontvangen, maar ook op die dag werd vertaald, wordt verder gesteund door de melding van *Newsweek* dat op die dag 'een groep topfunctionarissen van het Pentagon plotseling zijn reisplannen voor de volgende ochtend aflastte, kennelijk om veiligheidsredenen'.⁴²

Aan de hand van deze informatie kunnen we het slotrapport van het gezamenlijke onderzoek beter evalueren, waarin in de samenvatting wordt gesteld dat geen van de informatie waar de inlichtingendiensten over beschikte wees 'op het tijdstip, de locatie en de specifieke aard van de aanslagen die waren gepland voor 11 september 2001'. Het gezamenlijke onderzoek heeft duidelijk geprobeerd die stelling te verzoenen met de zeer specifieke infor-

matie die hierboven is besproken, door te stellen: ‘In de periode van 8 tot 10 september 2001, onderschepte de NSA enkele berichten die wezen op mogelijke terroristische activiteiten, maar vertaalde noch verspreidde die tot na 11 september.’⁴³ Het zou interessant zijn om te weten of deze conclusie is gebaseerd op meer bewijs dan alleen verklaringen van leden van de NSA zelf. Het zou ook interessant zijn om te weten of het gezamenlijke onderzoek heeft geprobeerd te verklaren waarom op 10 september ‘een groep topfunctionarissen van het Pentagon plotseling zijn reisplannen voor de volgende ochtend aflaste’. En of er is gevraagd waarom de NSA, gezien het grote aantal zeer gedetailleerde meldingen dat zij voor 8 september kreeg, de waarschuwingen die het tussen 8 en 10 september ontving niet vertaalde en verspreidde – met andere woorden: of de bewering dat ze dat niet deden geloofwaardig is.

Ahmed komt in ieder geval tot de conclusie dat de verklaring van Condoleezza Rice dat de Amerikaanse overheid niet over specifieke voorkennis van de aanslagen beschikte, ‘duidelijk onwaar’ is.⁴⁴ Michel Chossudovsky zegt als het erom gaat of leden van de regering-Bush vooraf van de aanslagen afwisten: ‘Natuurlijk wisten zij dat!’ – waaraan hij toevoegt: ‘Het Amerikaanse volk is bewust en opzettelijk misleid.’⁴⁵ Critici van de officiële verklaring hebben bewijs aangedragen dat deze conclusies lijkt te steunen.

Het materiaal in dit hoofdstuk levert meer bewijs tegen de eerste twee mogelijkheden van medeplichtigheid, waarbij ervan wordt uitgegaan dat de Amerikaanse inlichtingendiensten niet over specifieke informatie over de aanslagen beschikten. Een deel van het bewijsmateriaal lijkt bovendien de eerste zes mogelijkheden uit te sluiten, die stellen dat in ieder geval het Witte Huis geen voorkennis had van de aanslagen. Als het bewijsmateriaal dat in dit hoofdstuk is samengevat overeind blijft staan na nauwkeurig onderzoek, worden dus alle mogelijkheden, behalve de zevende en de achtste, uitgesloten.

Het groeiende bewijs van medeplichtigheid van de overheid wordt nog overtuigender, vinden de critici, als bewezen kan worden dat Amerikaanse autoriteiten actief onderzoek hebben gedwarsboomd dat deze intrige aan het licht had kunnen brengen.

Hebben Amerikaanse autoriteiten voorafgaand aan 11 september bepaalde onderzoeken gedwarsboomd?

Op het moment dat een aantal van de in het vorige hoofdstuk besproken waarschuwingen uitlekte, wuifden Amerikaanse autoriteiten het belang ervan weg door te beweren dat er altijd zoveel inlichtingen binnenkomen dat het moeilijk is om de belangrijke informatie te onderscheiden van de ‘ruis’ (alle meldingen die onjuist of onbelangrijk blijken te zijn). Zij zeggen dat het oneerlijk is om, nadat een ramp als op 11 september heeft plaatsgevonden, te wijzen op die kleine beetje informatie die daarmee te maken hebben en met alle wijsheid achteraf te beweren dat de autoriteiten in staat hadden moeten zijn om ‘de punten met elkaar te verbinden’. Maar toch zeggen critici: zelfs als deze redenering zou verklaren waarom bepaalde waarschuwingen zijn genegeerd (wat eigenlijk niet kan, houden ze vol), dan nog is het wel heel waarschijnlijk dat de overheid medeplichtig is als er bewijzen zijn dat regeringsinstellingen opzettelijk hebben voorkomen dat er onderzoek werd gedaan naar al-Qaeda en naar individuen die banden met deze organisatie zouden hebben. En, zo stellen ze, zulke bewijzen zijn er.

De anti-jacht op Osama bin Laden en al-Qaeda

Een van de belangrijkste redenen om te twijfelen aan de officiële verklaring van 11 september, is volgens critici het bewijs dat Amerikaanse regeringsautoriteiten niet alles op alles hebben gezet om Bin Laden te doden of gevangen te nemen, maar dat herhaaldelijk *niet* hebben gedaan toen ze er de kans voor hadden. Ik zal een aantal voorvallen, die door Ahmed en Thompson zijn achterhaald, op een rijtje zetten.

In december 1998 liet CIA-directeur George Tenet binnen de inlichtingendiensten een memo circuleren, die luidde: ‘We zijn in oorlog,’ en daaraan toevoegde: ‘Ik wil dat mensen noch middelen gespaard blijven in deze on-

derneming, niet binnen de CIA, en niet binnen het [grotere inlichtingendiensten]netwerk.' Maar het gezamenlijke onderzoek van het Amerikaanse Congres zou later te horen krijgen dat er geen beduidende veranderingen hadden plaatsgevonden binnen de budgetten of personeelsbezetting, en dat maar weinig FBI-agenten van deze memo hadden gehoord.¹

Op 20 december 2000 diende Richard Clarke, een antiterrorismedeskundige, een plan in om al-Qaeda 'terug te drijven' als reactie op het bombardement op de USS Cole (dat in oktober had plaatsgevonden). Het belangrijkste onderdeel van Clarkes plan behelsde een grote toename van geheime operaties in Afghanistan om 'de vluchtplaats' van Bin Laden 'op te rollen'. De regering-Clinton schoof het plan door naar de regering-Bush op grond van het feit dat die regering binnen slechts enkele weken zitting zou nemen. Maar in januari verwierp de regering-Bush het plan en ondernam geen verdere actie.²

Volgens een verhaal dat afkomstig is van ABC News, reisde Julie Sirrs, een agente van de Defense Intelligence Agency (DIA), in 2001 twee keer naar Afghanistan. Tijdens haar eerste reis ontmoette zij Ahmad Masood, de leider van de Noordelijke Alliantie.³ Na haar tweede reis keerde ze naar huis met wat ze later omschreef als een 'schat aan informatie', waaronder het bewijs dat Bin Laden van plan was om Masood te vermoorden (en Masood zou inderdaad op 9 september worden vermoord, zoals in hoofdstuk 8 wordt besproken). Maar op het vliegveld werd zij opgewacht door een beveiligingsofficier, die haar materiaal in beslag nam, waarna de DIA en de FBI een onderzoek naar haar instelden. Er was geen enkele hogere officier van de inlichtingendiensten, zo vertelde zij, die wilde horen wat ze in Afghanistan had ontdekt. Uiteindelijk werd haar betrouwbaarheidsverklaring ingetrokken en nam ze ontslag bij de DIA.⁴

In maart 2001 verschaftte de Russische permanente vertegenwoordiging bij de Verenigde Naties in het geheim een 'ongeevenaard gedetailleerd verslag' over Bin Laden en zijn verblijfplaatsen aan de Veiligheidsraad van de VN, met onder meer 'een lijst van alle standplaatsen van Bin Laden, zijn regeringscontacten en zijn buitenlandse adviseurs' – genoeg informatie, zeiden ze, om hem te kunnen doden. Maar de regering-Bush ondernam geen actie. Alex Standish, redacteur van *Jane's Intelligence Review*, zou later concluderen dat de aanvallen van 11 september niet te wijten waren aan het falen van de inlichtingendiensten, maar het resultaat waren van een 'politieke beslissing om niet tegen Bin Laden in actie te komen'.⁵

Tegen de zomer van 2001 was Osama bin Laden de meest gezochte misdadiger van Amerika, op wiens hoofd een beloning van vijf miljoen dollar stond, en de Amerikaanse regering zou hem hebben proberen te vermoorden.

En toch lag, volgens meldingen door verschillende respectabele Europese nieuwsbronnen, Bin Laden in juli twee weken in een Amerikaans ziekenhuis in Dubai (van de Verenigde Arabische Emiraten). Hij werd niet alleen behandeld door een Amerikaanse chirurg, dr. Terry Callaway, maar hij werd ook naar verluidt regelmatig bezocht door het hoofd van de Saoedische inlichtingendiensten en op 12 juli door de CIA-agent ter plaatse, Larry Mitchell. Hoewel deze meldingen werden ontkend door de CIA, het ziekenhuis en door Bin Laden zelf, weigerde dr. Callaway simpelweg commentaar, en hielden de persagentschappen zich aan hun verhaal.⁶

‘Van dit explosieve verhaal,’ zegt Thompson, ‘werd uitgebreid verslag gedaan in Europa, maar nauwelijks in de vs.’⁷ Nadat het verhaal in november bekend werd, citeerde Chossudovsky minister van Defensie Rumsfeld die zei dat Bin Laden vinden net zoiets was als ‘een naald in een hooiberg zoeken’, en vervolgde: ‘Maar de vs hadden afgelopen juli in Dubai het bevel kunnen geven voor zijn arrestatie en uitlevering. Maar dan hadden ze geen excuus gehad om oorlog te voeren.’⁸

De geheime banden tussen Bush, Bin Laden en het Saoedische koningshuis

Een van de verontrustende vragen die door critici van de officiële verklaring is gesteld, is of de werkelijke verhoudingen tussen de regering-Bush, Osama bin Laden en de koninklijke familie van Saoedi-Arabië niet sterk verschillen van de manier waarop deze verhoudingen naar buiten worden gebracht. Er zijn verschillende redenen voor dit vermoeden. Ten eerste onderhouden de familie Bin Laden – een van de rijkste en meest invloedrijke families in Saoedi-Arabië – en de familie Bush al meer dan twintig jaar zakenrelaties.⁹ Ten tweede is er veel bewijs dat Osama bin Laden nog steeds zeer nauwe banden met zijn familie onderhoudt, al wordt hij als het zwarte schaap van de familie afgeschilderd en zou hij zijn onterfd vanwege zijn terroristische levensstijl – zodat de ‘goede Bin Ladens’ duidelijk te onderscheiden zijn van de ‘slechte Bin Laden’.¹⁰ Ten derde is er bewijs dat Osama bin Laden in het geheim steun bleef ontvangen van Saoedi-Arabië, een trouwe bondgenoot van Amerika.¹¹ Een vierde reden voor verdenking is de melding dat de Amerikaanse regering direct na 11 september met de hulp van de Saoedische regering veel leden van de familie Bin Laden uit de Verenigde Staten hielp vertrekken, waarbij ze hun zelfs toestonden met hun straaljagers te vliegen voordat het landelijke vliegverbod was ingetrokken.¹² Een vijfde reden is het feit dat toen het slotrapport van het gezamenlijk onderzoek naar 11 september, uitgevoerd door de intelligentiediensten van het Huis van Afgevaar-

digden en de Senaat, in 2003 eindelijk werd vrijgegeven, de regering erop stond om zo'n achtentwintig pagina's eruit te laten die kennelijk vooral over Saoedi-Arabië gingen. En uiteindelijk is er het simpele feit dat de meeste van de vermeende kapers uit Saoedi-Arabië kwamen.

Deze redenen voor verdenking worden bovendien ondersteund door verklaringen van geloofwaardige personen dat de Saoedische regering, Osama bin Laden en al-Qaeda nog steeds banden onderhouden.

Op 22 augustus 2001 nam antiterrorisme-deskundige John O'Neill, van wie werd gezegd dat hij de 'meest toegewijde speurder naar Osama bin Laden en zijn al-Qaeda-terroristennetwerk was', ontslag bij de FBI omdat hij herhaaldelijk werd gehinderd in zijn onderzoek naar al-Qaeda.²³ De maand ervoor had O'Neill, die een topfunctie binnen de FBI bekleedde, kennelijk al geklaagd over tegenwerking van het Witte Huis en had hij gezegd dat de belangrijkste obstakels in het onderzoek naar al-Qaeda werden gevormd door 'de Amerikaanse bedrijfsbelangen in olie, en de rol van Saoedi-Arabië'. Daarna vervolgde hij: 'Alle antwoorden, alles wat we nodig hebben om de organisatie van Osama bin Laden op te kunnen rollen, is in Saoedi-Arabië te vinden.'¹⁴ Deze bewering van O'Neil wordt, volgens Ahmed, gestaafd door Tariq Ali die schreef: 'Bin Laden en zijn bende zijn slechts de tentakels [van de Wahhabi-octopus]; de kop rust veilig in Saoedi-Arabië waar hij door Amerikaanse troepen wordt beschermd.'¹⁵

Het idee dat elk serieus onderzoek zich op Saoedi-Arabië zou moeten richten, is, interessant genoeg, niet zo lang geleden ondersteund door Gerald Posner, een auteur die de officiële verklaring van 11 september op de meeste punten onderschrijft.¹⁶ Op basis van informatie die anoniem door twee bronnen uit de Amerikaanse regering is verstrekt, onafhankelijk van elkaar, doet Posner verslag van de Amerikaanse ondervraging van de Saoedi Abu Zubaydah, een van de belangrijkste wervers voor al-Qaeda, die eind maart 2002 in Pakistan werd opgepakt. De ondervraging, waarbij sodium thiopental (sodium pentothal) werd gebruikt, werd uitgevoerd door twee Arabische Amerikanen die zich voordeden als Saoedi's. Opgelucht dat hij in de nabijheid verkeerde van mannen die hij aanzag voor landgenoten, werd Zubaydah behoorlijk loslippig.¹⁷

In de hoop zichzelf te kunnen redden beweerde Zubaydah dat hij als lid van al-Qaeda in opdracht van hogere Saoedische autoriteiten had gewerkt. Hij moedigde zijn ondervragers aan om zijn verhaal te bevestigen door een van de neven van koning Fahd te bellen: prins Ahmed bin Salman bin Abdul-Aziz (voorzitter van een gigantisch uitgeversconcern en oprichter van de Thoroughbred Corporation waar de winnaar van de Kentucky Derby vandaan

kwam: War Emblem). Zubaydah gaf hen zelfs uit zijn hoofd de telefoonnummers van prins Ahmed. Toen zijn ondervragers zeiden dat prins Ahmed al-Qaeda vast niet langer zou steunen omdat 11 september natuurlijk alles had veranderd, vertelde Zubaydah dat dat helemaal niets uitmaakte omdat prins Ahmed vooraf had geweten dat Amerika op 11 september aangevallen zou worden. Zubaydah noemde uit zijn hoofd ook de telefoonnummers op van twee andere familieleden van koning Fahd die zijn beweringen zouden kunnen bevestigen: prins Sultan bin Faisal bin Turki al-Saoed en prins Fahd bin Turki bin Saoed al-Kabir.

Nog geen vier maanden later gebeurden er dingen die Posner aanleiding gaven om te denken dat de getuigenis van Zubaydah waar zou kunnen zijn. Binnen acht dagen stierven alle drie met name genoemde Saoedi's. Op 22 juli stierf prins Ahmed, die 43 jaar oud was, naar verluidt aan een hartaanval. De volgende dag kwam prins Sultan bin Faisal, 41 jaar oud, om bij een auto-ongeluk waarbij slechts één auto was betrokken. En een week later stierf prins Fahd bin Turki op 21-jarige leeftijd 'van de dorst'.¹⁸

Zubaydah zei ook dat hij aanwezig was geweest bij verschillende ontmoetingen tussen Osama bin Laden en prins Turki bin Faisal, het hoofd van de Saoedische inlichtingendiensten, onder meer in 1998 toen prins Turki tijdens een bijeenkomst in Kandahar aan Osama beloofde dat de Saoedi's de Taliban zouden blijven steunen en niet om de uitlevering van Osama zouden vragen zolang al-Qaeda zich aan zijn afspraak hield om het Saoedische koninkrijk niet aan te vallen. Maar prins Turki – die tien dagen voor 11 september als hoofd van de Saoedische inlichtingendiensten werd ontslagen, waarna hij de Saoedische ambassadeur in Groot-Brittannië werd – overleefde deze getuigenis tegen zich.¹⁹

De verklaringen over deze connecties tussen het Saoedische koningshuis, Osama bin Laden en al-Qaeda doet vermoeden dat het Amerikaanse onvermogen om Bin Laden gevangen te nemen verband houdt met de nauwe banden tussen de Saoedische koninklijke familie, de familie Bin Laden en de regering-Bush. Volgens een verhaal van de onderzoeksjournalisten Gregory Palast en David Pallister hebben agenten van de Amerikaanse inlichtingendiensten, nadat ze langdurig hadden geklaagd dat hun 'om politieke redenen werd verhinderd een gedegen onderzoek in te stellen naar de leden van de familie Bin Laden', gezegd dat het erger was geworden sinds de regering-Bush de macht had overgenomen – dat hun 'was gezegd "zich niet te bemoeien" met onderzoeken naar andere leden van de familie Bin Laden [en] het Saoedische koningshuis'.²⁰ Palast, die in een interview uitgebreid op deze kwestie inging, stelde: 'Er is geen twijfel aan dat we dachten dat we te maken

hadden met het grootste falen van het inlichtingennetwerk sinds Pearl Harbor, maar nu komen we erachter dat het geen falen was, maar een bevel.’²¹ Deze conclusie wordt onderschreven door een agent van de Amerikaanse inlichtingendiensten, die zei: ‘Er waren verschillende onderzoeken [naar de familie Bin Laden] die effectief de nek zijn omgedraaid.’²²

Het waren echter niet alleen de onderzoeken naar Bin Laden en zijn familie die kennelijk de kop werden ingedrukt. Ahmed en Thompson refereren aan verschillende gevallen waarin onderzoek aan de hand van veelbelovende aanwijzingen werd gedwarsboomd of niet eens in gang werd gezet. Deze gevallen zijn vooral van belang voor de conclusie van het gezamenlijke onderzoek, waarin wordt gesteld dat de aanvallen van 11 september te wijten waren aan fouten van de inlichtingendiensten die spijtig maar begrijpelijk waren. Terwijl het gezamenlijk onderzoek erop wijst dat de inlichtingendiensten wel meer waarschuwingen hadden ontvangen dan ze toegaven, pleit het hen ten dele vrij door te beweren dat, hoewel er belangrijke aanwijzingen over het hoofd waren gezien, ‘dat het soort fouten is dat gemaakt wordt als mensen... simpelweg overdonderd worden’.²³ In een aantal van de volgende gevallen werden de agenten ter plaatse duidelijk niet zozeer overdonderd als wel *overruled*.

De FBI in Phoenix werd genegeerd

Op 10 juli 2001 stuurde FBI-agent Ken Williams uit Phoenix een inmiddels welbekende memo naar de antiterrorisme-afdeling van het FBI-hoofdkantoor waarin hij waarschuwde voor verdachte activiteiten die te maken hadden met een groep mannen uit het Midden-Oosten die vlieglessen namen. Williams was in 2000 begonnen hen te onderzoeken, maar in de eerste maanden van 2001 werd hij op een vergiftigingszaak gezet – dat gaf een gepensioneerd agent in Phoenix de aanleiding om FBI-directeur Mueller na 11 september te schrijven met de vraag: ‘Waarom zou iemand zijn beste terrorisme-onderzoeker op een vergiftigingszaak zetten?’ Williams was net een maand terug op de vlieschool-zaak toen hij zijn memo schreef. Hij suggereerde dat volgelingen van Bin Laden vlieglessen zouden kunnen nemen met een terroristisch oogmerk, en raadde aan een nationaal programma op te zetten om verdachte vlieschoolstudenten op te sporen. Maar het FBI-hoofdkantoor zette niet zo’n programma op.²⁴

De FBI in Minneapolis werd tegengewerkt

Medio augustus 2001 belde het bestuur van een vliegschool in Minneapolis de plaatselijke FBI om het vermoeden te uiten dat Zacarias Moussaoui, die had betaald om te mogen oefenen in een Boeing 747-simulator, een echte 747 wilde gebruiken ‘als wapen’.²⁵ Nadat de FBI-agenten in Minneapolis Moussaoui hadden gearresteerd, en allerlei verdachte omstandigheden ontdekten, vroegen ze het hoofdkantoor van de FBI om een bevelschrift om zijn laptop en andere bezittingen te mogen doorzoeken. Maar hoewel het FBI-hoofdkantoor extra informatie over Moussaoui uit Frankrijk ontving – dat volgens de Franse autoriteiten duidelijk aantoonde dat hij een bedreiging vormde²⁶ – zeiden de hogere FBI-autoriteiten dat de informatie ‘te vaag was om een bevelschrift voor het onderzoeken van zijn computer te rechtvaardigen’.²⁷ Maar de agenten uit Minneapolis die het Franse inlichtingenrapport hadden gezien, waren ‘in paniek’, en een agent speculeerde dat Moussaoui wel eens ‘iets in het World Trade Center zou kunnen vliegen’.²⁸ Omdat ze ‘wanhopig graag de computerlaptop wilden onderzoeken’ dienden de agenten uit Minneapolis via het FBI-hoofdkantoor een verzoek in voor een bevelschrift tot huiszoeking op grond van de Foreign Intelligence Surveillance Act (FISA), waardoor dit verzoek zeker zou worden inwilligd, aangezien die autoriteiten in het verleden vrijwel alle verzoeken hadden ingewilligd.²⁹

Maar op het FBI-hoofdkantoor werd het verzoek doorgegeven aan de Radical Fundamentalist Unit (RFU), waarvan een van de agenten de supervisor van de FBI in Minneapolis berispte omdat hij mensen ‘het hoofd op hol bracht’ over Moussaoui – maar daarbij vertelde hij deze supervisor niet over de memo die het hoofd van de RFU had ontvangen van Ken Williams uit Phoenix.³⁰ Het verzoek uit Minneapolis werd vervolgens doorgegeven aan RFU-agent Marion ‘Spike’ Bowman, die zijn bijnaam eer aan deed door het bewijsmateriaal te verwijderen dat aantoonde dat Moussaoui banden onderhield met al-Qaeda via een rebellengroepering in Chechnya. Vervolgens oordeelde de FBI Deputy General Counsel op basis van dit aangepaste verzoek dat er onvoldoende verband met al-Qaeda bestond om een bevelschrift af te geven en gaf het verzoek niet eens door aan de FISA.³¹ Coleen Rowley, juridisch officier van de FBI in Minneapolis, stelde de vraag: ‘Waarom zou een FBI-agent willens en wetens een zaak saboteren?’ Andere agenten van het kantoor in Minneapolis graptten dat hun collega’s op het hoofdkantoor die het verzoek hadden tegengewerkt, ‘spionnen of mollen moesten zijn... die werkten voor Osama bin Laden’, en een agent concludeerde dat het FBI-hoofdkantoor ‘hiermee een mislukking in de hand werkte’.³²

Het is interessant om deze lezing van wat er is gebeurd, te vergelijken met

de 'bevinding' uit de samenvatting van het slotrapport van het gezamenlijke onderzoek, die stelt dat 'personeel van het FBI-hoofdkantoor, de Radical Fundamentalist Unit en de National Security Law Unit inbegrepen, evenals agenten van het veldkantoor van Minneapolis, de wettelijke normen om een bevel op grond van de FISA te krijgen, niet goed hebben begrepen', waarbij deze 'ervan uitgingen... dat de FISA-procedure lang duurde en vol gevaren zat'. Volgens deze bevinding was er geen sprake van sabotage, alleen van allerhande misverstanden, zelfs in Minneapolis. Aangezien het slotrapport vele maanden later verscheen dan de vernietigende memo van Coleen Rowley, die hieronder besproken wordt, openbaar werd gemaakt, is het raadselachtig hoe het gezamenlijke onderzoek kon denken dat de agenten van Minneapolis het niet goed hadden begrepen.

De agenten van de FBI in Minneapolis waren pas in staat om Moussaoui's computer en andere persoonlijke bezittingen te onderzoeken na de 11-septemberaanval.³³ Na dat onderzoek zei de voormalige onderdirecteur van de FBI dat de computer 'niets significantes... in verband met 11 september' bevatte, maar *The Washington Post* citeerde onderzoekers van het Amerikaanse Congres die zeiden: 'Het bewijs dat zich, niet onderzocht, in het bezit van Zacarias Moussaoui bevond, was nog waardevoller dan vooraf werd ingeschat', omdat het hem verbond 'met de belangrijkste kaperscel in Hamburg' en met 'een al-Qaeda-lid in Maleisië wiens activiteiten door de CIA [waren] gevolgd'.³⁴ *The New York Times* kwam tot de conclusie dat de zaak-Moussaoui 'nieuwe vragen opwierp over waarom het Federal Bureau of Investigations en andere instellingen de kapingen niet hebben voorkomen'.³⁵

Drie dagen na 11 september, deed FBI-directeur Mueller, die pas onlangs tot deze positie was benoemd, zijn eerdergenoemde uitspraak: 'Er waren voorzover ik weet geen waarschuwingssignalen die zouden duiden op zo'n soort actie in het land.' Coleen Rowley en andere agenten uit Minneapolis probeerden zijn kantoor te bereiken om hem bewust te maken van de zaak-Moussaoui, zodat hij zijn 'publieke uitspraken eraan kon aanpassen', maar Mueller bleef hetzelfde soort beweringen uiten, ook tijdens zijn getuigenis in een verhoor van de Senaat op 8 mei 2002, die luidde dat 'er niets was wat de instelling had kunnen doen om de aanslagen te zien aankomen en te voorkomen'.³⁶ Maar volgens verslagen van dit verhoor moest Mueller uiteindelijk toegeven dat een FBI-agent een maand voor 11 september 'tijdens een vergadering op hoog niveau' had gespeculeerd 'dat Moussaoui misschien lessen had genomen die hem ertoe in staat stelden een vliegtuig in het World Trade Center in New York te laten crashen'.³⁷ Twee weken later maakte Rowley een uitgebreide memo openbaar die zij had geschreven over de manier waarop de

FBI de zaak-Moussaoui had behandeld. Het tijdschrift *Time* beschreef deze memo als een ‘reusachtige beschuldiging van nalatigheid door onze belangrijkste ordehandhaver’.³⁸ Nadat deze memo was gepubliceerd, veranderde Mueller zijn publieke houding enigszins door te zeggen: ‘Ik kan niet met honderd procent zekerheid stellen dat er geen enkele mogelijkheid was dat we een soort aanwijzing hadden kunnen vinden die ons naar de kapers zou hebben geleid.’³⁹

De FBI in Chicago werd tegengewerkt

In 1998 was FBI-agent Robert Wright begonnen met het volgen van een terroristencel in Chicago, op grond van de verdenking dat geld dat was gebruikt bij de bomaanslagen op de Amerikaanse ambassades in 1998, afkomstig was van een Saoedische multimiljonair die in Chicago woonde. In januari 2001 werd hem te kennen gegeven dat de zaak gesloten werd, terwijl hijzelf juist het idee had dat de zaak alleen maar sterker werd. In juni schreef hij een interne memo waarin hij stelde dat de FBI in plaats van te proberen een terroristische aanslag te voorkomen, ‘eerder inlichtingen verzamelde om te weten wie ze zouden moeten arresteren als er een terroristische aanslag plaatsvond’.⁴⁰ In mei 2002 kondigde Wright aan dat hij de FBI aanklaagde omdat deze niet toestond dat hij een boek over deze kwestie zou publiceren. In zijn beschrijving van de manier waarop zijn meerderen zijn onderzoek kortwiekten, gebruikte hij woorden als ‘voorkomen’, ‘verhinderd’, ‘tegengewerkt’, ‘bedreigd’, ‘geïntimideerd’ en ‘wraak’.⁴¹ In een later interview meldde hij dat hem was verteld dat zijn zaak gesloten werd omdat het ‘beter was om slappende honden niet wakker te maken’, en zei: ‘Deze honden sliepen niet, ze traiden, ze bereidden zich voor... 11 september is het directe resultaat van de incompetentie van de International Terrorism Unit van de FBI.’ Mark Flessner, federaal aanklager van Chicago, die ook aan de zaak werkte, geloofde duidelijk dat er iets anders dan incompetentie aan de hand was toen hij stelde dat er ‘machten in het ministerie van Justitie en binnen de FBI waren, die sterker waren dan ikzelf en die [het opbouwen van een strafzaak] gewoonweg niet lieten gebeuren’.⁴²

De FBI in New York werd tegengewerkt

Op 28 augustus 2001 probeerde het FBI-kantoor in New York, dat geloofde dat Khalid Almihdhar – die later als een van de kapers zou worden genoemd – betrokken was bij de bomaanslag op de USS Cole, het hoofdkwartier van de FBI ervan te overtuigen een misdaadonderzoek te openen. Maar het verzoek uit New York werd afgewezen op grond van het feit dat Almihdhar niet in ver-

band kon worden gebracht met het Cole-onderzoek zonder dat er gevoelig materiaal van de inlichtingendiensten bij betrokken zou worden. Een agent uit New York uitte zijn frustratie in een e-mail: ‘Wat er hier ook gebeurd is – op een dag zal iemand sterven – en... het publiek zal niet begrijpen waarom we niet beter hebben gehandeld... Laten we hopen dat de National Security Law Unit [van de FBI] dan nog steeds achter haar beslissing blijft staan, zeker aangezien onze grootste bedreiging, UBL [Usama bin Laden], op het ogenblik de meeste “bescherming” krijgt.’⁴³

Rechtvaardigheid voor een spion

Sibel Edmonds en Can Dickerson werden beiden na de aanslagen van 11 september door de FBI als tolk in dienst genomen. Edmonds lichtte al snel haar meerderen in dat Dickerson eerder voor een bepaalde buitenlandse organisatie had gewerkt die door de FBI was onderzocht, en dat Dickerson informatie die die organisatie betrof onjuist of helemaal niet vertaalde. Maar, meldde Edmonds, de FBI deed niets met haar klachten, die ze meerdere malen had geuit, dus schreef ze in maart een brief aan de hoofdinspecteur van het ministerie van Justitie. Kort daarna werd ze ontslagen. Ze spande een rechtszaak aan waarin ze beweerde dat ze was ontslagen omdat ze een klokkenluider was. In oktober vroeg minister van Justitie Ashcroft, op verzoek van FBI-directeur Mueller, een rechter om de aanklacht van Edmonds te verwerpen op grond van de onschendbaarheid van staatsgeheimen, ‘om het buitenlandbeleid en de belangen van de nationale veiligheid van de Verenigde Staten te beschermen’.⁴⁴ Critici vragen zich uiteraard af hoe de nationale veiligheid van de Verenigde Staten beschermd wordt door een bewering te negeren dat een spion van een buitenlandse organisatie die door de FBI wordt onderzocht, dat onderzoek saboteert.

Schippers en FBI-agenten versus de Amerikaanse regering

Op 13 september 2001 maakte advocaat David Schippers – die in 1998 de leiding had over de onderzoeksraad van het Judiciary Committee van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden – openbaar dat hij zes weken eerder had geprobeerd minister van Justitie Ashcroft te waarschuwen voor aanslagen die waren gepland op ‘Lower Manhattan’, gebaseerd op informatie die hij van FBI-agenten had gekregen. In deze en daaropvolgende verklaringen zei Schippers dat zowel de data en doelwitten van de aanslagen als de namen en geldbronnen van de kapers al maanden tevoren bij deze agenten bekend waren. Schippers beweerde verder dat de FBI deze onderzoeken afkapte en vervolgens de agenten met vervolging bedreigde als ze hun informatie open-

baar zouden maken. Op dat moment, vertelde Schippers verder, vroegen de agenten hem zijn invloed aan te wenden om te proberen de regering actie te laten ondernemen om deze aanvallen te voorkomen. Toen hij in deze poging faalde, zegde Schippers toe een aantal van de agenten in een aanklacht tegen de federale regering te vertegenwoordigen, zodat zij, als zij werden gedagvaard, hun verhaal konden doen zonder bang te hoeven zijn voor vervolging.⁴⁵

Vanwege deze aanklacht is Schippers – net als het advocatenbureau voor publieke zaken Judicial Watch, dat voor deze zaak de krachten met hem bundelde – geen onbevooroordeelde getuige. Maar de beschuldigingen van Schippers zijn, zo zet Ahmed uiteen, bevestigd in een artikel van William Norman Grigg in het conservatieve tijdschrift *The New American*. Grigg meldde, nadat hij drie FBI-agenten had geïnterviewd, dat zij hadden bevestigd ‘dat de informatie die aan Schippers was doorgegeven, voor 11 september ruimschoots bekend was binnen de FBI’. Een van hen heeft kennelijk gezegd dat sommige genieagenten van de FBI – die tot de ‘meest ervaren jongens’ behoorden – ‘bijna exact hadden voorspeld wat er op 11 september gebeurde’. Hij zei ook dat het alom bekend was ‘binnen de hele FBI, hoe deze [waarschuwingen] door Washington werden genegeerd’.⁴⁶

Deze verslagen maken het nog raadselachtiger dat het gezamenlijke onderzoek, zoals gemeld in het vorige hoofdstuk, heeft kunnen concluderen dat niets van de informatie die de inlichtingendiensten tot hun beschikking hadden ‘wees op het tijdstip, de locatie en de specifieke aard van de aanslagen die waren gepland voor 11 september 2001’. Het lijkt erop dat in ieder geval één Amerikaanse inlichtingendienst beschikte over deze zeer gedetailleerde voorkennis.

Schendingen van visa en ‘watch list’

Direct na 11 september kwam een aantal ongerijmdheden aan het licht met betrekking tot de vermeende kapers. Zo werd bijvoorbeeld bekend dat Mohamed Atta, die als de leider van het gezelschap wordt beschouwd, in 2001 tot drie keer toe de Verenigde Staten werd binnengelaten terwijl hij zijn visum in 2000 had laten verlopen, en zijn visum had geschonden door vlieglessen te nemen terwijl er van hem bekend was dat hij terroristische connecties had en terwijl hij onder toezicht van de FBI stond. Er werd bovendien gemeld dat er klaarblijkelijk meer dan vijftig mensen bij de voorbereidingen van 11 september betrokken waren. Deze feiten leidden tot de volgende kritiek in een bespreking door *Accuracy in Media* (AIM):

Toch konden de samenzweerders ongehinderd doorgaan. Wat opvalt is hoe veilig deze mensen zich kennelijk voelden, hoe onbedreigd door de ordehandhaving... Ze konden het land ongehinderd verlaten en weer terugkeren. Sommigen stonden naar verluidt op de *watch list*... Maar dat leverde hun klaarblijkelijk geen problemen op.⁴⁷

De critici vermoeden, uiteraard, dat er iets anders dan incompetentie achter dit patroon schuilgaat.

De vraag naar de ware identiteit van de kapers

Hoewel deze kwestie strikt genomen niet in dit hoofdstuk thuishoort, moet ik toch uitleggen waarom ik aan de 'kapers' voortdurend het bijvoeglijk naamwoord 'vermeend' toevoeg. Een van de onbeantwoorde vragen over 11 september is of de kapingen werkelijk werden uitgevoerd door de mannen die later met naam en toenaam werden genoemd. Kort na de aanslagen verschenen artikelen in de kranten die erop wezen dat minstens vijf van de mannen die door de FBI als 11-septemberkapers waren geïdentificeerd, nog steeds in leven waren, en deze verslagen werden ondersteund door meldingen van 'gestolen identiteiten'.⁴⁸ Meyssan beschrijft dat de Saoedische ambassade in Washington heeft gezegd dat Abdulaziz al-Omari (naar verluidt de piloot van Vlucht 11 die in de noordelijke toren van het WTC vloog), Mohand al-Shehri, Salem al-Hazmi en Saeed al-Ghamdi allemaal in leven waren en in Saoedi-Arabië woonden. Meyssan zegt ook dat een vijfde vermeende kaper, Waleed M. al-Shehri, 'een interview gaf aan het Arabischtalige dagblad *Al-Quds al-Arabi*, dat in Londen is gevestigd'.⁴⁹ Een verslag meldde zelfs dat 'onderzoekers de mogelijkheid bestuderen dat de hele zelfmoordgroep uit mensen bestond die zich als anderen voordeden'.⁵⁰ Maar FBI-directeur Mueller beweerde later: 'We weten op dit moment absoluut zeker wie de negentien kapers waren die hiervoor verantwoordelijk zijn.'⁵¹ 'Toch weten we dat veel van de namen en foto's onjuist zijn,' zegt Thompson. 'Misschien zouden er beschamende feiten naar buiten komen als we hun echte namen zouden kennen.'⁵²

Een andere melding die verdenking doet rijzen tegen de officiële verklaring dat de kapers 'fundamentalistische' moslims waren, is dat tussen mei en augustus 2001 verschillende van die vermeende kapers, waaronder Mohamed Atta, naar verluidt minstens zes keer Las Vegas bezochten waarbij ze alcohol dronken, gokten en stripclubs bezochten waar ze voor zich lieten *lapdancen*.⁵³ Is dit iets wat echte gelovigen zouden doen, kort voordat ze een zelfmoord-aanslag plegen om hun Schepper te ontmoeten?

Er zijn ook redenen om aan te nemen dat het bewijsmateriaal dat sommi-

ge vermeende kapers met de vluchten in verband bracht, opzettelijk is achtergelaten. Op 11 september vonden autoriteiten bijvoorbeeld twee tassen van Atta die niet in Vlucht 11 waren geladen. Deze tassen bevatten verschillende items, zoals vluchtsimulatiehandleidingen voor Boeings, een exemplaar van de Koran, een religieus cassettebandje, een schrijven naar de andere kapers over geestelijke voorbereiding, en Atta's testament, paspoort en internationale rijbewijs. Een verslaggever van *The New Yorker* schreef later:

Veel onderzoekers geloven dat het van een aantal van de eerste aanwijzingen die werden ontdekt over de identiteit en de voorbereidingen van de terroristen, zoals vluchthandleidingen, de bedoeling was dat ze gevonden zouden worden. Een voormalig topautoriteit van de inlichtingendiensten vertelde me: 'Ieder spoor dat is achtergelaten, is opzettelijk achtergelaten – voor de FBI om achteraan te gaan.'

Zoals Thompson zich afvraagt: waarom zou Atta zijn testament willen meenemen 'in een vliegtuig waarvan hij wist dat het vernietigd zou worden?'⁵⁴ Het was ook verdacht dat het paspoort van de vermeende kaper Satam al-Suqami, een dag na 11 september, een paar blokken bij het WTC vandaan werd gevonden.⁵⁵ Een krant – waaruit het wijdverbreide maar onjuiste idee naar voren komt dat dit paspoort aan Atta toebehoorde – schreef: 'Het idee dat Atta's paspoort zonder te verbranden aan dat inferno zou zijn ontsnapt, [doet afbreuk aan] de geloofwaardigheid.'⁵⁶

Deze verhalen wekken de indruk dat de waarheid over wat er op 11 september gebeurde, nog verder af zou kunnen staan van de officiële verklaring dan het bewijsmateriaal dat ik tot nu toe heb aangedragen doet vermoeden. Meyssan stelt bijvoorbeeld voor dat 'de FBI een lijst met kapers verzoon waarmee deze een compositietekening samenstelde van de vijanden van het Westen'.⁵⁷ Ik zal echter niet verder op dit punt ingaan.

Dit hoofdstuk levert duidelijk extra bewijs dat de betrokkenheid van de overheid verder gaat dan de derde mogelijkheid, aangezien het beweert dat op z'n minst één Amerikaanse overheidsinstelling – de FBI – gedetailleerde voorkennis had van het plan en bewust stappen ondernam om te voorkomen dat het plan onthuld zou worden.

Tyrone Powers, een voormalig FBI-agent, wordt door Ahmed aangehaald als hij zegt dat binnen het inlichtingendienstennetwerk 'bij gelegenheid [ver-

nietigende] daden worden toegestaan als ze volgens de besluitnemers leiden tot een “hoger doel”. Een van de FBI-agenten die door Grigg voor *The New American* werd geïnterviewd, zei: ‘Er moet hier meer aan de hand zijn dan we kunnen zien... Natuurlijk zijn er mensen die ervan afgeweten moeten hebben... Het is afschuwelijk om dit te denken, maar dit moet zijn toegelaten als onderdeel van een andere agenda.’⁵⁸ De critici van de officiële verklaring hebben enkele ideeën over wat die agenda zou kunnen hebben inhouden.

Hadden Amerikaanse autoriteiten hun redenen om 11 september te laten gebeuren?

De oorlogen die in Afghanistan en Irak worden gevoerd door de Amerikaanse regering, zijn gepresenteerd als onderdeel van de ‘oorlog tegen het terrorisme’. Deze oorlogen zijn dus, met andere woorden, gerechtvaardigd als reactie op de terroristische aanslagen van 11 september. Maar deze oorlogen stonden al op de agenda van Bush lang vóórdat de aanvallen plaatsvonden, zeggen de critici van de officiële verklaring. En bovendien waren deze oorlogen deel van een veel uitgebreider plan.

De plannen vóór 11 september om Afghanistan aan te vallen

Met betrekking tot Afghanistan zegt Ahmed, puttend uit verschillende bronnen,¹ dat het algemeen bekend was dat ‘een militaire invasie van Afghanistan al lang voor 11 september in de planning stond, in lijn met de steeds sterker wordende houding van het Amerikaanse beleid tegen de Taliban’.² Ahmed en Thompson stellen beiden dat op z’n minst één van de basisdoelstellingen achter dit plan was om de weg te banen voor een groot project van een olieconsortium dat bekend staat als CentGas (Central Asia Gas Pipeline). Dit consortium, waaronder ook Delta Oil uit Saoedi-Arabië valt, werd door Unocal, een van de oliegiiganten van de Verenigde Staten, gevormd om pijpleidingen door Afghanistan en Pakistan te leggen om olie en gas van Toerkmenistan naar de Indische Oceaan te transporteren. In september 2000, een jaar voor 11 september, stelde een Energy Information Fact Sheet dat door de Amerikaanse regering werd gepubliceerd:

Het belang van Afghanistan komt, gezien vanuit een energiestandpunt, voort uit zijn geografische ligging als mogelijke doorgangsroute voor de export van olie en natuurlijk gas van Centraal-Azië naar de

Arabische Zee. Een van de mogelijkheden wordt gevormd door de eerder voorgestelde vele miljarden dollars kostende exportpijpleidingen voor olie en gas door Afghanistan.³

Er was een moment geweest dat Unocal en Washington nog hoopten dat de Taliban voor voldoende stabiliteit zouden zorgen om hun project doorgang te kunnen laten vinden, maar die hoop was inmiddels vervlogen.

Met de hulp van enige achtergrondinformatie leggen Ahmed en Thompson uit dat de Taliban oorspronkelijk door de CIA waren opgericht, in samenwerking met de Pakistaanse ISI (Inter-Services Intelligence) en met extra financiële steun van Saoedi-Arabië.⁴ Volgens het bekende boek van Ahmed Rashid, *Taliban*, was het pijpleidingproject de belangrijkste reden voor deze steun:

Onder de indruk van de meedogenloosheid en bereidwilligheid van de toen opkomende Taliban om een deal te sluiten over de pijpleiding, besloten het ministerie van Buitenlandse Zaken en de Pakistaanse Inter-Services Intelligence wapens en geld aan de Taliban te verstrekken.⁵

Toen de Taliban met deze financiële steun van Saoedi-Arabië en de CIA, die via het ISI werd aangeleverd, in 1996 Kaboel veroverden, hoopte Unocal dat dat genoeg stabiliteit zou creëren om de pijpleidingen te kunnen bouwen en te laten beschermen. Er werd inderdaad gemeld dat een ‘voorlopige overeenkomst [over het pijpleidingproject tussen de Taliban en Unocal] lang voor de val van Kaboel was bereikt’.⁶ Unocal heeft zelfs naar verluidt een deel van de financiële steun aan de Taliban geleverd.⁷ Dat de Taliban de doelen van de ISI zijn blijven steunen, wordt volgens Thompson bewezen door het feit dat toen de troepen van de Taliban op het punt stonden om een grote stad in Noord-Afghanistan te veroveren, een ISI-officier een bericht stuurde met de tekst: ‘Mijn jongens en ik rijden Mazar-i-Sharif binnen’.⁸ Nadat de Taliban deze stad hadden veroverd, hadden ze het grootste deel van Afghanistan in zijn macht, inclusief de hele route van de pijpleiding. CentGas kondigde op dat moment aan dat het ‘klaar stond om verder te gaan’.⁹

Maar later dat jaar trok Unocal zich terug uit CentGas omdat het begon te twifelen aan het vermogen van de Taliban om voldoende stabiliteit te creëren. Vanaf dat moment, stelt Ahmed, ‘stelden de vs zich steeds vijandiger op tegenover de Taliban en begonnen zij andere mogelijkheden te onderzoeken om hun regionale oppermacht veilig te stellen, terwijl ze de banden die het aanvankelijk met het regime hadden opgebouwd onderhielden om een niet-militaire oplossing te bereiken’.¹⁰

De laatste poging om een niet-militaire oplossing te vinden, vond naar verluidt plaats in Berlijn in juli 2001. De regering-Bush probeerde de Taliban de macht te laten delen en op die manier een gezamenlijke regering van ‘nationale eenheid’ te creëren. Volgens Niaz Naik, de Pakistaanse afgevaardigde bij de vergadering, zei een van de Amerikanen: ‘of de Taliban gedragen zich zoals ze zouden moeten... of we zullen overgaan tot een andere optie... militair ingrijpen’. Een andere Amerikaan heeft kennelijk tegen de Taliban gezegd: ‘Of jullie accepteren ons aanbod van een gouden tapijt, of we begraven jullie onder een bommentapijt.’¹¹ Hoewel een van de Amerikanen later ontkende dat een dergelijke bedreiging was geuit, bevestigde een ander het gegeven met de woorden: ‘Ik geloof dat er wat werd gediscussieerd over het feit dat de Verenigde Staten de Taliban zo walgelijk vonden dat ze wellicht enige militaire actie overwogen.’¹²

Volgens een BBC-verslag zei Naik bovendien dat een belangrijke Amerikaanse autoriteit tegen hem had gezegd dat ‘een militaire actie tegen Afghanistan tegen het midden van oktober zouden doorgaan’ – dat deze plaats zou vinden ‘voor de sneeuw in Afghanistan begint te vallen, op z’n laatst midden oktober’.¹³ Bij het feit dat de Verenigde Staten op 7 oktober Afghanistan begonnen te bombarderen, stelt Thompson de vraag: ‘Is het toeval dat de aanvallen precies op dat moment begonnen waarvan de vs, maanden voor 1 september, hadden gezegd dat ze zouden plaatsvinden?’¹⁴ Het vermoeden dat dit geen toeval was, wordt gesteund door een latere rapportage van een voormalig lid van de South Carolina National Guard:

Mijn eenheid meldde zich voor een exercitie in juli 2001 en we kregen plotseling en onverwacht te horen dat alle geplande activiteiten in de daaropvolgende twee maanden werden uitgesteld om ons te kunnen voorbereiden op een mobilisatieoefening die 14 september 2001 zou worden gehouden. We werkten ijverig twee weekenden lang en kwamen zelfs op een niet-geplande dag in augustus bijeen om te oefenen voor die exercitie. Tegen het eind van augustus hoefden we alleen maar een telefoontje te krijgen, dat we al verwachtten, en we konden zo, met onze tassen en uitrusting gepakt, in een volledig voorbereid konvoi springen.¹⁵

Als dit verslag waar is, lijkt het erop te duiden dat al in juli bekend was dat de aanslagen vlak voor 14 september zouden plaatsvinden. Niaz Naik dacht in ieder geval ook niet dat het puur toeval was. Het BBC-verslag citeert zijn woorden dat hij ‘er absoluut niet aan twijfelde dat binnen twee of drie weken

na het bombarderen van het World Trade Center dit al bestaande Amerikaanse plan was uitgewerkt en dat het zou worden geïmplementeerd’.

Naik zei ook dat het twijfelachtig was of Washington dit plan zou laten varen, zelfs als Bin Laden direct door de Taliban werd uitgeleverd, omdat ‘hun bredere doel was om het Taleban [sic] regime omver te werpen en een overgangsregering in te stellen’.¹⁶ Ahmed en Thompson merken op dat deze vaststelling van een breder doel – waaronder het idee om het pijpleidingproject te kunnen realiseren – wordt bevestigd door een aantal opeenvolgende gebeurtenissen, zoals het gegeven dat wordt becommentarieerd door een journalist van een Israëlische krant:

Als je naar de kaart kijkt waar de grote Amerikaanse bases zijn opgericht, word je getroffen door het feit dat ze exact overeenkomen met de route van de beoogde oliepijpleiding naar de Indische Oceaan. Als ik in samenzweringstheorieën zou geloven, zou ik denken dat Bin Laden een Amerikaanse agent is.¹⁷

Thompson en Ahmed wijzen er ook op dat zowel de nieuwe Afghaanse eerste minister, Hamid Karzai, als de speciaal afgezant van Bush in Afghanistan, Zalmay Khalilzad, eerder op de loonlijst van Unocal stond. Deze benoemingen, voegt Ahmed toe, ‘illustreeren de basisbelangen achter het Amerikaanse militaire ingrijpen in Afghanistan’.¹⁸ Al op 10 oktober, schrijft Ahmed verder, lichtte het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken de Pakistaanse minister van Olie in dat ‘in het licht van de recente geopolitieke ontwikkelingen’ Unocal klaar stond om verder te gaan met het pijpleidingproject.¹⁹

Tegen deze achtergrond concludeert Ahmed dat 11 september eerder de ‘katalysator’ dan de reden was voor de Amerikaanse oorlog in Afghanistan.²⁰

De plannen vóór 11 september om Irak aan te vallen

In een verklaring zei president Bush begin maart 2002 dat hij zich niet erg druk maakte om Osama bin Laden en voegde daaraan toe: ‘Ik maak me diepe zorgen over Irak.’²¹ Thompson en Ahmed geloven dat die zorgen niet nieuw waren en dat de oorlog tegen Irak, net als de oorlog tegen Afghanistan, al voor 11 september door Amerikaanse autoriteiten was voorbereid.

Een deel van het bewijs voor deze bewering wordt gevonden in het document *Rebuilding America's Defenses: Strategy, Forces, and Resources for a New Century*. Dit document werd in september 2000 uitgegeven door het Project for the New American Century (PNAC), een neoconservatieve denktank die werd ge-

vormd door veel personen die later deel zouden uitmaken van de regering-Bush, zoals Dick Cheney, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz (Rumsfelds onderminister bij het ministerie van Defensie) en Lewis ‘Scooter’ Libby (de stafchef van Cheney).²² Met betrekking tot de vraag of de oorlog van Irak in 2003 werkelijk was ingegeven door de noodzaak om Saddam uit te schakelen, zoals deze mannen destijds beweerden, is de volgende passage uit *Rebuilding America's Defenses* (zoals aangehaald door Thompson) relevant:

De Verenigde Staten hebben tientallen jaren geprobeerd een meer permanente rol te spelen in de veiligheidssituatie van de Golfregio. Terwijl het onopgeloste conflict met Irak in de directe rechtvaardiging daarvan voorziet, overtreft de noodzaak van de aanwezigheid van een sterke Amerikaanse strijdkracht in de Golf de kwestie van het regime van Saddam Hoessein.²³

Het was dus, met andere woorden, het belangrijkste om ‘een sterke Amerikaanse strijdkracht in de Golf’ te krijgen, waarbij Saddam voor de ‘directe rechtvaardiging’ daarvan zorgt. Edward Herman wijst ook op het belang van dit document om op waarde te kunnen schatten hoe oprecht de beweegredenen voor de oorlog waren die in het openbaar zijn verkondigd: ‘De belangrijkste leden van de regering-Bush,’ toont Herman aan, ‘hadden al in hun publicatie van het Project for the New American Century in 2000 het doel aangekondigd om “Saddam Hoessein omver te werpen”.’²⁴

Dit gezelschap verwoordde dit doel zelfs nog eerder, in een brief aan president Clinton in januari 1998, waarin ze er bij hem op aandrongen een strategie te kiezen die erop uit was ‘het regime van Saddam Hoessein van de macht te verwijderen’. Deze brief die onder anderen ondertekend werd door Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz en Richard Perle, drong er bij Clinton op aan ‘om de noodzakelijk stappen, waaronder de militaire stappen, te ondernemen om onze primaire belangen in de Golf te beschermen’, waaraan werd toegevoegd dat ‘het Amerikaanse beleid niet voortdurend beschadigd kan worden door een ondoordachte eis van unanimiteit binnen de VN-Veilighedsraad’.²⁵

Als ondersteuning van het standpunt dat 11 september eerder het excuus dan de reden was voor de aanval op Irak, gaat Thompson in op de melding dat minister van Justitie Rumsfeld al een paar uur nadat het Pentagon was geraakt een memo schreef waarin hij stelde dat hij de ‘beste informatie zo snel mogelijk’ wilde ontvangen. ‘Beoordeel of het goed genoeg is om SH [Saddam Hoessein] op hetzelfde moment te treffen. Niet alleen UBL [Usama bin

Laden]. Denk groot. Breng het allemaal bij elkaar. Dingen die er al dan niet mee verband houden.’²⁶ Thompsons standpunt wordt daarnaast gesteund door John Pilger, die de rapportage van Bob Woodward aanhaalt dat Rumsfeld de volgende dag, tijdens de bijeenkomst van de Nationale Veiligheidsraad, zei dat het Irak van Saddam al in de eerste ronde van de oorlog tegen het terrorisme als doelwit zou moeten worden genomen.²⁷

Critici kunnen bovendien wijzen op handelingen en uitspraken van tijdens en na de oorlog, die hun standpunt onderbouwen dat de oorlog meer met olie en regionale controle te maken had dan met de beweegredenen die er voor de oorlog waren gegeven. Hoewel de regeringen-Bush en -Blair beeerden dat de oorlog gevoerd werd om massavernietigingswapens te verwijderen waarmee Saddam Hoessein een bedreiging vormde voor zijn buurlanden en zelfs voor het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten, is ruimschoots bekend gemaakt dat de informatie waarop deze bewering gebaseerd was, verdraaid of zelfs verzonnen zou zijn. Sir Jonathan Porritt, voorzitter van de Sustainable Development Commission die de regering-Blair adviseerde over ecologische kwesties, maakte openbaar dat het vooruitzicht om toegang te krijgen tot de Irakese olie een ‘erg grote factor’ was in de beslissing van de geallieerden om Irak in maart aan te vallen, waaraan hij toevoegde: ‘Ik denk niet dat de oorlog zou hebben plaatsgevonden als Irak niet de op één na grootste olievoorraad in de wereld had.’ Paul O’Neill, de voormalig minister van Financiën van Bush, zei dat de regering-Bush van het begin af aan van plan was om Irak aan te vallen, voor een groot deel vanwege zijn olie.²⁸

Dat olie van vooraanstaand belang was werd volgens Stephen Gowans aangetoond door het feit dat

het belangrijkste punt op de agenda van het Pentagon, op het moment dat het de militaire laarzen het bevel gaf om naar Bagdad te marcheren, was om de olievelden in Zuid-Irak veilig te stellen. En toen in Bagdad chaos uitbrak, lieten de Amerikaans strijdkrachten bendes plundersaars en brandstichters huishouden in ‘het ministerie van Planologie, het ministerie van Onderwijs, het ministerie van Irrigatie, het ministerie van Handel, het ministerie van Industrie, het ministerie van Buitenlandse Zaken, het ministerie van Cultuur en het ministerie van Informatie’... Maar bij het ministerie van Olie waar alle archieven en dossiers over de olierijkdom zich bevonden waarvan Washington popelde om ze in zijn bezit te krijgen, was alles rustig, want rond dat ministerie stond een cordon tanks en legerauto’s vol bewapende militairen.²⁹

De verdenking dat Irak niet op de eerste plaats om de redenen is aangevallen die publiek bekend werden gemaakt, wordt ook gewekt door het bewijs dat de regering-Bush van plan was om haar 'oorlog tegen het terrorisme' na 11 september als excuus te gebruiken om ook andere landen aan te vallen. Zo stelde een verslag in *Newsweek* dat sommige adviseurs van Bush er vóór de oorlog in Irak voor pleitten om ook Saoedi-Arabië, Iran, Noord-Korea, Syrië en Egypte aan te vallen. Een vooraanstaande Britse autoriteit heeft naar verluidt gezegd: 'Iedereen wil naar Bagdad. Echte mannen willen naar Teheran.'³⁰

Een van deze 'echte mannen' was Richard Perle, een van de oprichters van het PNAC, wiens beschrijving van de Amerikaanse 'oorlog tegen het terrorisme' als volgt werd geciteerd:

Dit is de totale oorlog. We vechten tegen een keur aan vijanden. Er zijn er daarbuiten tallozen. Al dat gepraat over: eerst doen we Afghanistan, dan doen we Irak... [D]at is de totaal verkeerde manier van aanpak. Als we ons idee van de wereld nu eens vergeten... gewoon een totale oorlog voeren... dan zullen onze kinderen jaren na nu verheven liederen over ons zingen.³¹

Dit soort uitspraken kan fanatisme een slechte naam bezorgen.

Er wordt nu steeds breder erkend dat voorzover de Verenigde Staten een oorlog tegen het terrorisme voeren, dat 'terrorisme' op een zeer selectieve, het eigenbelang dienende manier wordt gedefinieerd. 'Voor Bush,' zegt Meyssan, 'lijkt terrorisme gelijk te staan aan iedere vorm van gewelddadig verzet tegen het Amerikaanse leiderschap.'³² Ook Richard Falk stelt dat het al snel duidelijk werd dat 'de oorlog tegen het terrorisme werd gevoerd tegen alle niet-landelijke revolutionaire krachten die als vijandig ten opzichte van de Amerikaanse wereldbelangen worden gezien'. Wat met andere woorden werkelijk plaatsvindt is 'een project van machtsuitbreiding dat achter het rookgordijn van de oorlog tegen het wereldwijde terrorisme wordt uitgevoerd'.³³ Phyllis Bennis stemt daarmee in en zegt dat 'de oorlog [tegen het terrorisme] nooit iets van doen heeft gehad met iemand zijn gerechte straf te laten ondergaan; het had alles van doen met veroveringen en de snelgroeiende Amerikaanse wereldmacht, alles in de naam van rechtvaardige wraak'.³⁴ Chossudovsky, Mahajan en talloze andere critici hebben hetzelfde punt gesteld.

Men is het er nu in ieder geval ruimschoots over eens dat de regering-Bush (net als de regering-Blair) heeft gelogen over de redenen om Irak aan te vallen. Wordt het niet tijd om deze vraag te verbreden tot de vraag of zij ook

heeft gelogen over de gebeurtenissen op 11 september zelf, die zijn gebruikt als de belangrijkste rechtvaardiging voor de oorlogen tegen Afghanistan en Irak en de zelfs nog bredere agenda van de regering-Bush?

Een nieuwe Pearl Harbor zou helpen

Met betrekking tot deze bredere agenda wijst zowel Ahmed als Thompson op het boek van voormalig adviseur op het gebied van nationale veiligheid Zbigniew Brzezinski, *The Grand Chessboard: American Primacy and Its Geostrategic Imperatives*, dat in 1998 verscheen. Niet alleen beschrijft Brzezinski het Euraziatische continent als de sleutel tot de wereldmacht, maar hij portretteert Centraal-Azië, met zijn grote olievoorraden, ook als de sleutel tot de overheersing van Eurazië. Nadat ze deze redenering hebben samengevat, wijzen Ahmed en Thompson op Brzezinski's stelling dat om 'de vooraanstaande positie van Amerika' te kunnen handhaven door deze regio onder controle te krijgen, 'eensgezindheid over kwesties van buitenlandbeleid' binnen het Amerikaanse publiek noodzakelijk is. Het zal echter moeilijk zijn om zo'n eensgezindheid te bereiken omdat 'Amerika binnenlands te democratisch is om in het buitenland autocratisch te kunnen zijn', een feit dat 'het gebruik van de Amerikaanse macht, en met name haar mogelijkheid tot militaire intimidatie, inperkt.' Als hij de mankementen van de Amerikaanse volksraad verder analyseert, legt Brzezinski uit dat 'het streven naar macht geen doel is dat de hartstocht van het volk oproept, behalve als er een plotselinge bedreiging of aanval plaatsvindt op het publieke gevoel van binnenlands welzijn'.³⁵ Daarom, adviseert hij, zal de benodigde eensgezindheid over kwesties van buitenlandbeleid moeilijk te verkrijgen zijn, 'behalve in het geval van een werkelijk grote en breed opgemerkte directe externe bedreiging'.³⁶ Ahmed legt het verband tussen deze passage en een eerdere waarin Brzezinski stelde dat het Amerikaanse volk, dat ambivalent staat tegenover 'de externe uitoefening van de Amerikaanse macht', 'de betrokkenheid van Amerika bij de Tweede Wereldoorlog voornamelijk [had] gesteund vanwege het shockeffect van de Japanse aanval op Pearl Harbor'.³⁷

Ahmeds punt is dat als deze twee passages na elkaar worden gelezen, het soort 'breed opgemerkte directe externe bedreiging' dat nodig is een Pearl Harbor-achtige gebeurtenis zou moeten zijn. Het boek van Brzezinski kan niet worden beschouwd als 'zomaar een boek' tussen de honderden studies die de regering van advies dienen. Hoewel Brzezinski de nationale-veiligheidsadviseur was van een Democratische president (Jimmy Carter), is hij een voorstander van de harde lijn en wordt hij naar verluidt hoog geacht door de regering-Bush.

Het is daarom misschien niet geheel toevallig dat drie jaar nadat Brzezinski's schijnbare wens naar een Pearl Harbor-achtige gebeurtenis was gepubliceerd, de eerdergenoemde publicatie van het Project for the New American Century een soortgelijke passage bevatte. Hoewel de passage al eerder is aangehaald, is het belangrijk om te benadrukken dat deze in een context staat die oproept om de 'revolutie in militaire zaken' af te ronden, waardoor een Pax Americana – een 'Amerikaanse vrede' – op efficiëntere wijze kan worden bereikt. Volgens de auteurs van dit document zal de noodzakelijke transformatie ongelukkig genoeg slechts langzaam op gang komen 'als er geen catastrofale en katalyserende gebeurtenis zou plaatsvinden – zoals een nieuwe Pearl Harbor'.³⁸ Als er, met andere woorden, een nieuwe Pearl Harbor zou plaatsvinden, kan de afronding van de militaire revolutie sneller worden gerealiseerd omdat de gigantische financiering die daarvoor nodig is dan verkregen kan worden. In reactie op deze voorspelling maakte John Pilger de opmerking die in de inleiding is aangehaald, dat '[d]e aanvallen van 11 september 2001' in dit 'nieuwe Pearl Harbor' voorzagen.³⁹ Welke veranderingen hadden deze pleitbezorgers van de Amerikaanse overheersing uitgestippeld? En heeft het nieuwe Pearl Harbor ervoor gezorgd dat ze gerealiseerd konden worden?

Raketverdediging en Space Pearl Harbor

Het is belangrijk om te beseffen dat het hart van de 'revolutie in militaire zaken' wordt gevormd door een programma dat de ruimte bewapent, en dus domineert. Dit programma zal een groot deel van de gigantische verhoging van het defensiebudget waar Brzezinski en het Project for the New American Century voor pleitten opslokken. Het doel van dit programma is duidelijk uiteengezet in een document met de naam 'Vision for 2020' dat begint met de doelstellingen: 'U.S. Space Command – de overheersing van de ruimte van militaire operaties om de Amerikaanse belangen en investeringen te beschermen.'⁴⁰ Het eerste doel is dus, met andere woorden, niet om het Amerikaanse thuisland te beschermen, maar om de Amerikaanse investeringen in het buitenland te beschermen. De tekst verduidelijkt dit doel door het belang dat Space Command heden ten dage inneemt, te vergelijken met het feit dat in vroeger tijden 'naties vloten bouwden om hun commerciële belangen te beschermen en te vergroten'. Om de ruimte te overheersen om de commerciële belangen van de Amerikaanse elite te beschermen, zal volgens de huidige schattingen meer dan een biljoen dollar van de Amerikaanse belastingbetalers nodig zijn.⁴¹

Het 'Vision for 2020'-document vervalt niet in sentimentele propaganda

over de noodzaak voor de Verenigde Staten om de ruimte te overheersen om de democratie te kunnen verspreiden of op een andere manier de menselijkheid te dienen. Het stelt daarentegen openhartig, om niet te zeggen indiscreet: 'De globalisering van de wereldeconomie... zal een steeds diepere kloof veroorzaken tussen de *haves* en de *have-nots*.' Ofwel: als de Amerikaanse overheersing van de wereldeconomie groter wordt, zullen de armen armer worden terwijl de rijken rijker worden, en dat zal er alleen maar voor zorgen dat de *have-nots* Amerika nog meer gaan haten dan ze al doen, dus we moeten ze in toom kunnen houden. Dat kunnen we doen met de hulp van wat de pleitbezorgers van dit programma oorspronkelijk de 'Global Battlespace Dominance' noemden. Omdat sommige mensen deze benaming te expliciet vonden, wordt er vandaag de dag liever over 'Full Spectrum Dominance' gesproken (wat de titel werd voor een eerder aangehaald boek van Rahul Mahajan). Deze benaming houdt in dat het Amerikaanse leger niet alleen te land, ter zee en in de lucht overheerst, wat het al doet, maar dat het ook de macht over de ruimte heeft. Als Richard Falk het heeft over dit 'Amerikaanse project van wereldoverheersing, gecombineerd met de bewapening van de ruimte', zegt hij: 'Het streven naar zo'n angstwekkend grote macht is een tentoonspreiding van een geopolitieke hebzucht die zijn weerga niet kent, en moet aan het daglicht worden gesteld en worden afgeschaft voordat het te laat is.'⁴²

Het enige onderdeel van dit programma dat uitgebreid in het openbaar is bediscussieerd, is het verdedigende aspect ervan, dat tijdens de regering-Reagan het Strategic Defensive Initiative werd genoemd en tegenwoordig bekend staat als het Missile Defense Shield. Hoewel deze benamingen suggereren dat het Amerikaanse doel in de ruimte puur defensief is, is dit zogenoemde ruimteschild slechts een onderdeel van een programma dat uit drie delen bestaat. Een andere onderdeel is om observatietechnologie in de ruimte te plaatsen met het oogmerk op ieder deel van de aarde in te kunnen zoomen, met zo'n precisie dat iedere vijand van de Amerikaanse troepen kan worden geïdentificeerd. Dit deel is al bijna werkelijkheid.⁴³ Het derde onderdeel van het programma – dat aantoont dat de informele benaming 'Star Wars' eigenlijk beter dan de werkelijke naam omschrijft wat het is – zet echte wapens in de ruimte, zoals laserkanonnen. Deze laserkanonnen hebben een aanvalspotentieel dat, zoals een auteur het omschrijft, 'een kruisraket op een rotje doet lijken'.⁴⁴ Met laserwapens op onze satellieten zullen de Verenigde Staten in staat zijn om alle militaire satellieten te vernietigen die welk vijandig land dan ook de lucht in zou proberen te krijgen, en dat is inderdaad deels de aangekondigde bedoeling: 'om anderen het gebruik van de ruimte te ontfemen'. Het us Space Command zou dus de totale en permanente overheer-

sing kunnen handhaven. Het aanvallende oogmerk van het us Space Command-programma wordt in het logo van een van zijn divisies verkondigd: 'In Your Face from Outer Space.'⁴⁵

Dit is niet het enige document waarin zulke offensieve doelstellingen openlijk worden verkondigd. Mahajan wijst erop dat het document van het Project for the New American Century de volgende 'opmerkelijke betekenis' doet:

In het tijdperk na de Koude Oorlog zijn Amerika en zijn bondgenoten... het belangrijkste onderwerp voor afschrikking geworden, en zijn het staten als Irak, Iran en Noord-Korea die het liefst afschrikwekkende capaciteiten ontwikkelen. Het inzetten van conventionele militaire strijdkrachten... zal veel ingewikkelder en geforceerder zijn als het Amerikaanse thuisland... aangevallen wordt door schurkenstaten die anderszins zwak zijn, maar in staat zijn om een piepkleine ballistische raketeenheid bij elkaar te scharrelen. Het bouwen van een effectief... raketverdedigingssysteem is een voorwaarde om de Amerikaanse superioriteit te behouden.⁴⁶

Met andere woorden: hoewel de benaming 'raketverdedigingsschild' lijkt in te houden dat het systeem is ontworpen om Amerika tegen aanvallen te beschermen, is het werkelijke doel te voorkomen dat andere naties Amerika afschrikken om *hen* aan te vallen. Deze verklaring lijkt er bovendien op te duiden dat Iran, Irak en Noord-Korea later door president Bush het predikaat 'de as van het kwaad' kregen toebedeeld vanwege hun perverse verlangen om het vermogen te ontwikkelen om de Verenigde Staten te kunnen afschrikken en hun militaire strijdkrachten tegen hen in te zetten. De wijze waarop het Project in deze offensieve bewoordingen de rol van het Amerikaanse leger omschrijft, komt volstrekt overeen met de National Security Strategy van de regering-Bush die in 2002 werd gepubliceerd, waarin niet alleen de meeste aanbevelingen uit *Rebuilding America's Defenses* werden overgenomen, maar die ook stelt dat 'onze beste verdediging een goede aanval is'.⁴⁷ Het belangrijkste nieuwe onderdeel van deze aanval moet het 'Full Spectrum Dominance' worden waarbij de Amerikaanse strijdkrachten te land, ter zee en in de lucht worden aangevuld met een volledig ontwikkelde Space Force.

Kort voordat hij in januari 2001 minister van Defensie werd, rondde Donald Rumsfeld zijn werkzaamheden af als voorzitter van de Commission to Assess us National Security Space Management and Organization. Deze 'commissie-Rumsfeld', zoals zij in de wandelgangen werd genoemd, publi-

ceerde in de tweede week van januari haar rapport.⁴⁸ Het doel van de voorstellen was, zo stelde het rapport, om ‘de ongelijkheid tussen de Amerikaanse strijdkrachten en die van andere militaire machten te vergroten’. Naast een pleidooi voor het afschaffen van het ABM-verdrag uit 1972 (wat de regering-Bush direct deed), beval dit rapport een aantal wezenlijke veranderingen aan, waaronder die om alle andere gewapende strijdkrachten en de inlichtingendiensten ondergeschikt te maken aan de Space Force. Het rapport voegde daaraan toe, in de wetenschap dat zo’n drastische reorganisatie van de gewapende strijdkrachten en inlichtingendiensten normaliter een enorme weerstand zou oproepen:

De geschiedenis is doordrenkt van momenten waarop zulke waarschuwingen in de wind werden geslagen en veranderingen werden tegengehouden totdat een externe ‘onwaarschijnlijke’ gebeurtenis de weerspannige ambtenarij dwong in actie te komen. De vraag is of de vs verstandig genoeg zijn om verantwoordelijk op te treden en snel genoeg om de Amerikaanse zwakte in de ruimte te verminderen. Of dat, net als in het verleden, een vernietigende aanslag op het land en zijn volk – een ‘Space Pearl Harbor’ – de enige gebeurtenis zal zijn die in staat is het land wakker te schudden en de Amerikaanse regering tot handelen aan te zetten.⁴⁹

Hier zien we dus alweer een belangrijke persoon uit de regering-Bush die opert dat een nieuwe ‘Pearl Harbor’ noodzakelijk zou kunnen zijn om ‘het land wakker te schudden’.

Dit rapport werd op 11 januari 2001 openbaar gemaakt, op de dag af negen maanden voordat de vs werden getroffen door een luchtaanval die onze verdedigingskrachten niet konden voorkomen. En de eerste reactie die deze aanvallen opriepen, was het gevoel hoe kwetsbaar Amerika was. De voorzitter van de commissie die het bovenstaande rapport uitgaf, bekleedde bovendien een goede positie om zijn voordeel te halen uit deze aanvallen en uit het gevoel van ‘kwetsbaarheid van de vs in de ruimte’. Meyssan wijst erop dat Rumsfeld, nu minister van Defensie, tijdens een persconferentie op 11 september, die om 18:42 begon, de aanvallen gebruikte om de Democratische senator Carl Levin te intimideren die op dat moment voorzitter was van het Senate Armed Services Committee (tijdens de korte periode waarin de Democraten tijdens de regering-Bush de Senaat controleerden). Voor live draaiende camera’s zei Rumsfeld:

Senator Levin, u en andere Democraten in het Congres hebben de angst uitgesproken dat er simpelweg niet genoeg geld beschikbaar is voor de grote defensieversterking die het Pentagon beoogt, met name voor raketdefensie, en u bent bang dat het geld uit de fondsen voor de sociale voorzieningen zal moeten worden gehaald. Overtuigt dit soort gebeurtenis u ervan dat in dit land de noodzaak bestaat om het defensiebudget te vergroten, desnoods ten koste van de sociale voorzieningen, om te kunnen betalen voor defensie-uitgaven – om het defensiebudget te verhogen?⁵⁰

Het lijkt erop dat de aanvallen van 11 september Rumsfeld datgene verschaften waarvan hij vond dat het door kon gaan voor een ‘Space Pearl Harbor’, en hij leek opmerkelijk bereid om er zijn voordeel uit te halen.

Mocht het bovendien zo zijn dat de Amerikaanse autoriteiten betrokken waren bij het mogelijk maken van de aanslagen van 11 september, dan was Rumsfeld niet de enige die een groot belang had bij het Space Command. De andere belangrijke pleitbezorger van dit programma was degene die er nu de scepter over zwaait, generaal Ralph E. Eberhardt, die in zijn rol als bevelhebber van het NORAD de leiding had over het vluchtleidingverkeer op 11 september.⁵¹ Ook generaal Richard Myers, die op het punt stond om de nieuwe voorzitter van de verenigde stafchefs te worden en op 11 september optrad als de handelend voorzitter, was eerder opperbevelhebber van het US Space Command. Hij stond bij sommigen bekend als ‘General Starwars’ en had de leiding toen ‘Vision for 2020’ werd geschreven, waarin vrij expliciet de bedoeling werd benadrukt om de algehele controle over de ruimte te krijgen, zodat het Pentagon de Amerikaanse commerciële belangen zou kunnen beschermen terwijl ze de kloof tussen de *haves* en *have-nots* in de wereld vergroten. Op deze manier zijn de drie mannen die worden gezien als de belangrijkste pleitbezorgers voor de US Space Force, ook de drie personen die op 11 september het meest direct betrokken zouden zijn geweest bij het uitvaardigen van een *niet handelen*-bevel en het toezien op de naleving ervan, als zo’n bevel zou zijn gegeven.

Het bewijs dat in dit hoofdstuk wordt opgesomd, toont aan dat de autoriteiten van het Pentagon en de regering-Bush vele redenen zouden hebben gehad – van hun plannen met Afghanistan en Irak tot hun wens om een gigantisch budget te verkrijgen om de ruimte te bewapenen – om de aanslagen van 11

september te laten gebeuren, als ze ze niet zelf voorbereidden. Een deel van het bewijsmateriaal duidt erop dat op z'n minst de zevende mogelijkheid waar zou zijn – dat het Witte Huis over gedetailleerde voorkennis beschikte van de aanslagen; dat ze bijvoorbeeld wisten dat de aanslagen op tijd zouden plaatsvinden om een oorlog tegen Afghanistan te kunnen beginnen voor de wintersneeuw begon. Een deel van het bewijs duidt zelfs op de achtste mogelijkheid, dat het Witte Huis betrokken is geweest bij de voorbereidingen. Het is natuurlijk mogelijk dat hoewel belangrijke figuren uit de regering-Bush duidelijk hoopten op een 'nieuwe Pearl Harbor', ze de aanslagen niet voorbereidden maar er simpelweg achterkwamen dat anderen ze van plan waren, zodat ze er alleen maar voor hoefden te zorgen dat de aanslagen niet voorkomen zouden worden. Maar als alles wat kennelijk afhing van de gebeurtenis van een nieuwe Pearl Harbor bij elkaar wordt opgeteld, dan kunnen redelijk denkende mensen tot de conclusie komen dat het Witte Huis deze gebeurtenis niet aan het toeval overliet.

Een precedent: Operation Northwoods

Alle informatie die tot nu toe is samengevat, presenteert op aantoonbare wijze sterk bewijs dat duidt op medeplichtigheid van de vs aan de aanslagen, waarbij de Amerikaanse inlichtingendiensten, het Pentagon en het Witte Huis betrokken zouden zijn. Maar los van de kracht van dit bewijs zullen er veel Amerikanen zijn – waarschijnlijk de meesten – die zich sterk verzetten tegen het idee dat deze 'aanval op Amerika' van binnenuit door de eigen Amerikaanse leidinggevendenden is opgezet. De hoofdverantwoordelijkheid van de president en zijn vicepresident, van hun kabinet, van de Amerikaanse inlichtingendiensten en van de Amerikaanse legerleiders is om de Verenigde Staten en hun burgers te beschermen. Zelfs als de officiële verklaring van 11 september tientallen vragen onbeantwoord laat, zullen de meeste Amerikanen aannemen dat de werkelijke verklaring niet kan zijn dat de Amerikaanse politieke en militaire leiders samenspannen om de aanslagen van 11 september toe te staan, laat staan in gang te zetten. Ook al kan een 'nieuwe Pearl Harbor' allerlei voordelen opleveren, onze militaire en politieke leiders zouden nooit deelnemen aan een plan om zo'n gebeurtenis op te zetten. We denken te weten dat al dat soort samenzweringstheorieën a priori onwaar zijn, omdat Amerikaanse militaire en politieke leiders zoiets simpelweg niet zouden doen.

In 1962 werd er echter een plan gemaakt dat deels een precedent vormt – een plan dat inmiddels openbaar is gemaakt uit documenten die van geheimhouding zijn ontheven. Dit plan vindt zijn wortels in het verzoek van

president Eisenhower aan de CIA, tegen het eind van zijn ambtstermijn, om een excuus te bedenken om Cuba binnen te kunnen vallen. De CIA stelde 'A Program of Covert Operations Against the Castro Regime' op, dat ten doel had 'het Castro-regime te vervangen door een regime dat zich meer wijdt aan de werkelijke belangen van het Cubaanse volk en dat beter aanvaardbaar is voor de vs, op een wijze waarbij iedere schijn van Amerikaanse inmenging vermeden wordt'.⁵² President Eisenhower had dit plan goedgekeurd. Maar nadat de volgende president, John Kennedy, een CIA-plan had aangenomen dat tot het Varkensbaai-fiasco leidde, haalde hij de verantwoordelijkheid voor Cuba weg bij de CIA en plaatste het onder het ministerie van Defensie. Begin 1962 presenteerde generaal Lyman Lemnitzer, de voorzitter van de verenigde stafchefs, aan Kennedy een plan dat Operation Northwoods heette.⁵³

Volgens het omslag dat was getekend door alle stafchefs, beschreef dit 'Memorandum voor de minister van Defensie' dat als topgeheim was bestempeld, 'voorwendsels die Amerikaans militair ingrijpen in Cuba zouden rechtvaardigen'.⁵⁴ Volgens het 'Memorandum voor de operatiebevelhebber, Cuba-project' zal de beslissing om in te grijpen 'voortkomen uit een periode van verhoogde spanningen tussen de vs en Cuba die de Verenigde Staten in een positie plaatsen waarin zij te lijden hebben onder omstandigheden die wraak rechtvaardigen'. Het was belangrijk, stelt het memorandum, 'om het beoogde doel te verhullen'. Een deel van het idee bestond uit het beïnvloeden van de algemene wereldopinie en die van de Verenigde Naties in het bijzonder 'door een beeld te scheppen van de Cubaanse regering als onbezonnen en onverantwoordelijk, en als een alarmerende en onvoorspelbare bedreiging voor de vrede van het Westelijk Halfrond'.⁵⁵

Het plan somde vervolgens een aantal mogelijke acties op om dit beeld te vormen. Bijvoorbeeld: 'We zouden een communistische Cubaanse terreurcampagne in de Miami-regio, in andere steden in Florida en zelfs in Washington, kunnen ontwikkelen... We zouden een bootlading Cubanen op weg naar Florida kunnen laten zinken (in werkelijkheid of in scène gezet)'.⁵⁶ In het licht van een aantal voorgestelde scenario's over 'wat werkelijk gebeurde' op 11 september (zie hoofdstuk 1, noot 32) is vooral het volgende idee interessant:

Het is mogelijk om een gebeurtenis in scène te zetten die overtuigend aantoonde dat een Cubaans toestel een burgerchartervliegtuig heeft aangevallen en neergeschoten... De bestemming zou zo gekozen worden dat de vliegroete het Cubaanse luchtruim doorkruist. De passagiers zou gevormd kunnen worden door een groep universiteitsstudenten op weg naar hun vakantiebestemming...

- A. Een toestel van Eglin AFB zou zodanig worden beschilderd en genummerd dat het een exact duplicaat is van een geregistreerd burger-toestel van een organisatie uit de Miami-regio die eigendom is van de CIA. Op een bepaald tijdstip zou het duplicaat de plaats innemen van het werkelijke burgertoestel en zullen de geselecteerde passagiers, die allemaal onder zorgvuldig voorbereide aliasen hebben ingecheckt, daarop overstappen. Het echte geregistreerde vliegtuig wordt op radiografische besturing overgeschakeld.
- B. De vertrektijden van het radiografisch bestuurde vliegtuig en het werkelijke vliegtuig worden zo gepland dat er een ontmoeting ten zuiden van Florida kan plaatsvinden. Vanaf het moment van de ontmoeting zal het vliegtuig dat met passagiers is beladen, dalen tot een minimale hoogte en direct koers zetten naar een hulpvliegveld van Eglin AFB, waar voorbereidingen zijn getroffen om de passagiers te evacueren en het toestel in zijn oorspronkelijke staat terug te brengen. Het radio-bestuurde vliegtuig zal ondertussen volgens het vooropgezette vluchtplan doorvliegen. Boven Cuba zal de radiografische besturing een 'MAY DAY'-boodschap uitzenden op de internationale noodfrequentie, waaruit blijkt dat het vliegtuig wordt aangevallen door een Cubaans MIG-toestel. De uitzending zal worden onderbroken door de vernietiging van het toestel die door een radiosignaal in werking wordt gesteld.⁵⁷

Bij dit plan en een aantal van de andere plannen zou de truc geen werkelijke doden opleveren, hoewel er in de Amerikaanse kranten wel lijsten van slachtoffers zouden worden geplaatst om 'een golf van nationale woede op te wekken'.⁵⁸ Maar dat ging niet voor alle plannen op, zoals het plan om 'een bootlading Cubanen te laten zinken'. Bovendien zou minstens één plan het leven van Amerikanen hebben geëist. Dit idee, dat een 'Remember the Maine'-voorval werd genoemd, luidde: 'We kunnen een Amerikaans schip in Guantánamo Bay opblazen en Cuba er de schuld van geven.'⁵⁹

Kennedy verwierp dit plan, hoewel het door alle stafchefs werd gesteund. Mensen die beweren dat een Amerikaanse president zo'n verwerpelijk plan nooit zou accepteren, ook al bedenken militaire leiders zulke plannen, kunnen als bewijs aan deze afwijzing refereren. Maar verschillende presidenten nemen in verschillende situaties verschillende beslissingen. In het begin van de jaren negentig van de negentiende eeuw verwierp president Grover Cleveland bijvoorbeeld een plan om Hawaï te annexeren, dat zijn minister 'een egoïstisch en oneerbaar avonturenplan' vond. Maar dit plan werd door

de volgende president, William McKinley,⁶⁰ aanvaard (dezelfde president die het Maine-incident gebruikte om de oorlog tegen Spanje te rechtvaardigen en zo Cuba, Puerto Rico en de Filippijnen in zijn macht te krijgen). Het gegeven dat Kennedy dat bepaalde plan op dat bepaalde tijdstip afwees – kort na de beschamende Varkensbaai-kwestie – hoeft dus niet te betekenen dat alle Amerikaanse presidenten in alle omstandigheden plannen zullen verwerpen om geopolitieke doelen te bereiken met de hulp van ‘voorvallen’ die de levens van onschuldige personen eisen, zelfs de levens van onschuldige Amerikanen.⁶¹

De bewijsvoering in dit hoofdstuk levert meer steun voor de conclusie die Michel Chossudovsky trekt en die eerder slechts gedeeltelijk is aangehaald, dat de Amerikaanse oorlog na 11 september ‘geen “campagne tegen internationaal terrorisme” is. Het is een oorlog van veroveringen... [e]n het Amerikaanse volk is bewust en opzettelijk misleid door zijn regering.’⁶²

Het volgende hoofdstuk zal nog een vorm van bewijsvoering leveren die door de critici is aangeleverd om deze conclusie te onderbouwen.

Hebben Amerikaanse autoriteiten de onderzoeken en het verzamelen van gegevens na 11 september verhinderd?

Critici beweren dat het ‘nieuwe Pearl Harbor’ dat op 11 september plaatsvond als excuus diende voor het uitvoeren van een van tevoren vaststaande agenda en zij stellen dat de manier waarop de Verenigde Staten zich sinds 11 september gedragen, die bewering steunt. Een deel van die gedragswijze – namelijk de oorlogen tegen zowel Afghanistan als Irak – is in het vorige hoofdstuk aan bod gekomen. Dit hoofdstuk vat het bewijsmateriaal samen dat duidt op andere voorbeelden van het Amerikaans gedrag na 11 september dat volgende de critici wijst op de onwaarheid van de officiële verklaring.

De anti-jacht op Osama bin Laden en al-Qaeda ging door

Ahmed en Thompson hebben een aanzienlijke hoeveelheid bewijs geleverd dat hoewel de oorlog in Afghanistan zogenaamd bedoeld was om al-Qaeda en Bin Laden uit te roeien – waarbij de man in de woorden van president Bush ‘dood of levend’ gepakt moest worden – het werkelijke doel van de oorlog iets anders moet zijn geweest, aangezien er zich verschillende momenten hebben voorgedaan waarop de regering en haar legerautoriteiten zich schijnbaar tot het uiterste hebben ingespannen om Bin Laden en al-Qaeda te laten ontsnappen.

Zo is bijvoorbeeld volgens veel inwoners van Kaboel een konvooi met al-Qaeda-strijdkrachten, waaronder de belangrijkste leiders van de groepering, op een wonderbaarlijke manier ontsnapt tijdens een nacht in begin november 2001. Een lokale zakenman vertelde:

We begrijpen niet hoe het kan dat ze niet allemaal de nacht tevoren waren gedood, want ze kwamen in een konvooi dat uit minstens duizend auto's en trucks bestond. Het was een heel donkere nacht, maar

het moet voor de Amerikaanse piloten makkelijk zijn geweest om de koplampen te zien. De hoofdweg was van acht uur 's avonds tot drie uur 's ochtends één grote verkeersopstopping.

Thompson levert commentaar: 'Hoe kan zo'n strijdkracht onopgemerkt door de Verenigde Staten uit de stad zijn ontsnapt, terwijl in die tijd alle satellietbeelden en alle intense aandacht op de Kaboel-regio was gericht?'¹

Het was ook vroeg in de maand november dat de Amerikaanse inlichtingendiensten, die hadden gezien hoe al-Qaeda-strijders en -leiders het gebied van Jalalabad waren ingetrokken, meldden dat Bin Laden zelf was gearriveerd.

Volgens *Knight-Ridder*-kranten gebeurde daarna het volgende:

Onderzoekers van de Amerikaanse inlichtingendiensten kwamen tot de conclusie dat Bin Laden en zijn zich terugtrekkende strijders voorbereidingen troffen om over de grens te vluchten. Maar het Amerikaanse Central Command, dat de oorlog leidde, deed niets om hun ontsnapping te verhinderen. 'Het was op z'n minst sinds begin november duidelijk dat dit gebied het uitgangspunt zou zijn voor een exodus naar Pakistan,' zei een medewerker van de inlichtingendiensten onder voorwaarde van anonimiteit. 'Het was allemaal bekend en we waren eerlijk gezegd verbaasd dat er niks gebeurde om ons erop voor te bereiden.'²

Kort daarna, op 14 november, veroverde de Noordelijke Alliantie Jalalabad. Die nacht ontsnapte een konvooi van 'enkele honderden auto's' waarin duizend of meer al-Qaeda- en Talibanstrijders zaten, waaronder zich ongetwijfeld Bin Laden bevond, uit Jalalabad en bereikte de vesting van Tora Bora. De Amerikaanse strijdkrachten bombardeerden het nabijgelegen Jalalabad-vliegveld, maar kennelijk niet het konvooi.³

Om aan de bombardementen in de Tora Bora-regio te ontkomen, ontsnapten op 16 november naar verluidt zo'n zeshonderd al-Qaeda- en Talibanstrijders, waaronder veel van de belangrijkste leiders, na een lange reis uit Afghanistan. Hoewel er twee belangrijke wegen zijn van de Tora Bora-regio naar Pakistan, bombardeerden de Amerikaanse vliegtuigen slechts één van die wegen zodat de zeshonderd man ongedeerd konden ontsnappen via de andere weg. Tijdens de daaropvolgende weken ontsnapten kennelijk nog honderden anderen, vrijwel ongehinderd door Amerikaanse bombardementen of de Pakistaanse grensbewaking.⁴ Een Afghaanse inlichtingenofficier zei

naar verluidt dat hij verbijsterd was dat de Amerikanen geen troepen stationeerden om de meest voor de hand liggende vluchtroutes te blokkeren. *The Telegraph* meldde later: 'Als we terugkijken op wat er is gebeurd, met de kennis van tientallen verslagen van de betrokkenen, dan ziet de strijd om Tora Bora er vooral uit als een grote poppenkastvoorstelling.' Het artikel beschrijft hoe ooggetuigen geschokt reageerden op het feit dat de Amerikaanse strijdkrachten de troepen van de Taliban en al-Qaeda, waaronder zich waarschijnlijk veel topleiders bevonden, aan drie kanten insloten, terwijl ze de weg naar Pakistan open lieten. Een inlichtingenleider van de nieuwe Afghaanse regering werd geciteerd: 'De grens met Pakistan was de meest strategische plaats, maar niemand besteedde er enige aandacht aan.'⁵

Een soldaat van de commando's die was gestationeerd in Fayetteville, North Carolina, verklaarde later dat de Amerikaanse strijdkrachten Bin Laden op 28 november in een grot in Tora Bora hadden ingesloten, maar niet optraden. Hij beschreef hoe, terwijl de soldaten van de commando's op hun bevelen wachtten, twee helikopters het gebied in vlogen waar Bin Laden zich waarschijnlijk bevond, daar passagiers inlaadden en richting Pakistan vlogen. Deze verklaring die op voorwaarde van anonimiteit is verstrekt wordt geloofwaardiger, stelt Thompson, door het feit dat *Newsweek* los daarvan er verslag van deed hoe veel bewoners uit Tora Bora beweerden dat 'geheimzinnige zwarte helikopters' 's nachts laag over de bergen vliegend binnenkwamen en de topleiders van al-Qaeda oppikten'.⁶ 'Misschien is het gewoon toeval,' voegt Thompson hieraan toe, dat dezelfde dag dat dit verhaal werd gemeld, er ook een verhaal de ronde deed dat sinds juni vijf soldaten in Fayetteville – waaronder minstens drie soldaten van de commando's die net waren teruggekeerd uit Afghanistan – en hun echtgenoten waren omgekomen in wat moord-zelfmoord-situaties leken te zijn.⁷

Eind december 2001 beweerde de nieuwe Afghaanse minister van Binnenlandse Zaken, Younis Qanooni, dat de ISI Bin Laden had geholpen uit Afghanistan te ontsnappen.⁸ Voor critici van de officiële verklaring is dit een belangrijke opmerking, aangezien de regering-Bush in haar acties na 11 september Pakistan als een partner beschouwde.

In maart 2002 werd dit schijnbare gebrek aan interesse om Bin Laden te vangen of te doden, door de president zelf onder woorden gebracht. Hij zei over Bin Laden: 'Dat is een persoon die inmiddels onbelangrijk is geworden... Ik besteed gewoon niet zoveel tijd aan hem... Ik maak me werkelijk niet zo druk om hem.' Het vermoeden dat de oorlog nooit over Bin Laden is gegaan, wat de woorden van de president lijken te impliceren, werd een maand later, zoals Thompson stelt, door generaal Richard Myers expliciet onder woorden

gebracht: 'Het pakken van Bin Laden nooit het doel is geweest.'⁹ Een andere Amerikaanse autoriteit werd geciteerd met een nog onthullender verklaring, namelijk dat het risico bestond dat als 'onze doelstellingen te strikt worden omschreven... de internationale operatie te vroeg in zou storten wanneer Mr. Bin Laden door een gelukkig toeval gevangen zou worden genomen'.¹⁰ George Monbiot verschaftte hiervan een zinnige interpretatie toen hij een week na 11 september schreef:

Als Osama bin Laden niet had bestaan, had hij uitgevonden moeten worden. In de afgelopen vier jaar dook zijn naam iedere keer op als een Amerikaanse president zijn defensiebudget wilde opschroeven of zich onder een wapencontroleverdrag wilde uitwerken. Hij is zelfs gebruikt om het raketverdedigingsprogramma van president Bush te rechtvaardigen... Nu is hij de personificatie van het kwaad geworden die noodzakelijk was om een kruistocht voor het goede te beginnen: het gezicht achter de gelaatsloze angst... [Z]ijn bruikbaarheid voor de westerse regeringen zit 'm in zijn kracht om angst aan te jagen. Terwijl miljarden ponden aan militaire budgetten op het spel staan, worden schurkenstaten en terroristische oorlogsleiders waardevol bezit, juist omdat ze aansprakelijk kunnen worden gesteld.¹¹

Deze verklaring van Monbiot en de bezorgdheid van de Amerikaanse autoriteiten dat 'de internationale operatie te vroeg in zou storten', voorzien samen in een mogelijke verklaring waarom de 'jacht op Bin Laden' geen succes was.

De rol van de Pakistaanse ISI werd geheimgehouden

Zoals we eerder zagen, werkten de CIA en haar Pakistaanse tegenhanger, de ISI, eind jaren negentig samen om de Taliban op te richten en hun overwinning veilig te stellen. Dat gegeven wordt benadrukt door Chossudovsky: 'Zonder de Amerikaanse steun die via de Pakistaanse ISI werd geleverd, zouden de Taliban nooit in staat zijn geweest om in 1996 een regering te vormen.'¹² Bovendien zou er, net als er zonder de steun van de ISI geen Taliban-regering in Kaboel zou zijn geweest, 'zonder de onafgebroken steun van de Amerikaanse regering geen machtige militaire intelligentedienst in Pakistan zijn', zegt hij.¹³

Deze nauwe samenwerking tussen de CIA en de ISI bestaat sinds de jaren tachtig, toen de ISI een lokale instelling was van waaruit de CIA haar geheime operaties in Afghanistan uitvoerde, die in 1979 begonnen. De CIA en de ISI rekruteerden radicale moslims vanuit de hele wereld om de moedjahedien

te vormen die tegen de sovjetstrijdkrachten moesten vechten.¹⁴ Osama bin Laden werd oorspronkelijk naar Pakistan gebracht om bij deze operatie te helpen. Hoewel hij onder contract stond bij de CIA, ‘gaf de CIA, evenals de Pakistaanse inlichtingengeneraals, Osama vrij spel in Afghanistan’ – zo citeert Ahmed John Cooley –, en Bin Laden gebruikte dat vrij spel en zijn verjaarde rijkdom om in 1985 al-Qaeda op te richten.¹⁵ Eind jaren tachtig zei de Pakistaanse president Benazir Bhutto, toen zij zag hoe sterk de moedjahedien-beweging werd, tegen president Bush: ‘Je maakt een Frankenstein.’¹⁶ Toen eind jaren negentig de CIA met de ISI had samengewerkt om de Taliban te vormen, meldde Zuid-Oost-Azië-expert Selig Harrison dat hij CIA-agenten die hij kende had gewaarschuwd dat zij ‘een monster schiepen’.¹⁷

En terwijl zowel al-Qaeda als de Taliban kennelijk uitgroeide tot een monster, werd datzelfde gezegd van de ISI zelf. Nadat de Sovjet-Unie zich uit Afghanistan had teruggetrokken, begon de ISI, die op aandringen van de CIA was begonnen met het produceren van heroïne om de sovjetsoldaten verslaafd te maken, deze heroïne naar westerse landen te smokkelen en de gigantische winst te gebruiken om zichzelf uit te breiden. Het resultaat was, zegt een onderzoeker, dat de ISI een ‘vergelijkbare constructie’ werd ‘die enorme invloed had op alle aspecten van de regering’. Het tijdschrift *Time* bevestigde deze analyse later door te stellen dat de ‘beruchte’ ISI ‘gewoonlijk “een staat binnen een staat” of de “onzichtbare regering” van Pakistan wordt genoemd’, en een artikel in *The New Yorker* noemde de ISI ‘een parallelle regering op zich’.¹⁸

Deze achtergrond van de ISI, met zijn banden met de CIA enerzijds en met al-Qaeda en de Taliban anderzijds, is belangrijk gezien het bewijs dat deze banden nooit verbroken zijn. Chossudovsky, die de aanname verwerpt dat de ‘banden tussen Osama en de CIA tot de “voorbije tijden” van de Sovjet-Afghaanse oorlog behoren’, benadrukt: ‘De CIA heeft nooit haar banden met het ‘Islamitische Militante Netwerk’ doorgesneden.’¹⁹ En Ahmed citeert Selig Harrison die in maart 2001 beweerde dat ‘[d]e CIA nog steeds hechte banden met de ISI onderhoudt’.²⁰

Deze banden worden ook bevestigd door een onderzoeker die er een totaal ander politiek perspectief op nahoudt dan Ahmed en Chossudovsky: Gerald Posner. Ik haalde eerder Posners verslag aan over de ondervraging van Abu Zubaydah, voorzover die ging over de bewering van Zubaydah dat zijn al-Qaeda-activiteiten werden uitgevoerd in opdracht van Saoedische autoriteiten. Zubaydah heeft naar verluidt ook gezegd dat hij in opdracht van Pakistaanse autoriteiten handelde. ‘Volgens Zubaydah,’ meldt Posner,

was hij in 1996 in Pakistan aanwezig toen Bin Laden een overeenkomst sloot met Mushaf Ali Mir, een hooggeplaatste legerofficier die hechte banden onderhield met een aantal van de meeste pro-islamitische elementen binnen de ISI. Het was een relatie die nog steeds actief was en die Bin Laden en al-Qaeda van bescherming, wapens en uitrusting voorzag.²¹

Posner meldt ook dat, net als drie van de Saoedi's die Zubaydah identificeerde binnen vier maanden stierven, Mushaf Ali Mir zeven maanden later hetzelfde lot ten deel viel. Op 20 februari 2003 kwamen hij, zijn vrouw en veel van zijn naaste vertrouwenspersonen om toen hun vliegtuig van de luchtmacht – dat net een keuring had doorstaan – bij mooi weer neerstortte.²² Daarmee levert Posner, hoewel hij het officiële Amerikaanse uitgangspunt in de meeste kwesties accepteert, bewijs tegen Amerikaanse onderneming om de Pakistani die als goed worden beschouwd, te onderscheiden van Bin Laden en al-Qaeda, die het kwaad vertegenwoordigen.

Het belang van het feit dat de ISI hechte banden bleef onderhouden met zowel de CIA als al-Qaeda, zou hoe dan ook kunnen blijken uit een ontdekking die kort na 11 september werd gedaan. Dit was de ontdekking dat Saeed Sheikh, een ISI-agent, honderdduizend dollar had overgemaakt op de bankrekening van Mohamed Atta in Florida, en dat hij dat had gedaan in opdracht van niemand minder dan generaal Mahmoud Ahmad, de directeur van de ISI.²³ Op deze manier werd dus ontdekt dat de ISI, die nauw samen was blijven werken met de CIA, in het geheim geld had gezonden naar de man die werd beschouwd als de leider van de groep 11-septemberterroristen. Deze 'verdoemde verbintenis' zoals Agence France-Press het noemde, werd naar verluidt voor het eerst aan de Amerikaanse regering onthuld door de Indiase regering.²⁴

De ontdekking van deze geldstorting werd van nog grotere betekenis toen bleek dat generaal Mahmoud Ahmad op 11 september in Washington was – waar hij in feite van 4 september tot enkele dagen na 11 september verbleef. Tijdens die periode vergaderde hij naar verluidt tot 9 september met CIA-directeur George Tenet, en ontmoette hij vervolgens niet alleen autoriteiten van het Pentagon, de Nationale Veiligheidsraad en het ministerie van Buitenlandse Zaken, maar ook de voorzitters van inlichtingendiensten van het Huis van Afgevaardigden en de Senaat. *The News*, een toonaangevende krant in Pakistan, maakte op 10 september de volgende opvallende opmerking: 'Wat bijdraagt aan het belang van het bezoek [van generaal Ahmad] is de geschiedenis van dit soort bezoeken. De laatste keer dat [zijn] voorganger

[in Washington] was, stond de binnenlandse [Pakistaanse] politiek binnen enkele dagen op zijn kop.’ Daarmee wordt volgens Thompson verwezen naar de machtsovername van 12 oktober 1999 waarbij generaal Musharraf de regering overnam – waarna hij generaal Ahmad, die had bijgedragen aan het slagen van de coup, tot directeur van de ISI benoemde.²⁵

Er gebeurden ook belangrijke dingen tijdens dit bezoek, en dat waren niet alleen de aanslagen van 11 september zelf. Op 9 september werd Ahmad Masood, de leider van de Noordelijke Alliantie, het slachtoffer van een moordaanslag die volgens de Noordelijke Alliantie het werk van de ISI was. Dat deze moordaanslag direct volgde op een lange reeks gesprekken tussen de leiders van de ISI en de CIA, is vooral opmerkelijk, beweert Chossudovsky, gezien het feit dat de Verenigde Staten al langer wilden dat ‘de positie van Masood, die als een landshervormer werd beschouwd, werd verzwakt’. Aan de bewering dat deze moord ‘de Amerikaanse belangen diende’, voegt Chossudovsky toe dat ‘de Noordelijke Alliantie’ nadat Masood was gedood ‘opsplitste in verschillende partijen. Als Masood niet was vermoord, zou hij de leider zijn geworden van de regering die na het Talibanregime zou zijn gevormd in de nasleep van de Amerikaanse bombardementen op Afghanistan.’²⁶ Deze overwegingen vormen een mogelijke verklaring voor de wijze waarop Julie Sirrs door de inlichtingendienst van Defensie werd behandeld, die in hoofdstuk 6 is besproken (zie pagina 108).

Op het belang van de moord op Masood werd wellicht een toespeling gemaakt door John O’Neill, de onderzoeker die zijn ontslag bij de FBI had genomen nadat zijn pogingen om al-Qaeda te onderzoeken waren gedwarsboemd. Op 1 september, de dag nadat Masood was vermoord, trok O’Neill in zijn nieuwe kantoor in de noordelijke toren van het WTC, waar hij beveiligingsdirecteur was geworden, en hij was een van de mensen die op 11 september omkwamen. Naar verluidt heeft hij in de nacht van 10 september tegen een collega gezegd: ‘Er staat iets groots aan te komen. Ik vind de manier waarop de gebeurtenissen in Afghanistan zich ontwikkelen maar niets.’²⁷

Volgens de zienswijze van de critici van de officiële verklaring van 11 september zou het feit dat Masood werd vermoord terwijl de leider van de ISI Washington bezocht, een van de redenen kunnen zijn geweest waarom Washington dit bezoek stil hield. Een studie van de transcripten van de persconferentie die Condoleezza Rice op 16 mei 2002 hield, lijkt er in ieder geval op te duiden, gelooft Chossudovsky, dat de regering-Bush de aanwezigheid van generaal Ahmad in Washington niet al te bekend wilde maken. Het transcript van de Federal News Service toont aan dat het volgende gesprek plaatsvond:

VRAAG: Bent u bekend met de rapporten uit die periode dat de ISI-directeur op 11 september in Washington was, en dat op 10 september honderdduizend dollar vanuit Pakistan naar deze groeperingen in dit gebied werd overgemaakt? En waarom hij hier was? Ontmoette hij u of iemand anders uit de regering?

MW. RICE: Ik heb dat rapport nooit gezien en hij heeft mij zeker niet ontmoet.

Naast de vraag of het geloofwaardig is dat de leider van de Pakistaanse inlichtingendienst een vergadering zou hebben met de Nationale Veiligheidsraad, maar niet met de nationale-veiligheidsadviseur van de president, is een ander verdacht aspect dat, zoals Chossudovsky aantoonde, de transcriptversie van het Witte Huis van ditzelfde gesprek luidt:

VRAAG: Bent u bekend met de rapporten uit die periode dat [onhoorbaar] op 11 september in Washington was?

Van deze versie van het transcript, dat – in tegenstelling tot het transcript van de Federal News Service – niet de informatie bevat dat de persoon in kwestie ‘de ISI-directeur’ was, werd later die dag in het CNN-programma ‘Inside Politics’ verslag gedaan.²⁸

Het vermoeden dat Amerikaanse autoriteiten de connectie met de ISI wilden verhullen, wordt ook gesuggereerd door het bewijs dat Chossudovsky aandraagt, dat de FBI in zijn verslaggeving over de band met Pakistan, noch generaal Ahmad, noch Saeed Sheikh, noch de ISI met name noemde. Brian Ross van ABC News meldde bijvoorbeeld dat de federale autoriteiten hem hadden verteld dat ze ‘meer dan honderdduizend dollar van verschillende Pakistaanse banken hadden getraceerd’. Volgens het tijdschrift *Time* meldde Ross ook dat ‘een deel van dat geld... direct te herleiden is naar de mensen die banden onderhouden met Osama bin Laden’.²⁹ Door de manier waarop de FBI het verhaal vertelde – met de bewering dat het geld afkomstig was van ‘mensen die banden onderhouden met Osama bin Laden’ – werd de aandacht van generaal Ahmad, Saeed Sheikh en de ISI afgeleid. Het mogelijk beschamende feit over de geldstorting werd, op deze manier opgeschoond, gebruikt om de officiële verklaring te bevestigen dat de belangrijkste verantwoordelijkheid voor de aanslagen bij Osama bin Laden lag.

Later gevonden bewijs toont aan dat Saeed Sheikh nog veel meer geld aan Atta had overgemaakt. Thompson zegt dat klaarblijkelijk in 2000 honderdduizend dollar was overgemaakt en op 11 augustus 2001 nog eens honderd-

duizend dollar, en dat het niet duidelijk is op welke van deze stortingen het verhaal doelde dat in oktober bekend werd.³⁰ *The New York Times* beweerde ook dat een totaalbedrag van zo'n driehondervijfentwintigduizend dollar door ene 'Mustafa Ahmed' op Atta's rekening in Florida was overgemaakt, en onder andere *The Guardian* en CNN dachten dat deze naam een alias was van Saeed Sheikh.³¹ Deze individuele stortingen op Atta's rekeningen vonden plaats op 8 en 9 september.³² 'Deze stortingen op het laatste moment,' meldt Thompson, 'worden als het "rokende pistool" gezien dat de betrokkenheid van al-Qaeda bij de aanslagen van 11 september bewijst, aangezien Saeed een bekend financieel beheerder van Bin Laden is.' Maar, vraagt Thompson, 'vormen deze geldovermakingen niet net zo goed een "rokend pistool" voor de betrokkenheid van de ISI bij de aanslagen op 11 september, aangezien Saeed ook voor de ISI werkt?'³³

Chossudovsky gaat nog een stap verder in deze denkrichting als hij het verhaal over de geldovermaking van de ISI naar Atta, gecombineerd met de aanwezigheid van de ISI-directeur in Washington die week, 'de *missing link* achter 11 september' noemt. Volgens zijn samenvattende verklaring:

De 11-septemberterroristen handelden niet uit eigen wil. De zelfmoordkapers waren instrumenten in een zorgvuldig voorbereide operatie van de inlichtingendiensten. Het bewijsmateriaal bevestigt dat al-Qaeda wordt gesteund door de Pakistaanse ISI [en het is overvloedig gedocumenteerd dat] de ISI zijn bestaan aan de CIA te danken heeft.³⁴

Chossudovsky gelooft dus dat dit bewijsmateriaal duidt op de mogelijke medeplichtigheid van 'sleutelpersonen binnen de Amerikaanse legerinlichtingendiensten', waaraan hij toevoegt: 'Of dit ook betekent dat een deel van de regering-Bush medeplichtig is, moet nog bewezen worden. Op z'n minst zou men in dit stadium een onderzoek kunnen verwachten.'³⁵

Chossudovsky staat niet alleen in zijn overpeinzingen over de mogelijkheid dat de geldstorting direct zou kunnen wijzen op Amerikaanse betrokkenheid bij de voorbereidingen van 11 september. Ahmed en Jared Israel stellen beiden de vraag of de jarenlange connectie tussen de CIA en de ISI zou kunnen betekenen dat via de ISI Amerikaanse financiële steun aan al-Qaeda is verstrekt.³⁶ Deze mogelijkheid wordt ook gesuggereerd in een artikel van de *Pittsburgh Tribune-Review* waarin staat: 'Binnen de regering-Musharraf zijn er velen die geloven dat Saeed Sheikh zijn macht niet aan de ISI te danken heeft, maar aan zijn banden met onze eigen CIA. De theorie luidt dat... Saeed Sheikh is gekocht en betaald.'³⁷

Ahmed, die zich realiseert dat de bewering van financiering door de CIA puur speculatief is, gelooft dat wat er daarna gebeurde op z'n minst aantoonde dat Washington niet wil dat de voortdurende betrokkenheid tussen al-Qaeda en de ISI wordt onderzocht. Op 8 oktober, vlak voor de bomaanval op Afghanistan begon, gaf generaal Ahmad zijn baan bij de ISI op. Hoewel bekend werd gemaakt dat hij vond dat het tijd was om met pensioen te gaan, stond in een artikel in *The Times of India*: 'De waarheid is schokkender.' Deze schokkender waarheid luidde dat generaal Ahmad – nadat India de Amerikaanse autoriteiten het bewijs had geleverd dat hij het bevel had gegeven voor de geldovermaking – stilzwijgend was ontslagen omdat 'Amerikaanse autoriteiten zijn vertrek hadden geëist'.³⁸ Volgens Ahmed suggereert deze gedragswijze een doofpotaffaire.

De vs, waarvan je zou verwachten dat ze direct een volledig onderzoek zouden instellen naar de rol die de ISI heeft gespeeld, voorkwamen in werkelijkheid dat zo'n onderzoek zou plaatsvinden door achter de schermen te verzoeken of de ISI-directeur... in stilte ontslag wilde nemen...

Door de toenmalige directeur-generaal van de ISI dringend te verzoeken om zich zonder ophef terug te trekken, met als excuus een herschikking binnen de organisatie, waarbij iedere publiciteit over zijn geldovermaking naar de vermeende hoofdkaper Mohamed Atta werd vermeden, hadden de vs effectief iedere vorm van onderzoek naar deze kwestie gedwarsboomd. Ze voorkwamen dat de feiten wijdverspreid zouden worden en lieten de ISI-directeur, die duidelijk medeplichtig was aan de terroristische aanslagen van 11 september, vrijuit gaan.

Wat de beweegredenen achter dit cynische beleid ook mogen zijn, het staat onbetwistbaar vast dat de manier waarop de Verenigde Staten reageren op z'n minst een bepaalde vorm van indirecte medeplichtigheid van de Amerikaanse regering doet vermoeden, die het kennelijk belangrijker vindt dat de legerinlichtingendienst die de hoofdkaper van het WTC en het Pentagon van geld voorzag werd beschermd, dan dat er een onderzoek naar werd ingesteld en dat deze werd vervolgd.³⁹

Chossudovsky vindt het net zo verontrustend dat 'de regering-Bush deze banden met de ISI weigerde te onderzoeken'.⁴⁰

Een andere mogelijk band tussen de ISI en 11 september wordt gevormd door Khalid Shaikh Mohammed, die door de Amerikaanse regering is geïdentificeerd als het meesterbrein achter de 11-septemberaanslagen (en als een

van de bedenkers van Project Bojinka, de bomaanslag op het WTC in 1993 en de bomaanslag op de USS Cole). In 1999 bezocht Mohammed volgens rapporten regelmatig Atta's appartement in Hamburg.⁴¹ Zoals we eerder zagen, gaf hij de dag voor 11 september Atta duidelijk de slotgoedkeuring tijdens een telefoontje dat door de NSA was onderschept. Dit is allemaal algemeen bekend (inclusief de beperkende bepaling dat de NSA naar eigen zeggen de inhoud van dit telefoontje pas na 11 september vertaalde). Wat echter nauwelijks ter sprake is gekomen, is het bewijs dat Mohammed, een Pakistaan, banden had met de ISI. Een van de weinige uitzonderingen op deze stilte is afkomstig van Josef Bodansky, de directeur van de Congressional Task Force on Terrorism and Unconventional Warfare, die in 2002 verklaarde dat Mohammed gelieerd was aan de ISI, die hem bescherming had geboden.⁴² Als dit juist is, dan kreeg Mohamed Atta de dag voor 11 september geld van de ene ISI-agent (Saeed Sheikh) en de uiteindelijke goedkeuring van een andere ISI-agent (Khalid Shaikh Mohammed). We zullen hieronder bovendien zien dat er bewijs is dat Saeed en Mohammed nauw samenwerkten bij een andere operatie die met de ISI te maken had.

Meer bewijs dat de ISI zou moeten worden onderzocht

Critici van de officiële verklaring van 11 september melden dat naast het feit dat Amerikaanse autoriteiten kennelijk hebben geprobeerd om de banden tussen de leden van de ISI en al-Qaeda in de Verenigde Staten in de doofpot te stoppen, er nog meer verhalen over de ISI de ronde doen die erop lijken te duiden dat er een onderzoek naar moet worden ingesteld als er echt een poging wordt ondernomen om de gebeurtenissen van 11 september te begrijpen. Bij een aantal van die verhalen zijn onderzoeksjournalisten betrokken.

In november 2001 was Christina Lamb in Pakistan om de banden tussen de ISI en de Taliban te onderzoeken, maar ze werd door de ISI gearresteerd en het land uitgezet.⁴³

Eind januari 2002 werd een journalist van *The Wall Street Journal*, Daniel Pearl, gekidnapd terwijl hij in Pakistan onderzoek deed naar, volgens *The Washington Post*, 'banden tussen Pakistaanse extremisten en Richard C. Reid, de Britse man die ervan werd beschuldigd dat hij had geprobeerd een Amerikaans vliegtuig op te blazen met behulp van explosieven die verborgen waren in zijn gymshoenen'. Pearl, die een artikel in *The Boston Globe* had gelezen waarin werd beweerd dat Reid wellicht verbonden was met een religieuze groepering die al-Fuqra heette, was duidelijk op weg om diens leider, Ali Gilani, te ontmoeten toen hij werd ontvoerd. Gilani had naar verluidt banden met Saeed Sheikh en de ISI. Het verhaal in *The Washington Post* vervolgde:

‘Tijdens dat onderzoek zou Pearl terechtgekomen kunnen zijn op het terrein van de Pakistaanse geheime inlichtingendiensten.’⁴⁴ De Amerikaanse pers vermoedde daarom al vroeg dat de ISI verantwoordelijk was voor het lot van Pearl.

Dat de kidnappers niet zomaar doorsnee terroristen waren, werd duidelijk uit hun eisenpakket, met name uit de eis dat de Verenigde Staten F-16-gevechtsvliegtuigen aan Pakistan zouden verkopen. Zoals Thompson verklaart: ‘Geen enkele terroristische organisatie heeft ooit belang getoond in de F-16’s, maar deze eis, en de andere eisen, geven de wensen weer van het Pakistaanse leger en de ISI.’⁴⁶ Hierna zouden rapportages over Pearl nog maar zelden de ISI noemen.

Nadat bekend werd dat Pearl was vermoord, werd ook bekend dat Saeed, de ISI-agent die honderdduizend dollar aan Mohamed Atta had overgemaakt, bij de kidnapping betrokken was geweest. De ISI pakte hem op en hielden hem een week verborgen, waarna noch Saeed noch de ISI ooit iets zou zeggen over wat zich in die week heeft afgespeeld. Vervolgens schreef de Pakistaanse politie de moord op Pearl aan hem toe. Saeed bekende eerst, maar nadat hij was veroordeeld om opgehangen te worden, nam hij zijn woorden terug. Thompson vraagt zich af: ‘Heeft Saeed tijdens die “ontbrekende week” in hechtenis bij de ISI een geheime overeenkomst gesloten, een overeenkomst die later werd geschonden?’⁴⁷ Tussen de arrestatie van Saeed en zijn veroordeling werd in ieder geval in een aantal rapportages over zijn banden met al-Qaeda gesproken, meldt Thompson; in sommige verslagen werd van zijn banden met de ISI gerept en enkele meldden dat hij bij beide groeperingen betrokken zou kunnen zijn, maar in veel verslagen wordt van geen van beide connecties melding gemaakt. En tegen de tijd dat Saeed in juli 2002 werd veroordeeld, legde bovendien ‘niet één Amerikaanse krant het verband tussen Saeed en al-Qaeda of de ISI’. Thompson vraagt: ‘Zijn de media bang om nieuws te brengen dat een band tussen de ISI en de aanslagen van 11 september kan impliceren?’⁴⁸

Dezelfde vraag zou daarbij kunnen worden gesteld over de verslaggeving van de betrokkenheid van Khalid Shaikh Mohammed bij de zaak-Pearl. In 1997 kreeg de voormalig CIA-agent Robert Baer van een voormalig politie-leider in Qatar – waar Mohammed naartoe was gevlucht nadat het Bojinka-project in de Filippijnen aan het licht was gekomen – te horen dat Mohammed een van de belangrijkste handlangers van Bin Laden was.⁴⁹ Baer vertelde vervolgens Pearl over Mohammed, dus Pearl zou de band tussen Reid en Mohammed kunnen hebben onderzocht. Onderzoekers begonnen in ieder geval later te vermoeden dat Reid onder de supervisie van Mohammed han-

delde.⁵⁰ Ze begonnen ook te vermoeden dat Mohammed het meesterbrein achter de kidnapping was.⁵¹ Verder beweerde Josef Bodansky, de man die in 2002 had gezegd dat Mohammed banden met de ISI onderhield, dat Mohammed degene was die de moord op Pearl had bevolen,⁵² en in oktober 2003 zei journalist John Lupkin dat Amerikaanse autoriteiten ‘inmiddels over nieuwe informatie beschikken die hen laten vermoeden [dat Mohammed] Pearl vermoordde’.⁵³ Maar in dit verslag wordt niet gerept van een mogelijke band met de ISI. Pearl zou hebben gewerkt aan ‘een artikel over islamitische militanten’. En de enige organisatie waarmee Mohammed in verband wordt gebracht, is al-Qaeda.

Hoe dan ook, Khalid Shaikh Mohammed, die wordt beschouwd als het meesterbrein achter 11 september, wordt ook geacht achter de kidnapping van en moord op Daniel Pearl te zitten. Als dat zo is, is de stap niet groot om aan te nemen dat Pearl vermoord zou kunnen zijn uit angst dat hij de waarheid over 11 september aan het ontdekken was. En als Mohammed werkelijk banden onderhield met de ISI, zou dat nog een reden zijn om betrokkenheid van de ISI bij 11 september te vermoeden.

Nog een verhaal waarbij de ISI en journalisten betrokken zijn, begon toen de Pakistaanse regering in februari 2002 niet kon voorkomen dat *The News* een artikel plaatste over de banden tussen Saeed en de ISI. Het artikel onthulde dat Saeed niet alleen had toegegeven betrokken te zijn bij aanslagen op het Indiase parlement, maar ook had gezegd dat de ISI de aanslagen hielp te financieren, voorbereiden en uit te voeren. Kort daarna dwong de ISI *The News* de vier journalisten die aan het artikel hadden gewerkt, te ontslaan en eiste een verontschuldiging van de redacteur van de krant. De journalisten werden ontslagen en de redacteur vluchtte het land uit.⁵⁴ Nadat hij deze verslagen heeft samengevat, voegt Thompson eraan toe: ‘Deze informatie is afkomstig uit een artikel dat de titel draagt “There’s Much More To Daniel Pearl’s Murder Than Meets the Eye”, en dat lijkt zeker het geval.’⁵⁵

Het feit dat de ISI kennelijk zoveel te verbergen heeft, zou, in combinatie met het gegeven dat een Amerikaanse journalist naar verluidt was gekidnapt en wellicht vermoord door dezelfde ISI-agent die geld naar Mohamed Atta had gestuurd, de Amerikaanse inlichtingendiensten toch laten popelen om Saeed te ondervragen om al het mogelijke over de ISI te weten te komen, zou je denken. Zo schreef *The Washington Post* bijvoorbeeld: ‘De [ISI] is een spookhuis dat erop wacht om opengebroken te worden. Saeed kan heel wat vertellen.’⁵⁶ Maar eind februari 2002 meldde het tijdschrift *Time* dat de op één na hoogste autoriteit die in Amerikaanse hechtenis zat, Moellah Haji Abdul Samat Khaksar, na verschillende maanden nog steeds zat te wachten op een

gesprek met de CIA, hoewel hij kennelijk al vrijwillig had toegegeven dat 'ISI-agenten nog steeds verbonden waren met de Taliban en al-Qaeda'. Veel maanden later vroeg de *Indian Express* zich af waarom Saeed, die vastzat in een Pakistaanse gevangenis, nog steeds niet was ondervraagd door Amerikaanse inlichtingendiensten.⁵⁷ Dit gebrek aan nieuwsgierigheid doet de critici van de officiële verklaring vermoeden dat Amerikaanse inlichtingendiensten aannamen dat deze mannen hun niets te vertellen hadden wat ze nog niet wisten.

Het leek erop dat Washington, in plaats van de banden met de ISI op te sporen, juist vastbesloten was om iedere connectie te ontkennen. In maart 2002 verklaarde minister van Buitenlandse Zaken Powell dat er geen verbanden waren tussen de moord op Daniel Pearl en 'elementen van de ISI'. *The Guardian* schreef dat de ontkenning van Powell, gezien het overweldigende bewijs dat de hoofdverdachte, Saeed Sheikh, voor de ISI werkte, 'schokkend' was.⁵⁸ Kort daarna werd, toen minister van justitie Ashcroft aankondigde dat Saeed in staat van beschuldiging was gesteld, geen melding gemaakt van het gegeven dat hij de aanslagen van 11 september had betaald.⁵⁹

Deze voorvallen, die duiden op het verlangen van de overheid om de betrokkenheid van de ISI te verhullen, kenden bovendien nog een alarmerend precedent in 1999. Volgens latere verslagen had een informant van de Amerikaanse regering, Randy Glass, een opname gemaakt van een gesprek tijdens een etentje waaraan hijzelf, een aantal illegale wapenhandelaars en een ISI-agent met de naam Rajaa Gulum Abbas deelnamen. Dit etentje, dat op 14 juli 1999 plaatsvond en werd gadegeslagen door FBI-agenten die zich voordeden als klanten en aan aangrenzende tafeltjes zaten, werd gehouden in een restaurant met uitzicht op het WTC. Abbas zei niet alleen dat hij een scheepslading gestolen Amerikaanse legerwapens wilde kopen om aan Bin Laden te geven, maar wees ook op het WTC en zei: 'Die torens gaan vallen.'⁶⁰ In juni 2002 werd Abbas in het geheim beschuldigd van een poging tot het illegaal kopen van Amerikaanse legerwapens. Maar toen de beschuldiging in maart 2003 eindelijk openbaar werd gemaakt, 'werd Pakistan niet genoemd, noch enige connectie met het voormalige Afghaanse Talibanregime of de uiteindelijke bestemming van de wapens'.⁶¹

Als van dit verhaal het gedeelte over de torens waar is, lijkt dat er duidelijk op te wijzen dat er al lang voordat de regering-Bush aan de macht kwam werd gesproken over het plan om het WTC aan te vallen, en zelfs voor september 2000 toen het Project for the New American Century zijn manifest publiceerde waarin het uiteenzette welke goede zaken uit een 'nieuwe Pearl Harbor' zouden voortkomen. En als dat waar is, zou het bovendien de uitge-

breide bewijsvoering over de betrokkenheid van de ISI bij de voorbereiding van 11 september nog sterker maken, wat het gegeven nog interessanter maakt dat de regering-Bush er zo op gebrand is geweest om de naam van de ISI buiten alle verhalen rond 11 september te houden.

De FBI ontvluchtte de onderzoeken naar de vliegscholen

Meer gebrek aan nieuwsgierigheid naar de achtergrond van de aanslagen werd getoond door de FBI in verband met het verhaal, dat vier dagen na 11 september aan het licht kwam, dat veel van de vermeende kapers vluchttraining hadden gevolgd aan Amerikaanse legerinstituten. Deze instituten waren onder meer het Naval Air Station in Pensacola, Brooks Air Force Base in San Antonio, Maxwell Air Force Base in Alabama en het Defense Language Institute in Monterey, California.⁶² De Pensacola-basis werd zelfs op de rijbewijzen van drie van de mannen als hun permanente verblijfplaats genoemd.⁶³ Toen een woordvoerder van de US Air Force op dit bericht werd aangesproken, antwoordde hij dat hoewel de namen overeenkwamen 'het waarschijnlijk niet over dezelfde personen gaat'.⁶⁴

Televisieproducent, auteur en onderzoeksjournalist Daniel Hopsicker meldt dat toen hij een majoor van het Public Affairs Office van de Air Force naar dit bericht vroeg, ze antwoordde: 'Biografisch gezien gaat het niet om dezelfde mensen. Sommige leeftijden liggen twintig jaar uit elkaar.' Maar toen Hopsicker vervolgde dat hij alleen maar geïnteresseerd was in Mohamed Atta en haar vroeg of ze 'zei dat de leeftijd van de Mohamed Atta die op de International Officer's School van de Air Force op Maxwell Air Force Base had gezeten, verschilde van de leeftijd die aan de terrorist Atta werd toegeschreven', antwoordde zij: 'Hum, uh, nee.' Toen Hopsicker zei dat hij graag de gegevens wilde van de Mohamed Atta die de opleiding in Maxwell had gevolgd, zodat hij met hem in contact kon komen, antwoordde de majoor naar verluidt dat ze niet dacht dat hij die informatie tot zijn beschikking zou krijgen. Op 16 september meldden nieuwsrapportages over Atta en twee andere mannen die kennelijk op Amerikaanse legerscholen hadden gezeten: 'Autoriteiten wilden de leeftijden, geboortelanden of andere gedetailleerde informatie over de drie individuen niet verstrekken.'⁶⁵

Zelfs Amerikaanse senatoren kregen uiteindelijk nul op het rekest. Toen de senator van Florida Bill Nelson hoorde dat drie van de kapers aan het Pensacola Naval Station waren getraind, stuurde hij een brief naar minister van justitie Ashcroft om te vragen of dit waar was. Hopsicker schrijft dat toen een woordvoerder voor senator Nelson naar deze kwestie werd gevraagd, hij zei: 'We hebben nooit een definitief antwoord van het ministerie van Justitie

gekregen. Dus hebben we de FBI om een antwoord gevraagd... Tot nu toe is hun reactie dat ze proberen om uit iets gecompliceerds en moeilijks wijs te worden.’

Toch noemde FBI-directeur Mueller – ondanks dat dit ‘gecompliceerde en moeilijke’ probleem onopgelost was gebleven en tientallen andere feiten om een uitgebreid en diepgaand onderzoek leken te schreeuwen – het FBI-onderzoek naar 11 september dat een maand had geduurd ‘het meest uitputtende in zijn geschiedenis’ en verklaarde het voor afgerond. Autoriteiten zeiden naar verluidt dat Mueller verkondigde dat zijn agenten nu ‘een breed begrip van de gebeurtenissen op 11 september’ hadden en dat het ‘nu tijd was om door te gaan’.⁶⁶ Volgens *The Washington Post* ‘omschreef [Mueller] de berichten dat verschillende van de kapers een vluchttraining in de Verenigde Staten hadden gevolgd als “nieuws, dat moge duidelijk zijn”.’ Maar hij liet de agenten die dit nieuws aan het onderzoeken waren, op een andere opdracht zetten.⁶⁷ ‘Het onderzoeksteam moet leren begrijpen,’ luidt het citaat van een wetgevende autoriteit, ‘dat we hier niet proberen een misdaad op te lossen.’⁶⁸

Volgens critici van de officiële verklaring wordt een doofpotaffaire niet alleen gesuggereerd door de weigering van de FBI om dit verhaal te onderzoeken, maar ook door het bewijs dat de FBI eerder had geprobeerd om het feit verborgen te houden dat een aantal kapers waren getraind op twee vluchtscholen in Venice, Florida. Hopsicker, die vermeldt dat veel van de mannen aan deze twee scholen een training hadden gevolgd, schrijft ook hoe slechts achttien uur na de aanslagen op 11 september – om twee uur in de ochtend – FBI-agenten naar de beide scholen toe kwamen en de studentendossiers meenamen.⁶⁹ Dit verhaal ondersteunt, net als het verhaal dat de FBI direct na de aanslag op het Pentagon het filmpje van het tankstation daartegenover in beslag nam, de verdenking dat de FBI over nogal gedetailleerde voorkennis beschikte.

De FBI liet Omar al-Bayoumi snel vrij

Een gegeven over de onderzoeken na 11 september dat de critici van de officiële verklaring opmerkelijk vinden, is dat terwijl veel mensen waarvan geen duidelijke connectie met de kapers bekend was werden gearresteerd en lange tijd werden vastgehouden, een aantal personen die wel duidelijk banden leken te onderhouden, als ze al werden gearresteerd, snel weer werden vrijgelaten. Thompson schrijft bijvoorbeeld dat toen Nawaf Alhazmi en Khalid Almihdhar – die later als twee van de kapers zouden worden genoemd – in 1999 voor het eerst het land binnenkwamen, zij op het vliegveld in Los Angeles werden opgewacht door een Saoedi met de naam Omar al-Bayoumi.

Hij reed hen naar San Diego een regelde een appartement voor ze. Hij hielp hen ook een bankrekening te openen, een autoverzekering af te sluiten, *Social Security Cards* te krijgen en vluchtscholen in Florida te bellen.⁷⁰ Zoals het gezamenlijke onderzoek van het Congres later zou ontdekken, ‘lichtte een van de beste FBI-bronnen van San Diego het bureau in dat hij dacht dat al-Bayoumi’, die toegang leek te hebben tot een grote geldbron, ‘een inlichtingenofficier voor Saoedi-Arabië moest zijn’.⁷¹ Twee maanden voor 11 september verhuisde al-Bayoumi naar Engeland. Na 11 september werd hij opgepakt door Britse agenten die voor de FBI werkten. Maar de FBI, die ogenschijnlijk zijn verhaal geloofde dat hij Alhazmi en Almihdhar toevallig had ontmoet, wakte de woede van de Britse agenten door hem ‘na een week, zonder aanklacht’ weer vrij te laten. Thompson becommentarieert: ‘De snelle vrijlating van al-Bayoumi staat in schril contrast met die van honderden Amerikaanse moslims die na 11 september anoniem vele maanden werden vastgehouden, zonder dat ze er enige connectie met wat voor een terrorisme dan ook op na hielden.’⁷²

Een dekmantel bij de NSA?

Eind oktober 2001 schreef *The Boston Globe* dat verschillende inlichtingenautoriteiten van de regering woedend waren omdat, zo zeiden ze, informatie die relevant was voor het 11-septemberonderzoek door de National Security Agency (NSA) werd vernietigd. Ze beweerden ook dat mogelijke aanwijzingen niet werden opgevolgd door een gebrek aan medewerking van de NSA.⁷³ In een artikel waarvan Thompson duidelijk vindt dat het relevant zou kunnen zijn, schrijft onderzoeksjournalist James Bamford, een expert op het gebied van de NSA, dat minstens zes van de geïdentificeerde kapers, waaronder al diegenen die aan boord gingen van Vlucht 77 uit Washington, van augustus tot 11 september ‘in Laurel, Maryland, leefden, werkten en hun activiteiten voorbereidden en ontwikkelden, wat toevallig de thuisbasis van de NSA is. Dus ze leefden tussen de NSA-medewerkers terwijl ze al deze dingen opzetten.’⁷⁴ Dit gegeven zou puur toeval kunnen zijn, maar de beschuldigingen dat NSA-autoriteiten een dekmantel creëren, zouden vragen kunnen doen rijzen.

Latere ontwikkelingen rond Moussaoui

Op 2 juli 2002 werd openbaar dat Zacarias Moussaoui verzocht om een rechterlijke uitspraak in het federaal gerechtshof. Moussaoui beweerde dat hij over informatie beschikte die bewees dat de Amerikaanse regering wilde dat de septemberaanval zou plaatsvinden en hij zei dat hij zowel voor een

grand jury als voor het Congres wilde getuigen.⁷⁵ Tot nu toe is wat hij te zeggen heeft nooit openbaar gemaakt. In september 2002 onthulde onderzoeksjournalist Seymour Hersh dat de federale openbare aanklagers niet met Moussaoui hebben gesproken over strafvermindering in ruil voor een schuld-bekentenis sinds hij in november het jaar daarvoor in staat van beschuldiging was gesteld. Hersh meldt dat ‘de advocaten van Moussaoui en een aantal FBI-autoriteiten verbijsterd zijn over het in gebreke blijven van de regering om strafvermindering in ruil voor een schuld-bekentenis na te volgen’. Hersh citeert een pro-Deo-advocaat die zei: ‘Ik heb nog nooit met een samenzweringszaak te maken gehad waarbij de regering niet geïnteresseerd was om te weten of de beklaagde over enige informatie beschikte – om te zien of er niet nog meer bij de samenzwering gaande was.’⁷⁶

In juli 2003 bevatte een reportage van The Associated Press de volgende verklaringen:

Het ministerie van Justitie heeft maandag gezegd dat het, tegen het bevel van de rechtbank in, geen al-Qaeda-getuige beschikbaar zal stellen in de zaak tegen terrorismeverdachte Zacarias Moussaoui – hoewel de aanklagers begrepen dat dit zou kunnen leiden tot de verwerping van de aanklachten.

Als de Amerikaanse districtsrechter Leonie Brinkema de zaak verwerpt, zou het kunnen dat de enige Amerikaanse rechtszaak die uit de aanslagen van 11 september is voortgekomen naar een militair tribunaal wordt gestuurd...

De regering geeft toe dat haar bezwaar ertoe leidt dat de getuigenis van Ramzi Binalshibh, die ervan verdacht wordt 11 september mede te hebben georganiseerd, geen doorgang kan vinden. In de processtukken stond dat de beslissing van het ministerie van Justitie ‘het hof nu [ook] verplicht om de inbeschuldigingstelling te verwerpen, behalve als het hof vindt dat de belangen van justitie op een andere manier kunnen worden gediend’...

Brinkema heeft bepaald dat het Moussaoui, die voor zichzelf pleit, moet worden toegestaan om Binalshibh via een satellietverbinding te ondervragen. Dit gesprek, dat de regering wanhopig probeert tegen te houden, zou als Moussaoui naar de rechtbank gaat aan de jury kunnen worden getoond...

Maandag zei de regering – en haalde daarmee eerdere argumenten aan: ‘De getuigenis die zou inhouden dat een terrorist die zijn daden heeft toegegeven en geen berouw toont (de gedaagde) een van zijn

al-Qaeda-medeplichtigen ondervraagt, zou noodzakelijkerwijs leiden tot de ongeautoriseerde onthulling van vertrouwelijke informatie. Zo'n scenario is onacceptabel voor de regering die niet alleen de verantwoordelijkheid draagt voor het vervolgen van de gedaagde, maar ook voor de veiligheid van haar bevolking in een tijd van oorlog met een vijand die al duizenden van onze burgers heeft vermoord.⁷⁷

Volgens de critici van de officiële verklaring van 11 september betekenen deze gebeurtenissen dat het niet de eerste zorg van het ministerie van Justitie is om uit te vinden wat er werkelijk is gebeurd, noch om de man te vervolgen die bekend staat als 'de twintigste kaper', maar om te voorkomen dat hij in het openbaar kan spreken.

Promoties in plaats van straffen

De twee belangrijkste theorieën die verklaren waarom de aanslagen van 11 september niet zijn voorkomen, zijn, zoals we hebben gezien, de medeplichtigheidstheorie en de incompetëntietheorie. Barrie Zwicker zegt: 'Incompetentie wordt normaal gesproken bestraft', dus de incompetëntietheorie wordt in de ogen van de critici verzwakt door het gebrek aan strafmaatregelen. Thompson schrijft bijvoorbeeld dat de directeuren van de CIA, de FBI en de NSA meer dan een jaar na 11 september allemaal voor een congrescommissie hebben toegegeven dat er in hun instituten geen personen waren ontslagen of zelfs maar waren bestraft voor fouten die verband hielden met 11 september.⁷⁸

Integendeel, voegt Thompson toe, een aantal van hen werd zelfs gepromoveerd. Marion 'Spike' Bowan bijvoorbeeld – de agent van het FBI-hoofdkwartier die wijzigingen aanbracht in het verzoek van de FBI uit Minneapolis voor een bevelschrift om de spullen van Moussaoui te onderzoeken – ontving in december 2002 een prijs van de FBI voor een 'uitzonderlijke prestatie'. Deze prijs werd bovendien toegekend nadat een congresrapport had gesteld dat de RFU-eenheid waarvan Bowman deel uitmaakte, de FBI-agenten uit Minneapolis 'onrechtvaardigbaar verwarrende en onnauwkeurige informatie' had verstrekt die 'overduidelijk onwaar' was.⁷⁹

Terwijl hij inging op deze en andere promoties, zei een voormalige ambte van het ministerie van Justitie dat FBI-directeur Mueller 'juist die mensen' had 'gepromoveerd die de leiding hadden over het... falen'.⁸⁰ Dit soort handelingen steunt de critici natuurlijk in hun opvatting dat de gebeurtenissen van 11 september, in de ogen van de FBI en meer algemeen de regering-Bush, geen falen maar een spectaculair succes vormden.

Voor de critici van de officiële verklaring maakt het bewijsmateriaal dat in dit hoofdstuk wordt samengevat – dat betrekking heeft op het gedrag van de Amerikaanse autoriteiten sinds 11 september – de bewering nog sterker dat niet alleen de officiële verklaring onjuist is, maar ook dat de werkelijke verklaring zou wijzen op Amerikaanse medeplichtigheid. Zo duidt het bewijs dat de Amerikaanse troepen niet echt hebben geprobeerd om Osama bin Laden gevangen te nemen, erop dat zijn langdurige band met Amerikaanse instellingen niet echt is beëindigd, zoals de officiële verklaring wel stelt. Als het erom gaat welke Amerikaanse instellingen medeplichtig zouden zijn, wijst het bewijsmateriaal dat in dit hoofdstuk is aangedragen er, meer dan in de voorgaande hoofdstukken, op dat de CIA erbij betrokken is. Dit hoofdstuk voorziet ook in meer bewijs dat het Witte Huis medeplichtig is, op z'n minst in zijn poging om de betrokkenheid van de ISI – en via hen de CIA – te verhullen. Wat de betrokkenheid van het Witte Huis bij de voorbereidingen betreft: als de voorspelling die een ISI-agent in 1999 uitte over de WTC-torens werkelijk heeft plaatsgevonden, zou dat plan al lang voordat zeker was dat George W. Bush president zou worden, zijn opgezet. Als hij al bij de voorbereidingen betrokken was, is hij er waarschijnlijk pas bijgehaald nadat het basisplan al was opgesteld.

DEEL 3

Conclusie

Is medeplichtigheid van de Amerikaanse overheid de meest logische verklaring?

Critici van de officiële verklaring van 11 september geloven dat die verklaring, zoals de titel van Meyssans eerste boek luidt – *The Big Lie* –, een grote leugen is. Het merendeel van deze critici houdt er ook een alternatieve theorie over 11 september op na, die in de woorden van Ahmed stelt dat ‘de beste verklaring van [de vastgelegde feiten] er een is die direct verwijst naar de verantwoordelijkheid van de Amerikaanse staat voor de gebeurtenissen op 11 september 2001’.¹ De belangrijkste vraag voor het Amerikaanse volk is op het ogenblik of we de algemene redenen die voor deze alternatieve conclusie worden aangedragen, overtuigend genoeg, of op z’n minst verontrustend genoeg vinden om een diepgaand onderzoek in te stellen naar de verschillende overwegingen die deze conclusie ondersteunen.

Wie profiteert hiervan?

Het hart van deze overwegingen wordt gevormd door het gegeven dat de instellingen die door de critici worden verdacht van medeplichtigheid bij de aanslagen van 11 september, gigantisch van die aanslagen hebben geprofiteerd. Ahmed leidt de beschouwing van deze kwestie in met een citaat van onderzoeksjournalist Patrick Martin:

Bij ieder misdadaonderzoek moet de cruciale vraag worden gesteld: ‘Wie profiteert hiervan?’ Degenen die in de Verenigde Staten het meest hebben gewonnen bij de vernietiging van het World Trade Center zijn: de regering-Bush, het Pentagon, de CIA en FBI, de wapenindustrie en de olie-industrie. Het is een redelijke vraag of degenen die in zulke grote mate van deze tragedie hebben geprofiteerd, eraan hebben bijgedragen dat zij kon plaatsvinden.²

Om een van deze voorbeelden te concretiseren: CIA-directeur George Tenet wilde toestemming en geld voor een plan om geheime operaties wereldwijd uit te breiden. Dit plan van Tenet, *Worldwide Attack Matrix*, beschreef volgens Bob Woodward 'geheime operaties in tachtig landen die ofwel al in gang waren gezet, ofwel nu door hem werden aanbevolen'. Vier dagen na 11 september kreeg Tenet tijdens een bijeenkomst in Camp David die toestemming.³ Kort daarna, schrijft Meyssan, 'werd het budget van de instelling met 42 procent verhoogd om de *Worldwide Attack Matrix* op succesvolle wijze uit te kunnen voeren'.⁴

Met betrekking tot het Pentagon en de wapenindustrie: de president stond erop dat de Amerikaanse legercapaciteit zodanig werd vergroot dat deze nieuwe oorlog 'koste wat kost' gewonnen zou worden, en hij kreeg het voor elkaar om de grootste verhoging van het militaire budget sinds het einde van de Koude Oorlog door te voeren. Zonder 11 september zou zo'n budgetverhoging hoogst onwaarschijnlijk zijn geweest. Zoals Phyllis Bennis aanduidt: 'Alleen al het bedrag waarmee het Pentagonbudget op verzoek van de regering-Bush werd verhoogd – 48 miljard dollar – was groter dan wat enig ander land aan zijn leger spendeerde.'⁵ Met andere woorden: als de situatie rustiger was geweest, had het Congres misschien bepaald dat we al meer dan genoeg uitgaven.

Vanwege de aanslagen van 11 september werd met name veel meer geld beschikbaar gesteld voor de *Space Force*, die werd verdedigd door Donald Rumsfeld, generaal Eberhart en generaal Myers. Voor deze mannen was de nieuwe steun voor een raketverdedigingsstelsel misschien wel de belangrijkste winst van 11 september. Terwijl in juli 2001 een peiling van Gallup aantoonde dat slechts 53 procent van de bevolking dit stelsel steunde, toonde een peiling die op 21 oktober werd vrijgegeven aan dat deze steun was gestegen naar 70 procent.⁶

Als het gaat om de winst voor de regering-Bush, herinnert Ahmed ons eraan dat deze regering zich volgens een breed publiek vóór 11 september in een crisis bevond. Veel Amerikanen geloofden dat Bush op frauduleuze wijze de presidentsverkiezingen had gewonnen; er was zowel binnenslands als wereldwijd een groeiende economische crisis; 'de regering-Bush kwam steeds geïsoleerder te staan door haar buitenlandbeleid... en faalde voortdurend als ze resoluties wilde laten goedkeuren door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties of door andere internationale instituten'; er werden groot-schalige antiglobaliseringsdemonstraties gehouden; 'de waardering van Bush – zowel persoonlijk als politiek gezien – kelderde', dus het werd waarschijnlijk 'buitengewoon moeilijk voor de regering-Bush om bij de tussen-

tijdse verkiezingen van 2002 haar toch al oncomfortabel kleine meerderheid in het Huis der Afgevaardigden te behouden'; en 'de strategische en militaire ideeën die waren uiteengezet in Brzezinski [*The Great Chessboard*] zouden op dit moment onmogelijk kunnen worden uitgevoerd'.⁷ Maar 'toen ze de shocktoestand van de bevolking en de walging over de hevig emotionele tragedie van 11 september in de schoot geworpen kreeg, was de regering-Bush in staat om deze gevoelens uit te baten om vooruitgang te boeken in lang tevoren vastgestelde wereldeconomische en strategische doelstellingen' en 'om de legitimiteitscrisis die er eerder aan zat te komen, af te wenden'.⁸

Wat het implementeren van haar strategische en militaire plannen betreft, leken de regering-Bush en haar adviseurs goed voorbereid om deze aanval door buitenlandse terroristen aan te grijpen als uitgangspunt voor een oorlog tegen landen die op haar aanvalslijst stonden. In zijn oproep aan het volk op de avond van 11 september zei president Bush: 'We zullen geen onderscheid maken tussen de terroristen die deze daden hebben gepleegd en diegenen die hun een schuilplaats bieden.' Vervolgens had Henry Kissinger een opiniestuk klaarliggen dat hij, zodra de oproep van de president was voltooid, op het internet plaatste. In dat artikel steunde hij in feite het 'geen onderscheid'-uitgangspunt van Bush met de woorden:

De regering zou de verantwoordelijkheid moeten krijgen om een helder antwoord te geven, dat, mag men hopen, net zo zal eindigen als de aanslag op Pearl Harbor – met de vernietiging van het systeem dat er verantwoordelijk voor is. Dat systeem bestaat uit een netwerk van terroristische organisaties die zich in de hoofdsteden van verschillende landen schuilhouden... [I]edere regering die groeperingen schuilhoudt die tot zulke aanslagen in staat zijn – of het nu wel of niet is aangetoond dat zij bij deze aanslag betrokken zijn – moet een buitensporig hoge prijs betalen.⁹

Een week later maakte Richard Perle hetzelfde punt in een redactioneel schrijven onder de titel 'State Sponsors of Terrorism Should Be Wiped Out Too' waarin hij stelt:

Deze landen die terroristen verbergen – die hen van de middelen voorzien waarmee zij onschuldige burgers zullen vernietigen – moeten zelf vernietigd worden. De oorlog tegen het terrorisme gaat over de oorlog tegen deze regimes.¹⁰

Het lijkt erop dat de regering en haar adviseurs met deze boodschap vaste grond onder de voeten kregen.

En het werkte. Nadat de president zijn bedoeling had aangekondigd om 'de wereld bijeen te brengen' om de wereldwijde oorlog tegen het terrorisme van Amerika te steunen, merkte Phyllis Bennis op:

De wereldleiders en wereldregeringen protesteerden niet. Integendeel. Voor 11 september groeide de woede onder de Franse intellectuelen over of de Amerikaanse hypermacht zich als de vorst van een wereldrijk gedroeg. Voor 11 september protesteerde Rusland openlijk tegen de Amerikaanse dreigingen om het ABM-verdrag te verlaten. Voor 11 september begonnen Europeanen en anderen op voorzichtige wijze strafmaatregelen te nemen tegen het feit dat Washington voor zijn daden geen rekenschap aflegde tegenover de internationale gemeenschap... Maar op die septemberdinsdag om tien uur in de ochtend kwamen al die aarzelende stappen tot een abrupt einde. In plaats daarvan juichten regeringen en keek het grootste deel van de wereld werkloos toe toen de Verenigde Staten zich de rechten van een wereldmacht toeëigenden.¹¹

Meyssan schrijft over de geplande operatie in Afghanistan in het bijzonder: 'De aanslagen van 11 september stonden toe dat wat niet minder was dan een klassieke koloniale expeditie, werd verpakt als een legitieme operatie.'¹²

Het was ruim bekend dat deze tragedie voor het land de regering een geweldige mogelijkheid bood. Zo schrijft John Pilger, nadat hij heeft gesteld dat '[d]e aanvallen van 11 september 2001 voorzagen in het "nieuwe Pearl Harbor"', dat deze aanslagen werden 'beschreven als "de kans van de eeuw"'.¹³ De regering-Bush gebruikte deze bewoordingen zelf. Tijdens een vergadering van de Nationale Veiligheidsraad in de nacht van 11 september zei president Bush naar verluidt dat de aanvallen 'een geweldige kans' boden.¹⁴ Een maand later vertelde Donald Rumsfeld aan *The New York Times* dat 11 september 'het soort mogelijkheden' creëerde 'dat de Tweede Wereldoorlog had geboden: om de wereld opnieuw te vormen'.¹⁵ Condoleezza Rice vroeg aan hooggeplaatste leden van de Nationale Veiligheidsraad om 'na te denken over "hoe je deze mogelijkheden in geld kunt omzetten"'.¹⁶ Dit punt werd zelfs gesteld in *The National Security Strategy of the United States of America* die in september 2002 door de regering-Bush werd uitgegeven. 'De gebeurtenissen van 11 september 2001,' verklaarde het openhartig, 'openden uitgebreide, nieuwe mogelijkheden.'¹⁷

‘Keer op keer wordt 11 september omschreven als “een mogelijkheid”,’ constateert Pilger. Veel anderen hebben gereageerd op de mogelijkheid die door de aanslagen werd gecreëerd. Een artikel in *US News and World Report* stelde:

Toen kwam 11 september. Een wereldwijde walging en een gedeeld gevoel van bedreiging boden Washington een kans zoals die zich maar eens per generatie voordoet om de internationale politieke situatie te reorganiseren. Tien dagen na de aanslagen somden experts van het ministerie van Buitenlandse Zaken voor [Colin] Powell een dozijn ‘lichtpuntjes’ op.¹⁸

Walden Bello, een van de belangrijkste critici van de impact die de Amerikaanse wereldeconomie op de derde wereld heeft, zei net zoiets:

De al-Qaeda-missie in New York was het beste dat het Amerikaanse en het wereldbestel had kunnen overkomen... Wat de politieke crisis in de Verenigde Staten betreft, heeft 11 september de positie van president George W. Bush omgeturnd van een minderheidspresident wiens partij de macht in de Senaat had verloren tot misschien wel de machtigste Amerikaanse president van deze tijden.¹⁹

Een verklaring van Karen Talbot, directeur van het International Center for Peace and Justice, toont aan dat zij het boek van Brzezinski heeft gelezen:

[D]e terroristische 11-septemberaanslagen hebben de Verenigde Staten, die vooral namens gigantische oliebedrijven handelen, een uitgelezen nieuwe kans geboden om hun leger te verschansen in de voormalige sovjetrepublieken in Centraal-Azië en de Transkaukasus, waar zich grote olievoorraden bevinden – de op één na grootste in de wereld. De weg is nu vrij om olieprojecten en pijpleidingen door Afghanistan en Pakistan te realiseren... Het beste resultaat voor de Verenigde Staten is de gouden kans om een permanente militaire aanwezigheid op te zetten in het olierijke Centraal-Azië.²⁰

Politiek commentator William Pfaff schreef:

Voor veel Amerikanen en anderen lijkt het erop dat de Verenigde Staten nu al in potentie aan het hoofd staan van een moderne versie van een wereldrijk... De fundamentele kwestie van de komende twin-

tig of dertig jaar is onvermijdelijk hoe de Verenigde Staten de verbijsterde macht die ze nu uitoefenen zullen aanwenden. Voor 11 september ontbrak het het land... aan de politieke wil om zichzelf te manifesteren. 11 september heeft die wil gecreëerd.²¹

Ahmed citeert een verklaring van de sociaalfilosoof John McMurtry die de argumentatie samenvat:

[H]et forensische uitgangspunt ‘wie profiteert het meest van de misdaad’ wijst duidelijk in de richting van de regering-Bush. Je moet wel heel naïef zijn om te geloven dat de factie van Bush Junior en haar sponsors uit de wereld van de olie, de legerindustrie en Wall Street... niet op astronomische wijze van deze massamoordexplosie profiteren. De Amerikanen worden afgeleid van een economie die zich in een vrije val bevindt, om een nieuwe buitenlandse Satan aan te vallen, terwijl de populariteit van het Bush-regime stijgt. Het leger, de CIA en alle satellietbestuurde bewapende verdedigingstoestellen hebben meer geld en macht dan ooit, en heersen zoveel als ze kunnen over burgers in ‘het volledig nieuwe tijdperk’ dat inmiddels door het Witte Huis is afgekondigd.²²

Uitgaande van het principe dat wanneer er een misdaad wordt gepleegd, diegenen die er het meest van profiteren als hoofdverdachten worden beschouwd, is er bij deze misdaad in het bijzonder een zaak met een sterke bewijslast om aan te nemen dat de regering-Bush betrokken was. Of, om de zorgvuldige bewoordingen van Patrick Martin te herhalen: ‘Het is een redelijke vraag of degenen die in zulke grote mate van deze tragedie hebben geprofiteerd, eraan hebben bijgedragen dat hij kon plaatsvinden.’

Nadat hij – en anderen met hem – heeft beargumenteerd dat we vanwege het principe ‘wie profiteert er het meest van’ de regering-Bush van medeplichtigheid zouden moeten verdenken, vat Ahmed vervolgens zijn bewijsmateriaal voor deze verdenking samen.

Het bewijsmateriaal voor medeplichtigheid van de autoriteiten: een samenvatting

Ahmeds samenvatting van het bewijsmateriaal²³ bevat, aangevuld met bijdragen van Chossudovsky, Thompson, Meyssan en andere onderzoekers, de volgende onderdelen:

1. Bewijs dat de oorlogen in Afghanistan en Irak al om geopolitieke redenen gepland stonden, waardoor 11 september niet de reden voor de oorlogen vormde, maar eerder het excuus.
2. Bewijs dat mannen die connecties met al-Qaeda onderhielden de Verenigde Staten werden binnengelaten, in strijd met regelgeving die hen uit het land had moeten houden.
3. Bewijs dat mannen die connecties met al-Qaeda onderhielden trainingen mochten volgen aan Amerikaanse vliegscholen.
4. Bewijs dat de aanslagen van 11 september nooit hadden kunnen slagen zonder dat een bevel vanuit de hoogste gelederen van de overheid was uitgegaan om de normale handelingsprocedures bij kapingen tijdelijk in te trekken.
5. Bewijs dat Amerikaanse politieke en legerleiders misleidende en zelfs onware verklaringen hebben afgelegd over hun handelwijze tijdens de kapingen.
6. Bewijs in het bijzonder dat de officiële verklaring die op het moment wordt aangehouden – die luidt dat gevechtsvliegtuigen wel op alarmvlucht waren gestuurd maar te laat arriveerden – een aantal dagen na 11 september werd verzonnen.
7. Bewijs dat het instorten van de WTC-torens werd veroorzaakt door explosieven, waardoor de wijze waarop de Amerikaanse regering meewerkte aan het voorkomen van een gedegen onderzoek van het afval, met name het staal, bewijs aandraagt voor haar deelname aan een doofpotaffaire.
8. Bewijs dat een daartoe gemachtigd persoon ervoor probeerde te zorgen dat er doden zouden vallen bij de aanvallen op de tweede WTC-toren en het Pentagon, door die gebouwen niet te laten evacueren.
9. Bewijs dat het Pentagon niet door een Boeing 757 maar door een veel kleiner toestel werd geraakt, in het bijzonder een klein legertoestel.
10. Bewijs dat Vlucht 93 werd neergeschoten nadat de autoriteiten doorkregen dat de passagiers het toestel in hun macht kregen.
11. Bewijs dat minister van Justitie Rumsfeld voorkennis van twee van de aanslagen onthulde.
12. Bewijs dat president Bush op 11 september net deed alsof hij niets wist van de aanslagen en de ernst van de situatie.
13. Bewijs dat president Bush en zijn geheime dienst op 11 september wisten dat hij niet het doelwit van een aanslag zou zijn.
14. Bewijs dat de FBI minstens een maand tevoren over gedetailleerde kennis beschikte over de tijdstippen en de doelwitten van de aanslagen.

15. Bewijs dat de CIA en andere inlichtingendiensten heel specifieke voorkennis van de aanslagen zouden hebben verkregen via putopties die kort voor 11 september werden aangekocht.
16. Bewijs dat de regering-Bush heeft gelogen dat ze geen specifieke waarschuwingen over de aanslagen zou hebben gekregen.
17. Bewijs dat de FBI en andere federale instellingen onderzoeken hebben verhinderd die aan 11 september voorafgingen en die het complot hadden kunnen onthullen.
18. Bewijs dat de Amerikaanse overheid heeft geprobeerd om bewijsmateriaal over de betrokkenheid van de Pakistaanse ISI bij de voorbereidingen van 11 september te verhullen.
19. Bewijs dat de Amerikaanse overheid heeft geprobeerd om de aanwezigheid van de leider van de ISI in Washington tijdens de week van 11 september te verhullen.
20. Bewijs dat de FBI en andere federale instituten onderzoeken na 11 september hebben gedwarsboomd die de ware daders hadden kunnen onthullen.
21. Bewijs dat de Verenigde Staten niet werkelijk hebben geprobeerd om Osama bin Laden gevangen te nemen of te doden, noch voor, noch na de aanslagen.
22. Bewijs dat personen die een sleutelpositie innemen in de regering-Bush verlangden naar 'een nieuwe Pearl Harbor' vanwege de verschillende voordelen die dat op zou leveren.
23. Bewijs van een motief dat wordt gevormd door de voorspelbare voordelen die deze gebeurtenissen, die door Bush zelf 'het Pearl Harbor van de eenentwintigste eeuw' werden genoemd, de regering-Bush zouden opleveren.
24. Bewijs tegen de alternatieve verklaring – de incompetentietheorie – dat wordt gevormd door het gegeven dat diegenen die schuldig zouden zijn aan incompetentie niet werden ontslagen maar, in een aantal gevallen, werden gepromoveerd.

Aan zijn samenvatting van de argumenten voor medeplichtigheid (die veel van bovenstaande punten, maar niet alle vierentwintig, inhoudt) voegt Ahmed toe dat hij niet pretendeert dat hij een volstrekt overtuigende bewijslast heeft uiteengezet. Hij beschouwt zijn conclusies eerder als 'alleen maar de bestgeldende gevolgtrekkingen uit de beschikbare feiten die tot nu toe zijn opgedoken'.²⁴

Mogelijke bezwaren tegen een medeplichtigheidstheorie

Ahmed heeft gelijk met zijn formulering: er zouden heel goed andere gegevens kunnen opduiken die een nieuw licht werpen op de feiten die door de critici worden gepresenteerd. Het kan ook zijn dat sommige items die zij als ‘feiten’ presenteren, dat helemaal niet zijn: alleen verder onderzoek kan daar duidelijkheid over verschaffen. Daarnaast is het oordeel dat de bewijslast voor een bepaalde stelling ‘overtuigend’ is, altijd voor een deel subjectief en hangt af van de vooringenomenheden van degene die het oordeel velt. De vraag is dus niet of de bewijslast voor medeplichtigheid van de overheid – de beste bewijslast die kan worden opgebouwd uit de teksten van Ahmed, Chossudovsky, Meyssan, Thompson en andere onderzoekers – overtuigend is. De vraag is of het waarschijnlijk is dat die door een breed publiek als overtuigend zal worden beschouwd. En voordat dat zover is, zouden critici van de critici best kunnen eisen dat critici van de officiële verklaring meer moeten doen dan alleen aantonen dat die verklaring onwaarschijnlijk is. Ze zouden ook een alternatieve verklaring van wat er gebeurd is moeten bieden, waarin alle beschikbare feiten op een aannemelijke wijze een plaats krijgen. Verder kunnen deze tegencritici – als er al, al dan niet impliciet, een alternatieve verklaring in de teksten van de critici wordt geboden – die verklaring aan een groot aantal retorische vragen onderwerpen, waarop niet eenvoudig antwoord te geven is.

Zo’n vraag zou bijvoorbeeld kunnen zijn: als autoriteiten binnen de regering-Bush een nieuwe Pearl Harbor-situatie wilden creëren, waarom zouden ze dan kiezen voor de reeks gebeurtenissen die op 11 september plaatsvond, die een gigantische samenzwering zou vereisen, waarbij op z’n minst leden van het Witte Huis, het ministerie van Justitie, de FBI, de CIA en het Pentagon betrokken zijn? (‘Kiezen’ betekent hier niet noodzakelijkerwijs deelname aan de voorbereidingen van de aanslagen, het kan ook simpelweg betekenen: ‘ervoor kiezen om het toe te staan’.) Als je de standaardprocedures voor de omgang met gekaapte vliegtuigen in aanmerking neemt, was er bovendien zo’n overduidelijke schending van deze procedures noodzakelijk om deze vliegtuigen het WTC en het Pentagon te laten treffen, dat samenzweerders nauwelijks konden verwachten dat ze niet ontdekt zouden worden. Ze zouden natuurlijk hebben kunnen anticiperen dat de schok van de aanslagen en de uitbarsting van kritiekloos patriottisme dat erop zou volgen, hun tijd zou geven om er een poosje mee weg te komen. Maar hoe zouden ze kunnen geloven dat de absurditeiten in hun verhalen niet uiteindelijk tot hun ontmaskering zouden leiden? Dus waarom zouden ze zo’n ingewikkeld plan uitdenken, dat zulke absurditeiten vereiste, als ze praktisch hetzelfde

effect konden bereiken met een veel simpeler opzet zoals een aanslag met chemische of biologische wapens, die door een heel klein aantal medeplichtigen kon worden uitgevoerd? Het is toch niet zo dat een nieuwe Pearl Harbor net als het origineel een aanval door vliegtuigen moest zijn?

Zelfs als de regering een logische reden had om te kiezen voor het soort aanslagen dat op 11 september plaatsvond, waarom zouden ze dan het risico hebben genomen dat aan het licht zou komen dat de aanslagen op het WTC van binnenuit waren gepland door de gebouwen met explosieven op te blazen? Was het zeker stellen van een paar duizend extra doden het risico op ontmaskering waard? En waarom zouden ze WTC-7 hebben vernietigd, waarmee ze hun eigen theorie ondermijnden dat de Twin Towers waren ingestort door de combinatie van de inslag van de vliegtuigen en de hitte van de branden die door vliegtuigbrandstof werden gevoed?

Als we de alternatieve samenzweringstheorie in het belang van de discussie even aannemen, hebben de vermeende samenzweerders zich na de aanslagen zodanig gedragen dat het in veel gevallen duidt op een ongelofelijke incompetentie. Waarom zouden de samenzweerders bijvoorbeeld in eerste instantie vertellen dat er geen vliegtuigen op alarmvlucht werden gestuurd voordat het Pentagon werd geraakt, als dat overduidelijk alleen maar mogelijk is als er een bevel was uitgegaan om de standaardprocedures op te schorten? En waarom zouden ze vervolgens – toen ze zich realiseerden dat dat verhaal de verdenking op hen zou richten – een tweede versie verzinnen die bijna net zo absurd is: dat vliegtuigen van verafgelegen bases werden opgeroepen en zo lang over de vlucht deden dat ze maar een paar honderd kilometer per uur moeten hebben gevlogen? Waarom bestond er, de uitgebreide voorbereidingen die aan de hele operatie vooraf moeten zijn gegaan in aanmerking genomen, geen zorgvuldig geformuleerd aannemelijk verhaal dat van begin af aan door iedereen werd aangehouden?

Verder kunnen critici vragen waarom de samenzweerders nog meer twijfel zouden zaaien door nutteloze leugens en domme verklaringen. Waarom zouden ze bijvoorbeeld beweren dat er een presidentieel bevel voor nodig was om gekaapte vliegtuigen te onderscheppen, als iedere journalist die net om de hoek komt kijken erachter kan komen dat dat niet waar is? Waarom zouden zij beweren dat ze van tevoren geen waarschuwingen over de aanslagen hadden gekregen, als de onjuistheid van die bewering absoluut aan het licht zou komen? Waarom zouden ze hebben gedaan alsof president Bush niets af leek te weten van het feit dat het land (kennelijk) werd aangevallen, terwijl het alom bekend is dat hij direct van zulke gebeurtenissen op de hoogte wordt gesteld? Waarom zou de president vervolgens, nadat hij bevestigd had

gekregen dat er zich een hedendaags Pearl Harbor afspeelde, doorgaan met *'the reading thing'*? En waarom zou de president op zijn openlijk bekende verblijfplaats blijven, waardoor lijkt te worden aangetoond dat hij en zijn team wisten dat er geen zelfmoordmissies hun kant opkwamen? Zouden de samenzweerders niet een plot hebben bedacht waarin de geheime dienst zich echt zorgen leek te maken en de president zich echt presidentieel gedroeg? Als Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz en Libby al bezig waren met de voorbereidingen voor dit incident toen hun Project for the New American Century in 2000 zijn rapport uitbracht, waarom zouden zij dan de tekst die een oproep lijkt voor 'een nieuwe Pearl Harbor' in dit openbare document dat iedereen kan lezen, laten staan? En waarom zou Rumsfeld (als de verklaring van Afgevaardigde Cox waar is) vlak voor de eerste aanslag op het WTC nieuwe terroristische aanslagen op Amerika voorspellen, en nog eens vlak voor de aanval op het Pentagon, waarbij hij de verdenking voedt dat hij over voorkennis van de aanslagen beschikte, en zelfs over het tijdstip waarop ze plaats zouden vinden?

Er zou nog een reeks retorische vragen kunnen worden gesteld bij de alternatieve verklaring voor de aanslag op het Pentagon. Zo'n vraag zou kunnen zijn: waarom zouden de samenzweerders het Pentagon als een van hun doelwitten hebben gekozen, terwijl ruimschoots bekend is dat het door raketten wordt verdedigd en meer algemeen wordt aangenomen dat het een van de best beschermde plekken op aarde is? Of, als ze de doelwitten niet zelf uitkozen, maar alleen toestonden dat ze geraakt zouden worden, waarom zouden de samenzweerders dan – als we aannemen dat het aanvankelijke plan was dat een gekaapt vliegtuig het Pentagon in zou vliegen – ervoor hebben gekozen het gebouw werkelijk te laten raken, te meer daar het neerschieten van een aanvallend vliegtuig zou hebben bewezen dat ze zich probeerden te verdedigen? Of, als we aannemen dat het van het begin af aan het plan was om het Pentagon te laten treffen door een militair toestel en te doen alsof het een gekaapte 757 was, waarom zouden ze dan een toestel gebruiken dat zoveel kleiner was, misschien een kruisraket met vleugels, dat door veel mensen gezien werd en dat een gat sloeg dat niet groot genoeg was en dat geen grote brokstukken metaal achterliet? (Tegenwoordig kunnen niet alleen op afstand bestuurde raketten, maar ook vliegtuigen zonder piloten vliegen.) Of, als we aannemen dat het gebruik van dit veel kleinere toestel een noodzakelijke improvisatie was omdat Vlucht 77 onverwacht neerstortte (misschien omdat de passagiers de kapers te lijf gingen), waarom was er dan geen beter reserveplan? Of nog beter, waarom lieten de samenzweerders dit deel van het plan niet gewoon varen in plaats van een scenario te improviseren?

ren waarvan de absurditeit op grote afstand, zelfs door iemand uit Frankrijk, te zien was? Waarom deden ze in ieder geval die totaal krankzinnige bewering dat de lichamen van de slachtoffers nog te identificeren waren, nadat ze eerst hadden gezegd dat het vuur zo heet was dat het het staal en het aluminium van het vliegtuig had verdampt? Wat kan er bovendien voor een logische verklaring worden gegeven voor de rol van Ted Olson? Moeten we geloven dat hij, nadat hij net heeft gehoord dat zijn vrouw is omgekomen bij een actie die zijn meerderen in gang hebben gezet, vrijwillig loog om hen vrij te pleiten? Of dat het hele verhaal bedrog was – dat Barbara Olson helemaal niet is omgekomen, wat zou betekenen dat ze de rest van haar leven incognito moet doorbrengen? En waarom zou er een onwaarschijnlijk verhaal worden verzonnen, waarbij alle passagiers worden aangespoord om naar huis te bellen, maar zij de enige is die dat doet? Er moet toch een betere manier zijn om duidelijk te maken dat Vlucht 77 niet was neergestort, maar terugvloog naar Washington? Ten slotte: als de Boeing 757, Vlucht 77, ergens is neergestort, misschien in Ohio of Kentucky, waarom zijn er dan geen meldingen dat hij werd ontdekt?

Er kunnen ongetwijfeld nog meer retorische vragen worden gesteld bij de verklaring over Vlucht 93, die tussen de regels van de alternatieve aannames door te lezen is: dat dit toestel op bevel van regeringsautoriteiten zou zijn neergehaald toen duidelijk werd dat de passagiers de macht over het vliegtuig kregen. Waarom zouden de samenzweerders, die toch konden putten uit de kennis van de beste militaire en CIA-breinen met ervaring in geheime operaties, bijvoorbeeld niet een beter reserveplan hebben uitgedacht, zoals de installatie van een bom die op afstand tot ontploffing kon worden gebracht? Waarom zouden zij het risico nemen het vliegtuig op een manier te vernietigen die leidt tot talloze roddels, met name omdat een gevechtsvliegtuig was gesignaleerd?

Ten slotte kunnen de critici van de medeplichtigheidstheorie veronderstellen dat de meest vernietigende retorische vragen juist bij dat aspect kunnen worden gesteld dat door de critici van de incompetentietheorie wordt benadrukt: het gegeven dat er voor zover bekend niemand is bestraft. Als 11 september het resultaat van een samenzwering zou zijn, zeggen de critici van de critici, waarom zijn er dan geen zondebokken geofferd? De officiële verklaring behelst, zij het impliciet, misschien wel de meest uitgebreide incompetentietheorie uit de geschiedenis: dit verhaal houdt namelijk in dat onder anderen FBI-agenten, vluchtleiders van de FAA, autoriteiten van NMCC en het NORAD en piloten van gevechtsvliegtuigen op een ongelooflijk incompetent wijze handelden. Er waren overal potentiële zondebokken, waarvan een

aantal zo opgeofferd had kunnen worden om de echte samenzweerdere van verdenking te ontheffen. Maar in tegenstelling tot bijna alles wat zich in het verleden heeft voorgedaan, is dit niet gebeurd. Sterker nog, als de officiële verklaring juist is, is niet één van de personen die van grove incompetentie hebben blij gegeven, ontslagen of heeft zelfs maar een publieke reprimande gekregen, en sommigen van hen werden zelfs gepromoveerd – waarbij de verdenking dat zij hebben gehandeld zoals hun superieuren wensten alleen maar werd vergroot. Maar zou zulk gedrag niet te arrogant zijn om geloofwaardig over te komen, en er te zeer van uitgaan dat de pers te stom of maar al te zeer bereid zou zijn om de feiten niet onder ogen te zien? Moeten we niet aannemen dat als de leidende figuren in de regering-Bush medeplichtig zouden zijn aan 11 september, ze er een grote vertoning van hadden gemaakt om op z'n minst een paar mensen voor grove incompetentie te straffen?

Dit zijn in ieder geval de retorische vragen die bij mij opkomen als ik de medeplichtigheidstheorie die voortkomt uit de kritiek op de officiële verklaring, vorm probeer te geven. Als we al deze retorische vragen op een rijtje zetten, ziet het eruit dat we niet simpelweg voor de keus staan tussen een incompetentietheorie en een medeplichtigheidstheorie. De keuze lijkt eerder een te zijn tussen een theorie waarbij ondergeschikten tijdelijk ongelooflijk incompetent werden, enerzijds, en een theorie waarbij hooggeplaatste autoriteiten een ongelooflijke incompetentie toonden bij het creëren van een samenzwering, anderzijds. En deze incompetentie wordt 'ongelooflijk' genoemd omdat zij moeilijk te geloven is. Critici van de medeplichtigheidstheorie zouden dus kunnen zeggen dat de aanname van deze theorie een grote goedgelovigheid vereist.

Degenen die de theorie over de hooggeplaatste samenzweerdere aannemen, kunnen de kennelijke incompetentie van het plan natuurlijk verklaren aan de hand van de 'grote leugen'-theorie, dat de meerderheid van de mensen eerder een grote dan een kleine leugen zal aannemen, juist omdat ze zich niet kan voorstellen dat iemand met zo'n roekeloos verhaal zou proberen weg te komen. Zo zegt Gore Vidal: 'Het lijkt erop dat het team van Hitler gelijk had als het ging om de goedgelovigheid van de mens: hoe groter de leugen, hoe meer men geneigd is die te geloven.'²⁵ Het is daarentegen onwaarschijnlijk dat deze uitleg de twijfel van velen zal wegnemen of autoriteiten die zijn opgeklommen tot de hoogste positie in politiek, inlichtingendiensten en militaire kringen, een plan zouden bedenken dat gepaard gaat met zo'n overduidelijk onwaarschijnlijk verhaal.

Het is moeilijk om op basis van de op dit moment bekende feiten een verklaring te geven waardoor een groot publiek de medeplichtigheid van de

overheid aannemelijk zal vinden. Daarbij draag ik alleen maar bij aan de erkenning van Ahmed dat hij geen afgeronde bewijslast pretendeert te presenteren. Maar op dit punt zouden Ahmed, Chossudovsky, Meyssan, Thompson en andere critici van de officiële verklaring wellicht een waarschuwend woord willen toevoegen. Ze zouden kunnen opmerken dat het feit dat er vragen zijn die zij niet kunnen beantwoorden, niet wil zeggen dat er simpelweg gekozen dient te worden tussen twee hypothesen die elk aan even serieuze vragen blootstaan. Integendeel: de vragen die zij bij de officiële verklaring hebben gesteld, zijn gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen deze verklaring en de bekende feiten, terwijl de vragen die daarnet over de medeplichtigheids-theorie zijn gesteld retorische vragen zijn, wat impliceert dat ze niet kunnen worden beantwoord. Maar misschien kunnen wel enkele van deze vragen worden beantwoord.

Op de vraag bijvoorbeeld waarom bij de aanslagen gebruik werd gemaakt van vliegtuigen in plaats van een andere vorm van terrorisme die makkelijker georganiseerd had kunnen worden, bevindt zich al een antwoord in de vraag. Als een van de motieven van de aanslagen het werven van steun was voor de uitgaven van tientallen miljarden dollars aan het raketverdedigingsschild, moesten de aanvallen wel vanuit de lucht komen om als een 'Space Pearl Harbor' te kunnen worden opgevat. Hoewel chemische en biologische aanslagen veel makkelijker zouden zijn geweest, en er veel minder mensen bij de samenzwering betrokken hoefden te worden, zouden ze niet het beoogde effect hebben bereikt.

Op de vraag of het geloofwaardig is dat zoveel samenzweerders hun mond zouden houden, kunnen de aanhangers van de alternatieve theorie tegenwerpen dat mensen die die vraag stellen kennelijk nooit zozeer zijn geïntimideerd als mogelijk is door te dreigen met vervolging of erger. Hieraan kunnen de aanhangers toevoegen dat een aantal van de retorische vragen afhangt van het feit dat we op dit moment zoveel dingen over 11 september niet weten. Deze vragen zouden door een volledig onderzoek beantwoord kunnen worden. Men kan niet verwachten dat de critici van de officiële verklaring – onafhankelijke onderzoekers met een beperkt budget en zonder de macht om getuigen te dagvaarden – alle vragen die bij hun alternatieve scenario rijzen, kunnen beantwoorden. Meyssan schrijft bijvoorbeeld dat hoewel de feiten die hij heeft openbaar gemaakt ons in sommige opzichten een deel van de waarheid van wat er is gebeurd laten zien, 'onze vragen op het ogenblik' in andere opzichten 'onbeantwoord blijven'. Hij stelt de vragen die hij zelf het liefst beantwoord zou zien: 'Wat gebeurde er met American Airlines Vlucht 77? Zijn de passagiers omgekomen? Als dat zo is, wie heeft ze dan gedood en

waarom? Als dat niet zo is, waar zijn ze dan?’ Hoewel hij volmondig toegeeft dat hij nog niet alle antwoorden heeft, voegt hij daaraan toe dat ‘dat nog geen reden is om de leugens die door de autoriteiten zijn verstrekt te blijven geloven’.²⁶ Met andere woorden: we zullen alleen te weten komen wat er werkelijk op 11 september is gebeurd, als het besef dat ons leugens zijn voorgeschoteld ertoe leidt dat we grootschalige onderzoeken eisen.

De rest van de retorische vragen draait om het feit dat we om de medeplichtigheidstheorie aan te nemen, ervan uit moeten gaan dat de samenzweerders zo incompetent waren dat dat niet te geloven is. Maar de waarheid zou best kunnen zijn dat ze verschrikkelijk incompetent waren. Als het om de bezetting van Irak gaat, wordt steeds duidelijker hoe incompetent de plannen van de regering-Bush zijn – wat elk aspect betreft behalve de eerste militaire overwinning en het veiligstellen van de olievelden en olieministeries. Misschien was de formulering van hun plannen voor 11 september, inclusief het verhaal dat achteraf verteld moest worden, wel net zo incompetent. Misschien wordt dat gegeven alleen nog niet door een breed publiek erkend, omdat de nieuwsmidia het Amerikaanse publiek niet hebben geïnformeerd over de vele tegenstrijdigheden tussen de officiële verklaring en de relevante feiten. Zo hebben de massamedia het publiek niet op de hoogte gesteld van de standaardhandelingsprocedures voor het onderscheppen van gekaapte vliegtuigen. Ze hebben niet benadrukt dat de verklaring over de manier waarop de regering op de kapingen heeft gereageerd, en die nu doorgaat voor de officiële verklaring, totaal verschilt van wat er de eerste dagen na 11 september werd gezegd. Ze hebben niet benadrukt dat de verklaringen waarom de gevechtsvliegtuigen te laat kwamen om de aanslagen te voorkomen, nergens op slaan. Noch hebben ze het publiek geïnformeerd over de vele concrete feiten die de officiële verklaring van de aanslag op het Pentagon tegenspreken. Critici van de officiële verklaring kunnen beweren dat als deze en andere feiten bij een breed publiek bekend worden, het overduidelijk zal zijn dat, zoals de titel van de website van Jared Israel al stelt, de keizer geen kleren aan heeft.²⁷

Bezwaren tegen een toevalstheorie

Wat nog belangrijker is, zouden de critici van de officiële verklaring kunnen stellen, is dat er aan het verwerpen van de samenzweringstheorie een hoog prijskaartje hangt. Een samenzweringstheorie steunt normaal gesproken op de waarneming van een patroon, en de bewering dat het bestaan van dit patroon het best te verklaren is door te stellen dat twee of meer mensen hebben samengewerkt om het tot stand te brengen. Om zo’n samenzweringstheorie

te verwerpen, moet dus ofwel het bestaan van het vermeende patroon worden ontkend, of er zou moeten worden verklaard dat het bestaande patroon puur op toeval berust. Je kunt moeilijk ontkennen dat de critici van de officiële verklaring een patroon hebben onderscheiden. Ze hebben aangetoond dat veel gebeurtenissen – voor, tijdens en na 11 september – die anders raadselachtig zouden zijn, verklaard kunnen worden uit de theorie dat hooggeplaatste autoriteiten binnen de Amerikaanse regering hebben samengezworen om de aanslagen te laten gebeuren en vervolgens dit feit de verdoezelen. En deze critici kunnen aantonen dat de hoeveelheid toeval die anders in het spel zou zijn, gigantisch groot is. Een compleet overzicht daarvan zou de volgende toevalligheden bevatten:

1. Verschillende luchtverkeersleiders van de FAA toonden een extreme mate van incompetentie op 11 september, en overduidelijk alleen op die dag.
2. De leidinggevendenden van zowel de NMCC als het NORAD handelden ook volstrekt incompetent op 11 september, en overduidelijk alleen op die dag.
3. In het bijzonder: toen autoriteiten van de NMCC en het NORAD uiteindelijk het bevel uitvaardigden dat gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht moesten worden gestuurd om New York en Washington te beschermen, gaven zij dat bevel in beide gevallen aan bases die verder van hun doel verwijderd lagen dan respectievelijk McGuire en Andrews.
4. Na openbare verklaringen dat er op de Andrews Air Force Base geen gevechtsvliegtuigen klaarstonden om Washington te beschermen, werd diens website waarop eerder werd verklaard dat er altijd gevechtsvliegtuigen paraat stonden, gewijzigd.
5. Verschillende piloten die normaal gesproken binnen drie minuten opstegen en op volle snelheid kwamen, deden er op 11 september allemaal veel langer over.
6. Dezelfde piloten, die vliegtuigen bestuurden die een snelheid van 2800 tot 3400 km/u konden vliegen, konden het op die dag duidelijk niet voor elkaar krijgen om hun toestellen harder dan 550 tot 1300 km/u te laten vliegen.
7. De instortingen van de World Trade Center-gebouwen vonden niet alleen plaats met een snelheid die vrijwel gelijkstond aan een vrije val, maar vertoonden ook andere tekenen van een gecontroleerde vernietiging: gesmolten staal, seismische schokken en fijn stof.
8. Het videomateriaal en het concrete bewijs dat erop duidt dat de instorting van de Twin Towers werd veroorzaakt door een gecontroleerde vernietiging, gaat samen met de verklaring van mensen die zich in de gebouwen

- bevonden dat zij explosies hoorden, voelden en er de gevolgen van zagen.
9. De instorting van WTC-1 en WTC-2 komt op een aantal punten overeen met de instorting van WTC-7, hoewel die laatste instorting niet kon worden geweten aan de inslag en brandstof van een vliegtuig.
 10. De noordelijke en de zuidelijke toren stortten allebei in op het moment dat hun branden begonnen te doven, ook al betekende dit dat de zuidelijke toren, die als tweede werd getroffen, als eerste instortte.
 11. Regeringsinstanties lieten het puin, inclusief het staal, van de ingestorte WTC-gebouwen zonder verder onderzoek verwijderen, wat je zou verwachten als de regering wilde voorkomen dat bewijs van explosieven werd aangetroffen.
 12. Concreet bewijs dat wat het Pentagon trof, geen Boeing 757 kan zijn, gaat samen met de verklaring van verschillende getuigen dat het toestel dat het Pentagon trof veel kleiner was dan een 757.
 13. Dit bewijs over het toestel dat het Pentagon raakte, gaat samen met verklaringen dat Vlucht 77 in Kentucky of Ohio neerstortte.
 14. Dit bewijs gaat samen met het feit dat het enige bewijs dat Vlucht 77 niet is neergestort, werd verstrekt door een advocaat die nauw bij de regering-Bush betrokken is.
 15. Bewijs dat Vlucht 77 niet naar Washington terugkeerde om in het Pentagon te slaan, gaat samen met het feit dat de laatste twintig minuten van het transcript van de luchtverkeersleiding ontbreken.
 16. Het feit dat het toestel dat het Pentagon raakte dat deed na een zeer moeilijke draai te hebben gemaakt, gaat samen met het feit dat het een deel van het Pentagon trof waarin zich niet alleen geen enkele topfunctionaris bevond, maar dat ook de plek was waar een inslag de minste dood en vernietiging zou veroorzaken.
 17. Op dezelfde dag waarop gevechtsvliegtuigen niet in staat waren om het Pentagon tegen een aanslag van een enkel vliegtuig te beschermen, faalden ook de raketten die het Pentagon normaal gesproken beschermen.
 18. Geluiden die te horen waren via mobiele telefoons die zich aan boord van Vlucht 93 bevonden, duiden erop dat het vliegtuig door een raket werd getroffen, waarvan de effecten overeenkomen met veel verklaringen van wat ooggetuigen vanaf de grond hebben gezien.
 19. Het bewijs dat Vlucht 93 was neergeschoten, gaat samen met meldingen van zowel burgerleiders als legerleiders dat het voornemen bestond om dit toestel neer te schieten.
 20. Het enige vliegtuig dat kennelijk werd neergeschoten, Vlucht 93, was het enige waarvan het ernaar uitzag dat de passagiers het in hun macht kregen.

21. Het bewijs dat Vlucht 93 werd neergeschoten nadat de passagiers op het punt stonden het toestel onder controle te krijgen, gaat samen met het feit dat het transcript van de vluchtleiding van deze vlucht niet is vrijgegeven.
22. Dat toeval gaat samen met het gegeven dat toen de cockpitopname van Vlucht 93 werd vrijgegeven, de laatste drie minuten ontbraken.
23. Bewijs dat aantoonde dat de Amerikaanse regering veel meer gedetailleerde kennis had over wat er op 11 september stond te gebeuren dan zij toegaf, gaat samen met bewijs dat zij actief de onderzoeken dwarsboemde die de aanslagen wellicht hadden kunnen voorkomen.
24. Rapporten van FBI-agenten in Minneapolis dat zij werden tegengewerkt, gaan samen met overeenkomstige rapporten uit Chicago en New York.
25. Rapporten van dergelijke tegenwerking voorafgaande aan 11 september gaan samen met rapporten dat onderzoeken na 11 september ook werden dwarsgezet.
26. Deze rapporten van tegenwerking gaan samen met meerdere meldingen die erop duiden dat de Amerikaanse regering niet echt probeerde Osama bin Laden gevangen te nemen of te doden, noch voor, noch na 11 september, met als resultaat dat verschillende mensen onafhankelijk van elkaar beweerden dat de Amerikaanse regering voor Bin Laden zou werken – of andersom.
27. Al deze verslagen gaan samen met de meldingen dat kapers het land werden binnengelaten ondanks het feit dat hun terroristische connecties bekend waren en ondanks het feit dat zij hun visa schonden.
28. Deze meldingen van de schendingen van het immigratierecht gaan samen met het bewijs dat sommige van deze mannen een training konden volgen aan Amerikaanse vluchtscholen, enkelen op militaire bases.
29. Dit bewijs over de trainingen aan Amerikaanse vluchtscholen gaat samen met meldingen dat de Amerikaanse autoriteiten deze bewijslast probeerden te verdoezelen.
30. De traumatische gebeurtenissen van 11 september vonden net een jaar plaats nadat het Project for the New American Century – een organisatie waarvan zich onder de oprichters verschillende mannen bevonden die sleutelfiguren in de regering-Bush zouden worden – een document publiceerde dat verwees naar de voordelen die ‘een nieuwe Pearl Harbor’ zou opleveren.
31. De ‘Pearl Harbor-achtige verzengende Amerikaanse razernij die ons samenbrengt’ die door de 11-septemberaanlagen werd veroorzaakt, leverde de regering-Bush in veel opzichten voordelen op.

32. Een geloofwaardige melding dat woordvoerders van de regering-Bush eerder hadden aangekondigd dat de Amerikaanse regering een oorlog tegen Afghanistan aan het voorbereiden waren, die voor het midden van oktober zou beginnen, gaat samen met het feit dat de aanslagen van 11 september, doordat ze op die dag plaatsvonden, de Amerikaanse legertroepen de tijd gaven om zich klaar te maken om op 7 oktober Afghanistan aan te vallen.
33. Ahmad Masood, die als hij zou blijven leven problemen zou hebben veroorzaakt voor de Amerikaanse plannen in Afghanistan, werd vermoord – naar verluidt door ISI-medewerkers – vlak nadat de leider van de ISI, generaal Mahmoud Ahmad, een aantal dagen in Washington met de leider van de CIA had vergaderd.
34. In de opnameversie van het Witte Huis van de persconferentie die Condoleezza Rice op 16 mei hield, was het enige onverstaanbare gedeelte het stuk waarin de persoon in kwestie, die op 11 september in Washington zou zijn geweest, als ‘de ISI-leider’ werd geïdentificeerd.
35. Bewijs van deze pogingen van de overheid om de aanwezigheid van generaal Ahmad in Washington te verhullen, gaat samen met bewijs dat Amerikaanse leiders druk uitoefenden op de ISI om generaal Ahmad stilzwijgend uit zijn ambt te ontheffen, toen bekend werd dat hij het bevel had gegeven om honderdduizend dollar aan Mohamed Atta over te maken.
36. Bewijs van deze pogingen om de betrokkenheid van generaal Ahmad bij 11 september te verhullen, gaat samen met bewijs dat de FBI en andere federale instellingen het feit hebben proberen te verdoezelen dat Saeed Sheikh, de man die het geld naar Atta overmaakte, een ISI-agent was.
37. Het feit dat de agenten op het FBI-hoofdkwartier die verantwoordelijk waren tijdens het vermeende falen van de inlichtingendiensten waardoor 11 september kon plaatsvinden – een falen dat door velen de grootste inlichtingendienstenmislukking sinds Pearl Harbor wordt genoemd – werden gepromoveerd in plaats van ontslagen, gaat samen met het gegeven dat ook andere inlichtingendiensteninstellingen hebben gemeld dat er in verband met 11 september niemand voor incompetentie is gestraft.
38. Dit bewijs dat er geen strafmaatregelen zijn genomen in verband met slechte prestaties, gaat samen met rapportages dat officiers van de inlichtingendiensten die ijverig probeerden om onderzoeken uit te voeren die verband hielden met 11 september, op een negatieve manier door hun meerderen werden behandeld.

Hieruit blijkt dat wat sommige critici een incompetentietheorie noemen, opgevat kan worden als onderdeel van een ruimere toevalstheorie, wat zou inhouden dat FAA-agenten, beambten van de NMCC en het NORAD, piloten, immigratieagenten, Amerikaanse legerleiders in Afghanistan en talloze Amerikaanse inlichtingendiensten toevallig allemaal uitermate en ongebruikelijk incompetent handelden in kwesties die 11 september betroffen.

Maar de toevalstheorie vereist nog een veel grotere goedgelovigheid. Om die te accepteren moet er niet alleen van worden uitgegaan dat elke combinatie van gebeurtenissen die hierboven is opgesomd – en die door een samenzweringstheorie allemaal kunnen worden verklaard als onderdeel van een vooropgezet patroon – op puur toeval berustte. Maar het vereist ook de aanname dat het feit dat toeval een rol speelde in zoveel gebeurtenissen die met 11 september te maken hebben – minstens achtendertig van dit soort gebeurtenissen – op zichzelf ook puur toeval is.

Als je daarvan uitgaat, kunnen aanhangers van de alternatieve theorie zeggen, dan is het feit dat een samenzweringstheorie op dit moment nog niet alle vragen kan beantwoorden een relatief triviaal probleem. Als we alle relevante feiten op een rijtje zetten, zou de aanname dat bij de officiële verklaring een toevalstheorie een rol speelt een veel grotere goedgelovigheid vereisen dan die waarvan de ‘samenzweringstheoretici’ worden beschuldigd.

Bovendien zou het gegeven dat de alternatieve critici nog niet alle vragen kunnen beantwoorden, pas belangrijk zijn als ze beweerden dat ze een volledige sluitende bewijslast presenteren. Maar dat doen ze niet. Meyssan bijvoorbeeld vertelt zijn lezers dat hij hun niet vraagt om zijn redenering ‘als de definitieve waarheid’ aan te nemen, maar dat hij in plaats daarvan hoopt dat zijn lezers op de grond van de referenties die hij aandraagt zelf het bewijsmateriaal zullen bestuderen.²⁸ Ahmed zegt dat zijn boek er niet voor is bedoeld om een definitieve verklaring te geven, maar eerder ‘om duidelijk te maken dat een diepgaand onderzoek naar de gebeurtenissen op 11 september dringend noodzakelijk is’.²⁹

Mijn boek is een poging om, in relatief korte vorm, aan te tonen dat dit precies is wat hij en de anderen hebben gedaan.

De noodzaak van een volledig onderzoek

Ik heb betoogd dat onze vierde macht, de pers, een diepgaand onderzoek zou moeten instellen naar het soort informatie dat in dit boek is samengevat. Meestal wordt pas een officieel onderzoek in gang gezet als de pers het voortouw heeft genomen. Maar het zal uiteindelijk het officiële onderzoek zijn dat de doorslag zal geven. Om in te zien wat voor een soort onderzoek op het ogenblik nodig is, helpt het om te kijken naar de officiële onderzoeken die tot nu toe zijn uitgevaardigd en op welke manier zij door de regering-Bush zijn tegengewerkt.

Het gezamenlijke onderzoek

Zoals besproken hebben de inlichtingendiensten van de Amerikaanse Senaat en het Huis van Afgevaardigden in 2002 een gezamenlijk onderzoek uitgevoerd. Maar we hebben ook gemerkt dat er vele redenen zijn om het rapport dat aan de hand van dit onderzoek is uitgebracht, als ondeugdelijk te beschouwen. Het concludeert bijvoorbeeld dat Amerikaanse inlichtingendiensten niet alleen niet over specifieke informatie beschikten over de aanslagen die op handen waren, maar dat ze niet eens verwachtten dat er aanslagen binnen de Verenigde Staten zouden kunnen plaatsvinden. Het rapport suggereert wel dat federale instellingen fouten hebben gemaakt. Het werd door de pers zelfs omschreven als een ‘vernietigende beschuldiging’ aan het adres van de inlichtingendiensten. Maar de problemen die erin worden genoemd – zoals de inadequate communicatie tussen de instellingen, het falen om tamelijk voor de hand liggende conclusies te trekken, en het falen om waarschuwingen serieus genoeg te nemen – passen keurig binnen de incompetentie- en toevalstheorieën.

Het bewijsmateriaal in dit boek toont aan dat de zwakte van het geza-

menlijke onderzoek is dat de uitvoerders daarvan er kennelijk voetstoots van uitgingen dat er geen sprake was van opzettelijke medeplichtigheid, wat wordt geïllustreerd door het feit dat de verklaringen van de verschillende getuigen zonder slag of stoot voor waar werden aangenomen. Toen NSA-medewerkers bijvoorbeeld zeiden dat ze de gedetailleerde waarschuwingen die ze tussen 8 en 10 september ontvingen, pas na de aanslagen hadden vertaald, werd die verklaring simpelweg als de waarheid aangenomen. Toen de agenten van het FBI-hoofdkwartier beweerden dat zij de FISA-regels om een bevelschrift te mogen verstrekken verkeerd hadden begrepen, werd die verklaring als de waarheid geaccepteerd, ondanks het bewijs dat er sprake was van moedwillige sabotage.

Er zijn verschillende verklaringen mogelijk voor de ondeugdelijkheid van het gezamenlijke onderzoek. Een daarvan is eenvoudig dat een diepgaand onderzoek naar de vele vragen die door de critici van de officiële verklaring zijn gesteld, veel meer tijd en middelen zou vergen dan dit onderzoek – dat kennelijk uit slechts negen openbare verhoren en dertien besloten zittingen bestond – tot zijn beschikking had.

Maar er is ook reden om aan te nemen dat intimidatie de onderzoeksijver van sommige leden kan hebben getemperd. Thompson citeert een rapport dat agenten van de FBI in augustus 2002 bijna alle zesendertig leden van de inlichtingendiensten van de Senaat en het Huis van Afgevaardigden hebben ondervraagd over informatielekken die met 11 september verband hielden. Deze agenten eisten zelfs dat de senatoren en afgevaardigden zich aan leugendetortesten onderwierpen en hun telefoongegevens en afspraken-agenda's inleverden. Een hoogleraar in de rechten zei over deze eis: 'Dat heeft een angstaanjagend effect op mensen die kritisch tegenover de FBI zouden staan.'¹ Sommige senatoren en afgevaardigden drukten hun ernstige bezorgdheid uit over wijze waarop de scheiding van machten werd geschonden. Senator John McCain zei daarover: 'Wat je hier ziet gebeuren is dat een organisatie dossiers aanlegt over de mensen die diezelfde organisatie aan een onderzoek onderwerpen.' Een senator zei dat de FBI 'probeert onze activiteiten te ontmoedigen, en ik denk dat ze daarin zullen slagen'.²

Los van de problemen met het gezamenlijke onderzoek is het de grote vraag waarom het Congres niet meteen een volledig onderzoek naar 11 september in gang zette. Dat de taak werd afgeschoven op de inlichtingendiensten, duidt erop dat het al bekend was dat de aanslagen van 11 september door niets anders dan het falen van de inlichtingendiensten succesvol konden zijn. Een onderzoek dat meer overhoop zou halen werd duidelijk niet ondernomen omdat de congresleiders instemden met het verzoek van het Witte Huis

om de omvang van hun onderzoek te beperken. President Bush en vicepresident Cheney deden allebei een persoonlijk beroep op de meerderheidsleider van de Senaat, Tom Daschle, en ‘vroegen of de inlichtingendiensten van het Huis van Afgevaardigden en de Senaat zich alleen wilden verdiepen in de mogelijke fouten die binnen de federale instellingen waren gemaakt en die het mogelijk hadden kunnen maken dat de terroristische aanslagen plaatsvonden, in plaats van het bredere onderzoek uit te voeren dat sommige wetgevers hadden voorgesteld’. Bush en Cheney zeiden dat ze dit hadden voorgesteld omdat een breder onderzoek middelen en personeel zou ‘afhouden van de oorlog tegen het terrorisme’.³ Aangezien Bush en Cheney inmiddels tot de hoofdverdachten moeten worden gerekend, zou het duidelijk een probleem vormen als ze de oorzaak van de aanslagen van 11 september zelf mochten bepalen – als een ‘storing’ in plaats van ‘medeplichtigheid’ – en op die manier de omvang van het onderzoek dat door de afgevaardigden van het volk werd uitgevoerd, konden inperken. Normaal gesproken staan we het niet toe dat de verdachten in een onderzoek zulke beslissingen nemen.

Toch is, ondanks al deze bezwaren, het werk van het gezamenlijke onderzoek niet voor niets verzet. Het verschaftte zoveel veroordelende onthullingen dat president Bush weinig keus werd gelaten en hij de oprichting van The National Commission on Terrorist Attacks upon the United States – die informeel bekend staat als de 9/11 Independent Commission – wel moest steunen, nadat hij lange tijd de oprichting van een speciaal onderzoeksorgaan had afgewezen.⁴

De 9/11 Independent Commission

Hoewel het goed was dat deze commissie eindelijk werd ingesteld, kreeg ook zij te maken met talloze problemen. Een van die problemen is dat de regering-Bush van het begin af aan allerlei hindernissen op haar weg heeft geplaatst. Een eerste hindernis was het buitengewoon kleine budget dat de regering aan de commissie toebedeelde. In januari 2003 kreeg de commissie slechts drie miljoen dollar – terwijl, om daar iets tegenover te stellen, de federale commissie die de legalisering van het gokken moest onderzoeken in 1996 vijf miljoen dollar tot haar beschikking kreeg.⁵ In maart 2003 melde het tijdschrift *Time* dat de commissie de regering-Bush om nog elf miljoen dollar had verzocht, maar dat dat verzoek was afgewezen. Een commissielid legde uit dat dit verzoek niet overdreven kon worden genoemd, en hij verwees daarbij naar de commissie die de ramp met de Columbia-shuttle onderzocht, die vijftig miljoen dollar had gekregen. Stephen Push, een van de leiders van de nabestaanden van de slachtoffers, zei dat deze afwijzing erop

duidde dat de regering-Bush dit als een ‘gemakkelijke manier’ beschouwde ‘om de commissie te laten falen. Ze hebben deze commissie nooit gewild, en ik heb het gevoel dat het Witte Huis van het begin af aan heeft gezocht naar een manier om er een eind aan te maken zonder er vuile handen aan over te houden.’⁶ Na verloop van tijd werd het extra budget wel toegekend.

Een andere hindernis werd gevormd doordat de regering-Bush erg traag was in het afgeven van de betrouwbaarheidsverklaringen die het personeel van de commissie nodig had, terwijl het mandaat van de commissie vereiste dat ze haar werk in mei 2004 moest hebben afgerond. Zelfs Slade Gorton bijvoorbeeld, een voormalig Republikeins senator die veel ervaring had met inlichtingenzaken, had zijn betrouwbaarheidsverklaring op 12 maart 2003 nog steeds niet ontvangen, wat leidde tot de opmerking van de vicevoorzitter van de commissie, het voormalig Democratisch congreslid Lee Hamilton: ‘Het is nogal verbazingwekkend dat iemand als senator Gorton niet direct een betrouwbaarheidsverklaring kan krijgen.’⁷ Het resultaat van deze vertragingen was dat toen de commissie midden 2003 eindelijk in staat was om aan de slag te gaan, zij minder dan een jaar had om haar werk te voltooien.

Nog een hindernis was de moeilijkheid om de noodzakelijke documenten en getuigen te verzamelen. Hoewel de commissie om te beginnen het slo-trapport van het gezamenlijk onderzoek als uitgangspunt moest nemen, gaf de regering-Bush dit rapport pas eind juli 2003 vrij. Kort voordat het rapport werd vrijgegeven had de voorzitter van de commissie, Thomas H. Kean, al geklaagd dat het ministerie van Justitie en andere federale instellingen documenten achterhielden – wat ze uiteraard nooit zouden doen als het Witte Huis hun had bevolen de documenten over te dragen. Kean klaagde ook dat federale instellingen erop stonden dat er ‘oppassers’ aanwezig zouden zijn als hun medewerkers werden opgeroepen om te getuigen, wat Kean (redelijkerwijs) interpreteerde als een poging om deze medewerkers te intimideren. Het Witte Huis gaf ook aan dat de president zelf geen getuigenverklaring zou afleggen, in ieder geval niet onder ede.

Gezien de enorme hoeveelheid vragen die bij 11 september zijn gerezen, waren deze hindernissen op zichzelf waarschijnlijk al voldoende om te voorkomen dat de commissie een definitief antwoord op de meeste vragen kon geven, zelfs als de commissie in de tijd die haar restte het meest onafhankelijke en ambitieuze onderzoek dat maar mogelijk was zou uitvoeren. In oktober 2003 vertelde een lid van de commissie, voormalig senator Max Cleland, dan ook aan Philip Shearer, journalist van de *New York Times*, dat de commissie haar werk niet voor mei 2004 zou kunnen voltooien, en voegde daaraan toe: ‘Het is duidelijk dat het Witte Huis tijd aan het rekken is... [W]e zijn nog

steeds met een of andere assisterend raadsman van het Witte Huis aan het onderhandelen over documenten die we nodig hebben – het is walgelijk.’ Shenon schreef dat hoewel Cleland een Democraat is, deze houding duidelijk bij beide partijen heerste, aangezien ook Slade Gorton klaagde dat ‘het gebrek aan medewerking’ het ‘erg moeilijk’ voor de commissie maakte om haar werkzaamheden voor de deadline te voltooien.⁸

Maar de hindernissen die de regering-Bush opwierp waren niet het enige probleem. Een andere reden om te betwijfelen dat het commissierapport veel vragen zou beantwoorden, was dat de commissieleiders hun taak nogal beperkt inzagen: ‘De blik van de commissie is op de toekomst gericht,’ zei vicevoorzitter Hamilton. ‘We zijn niet geïnteresseerd in het aanwijzen van schuldigen, dat zien we niet als de verantwoordelijkheid van de commissie.’⁹ Met andere woorden: de commissie nam bij de uitvoering van haar taak de incompetentietheorie kennelijk voor waar aan, zodat de mogelijkheid van medeplichtigheid van de overheid zelfs niet werd bekeken. Hamiltons woorden leken er zelfs op te duiden dat de commissie niet eens mensen of instellingen zou beschuldigen van incompetentie. Door te stellen dat de blik van de commissie ‘op de toekomst gericht zal zijn’, gaf Hamilton aan dat zij zich strikt zou beperken tot de vraag hoe een ‘storing’ in het vervolg te voorkomen is.

Nu we de vragen die door de critici zijn gesteld en de alternatieve theorie die zij daarmee impliceren kennen, kunnen we inzien hoe absurd een dergelijke beperkte taakomschrijving is. Iedere verklaring over hoe de aanslagen op 11 september hebben kunnen plaatsvinden, houdt in dat er ofwel sprake was van medeplichtigheid van de hoogste regionen binnen de Amerikaanse overheid, ofwel dat er een nooit eerder geëvenaarde storing heeft plaatsgevonden bij alle systemen die dit land zouden moeten beschermen tegen een nogal onbehouden soort aanslag – dit ondanks het feit dat een groot deel van ons landelijke budget van een biljoen dollar jaarlijks in ‘defensie’ en ‘inlichtingendiensten’ wordt gestoken. Als we voor de nogal geforceerde keuze tussen deze twee verklaringen staan, zou het feit dat de commissie geen schuldigen aan wil wijzen getuigen van een grove nalatigheid tegenover haar plicht. Er is een onderzoek nodig dat de schuld plaatst waar die hoort. En er is ook een onderzoek nodig dat er niet voor terugdeinst om de vraag te stellen of 11 september misschien het resultaat was van medeplichtigheid van de overheid in plaats van alleen maar massale incompetentie.

Om eerlijk te blijven tegenover Hamilton en de andere commissieleden, moet worden toegevoegd dat de beperkte omvang van het onderzoek van de commissie haar misschien is opgelegd. Ik heb rapporten gelezen die stellen dat president Bush alleen wilde toestemmen in de autorisatie van de 9/11

Independent Commission als haar onderzoek zich enkel zou richten op de vraag hoe dergelijke storingen in de toekomst zouden kunnen worden voorkomen – met andere woorden, alleen onder de voorwaarde dat de commissie slechts in naam onafhankelijk zou zijn, maar zelf niet de aard en de omvang van haar onderzoek mocht bepalen.

Wat de feiten omtrent het mandaat van de commissie ook zijn, de president eiste duidelijk dat hij, in ruil voor zijn autorisatie, de voorzitter van deze commissie mocht benoemen.¹⁰ De eerste keuze van Bush, die veel waarnemers onvoorstelbaar vonden, was Henry Kissinger. De scepsis over het vermogen van Kissinger om de commissie op een onafhankelijke en onpartijdige manier te leiden, was wijdverspreid.¹¹ ‘Het is inderdaad verleidelijk,’ stelde de *New York Times*, ‘om je af te vragen of de keuze van Mr. Kissinger niet een slimme truc van het Witte Huis is om het onderzoek waar ze zo lang tegenin zijn gegaan, in de hand te houden.’¹² De scepsis over Kissingers vermogen om onafhankelijk te zijn, was voor een deel gebaseerd op meldingen van mogelijke belangenverstrengeling waarover hij door het Witte Huis duidelijk niet was ondervraagd. Zo ontving Kissinger hoge bedragen voor zijn adviezen aan bedrijven die zwaar investeerden in Saoedi-Arabië.¹³ En Saoedi-Arabië was niet alleen de leverancier van veel van de 11-septemberkapers, maar ook, volgens John O’Neill en andere agenten van de inlichtingendiensten, de belangrijkste voortdurende bron van steun aan al-Qaeda. Er werd ook melding gemaakt van Kissingers banden met Unocal – het oliebedrijf dat plannen had om een pijpleiding door Afghanistan aan te leggen.¹⁴ Het probleem dat hier meteen opvalt, is dat de aanslagen van 11 september de basis vormden voor een oorlog in Afghanistan, waarna de Verenigde Staten een marionettenregering installeerden die werd geleid door een voormalig Unocal-medewerker, en dat ze militaire bases plaatsten langs de voorgestelde pijpleidingroute. Het feit dat Bush iemand zou aanstellen van wie bekend was dat hij financiële banden met zowel Unocal als Saoedi-Arabië onderhield, toont aan dat de onpartijdigheid van de voorzitter van de commissie, om het heel voorzichtig uit te drukken, niet zijn belangrijkste zorg was. Bush stelde zelfs dat Kissinger niet hoefde te onthullen wie zijn zakelijke klanten waren. De Congressional Research Service bepaalde echter anders, en Kissinger trok zich liever terug dan dat hij de namen prijsgaf.¹⁵

Na deze afgang werd Thomas Kean voorzitter. Kean, die eerder gouverneur van New Jersey was geweest, was op het moment van zijn benoeming hoofd van Drew University. Omdat hij deze functie bleef uitoefenen, had Kean maar beperkte tijd beschikbaar om zich aan de commissie te wijden. Critici klaagden ook bij hem over mogelijk belangenverstrengeling, waarbij

het grootste probleem werd gevormd door het feit dat hij deel uitmaakte van het directiebestuur van een andere oliemaatschappij, Amerada Hess, die uitgebreid investeerde in Centraal-Azië. Amerada Hess had bovendien, samen met het Saoedische Delta Oil – een van de bedrijven uit het CentGas-consortium –, Hess-Delta gevormd.¹⁶ Verder was er bij alle andere leden van de commissie kennelijk sprake van minimaal één vorm van mogelijke belangenverstrengeling.¹⁷

Wat bovendien een probleem vormde, was dat de president de directeur van de commissie benoemde, Philip Zelikow, die volstrekt verstrikt zat in de regering-Bush. Kort na 11 september was hij benoemd in de Foreign Intelligence Advisory Board van Bush. In de regeringsperiode van de oude George Bush diende hij samen met Condoleezza Rice in de Nationale Veiligheidsraad en hij werkte later met haar samen aan een boek.¹⁸ Stephen Push, mede-oprichter van de Families of September 11, reageerde op het probleem om ‘commissie- en personeelsleden die werkelijk onafhankelijk zijn’ bijeen te krijgen. Hij gaf aan dat hij er zich niet prettig bij voelde ‘dat Philip Zelikow zo nauw betrokken is bij Rice en andere personen waarnaar de commissie een onderzoek instelt’.¹⁹ Het Family Steering Committee for the 9/11 Independent Commission heeft Zelikow zelfs gevraagd om af te treden.²⁰

Mensen die bekend waren met de feiten zouden dus – gezien de samenstelling van de commissie – reden hebben om te vermoeden dat welk bewijs ook dat de regering-Bush zelf betrokken was bij de gebeurtenissen op 11 september, niet onpartijdig en diepgaand zou worden onderzocht. Er werd een aantal betrouwbare mensen in de commissie benoemd, en er werden verschillende kwesties toegewezen aan een aantal comités die bestonden uit bekende en toegewijde leden. Verslagen wijzen erop dat onder de overkoepelende leiding van Kean deze comités iets verder gingen dan de beperkte taakomschrijving die uit Hamiltons woorden naar voren kwam. Maar zoveel verder gingen ze kennelijk niet: zelfs in oktober 2003 leek een verklaring van een commissielid er nog op te duiden dat de belangrijkste taak was om ‘aanbevelingen voor de toekomst te doen’.²¹

Desalniettemin leidde het feit dat Kean bij het Witte Huis en verschillende andere instellingen voortdurend tegen een blinde muur liep, ertoe dat hij uitspraken deed die erop wezen dat hij hardnekkig bleef volhouden om bewijsmateriaal te pakken te krijgen dat de regering-Bush en haar verschillende instituten probeerden achter te houden. Dezelfde maand liet de commissie van Kean zelfs de FAA dagvaarden en zei daarbij dat deze dagvaarding ‘de andere instellingen moest duidelijk maken dat onze verzoeken om documenten vrij te geven net zo serieus genomen moesten worden als een dag-

vaarding'.²² Hij verklaarde in een interview ook dat hij in staat was om het Witte Huis te dagvaarden als dat nodig zou zijn. In zijn sterkste verklaring tot dat moment zei Kean:

Geen enkel document dat met dit onderzoek te maken heeft mag buiten ons bereik vallen... Ik duld geen [belemmeringen]... We zullen alles wat in onze macht ligt aangrijpen om ieder document te pakken te krijgen... Er bestaan een hoop theorieën over 11 september, en zolang er nog enig document bestaat dat op een van deze theorieën betrekking heeft dat we niet in ons bezit hebben, blijven er vragen onbeantwoord. En we mogen geen vragen onbeantwoord laten.

Als we aannemen dat het Kean ernst was toen hij zei dat hij de verschillende 'theorieën' serieus neemt en dat hij ieder beschikbaar relevant document te pakken wil krijgen, dan bestond de mogelijkheid dat de commissie bewijsmateriaal zou onthullen dat erop duidde dat 11 september eerder door medeplichtigheid dan door incompetentie plaats had gevonden. Deze mogelijkheid werd gevoed door de verklaring van Max Cleland dat 'we er, iedere dag opnieuw, achterkomen dat deze regering voor 11 september veel meer over deze terroristen afwist dat zij ooit heeft toegegeven'.²³

Maar de mogelijkheid, of liever gezegd de waarschijnlijkheid, bestond ook dat dat *niet* zou gebeuren. En los van wat mensen mogen denken over de integriteit van Kean, het blijft een feit dat hij door president Bush was benoemd. Op het moment dat de commissie werd gekozen, was het bewijsmateriaal dat duidde op medeplichtigheid van de regering-Bush nog maar bij zeer weinig mensen bekend, dus het was niet volstrekt absurd dat er werd ingestemd met de eis van Bush dat hij de leiders van de commissie wilde aanwijzen. Maar nu dit bewijs inmiddels ruimschoots bekend is, wekt het feit dat de voorzitter door Bush werd benoemd de verdenking dat hij, net als Kissinger, was uitgekozen om het onderzoek in de hand te kunnen houden.

Deze verdenking kan heel goed onterecht zijn, zeker het vermoeden dat Kean uit loyaliteit tegenover zijn partij en de president opzettelijk bewijsmateriaal dat duidt op medeplichtigheid zou verduisteren. Hoewel Kean net als de president een Republikein is, is hij 'een gematigde Republikein die bekend staat om zijn onafhankelijkheid',²⁴ die zich kennelijk weigerde kandidaat te stellen voor de Amerikaanse Senaat omdat hij zich niet kon vinden in de richting die zijn partij opging. Misschien koos de president hem juist wel uit om Kissinger te vervangen, niet omdat hij dan bijna net zo veilig zou zijn, maar omdat hij een nieuwe beschamende situatie wilde voorkomen.

Maar toch, omdat Kean, net als Zelikow, door de president was benoemd, zou een commissierapport dat president Bush en zijn regering van elke vorm van wangedrag vrijpleit door iedereen die de vragen kent die in dit boek gesteld zijn, verdacht worden van het bijdragen aan een doofpotaffaire, al is het alleen maar doordat het niet voldoende druk heeft uitgeoefend om waarheidsgetrouwe getuigenverklaringen en toegang tot de noodzakelijke documenten te verkrijgen.

Dit soort nalatigheid werd duidelijk aangetoond toen Kean in november 2003 instemde met de beperkingen die door het Witte Huis werden afgedwongen inzake de rapporten van de inlichtingendiensten voor de president die bekend staan als PDBs, *Presidential Daily Briefs*. (Een voorbeeld is de PDB van 6 augustus 2001, die de memo van de Britse inlichtingendiensten omvat waarover in hoofdstuk 5 werd gesproken, die stelde dat terroristen zich voorbereidden om gekaapte vliegtuigen als raketten te gebruiken om er doelwitten in de Verenigde Staten mee te treffen.) Volgens de overeenkomst die Kean accepteerde, mocht het Witte Huis wijzigingen in deze briefings aanbrengen voordat ze naar de commissie werden gestuurd. En zelfs dan zou maar een klein aantal commissieleden deze aangepaste briefings mogen lezen. Vervolgens mochten ze alleen maar aantekeningen over deze aangepaste briefings maken, die ze ook nog eerst aan het Witte Huis moesten laten lezen.²⁵ Cleland beschreef de gesloten overeenkomst als volgt:

Een minderheid van de commissieleden mag een minderheid van de [PDB-]documenten bekijken die volgens het Witte Huis relevant zijn. Vervolgens moet een minderheid van die commissieleden aan de rest van de commissieleden vertellen wat volgens het Witte Huis geschikte informatie is... [M]aar ze moeten eerst aan het Witte Huis melden wat ze die andere commissieleden gaan vertellen.²⁶

Deze overeenkomst, gaat Cleland verder, betekent dat de commissieleden niet in staat zijn 'om aan hun verplichting tegenover het Congres en het Amerikaanse volk te voldoen'. Terwijl de commissieleden toegang zouden moeten krijgen tot alle documenten die ze nodig hebben, 'is de president van de Verenigde Staten kieskeurig over welke informatie aan een minderheid van de commissieleden wordt getoond' – een situatie die Cleland 'belachelijk' noemt.

Deze beslissing veroorzaakte de eerste openlijke breuk binnen de commissie. Cleland, een Democraat, noemde de overeenkomst een 'slechte deal' waaraan hij toevoegde dat

deze onafhankelijke commissie een onafhankelijke commissie zou moeten zijn en geen overeenkomsten moet sluiten met wie dan ook... Ik vind niet dat een onafhankelijke commissie zich door een instelling of door het Witte Huis moet laten voorschrijven hoeveel commissieleden wat te zien krijgen... [W]e zouden geen overeenkomsten moeten sluiten. Als iemand een overeenkomst wil sluiten, dagvaarden we hem.

Clelands krachtigste beschuldiging luidde: '[D]ie beslissing degradeerde de missie van de 11-septembercommissie tot een compromis, niets meer en niets minder.'²⁷ Mede-Democraat Timothy Roemer verwierp het besluit ook en klaagde dat het Witte Huis 'alleen twee of drie alinea's' uit een negen pagina's tellend verslag zou kunnen overleggen, waardoor het 'rokende pistolen' kan verbergen.

Het besluit werd ook door het Family Steering Committee for the 9/11 Independent Commission 'onacceptabel' genoemd: 'De commissie zou een verklaring moeten geven aan het Amerikaanse volk waarin ze uitlegt waarom er voor deze overeenkomst is gekozen in plaats van de CIA en het uitvoerend college van de regering te dagvaarden.' Woordvoerder Kristen Breitweiser voegde daaraan toe: 'Dit is een onafhankelijke commissie die transparant zou moeten zijn.'²⁸

Iedereen – inclusief diegenen die vurig willen dat de president en zijn regering worden verheven van iedere verdenking van medeplichtigheid aan de gebeurtenissen van 11 september – zou inmiddels, gezien deze ontwikkelingen, de autorisatie van een volledig onderzoek moeten steunen; een onderzoek dat geleid wordt door iemand, misschien een zogenaamde *special prosecutor*, wiens onafhankelijkheid onbetwistbaar is.²⁹ Dit zou de keuze moeten zijn van iedereen, los van wat de conclusies van de 9/11 Independent Commission zijn. Mocht de commissie tot de slotsom komen dat er sprake was, of sprake zou kunnen zijn geweest, van medeplichtigheid van de regering-Bush, dan zou dat overduidelijk moeten leiden tot de benoeming van een *special prosecutor*. Mocht aan de andere kant de commissie ontkennen dat er sprake was van enige vorm van medeplichtigheid, misschien door de vraag niet eens te stellen, dan is er een nieuw onderzoek nodig om de reden die hierboven is gesteld – namelijk dat de regering-Bush er door velen van verdacht zal worden te hebben voorkomen dat de waarheid boven tafel zou komen door de voorzitter en directeur van de commissie te kiezen en het onderzoek te hinderen.

Nieuwe ontwikkelingen

Nadat het manuscript voor dit boek zo goed als voltooid was, deden zich verschillende gebeurtenissen voor die de noodzaak van een nieuw onderzoek nog duidelijker maakten. Deze gebeurtenissen behelsden publicaties, twee presidentskandidaten, een rechtszaak, en de 9/11 Independent Commission.

Publicaties

Verschillende publicaties hebben, door het soort vragen te stellen dat in dit boek aan bod komt, duidelijk gemaakt dat dit soort verontrustende vragen in plaats van weg te ebbten juist zullen blijven worden gesteld totdat ze op een geloofwaardige manier zijn beantwoord. Een van deze publicaties was een artikel in *The Guardian* in september 2003 dat was geschreven door de voormalig minister van Milieuzaken van Groot-Brittannië, Michael Meacher. Meacher wijst erop dat het document van het Project for the New American Century (PNAC) dat in 2000 verscheen, stelt dat het moeilijk zal zijn om zijn agenda uit te voeren zonder ‘een nieuwe Pearl Harbor’, en hij stelt dat dit document ‘veel beter verklaart wat er werkelijk voor, tijdens en na 11 september gebeurde, dan de theorie over de wereldwijde oorlog tegen het terrorisme’. Over gebeurtenissen die voor 11 september plaatsvonden, schreef hij dat ‘de Amerikaanse autoriteiten weinig tot niets deden om de gebeurtenissen van 11 september voor te zijn’, ook al ‘werden de Verenigde Staten door minstens elf landen van tevoren gewaarschuwd over de aanslagen van 11 september’.³¹ Over 11 september op zich zei hij dat de trage reactie van Amerika, met alle waarschuwingen die het vooraf had gekregen, ‘verbazingwekkend’ was.

Geen enkel gevechtsvliegtuig werd vanaf de Amerikaanse luchtmachtbasis Andrews – die zich op nog geen twintig kilometer van Washington D.C. bevond – op alarmvlucht gestuurd om te onderzoeken wat er aan de hand was, totdat het derde vliegtuig om 9:38 AM het Pentagon had geraakt.³² Waarom niet? Voor 11 september bestonden er bij de FAA standaard onderscheppingprocedures voor gekaapte vliegtuigen... Het is een Amerikaanse wettelijke vereiste dat gevechtsvliegtuigen op onderzoek worden uitgestuurd zodra een vliegtuig aanmerkelijk van zijn vluchtroute afwijkt.

Vervolgens stelt Meacher de cruciale vraag:

Was dit gebrek aan actie eenvoudig het resultaat van sleutelfiguren die het bewijs negeerden of niet kenden? Of zou het zo kunnen zijn dat de

Amerikaanse luchtbeveiligingsactiviteiten op 11 september opzettelijk op non-actief waren gesteld? En als dat zo is, waarom gebeurde dat dan en op wiens bevel?

Meacher citeert vervolgens John Loftus, de vroegere Amerikaanse openbaar aanklager van federale misdaden, die zei:

De informatie die de Europese inlichtingendiensten voorafgaand aan 11 september hebben verstrekt, is zo uitgebreid dat het niet langer mogelijk is voor de CIA of de FBI om zich op incompetentie te beroepen.

Over de Amerikaanse reactie na 11 september zei Meacher dat

11 september een wel heel goed van pas komend excuus vormde om het plan van het PNAC uit te voeren.³³

Het artikel van Meacher riep veel reacties op. De aard van een deel van die reacties werd weergegeven in de titel van een artikel door Ewen MacAskill, diplomatiek redacteur van *The Guardian*: ‘Fury Over Meacher Claims’. Zoals MacAskill meldt, zei een woordvoerder van de Amerikaanse ambassade in Londen:

De vergezochte beschuldigingen van de heer Meacher – met name zijn bewering dat de Amerikaanse regering willens en wetens toekeek hoe terroristen zo’n drieduizend onschuldige mensen doodden in New York, Pennsylvania en Virginia – zouden monsterlijk en monsterlijk beledigend zijn als ze waren geuit door iemand die serieus of geloofwaardig moet worden geacht.

Het feit dat hij zulke ‘vergezochte beschuldigingen’ uitte, betekende dat Meacher kon worden afgeschreven als serieus of geloofwaardig, ook al was hij verschillende jaren de minister van Milieuzaken geweest van het Verenigd Koninkrijk (en in die hoedanigheid toch het een en ander zou hebben geweten over de interne discussies over de dreigende olietekorten). Een artikel in de Londense *Sunday Times*, waarin werd gesteld dat Meacher ‘in de *twilight zone* rondstromeelde’, was net zo afwijzend.³⁵

Tegelijkertijd riep Meachers artikel ook een opmerkelijke hoeveelheid steunbetuigingen op. Een ingezonden brief uit Amerika stelde: ‘Het is mij duidelijk dat de “woede” die wordt toegeschreven aan vertegenwoordigers

van mijn regering, voortkomt uit het feit dat ze doorhebben dat zijn observaties dicht bij de waarheid komen.’ Een andere Amerikaan schreef: ‘Wilt u de heer Meacher alstublieft laten weten dat, ondanks de woede-uitbarstingen en ontkenningen die zijn openhartige analyse hebben teweeggebracht, er velen van ons zijn die allang tot dezelfde conclusies zijn gekomen. Ik ben *The Guardian* dankbaar dat ze de moed hebben gehad om dit te publiceren.’ Een schrijver uit Engeland zei: ‘De heer Meacher komt de eer toe om de eerste belangrijke Britse politicus te zijn die heeft gezegd wat velen al lange tijd weten. Maar wanneer zullen andere belangrijke Labour-leden de moed hebben om hem te steunen?’³⁶

Een week later schreef Meacher, misschien om zowel de steun als de laster die hij over zich heen had gekregen te weerleggen, een tweede brief die stelde:

In tegenstelling tot de opzettelijke misinterpretatie van mijn artikel door sommige mensen heb ik nergens beweerd, en heb ik nooit beweerd, dat de Amerikaanse regering oogluikend toezag op de 11-septemberaanval of dat ze die opzettelijk liet gebeuren. Het hoeft toch nauwelijks onder woorden te worden gebracht dat ik niet geloof dat wat voor een regering dan ook zou samenzweren om zo’n gruweldaad te plegen.³⁷

Hij had alleen maar beargumenteerd, zo schrijft hij, dat de Amerikaanse regering 11 september had uitgebuit als een excuus om haar van tevoren opgezette agenda met betrekking tot Irak en Afghanistan uit te voeren.

Maar gezien Meachers vraag of de Amerikaanse veiligheidstroepen ‘opzettelijk op non-actief waren gesteld’ en zijn verwerping van een verdediging op basis van ‘incompetentie’, kan het zijn lezers wel degelijk worden vergeven dat ze dachten dat hij de overheid van medeplichtigheid beschuldigde.³⁸ Maar zelfs als we Meachers verklaring aannemen dat zijn oorspronkelijke artikel niet was bedoeld om ‘op een samenzweringstheorie te wijzen’, blijft het belangrijkste punt dat hij stelt overeind staan: dat het falen van de Amerikaanse regering om afdoende antwoord te geven op de gestelde vragen, ‘de mensen die dat wel doen ruimschoots van ammunitie voorziet’. Op deze wijze draagt dit artikel, samen met de positieve reacties waartoe het opriep, bij aan het steeds sterker wordende gevoel dat er een onderzoek noodzakelijk is dat deze vragen moet beantwoorden.

Kort na de rel rond Meacher verscheen een artikel op de voorpagina van *The Wall Street Journal* dat de titel droeg: ‘Conspiracy Theories About Septem-

ber 11 Get Hearing in Germany'.³⁹ In het artikel werd gesteld dat hoewel boeken die dergelijke theorieën bevatten ook in Frankrijk, Italië en Spanje op de bestsellerlijsten terechtkwamen, dit soort boeken vooral in Duitsland goed werden ontvangen, waar een publieksonderzoek had aangetoond dat twintig procent van de burgers geloofde dat 'de Amerikaanse regering zelf de opdracht voor de aanslagen had verstrekt'. Dit artikel richtte zich met name op een bestseller van Andreas von Bülow.⁴⁰ Het artikel wees op het feit dat Von Bülow lange tijd lid was geweest van het parlement, nadat hij 'een van de topfuncties in het West-Duitse ministerie van Defensie' had bekleed, en voegde daaraan toe dat zijn boek bij 'een van de meest prestigieuze uitgeverijen van het land' was verschenen.

Ian Johnson, de auteur van het artikel, beweert dat Duitsland vooral zo open staat voor samenzweringstheorieën over 11 september, met hun 'onwaarschijnlijke en krankzinnige beweringen', doordat het land steeds vijandiger tegenover het Amerikaanse buitenlandbeleid komt te staan. Toch heeft dit artikel van Johnson een groot deel van het lezend publiek duidelijk gemaakt dat een zeer geloofwaardige beroemdheid uit Duitsland de Amerikaanse overheid van medeplichtigheid beschuldigt en dat die beschuldiging door velen wordt geloofd.

Een maand nadat het eerste artikel van Meacher was verschenen, publiceerde journalist Paul Donovan een kritiek op de journalisten die Meacher hadden aangevallen. Donovan deed zijn beklag dat veel journalisten verleid leken te worden door de macht en dat hoewel 'de belangrijkste taak van een journalist is de macht te controleren... velen er... in hun baan meer voldoening in lijken te vinden de waarheid zoals de overheid die presenteert na te papegaaien'. Na een korte samenvatting van wat hij 'het onthutsende verhaal van de gebeurtenissen van 11 september' noemt, schrijft Donovan:

Er zijn geen verklaringen gegeven voor de wijze waarop de regering-Bush zich die dag gedragen heeft, niemand is erom veroordeeld. Toch heeft Bush dankzij de 11-septembertragedie kunnen voldoen aan de verwachtingen van zijn steunpilaren uit de wereld van de wapen- en olie-industrieën. De president heeft zichzelf ook als een oorlogsleider kunnen neerzetten. Dat is het echte verhaal dat journalisten zouden moeten onderzoeken en moeten onthullen, in plaats van mensen als Meacher te kleineren die in ieder geval het lef hebben om op te staan en onder woorden te brengen wat velen al langere tijd vermoedden.⁴¹

In dezelfde periode dat de artikelen van Meacher, Johnson en Donovan ver-

schenen, werd een nieuw boek van Michael Moore uitgebracht, *Dude, Where's My Country?*. Wat je ook van Moore mag vinden, zijn boeken trekken een gigantische hoeveelheid lezers (zijn voorgaande boek, *Stupid White Men*, was de non-fictiebestseller van 2002-2003). In het eerste hoofdstuk van zijn nieuwe boek dat de titel 'George of Arabia' draagt, stelt Moore zeven vragen aan president Bush. Een van die vragen gaat over het gedrag van Bush op 11 september in het klaslokaal, maar de meeste gaan over de banden tussen hemzelf en het Saoedische koninklijk huis, de familie Bin Laden en de Taliban. Wat Moore zelf vermoedt dat er werkelijk gebeurd is, wordt duidelijk uit zijn derde vraag aan president Bush: 'Wie vielen op 11 september de Verenigde Staten aan – een man die in een Afghaanse grot aan een dialyseapparaat vastzit, of jouw vrienden: Saoedi-Arabië?'⁴²

De sterkste stelling van Moore voorziet in een mogelijk antwoord op de vraag waarom het Witte Huis de 9/11 Independent Commission belemmerde en waarom de pers en het Amerikaanse volk in het algemeen zo passief zijn gebleven. Nadat hij heeft gevraagd waarom Bush niet 'stopt met het voorkomen dat de waarheid duidelijk wordt', beweert Moore:

Misschien heeft het ermee te maken dat George & Co. veel meer te verbergen hebben achter de vraag waarom ze op 11 september niet snel genoeg gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht stuurden. En misschien zijn wij, het volk, wel bang om de volledige waarheid te weten te komen omdat we dan wellicht paden inslaan die we helemaal niet willen betreden.

Deze laatste veronderstelling – die overeenkomt met de verklaring van Dan Rather dat de pers uit angst geen moeilijke vragen heeft willen stellen – is waarschijnlijk juist.

Het is inderdaad angstaanjagend om te bedenken dat onze regering misschien, in weerwil van Michael Meachers laatste verklaring, 'heeft samengezworen om zo'n gruweldaad te plegen'. Het is vooral angstaanjagend om na te denken over de implicaties van zo'n samenzwering als daar de FBI, de CIA, het ministerie van Justitie en het Pentagon bij betrokken zouden zijn. Het kan verstandig lijken om simpelweg 'slapende honden niet wakker te maken'. Maar als deze verdenkingen juist zijn, slapen de honden helemaal niet, maar gebruiken zij de officiële verklaring van 11 september voor verschillende misdadige doeleinden, zowel in ons eigen land als in de rest van de wereld. Als we vermoeden dat er vals wordt gespeeld en we zwijgen uit pure angst, dan kunnen we iedere pretentie 'het land van de vrijen en het thuis van de dap-

peren' te zijn vaarwel zeggen. De hele democratie, in feite. Misschien moeten we nu eenmaal 'paden inslaan die we helemaal niet willen betreden'.

Dat een aantal leden van de Amerikaanse pers hiertoe wellicht bereid is, wordt gesuggereerd in de publicatie van een artikel op internet op 11 september 2003, geschreven door William Bunch van het *Philadelphia Daily News* onder de titel 'Why Don't We Have Answers to These 9/11 Questions?'.⁴³ In dit artikel wordt de vraag gesteld: 'Waarom weten we na 730 dagen zo weinig over wat er die dag werkelijk is gebeurd?' Om te illustreren hoe weinig we nog steeds weten, stelt Bunch twintig vragen, waarvan ongeveer de helft overeen komt met de basisvragen die in dit boek worden gesteld. Vervolgens vraagt hij waarom 'de gedweë media' geen antwoorden op deze vragen hebben geëist. Misschien is zijn artikel in de Verenigde Staten, net als het artikel van Donovan in het Verenigd Koninkrijk, een teken dat de pers bereid is zich minder gedwee op te stellen.

De verklaring van een presidentskandidaat over een 'interessante theorie'

Tijdens een interview op National Public Radio op 1 december 2003 werd de Democratische presidentskandidaat Howard Dean gevraagd: 'Waarom denk je dat hij [Bush] dat rapport [over 11 september] tegenhoudt?' Hij antwoordde: 'Ik weet het niet. Er doen allerlei theorieën over de ronde. De meest interessante theorie die ik tot nu toe heb gehoord... is dat hij lang van tevoren is gewaarschuwd door de Saoedi's. Wie weet er nu wat er werkelijk aan de hand is?'⁴⁴

De taak om Dean een lesje te leren en anderen te waarschuwen om zulke gedachten niet in het openbaar te uiten, rustte op de schouders van Charles Krauthammer. In een artikel van *The Washington Post* met de titel 'Delusional Dean' zei Krauthammer dat de verklaring van Dean – dat 'de meest interessante theorie... luidt dat Bush van tevoren over 11 september wist' – het bewijs vormt dat Dean door het nieuwe psychiatrische virus getroffen is dat in het land heerst. Krauthammer noemt dit virus BDS of 'Bush Derangement Syndrome', en definieert het als 'een acute aanval van paranoia die optreedt bij anderszins normale mensen in reactie op de politiek, het presidentschap – nee – het bestaan zelf van George W. Bush'.

Krauthammers stuk is een staaltje van de standaardaanpak van de verdigters van de officiële verklaring. In plaats van in te gaan op de problemen die worden opgeworpen, verklaren zij dat alle theorieën over medeplichtigheid van de overheid zo overduidelijk absurd zijn dat iedereen die dergelijke theorieën serieus neemt wel diepe psychologische problemen moet hebben.

Ieder bezwaar dat critici opwerpen, zoals het bewijs dat de regering-Bush over meer voorkennis van de aanslagen beschikte dan ze heeft toegegeven, wordt bij voorbaat al verworpen. De officiële verklaring wordt op deze manier beschermd tegen nader onderzoek en andere mensen worden gewaarschuwd geen vragen te stellen.

Hoewel het artikel van Krauthammer duidelijk was bedoeld om gewiekst over te komen, werd de serieuze boodschap duidelijk gemaakt in de volgende vergelijking.

Toen afgevaardigde Cynthia McKinney (D-GA) bij aanvang van de voorverkiezingen van 2002 voor het eerst dit onderwerp [dat Bush over voorkennis beschikte] aansneed, werd het als zo krankzinnig beschouwd dat het ervoor zorgde dat zij *voormalig* afgevaardigde McKinney werd. Vandaag de dag kan een Democratische president-skandidaat doen alsof hij niet weet of de president van de Verenigde Staten over 11 september was ingelicht door de Saoedi's, en niemand trekt zich er iets van aan. Het virus verspreidt zich.⁴⁵

Toen Krauthammer dit een aantal dagen nadat Deans verklaring was uitgezonden opschreef, leek hij gealarmeerd door het feit dat de woorden van Dean niet hetzelfde protest hadden veroorzaakt als bij Congressvrouw McKinney was ontstaan. Krauthammer suggereerde dat de pers en het publiek – zoals zij McKinney te ‘krankzinnig’ hadden verklaard om in functie te blijven – Deans verklaring als bewijs zouden moeten zien voor het feit dat ook hij niet de juiste persoon is voor een openbare functie.

Door naar de nederlaag van Cynthia McKinney in 2002 te verwijzen, stelde Krauthammer de conventionele wijsheid voorop als het ‘lesje’ dat hieruit geleerd zou moeten worden – namelijk dat het voor iedere presidentskandidaat, zelfs voor een Democratische, gelijk staat aan politieke zelfmoord om de vraag te stellen of de president over voorkennis van de aanslagen van 11 september beschikte. Maar als we kijken naar de omstandigheden van de nederlaag van McKinney, kunnen we zien dat dit niet noodzakelijkerwijs het geval hoeft te zijn. Er zijn op z'n minst drie factoren waar rekening mee gehouden moet worden.

In de eerste plaats werden de vragen die McKinney over 11 september stelde, door de pers samengevoegd met uitspraken die ze had gedaan over de oorlogen die erna volgden. Het resultaat daarvan was dat de meeste mensen dachten dat ze de president er niet alleen van had beschuldigd over voorkennis van de aanslagen te beschikken, maar ook dat hij die had laten gebeuren

om zeer bepaalde redenen. Zo werd bijvoorbeeld in een artikel in de *Orlando Sentinel* beweerd dat McKinney had benadrukt 'dat president George W. Bush voorkennis had van de 11-septemberaanslagen en niets deed om ze te voorkomen. Waarom niet? Zodat al zijn maatjes rijk konden worden van de militaire ontwikkelingen die erop volgden.'⁴⁶ Een artikel in *The New York Times* stelde: 'Ms. McKinney beweerde dat president Bush wellicht van de 11-septemberaanslagen heeft afgeweten, maar niets deed zodat zijn aanhangers winst konden maken in de oorlog.'⁴⁷ Maar Greg Palast en anderen hebben aangetoond dat het idee dat McKinney Bush beschuldigde van het om deze reden laten gebeuren van de aanslagen, het resultaat was van een ongelegitimeerde samenvoeging van een aantal uitspraken die McKinney had gedaan. Palast komt zelfs met goede redenen om aan te nemen dat een dergelijke samenvoeging van uitspraken had geleid tot het idee dat McKinney de regering-Bush ervan had beschuldigd dat deze over specifieke voorkennis van de aanslagen beschikte.⁴⁸ Palast beweert dat McKinney in werkelijkheid hetzelfde aannam als hijzelf: namelijk dat juist het feit dat de aanvallen *niet* op tijd werden voorzien om ze te kunnen voorkomen, ondanks het gegeven dat er verschillende waarschuwingen waren ontvangen, duidde op een massaal falen van de intelligentiediensten, waar het presidentsbeleid op z'n minst ten dele verantwoordelijk voor was.⁴⁹ Wat de bedoeling van McKinney ook is geweest, er werd niet publiek gemaakt dat ze simpelweg had gesuggereerd dat er moest worden onderzocht of de regering-Bush over voorkennis beschikte.

Er is een tweede reden waarom haar verkiezingsnederlaag niet per se betekent dat een dergelijke uitspraak gelijk staat aan politieke zelfmoord, zelfs voor een Democraat. In Georgia mogen kiezers bij een voorverkiezing 'overstappen', waardoor bijvoorbeeld een stemmer die als Republikein geregistreerd staat ervoor kan kiezen om met de voorverkiezingen van de Democraten mee te stemmen. Volgens McKinney werd een andere zwarte vrouw, die er standpunten op nahield die dichter bij die van de Republikeinen lagen, door Republikeinen aangemoedigd om het in de voorverkiezingen tegen McKinney op te nemen, waarna 'Republikeinen haar campagnekas spekten, en vervolgens stapten er 48.000 van hen over en stemden op haar'.⁵⁰

Hoewel de stemwetten van Georgia het onmogelijk maken om na te gaan hoeveel stemmers er precies zijn overgestapt, wordt de bewering van McKinney gesteund door John Sugg, hoofdredacteur van het weekblad van Atlanta: 'Hordes Republikeinen stapten over om mee te stemmen in de Democratische voorverkiezingen.'⁵¹

Nog een relevant gegeven heeft betrekking op een internetpeiling die op

17 april 2002 werd uitgevoerd door de *Atlanta Journal-Constitution*. De vraag van de peiling was gebaseerd op de aanname dat McKinney de president ervan had beschuldigd over voorkennis van de aanslagen te beschikken. Er werd gevraagd: 'Bent u ervan overtuigd dat de regering-Bush niet over voorkennis van de 11-septemberaanslagen beschikte?' Als je uitgaat van het feit dat de AJC een van de kranten is die de aanval op McKinney hadden ingezet, was het doel van de peiling aan te tonen dat de beschuldiging van McKinney geen of weinig publieke steun genoot. Maar volgens NewsMax.com – een website die de vijandige houding van de AJC tegenover McKinney deelde – antwoordde slechts 52 procent bevestigend. Twee procent van de ondervraagden koos voor het antwoord: 'Ik weet het niet zeker. Het Congres zou dit moeten onderzoeken', terwijl het andere mogelijke antwoord, 'Nee, ik denk dat autoriteiten wisten dat dit eraan zat te komen', door 46 procent van de geënquêteerden werd gekozen. Vandaar dat de titel boven het artikel luidde: 'Poll Shocker: Nearly Half Support McKinney's 9/11 Conspiracy Theory'. De auteur van dit artikel, dat kort na half vier in de middag werd geplaatst, voegde eraan toe: 'Hoewel meer dan 23.000 lezers van de *Atlanta Journal-Constitution* tegen het begin van de middag hadden gereageerd, verdween de peiling op mysterieuze wijze van de website van de krant.'⁵²

Dit soort peilingen zijn natuurlijk niet wetenschappelijk. Maar hierbij rijst wel een interessante vraag, namelijk wat het resultaat van een wetenschappelijke peiling in de Verenigde Staten zou zijn. Zo'n peiling is nooit gehouden – misschien het oude advies indachtig: 'Als je het antwoord niet wilt horen, stel de vraag dan niet.' Maar misschien zouden we er, als zo'n peiling gehouden zou worden, achterkomen dat de publieke opinie in Amerika over de plaats die de regering-Bush op 11 september heeft ingenomen, dichterbij de publieke opinie van Duitsland ligt dan werd aangenomen. Het is op z'n minst een interessante vraag die gesteld zou kunnen worden.

Deze drie feiten – dat de 'beschuldiging' van Cynthia McKinney verdraaid was, dat ze misschien niet verslagen was als er geen stemmers waren overgestapt, en dat een opmerkelijk hoog percentage van de bevolking van Atlanta kennelijk al in april 2002 geloofde dat 'autoriteiten wisten dat dit eraan zat te komen' – wijst erop dat haar nederlaag niet per se bewijst dat het politieke zelfmoord is als een politicus duidt op bewijs dat de regering-Bush over voorkennis van de aanslagen beschikte.

Los daarvan levert het feit dat de vraag over zulke voorkennis door een presidentskandidaat werd gesteld, en dat die vraag vervolgens door een vooraanstaande journalist werd gepubliceerd, nog meer steun voor de bewering dat een onderzoek naar deze vraag noodzakelijk is.

De aanklacht van Ellen Mariani

Nog meer bewijs wordt door een andere gebeurtenis geleverd – door een rechtszaak die een aanklacht levert die niet ver af staat van de beschuldiging die Cynthia McKinney had geuit.⁵³ Op 26 november 2003 hield advocaat Philip J. Berg een persconferentie in Philadelphia om aan te kondigen dat Ellen Mariani, wier echtgenoot een van de passagiers van United Airlines Vlucht 175 was, onder de RICO (Racketeer Influenced and Corrupt Organizations) Act een aanklacht had ingediend bij het federaal gerechtshof tegen president Bush en verschillende leden van zijn kabinet.⁵⁴ Deze aanklacht houdt in dat George W. Bush (GWB) en andere autoriteiten – waaronder John Ashcroft, Dick Cheney, Condoleezza Rice, Donald Rumsfeld en George Tenet – schuldig zijn ‘aan het “falen om op te treden en te voorkomen” inzake de moord op de echtgenoot van Aanklager, Louis Neil Mariani, om financiële en politieke redenen’ en dat ze ‘in de nasleep van deze misdaden en nalatigheden “justitie dwarsboomden”’.⁵⁵

Als we wat dieper ingaan op deze samengevatte beschuldiging, stelt de aanklacht onder meer:

Gedaagde GWB ‘had een verplichting’ niet alleen tegenover Aanklager, maar tegenover het Amerikaanse Volk om beschermend en verdedigend op te treden inzake de aanslagen die hadden kunnen worden voorkomen, gebaseerd op substantiële informatie van de inlichtingendiensten die voorafgaande aan ‘11 september’ bekend was bij Gedaagde GWB, aanslagen die resulteerden in de dood van de echtgenoot van Aanklager en duizenden andere onschuldige slachtoffers op ‘11 september’...

Gedaagde GWB is niet open en eerlijk geweest over de voorkennis waar zijn regering over beschikte met betrekking tot de mogelijkheid dat de 11-septemberaanslagen zouden plaatsvinden, en Aanklager wil Gedaagde GWB dwingen te rechtvaardigen waarom haar echtgenoot Louis Neil Mariani op ‘11 september’ stierf... [H]et dwingende bewijs dat tijdens deze zaak zal worden overlegd door middel van ontdekte gegevens, de macht van dit Hof om te dagvaarden en getuigenissen tijdens de rechtszaak zullen leiden tot een onbetwistbaar feit: Gedaagde GWB heeft gefaald in het optreden en voorkomen van ‘11 september’, terwijl hij wist dat de aanslagen ertoe zouden leiden dat onze natie in een ‘*International War on Terror (IWOT)*’ betrokken zou raken die de Gedaagden zowel financieel als politiek winst zouden opleveren...

Aanklager gelooft dat Gedaagde GWB e.a. toestonden dat de aan-

slagen zouden plaatsvinden om de publieke woede en het protest af te dwingen om onze natie en onze legermannen en -vrouwen te betrekken in een 'Iwot' die te voorkomen was geweest, om persoonlijke winst en agenda's...

FBI-agent Robert Wright schreef op 9 juni 2001 een memo waarin hij zijn superieuren, Gedaagde DOJ/FBI, waarschuwde voor de mogelijkheid dat terroristen vliegtuigen zouden kapen om de Verenigde Staten aan te vallen, en twee (2) maanden later erkende Gedaagde Condoleezza Rice, nationale-veiligheidsadviseur van Gedaagde GWB, dat zij op 6 augustus 2001... een geschreven instructie aan Gedaagde GWB verschaftte op zijn ranch in Texas waarin werd gewaarschuwd dat 'OBL' zou kunnen proberen Amerikaanse vliegtuigen te kapen. Gedaagde... [heeft] een 'recht om te weten' waarom er niet zodanig naar deze rapporten die Gedaagde GWB zijn verschaft, gehandeld werd om te voorkomen dat de meest dodelijke aanslagen tegen ons land sinds Pearl Harbor konden plaatsvinden, wat ons destijds in de Tweede Wereldoorlog betrof, zoals '11 september' ons nu in de nooit eindigende 'Iwot' betreft. Uitgaand van de berg aan bewijsmateriaal en het niet-aflatende 'stilzwijgen' van Gedaagde GWB en zijn onwilligheid om samen te werken met de '911 Commissie', is Aanklager onder de RICO Act deze burgeractie begonnen om rechtvaardigheid te krijgen voor zichzelf en echtgenoot Louis Neil Mariani en om de 'waarheid' aan het Amerikaanse publiek duidelijk te maken over het grote bedrog waaraan Gedaagden iedere vrijheidslievende Amerikaan hebben onderworpen en dat is voortgekomen uit de misdaden voor, tijdens en na '11 september'.⁵⁶

Berg deelde naast kopieën van deze aanklacht ook een open brief van Ellen Mariani aan de president uit. In deze brief schrijft ze:

Als u niets te verbergen heeft, stop dan met het verhinderen van het vrijgeven van bepaald bewijsmateriaal en documenten die door de 9/11 Investigation Commission zijn ontdekt, om te bewijzen dat u er niet in heeft gefaald op te treden en de 11-septemberaanslagen te voorkomen. U geeft als reden om dit materiaal niet vrij te geven dat het een kwestie is van 'nationale veiligheid'... Maar... u maakt zich enkel druk om uw persoonlijke geloofwaardigheid/veiligheid...⁵⁷

Als deze rechtszaak doorgang kan vinden, en Mariani en Berg dus de macht krijgen om te dagvaarden, dan zou het een begin kunnen zijn om antwoord te krijgen op de verontrustende vragen die over 11 september zijn gerezen.

Gezien deze aanklacht, de Dean-Krauthammer-kwestie en verschillende publicaties lijkt het erop dat deze vragen steeds vaker en steeds dringender zullen worden gesteld. Steeds meer burgers zullen geloven dat de officiële verklaring een leugen is. De enige oplossing die past binnen een democratische regeringsvorm, is een onderzoek dat eindelijk een geloofwaardige verklaring zal verschaffen over wat er op 11 september gebeurde. Dat dit een *nieuw* onderzoek zou betekenen, wordt steeds duidelijker, gezien de ontwikkelingen rond de 9/11 Independent Commission.

De 9/11 Independent Commission

Ondanks alle problemen waardoor deze commissie mank liep, hebben veel mensen, inclusief de leiders van het Family Steering Committee, lang de hoop gekoesterd dat zij in ieder geval een aantal van de vele onbeantwoorde vragen definitief zouden kunnen beantwoorden. Maar die hoop is door nieuwe ontwikkelingen ondermijnd. Ten eerste gaf de eerder besproken overeenkomst met de commissie om een deal te sluiten met het Witte Huis, in plaats van gebruik te maken van haar recht om te dagvaarden, steun aan de beschuldiging dat ze de ‘9/11 Cover-up Commission [Doofpotcommissie]’ zou moeten heten.⁵⁸ Ten tweede verloor de commissie haar meest openhartige kritische lid, Max Cleland.⁵⁹ Ten derde kwam medio januari 2004 opnieuw de kwestie van belangenverstrengeling ter sprake toen in een artikel van *The New York Times* werd onthuld dat de commissie twee van haar eigen leden had ondervraagd, uitvoerend directeur Philip Zelikow en commissielid Jamie Gorelick (die een vooraanstaand medewerker van het ministerie van Justitie was tijdens de regering-Clinton). Deze onthulling gaf de kwestie nog extra nadruk, omdat Zelikow en Gorelick ‘de enige twee commissieleden’ zijn ‘die ruimschoots toegang hebben tot zeer geheime Witte Huis-documenten’. Toen haar iets werd gevraagd over het nieuws dat Zelikow was ondervraagd, zei Kristen Breitweiser: ‘Er is bij hem sprake van een grote verstrengeling van belangen’, waaraan ze toevoegde: ‘Hiervoor waren we vanaf de eerste dag al bang.’ Over deze bezorgdheid zei ze dat ze bang was dat het commissierapport ‘een dekmantel zal zijn’.⁶⁰

Aan de hoop dat het commissierapport in ieder geval een aantal van de vragen zal beantwoorden, zal een vierde klap worden toegebracht als het verzoek van de commissie om extra tijd niet wordt ingewilligd. Zoals we al eerder zagen hebben commissieleden zich lang zorgen gemaakt dat de hinder-

nissen die door het Witte Huis werden opgeworpen het hen onmogelijk zouden maken hun werk voor het einde van mei 2004 te voltooien. Eind januari verzocht de commissie formeel om een aantal extra maanden tijd zodat haar werk, in de woorden van Timothy Roemer, ‘geloofwaardig en grondig’ kon zijn. Maar het voorlopige antwoord op deze vraag was negatief. De commissieleden zouden ‘in staat moeten zijn om die deadline te halen’, zei een woordvoerder van de regering, aangezien ‘[d]e regering hun een ongeëvenaarde hoeveelheid medewerking heeft verschaft’.⁶¹

In een artikel over dit antwoord (onder de titel ‘What’s Bush Hiding From 9/11 Commission?’) schrijft Joe Conason dat ‘de heer Bush’ vanaf het begin ‘de commissie en haar belangrijke werk denigrerend heeft behandeld’ en voortdurend handelde ‘om het onderzoek naar de belangrijkste gebeurtenis uit zijn presidentschap te ondermijnen, in te perken en te censureren’. Conason verwijst naar een bericht in *Newsweek* dat de regering de commissie voor de keus stelde om zich aan de deadline van mei te houden of om de openbaarmaking van het rapport uit te stellen tot december 2004 – wat natuurlijk na de novemberverkiezingen zou zijn – en becommentarieert: ‘Mr. Bush wil niet dat zijn herverkiezing wordt blootgesteld aan een geïnformeerd oordeel over de ramp die de natie en zijn presidentschap hervormde.’⁶²

Ondanks de voortdurende tegenwerking was de commissie, volgens de rapporten in 2004, niet van plan om president Bush, vicepresident Cheney of andere regeringsautoriteiten te dagvaarden om hen onder ede te laten getuigen.⁶³

Deze ontwikkelingen zijn kennelijk de laatste druppel geweest voor in ieder geval een aantal leden van het Family Steering Committee. Volgens een artikel in *The Washington Post*: ‘De manier waarop de commissie met de deadline omgaat, heeft de woede gewekt van een groep nabestaanden van 11-septemberslachtoffers, die stelt dat de commissieleden niet vasthoudend genoeg zijn geweest in hun eis om meer tijd en bij het zoeken naar sleuteldocumenten en getuigenissen van de regering-Bush.’ De journalist citeert vervolgens Kristen Breitweiser: ‘We hebben het gehad... Dit is zo’n klap in het gezicht van de nabestaanden. Ze ontteren de doden met hun onverantwoordelijke gedrag.’⁶⁴ Uit haar verklaring lijkt impliciet duidelijk te worden dat als er tijdens de laatste maanden van het onderzoek van de 9/11 Independent Commissie geen radicale verandering in haar houding en wijze van aanpak plaatsvindt, er een nieuw onderzoek nodig zal zijn om te kunnen hopen op de ontdekking van de waarheid.

Een presidentskandidaat voor de waarheid over 11 september

Een gebeurtenis die de noodzaak van een volledig onderzoek benadrukte, was de opkomst van een presidentskandidaat die van deze kwestie zijn belangrijkste onderwerp had gemaakt. Deze presidentskandidaat, de Republikein John Buchanan, zei in een campagnespeech:

Ik sta hier als een presidentskandidaat voor de waarheid over 11 september en sommigen zullen me daarom afschrijven als een *single-issue candidate*, en als je het letterlijk neemt is dat ook zo. Maar als je nagaat dat 11 september ons in fiscale puinhopen, een eindeloze oorlog en een grondwettelijke schemerzone heeft gestort, is mijn *issue* de belangrijkste kwestie van onze tijd.

Buchanan stelde dat '[w]e allemaal zijn voorgelogen over 11 september' en hij haalde veel feiten aan die in dit boek zijn weergegeven. Hij besloot zijn speech met de aansporing aan zijn gehoor om Ellen Mariani, die 'een van de helden van deze kwestie' is, te steunen en om het boek van Nafeez Ahmed, *The War on Freedom*, en de *Timeline* van Paul Thompson te lezen.⁶⁵

Buchanan is buitengewoon kritisch over de pers die geen vragen stelde bij 'de lijsten van leugens en elkaar tegensprekende beweringen over 11 september' en zelfs het publiek niet vertelde dat er 'nog steeds onbeantwoorde vragen' zijn. Diezelfde pers zal nu misschien met terughoudendheid het publiek inlichten over het bestaan van een 'presidentskandidaat voor de waarheid over 11 september'. Maar het feit dat hij bestaat, en het gegeven dat miljoenen Amerikanen via andere kanalen over hem zullen horen, voorziet in nog een reden om te concluderen dat een volledig onderzoek – dat het bewijsmateriaal dat duidt op medeplichtigheid van de overheid onderzoekt – noodzakelijk is.

In dit nawoord zijn drie soorten materiaal opgenomen. Het bespreekt een aantal veranderingen die in de voorgaande tekst zijn aangebracht. Het gaat in op een aantal kwesties waarover vragen zijn gesteld. En het draagt meer bewijs aan dat *tegen* de officiële theorie en *voor* een aanklacht van medeplichtigheid van de overheid pleit. Met dat laatste begin ik.

*De ‘kapers’ en de oorspronkelijke ‘samenzweringstheorie’
over 11 september*

In de eerste Amerikaanse editie schreef ik in de inleiding dat wanneer mensen die de officiële verklaring van 11 september aannemen, beweren dat ze alle ‘samenzweringstheorieën’ verwerpen, ze zich niet realiseren dat de officiële verklaring zelf ook een samenzweringstheorie inhoudt – waarbij Arabische moslims, geleid door Osama bin Laden, verantwoordelijk waren voor de aanslagen. Ik wees er aan het eind van hoofdstuk 6 ook op dat er reële vragen zijn gerezen bij de identiteit van de vermeende kapers, gezien het bewijs dat zeker vijf van de negentien kapers nog steeds in leven zijn, en dat een aantal van hen, waaronder Mohamed Atta, gedrag vertoonde dat niet paste bij toegewijde moslims die klaar waren om hun Schepper te ontmoeten.¹ Maar mijn bespreking van de bezwaren die rijzen bij de officiële verklaring over de kapers, was niet alleen kort en nam niet bepaald een belangrijke plaats in, maar ik benadrukte ook niet nadrukkelijk hoezeer deze bezwaren de officiële theorie ondermijnen en aantonen dat het een ‘samenzweringstheorie’ is in de meest negatieve zin van het woord. Ik wil nu nog sterker dan tevoren benadrukken hoe problematisch de theorie over de Arabische moslimkapers is.

Een punt dat verduidelijkt moet worden, is dat het niet slechts geruchten zijn dat de vijf mannen in kwestie nog in leven zijn. Waleed M. al-Shehri bijvoorbeeld, werd niet alleen zoals ik al aangaf geïnterviewd door een Londense krant, maar hij sprak ook, volgens The Associated Press, elf dagen na de aanslagen met de Amerikaanse ambassade in Marokko waar hij voor een vlieg-

tuigmaatschappij werkte.² David Harrison van *The Telegraph* meldde op 23 september 2001 tevens dat Salem al-Hazmi, die beschuldigd was van het kapen van Vlucht 77, ‘net, na een vakantie in Saoedi-Arabië, terugkeerde naar zijn werk bij een petrochemisch bedrijf in de oosterse industriële stad Yanbou, toen de kapers toesloegen’. Een ander van het vijftal, Saeed al-Ghamdi, beschreef aan Harrison hoe hij reageerde toen hij hoorde dat de FBI hem als een van de kapers had genoemd: ‘Ik was totaal geschokt. De afgelopen tien maanden was ik in Tunesië gestationeerd, waar ik met tweeëntwintig andere piloten leerde hoe ik een Airbus 320 moest vliegen. De FBI versprekte geen bewijs van mijn zogenaamde betrokkenheid bij de aanslagen.’³

Daarnaast lijken zelfs meer identificaties dan de vijf die ik al noemde, onjuist te zijn. Harrison citeerde Ahmed Alnami, die in Vlucht 93 zou hebben gezeten: ‘Zoals je ziet leef ik nog steeds. Ik was geschokt toen ik zag dat het Amerikaanse ministerie van Justitie mijnnaam had genoemd. Ik had zelfs nog nooit gehoord van Pennsylvania, waar het vliegtuig dat ik zou hebben gekaapt [is neergestort].’⁴ Het is ook een probleem dat Hani Hanjour, die de piloot van Vlucht 77 zou zijn geweest, volgens alle verklaringen nooit in staat zou zijn geweest om een dergelijk toestel te vliegen (zie pagina 72). Naast de in hoofdstuk 6 genoemde redenen om te betwijfelen of Satam al-Suqami en zelfs de vermeende leider van het gezelschap, Mohamed Atta zelf, werkelijk in het toestel zaten, zijn er ten slotte redenen aangedragen om aan te nemen dat zelfs nog meer vermeende kapers onjuist zijn geïdentificeerd.⁵ Daaruit komt de vraag naar voren of er zich wel *iemand* van de genoemde mannen werkelijk in de toestellen bevond.⁶

Als je nagaat hoe belangrijk het is voor de ‘oorlog tegen het terrorisme’ dat de Verenigde Staten door negentien Arabische islamitische zelfmoordkapers waren aangevallen, van wie er vijftien uit Saoedi-Arabië kwamen, zou je dan niet mogen verwachten dat de regering meer bewijzen naar voren zou brengen die aantonen dat deze mannen werkelijk de uitvoerders van de aanslagen zijn dan zij nu heeft gedaan? Zou je niet op z’n minst verwachten dat de samenzweringstheorie van de regering minder opvallend onwaar zou lijken? En zou je niet verwachten dat de pers de juistheid van de beweringen van de regering zou hebben nagegaan en discrepanties aan ons zou melden? En aangezien niets van dit alles is gebeurd, zou je dan niet moeten verwachten dat de pers nu eindelijk de kwestie onderzoekt, in plaats van *iedereen* die vragen stelt bij de samenzweringstheorie van de regering af te doen als een (duidelijk krankzinnige) ‘samenzweringstheoreticus’?

Zijn de standaard handelingsprocedures veranderd?

In de eerste editie had ik mijn bespreking van het falen om de Vluchten 11, 175 en 77 te onderscheppen, gebaseerd op de teksten van critici die aannamen dat de standaard handelingsprocedures bij vermeende kapingen die al lange tijd bestonden, nog steeds in zwang waren. In deze editie heb ik de beweringen van deze critici laten staan zonder ze al te zeer te benadrukken, en voegde daar – met name in de noten⁷ – de opmerking aan toe dat de vraag of deze procedures voor 11 september waren gewijzigd, besproken zou worden in dit nawoord.

Er bestaat inderdaad een document dat op een manier gelezen kan worden waaruit blijkt dat er een verandering in de procedures heeft plaatsgevonden. Maar zelfs als het op die manier gelezen wordt, verzwakt dit document niet het basisvermoeden dat de aanslagen op het WTC en het Pentagon alleen maar konden slagen dankzij medeplichtigheid van de overheid. Voordat ik echter op dat punt inga, wil ik eerst aantonen dat dit document *niet* gelezen zou moeten worden alsof de procedures een substantiële verandering hebben ondergaan.

De procedures die al lange tijd werden gehanteerd en die volgens de critici die ik heb aangehaald nog steeds in zwang zijn, werden uiteengezet in de *CJCSI (Chairman of the Joint Chiefs of Staff Instruction) 3610.01*, uitgegeven op 31 juli 1997. Maar deze procedures werden vervangen door de *CJCSI 3610.01A*, uitgegeven op 1 juni 2001,⁸ die direct zou moeten worden uitgevoerd. De vraag is of dit nieuwe document de procedures veranderde die betrekking hadden op de manier waarop moest worden gehandeld in het geval van een noodsituatie zoals die zich op 11 september voordeed.

Het document van 31 juli 1997 verwees naar een ander document dat op 18 februari van dat jaar was uitgegeven, dat bekend staat als *DODD (Department of Defense Directive) 3025.15*. In paragraaf 4.7.1 van dat document lezen we onder de titel ‘Immediate Response’:

Verzoeken om onmiddellijk handelen (d.w.z. iedere vorm van onmiddellijke actie die in gang wordt gezet door een functionaris van het ministerie van Defensie of een militaire bevelhebber, om in duidelijk ernstige omstandigheden het verlies van levens te voorkomen of menselijk lijden en grote materiële schade te verlichten) kunnen bij iedere functionaris of bevelhebber worden ingediend. De functionarissen van het ministerie van Defensie die tijdens een urgente noodsituatie van burgerautoriteiten een mondeling verzoek om assistentie ontvangen, mogen het initiatief nemen tot informele voorbereidingen en, indien

noodzakelijk, onmiddellijk handelen zoals geautoriseerd in de DOD Directive 3025.1.

De bewering dat in het document van 21 juni 2001 (CJCSI 3610.01A) een substantiële verandering heeft plaatsgevonden, zou kunnen duiden op de paragraaf met de titel 'Military Escort Aircraft' waarin staat:

Indien is opgemerkt dat een militair escorttoestel moet worden ingezet bij een noodgeval van vliegtuigpiraterij (kaping), zal het DDO, NMCC, het juiste legeronderdeel of USELEMNORAD inlichten om te bepalen of geschikte toestellen aanwezig zijn en het verzoek naar de minister van Defensie doorsturen voor goedkeuring overeenkomstig DODD 3025.15.

Hoewel deze zin terugverwijst naar het document van februari 1997, dat toestaat dat *iedere* functionaris of bevelhebber van het ministerie van Defensie onmiddellijk mag handelen, denken sommige mensen die dit document bestudeerd hebben dat deze verklaring het eerdere document *herinterpreteert* door te stellen dat het verzoek door de minister van Defensie moet zijn goedgekeurd voordat er actie mag worden ondernomen. Degenen die deze studie uitvoerden kwamen tot de conclusie dat dit nieuwe document, dat zo'n drie maanden voor 11 september van kracht werd, de handelingsprocedure veel omslachtiger en tijdrovender maakte, omdat niet alleen de goedkeuring van de minister van Defensie nodig was voordat een toestel neergeschoten mocht worden, maar zelfs voordat gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht mochten worden gestuurd om een mogelijk gekaapt vliegtuig te onderscheppen.⁹

Maar in een paragraaf van dit nieuwe document vinden we onder de titel 'Aircraft Piracy (Hijacking) of Civil and Military Aircraft' de volgende verklaring:

[H]et NMCC vormt binnen het ministerie van Justitie het middelpunt voor het ondernemen van actie. In het geval van een kaping zal het NMCC op de snelst mogelijke wijze worden ingelicht door de FAA. Het NMCC zal, *met uitzondering van het onmiddellijk handelen dat is geautoriseerd door referentie d*, verzoeken om assistentie van het ministerie van Defensie ter goedkeuring doorsturen naar de minister van Defensie. (Cursivering toegevoegd.)

De cursieve zinsnede lijkt erop te duiden dat verzoeken om ‘onmiddellijk handelen’ *niet* meer goedkeuring vooraf van de minister van Defensie nodig hebben dan in 1997.

Deze interpretatie zou natuurlijk ondermijnd kunnen worden door bestudering van de inhoud van ‘referentie d’. Maar ‘referentie d’ verwijst naar het eerder aangehaalde document uit 1997, *Directive 3025.15*. Het document uit 2001 herbevestigt hiermee paragraaf 4.7.1 uit het eerdere document, waarin wordt gesteld: ‘De functionarissen van het ministerie van Defensie die tijdens een urgente noodsituatie van burgerautoriteiten een mondeling verzoek om assistentie ontvangen, mogen het initiatief nemen tot informele voorbereidingen en, indien noodzakelijk, onmiddellijk handelen...’¹⁰

Een andere passage die zou kunnen duiden op een substantiële verandering, is paragraaf 4.7.2.1, waarin staat: ‘De minister van Defensie is de goedkeurende autoriteit bij ieder verzoek om potentieel dodelijke steun... dat door wetgevende instanties wordt ingediend.’¹¹ Dit is echter een subparagraaf onder 4.7.2. waarvan het onderwerp luidt: ‘Loans of Equipment, Facilities, or Personnel to Law Enforcement’. Dit heeft niets van doen met de inzet van legeroestellen om mogelijk gekaapte vliegtuigen te onderscheppen.

Alles bij elkaar genomen lijkt het er dus op dat de CJCSI 3610.01A, die vanaf 1 juni 2001 van kracht was, geen veranderingen heeft aangebracht die de standaard handelingsprocedures bij vermeende kapingen zouden hebben veranderd.

Laten we echter aannemen dat de regering-Bush – als zij daar ooit naar zou worden gevraagd – een andere interpretatie zou geven. Ze zou kunnen stellen dat de nieuwe procedures het noodzakelijk maakten dat verzoeken om het onderscheppen van toestellen de persoonlijke goedkeuring van de minister van Defensie nodig hadden – zo kan de regering verklaren dat de gevechtsvliegtuigen niet op alarmvlucht werden gestuurd door te beweren dat Rumsfeld om een of andere reden niet bereikt kon worden (alweer een ‘communicatieprobleem’). Maar als dit de interpretatie van de regering zou zijn, hoe kan zij dan een verandering in de procedures verantwoorden waardoor de verdediging van het land tegen terroristische aanslagen volstrekt afhankelijk wordt van de mogelijkheid om één speciaal persoon te kunnen bereiken? En zou het bovendien niet hoogst verdacht zijn dat zo’n verandering – zelfs als die niet op Rumsfeld persoonlijk, maar op zijn kantoor betrekking zou hebben – net drie maanden voor de aanslagen van 11 september werd doorgevoerd? Zou dat niet net zo verdacht zijn als het feit dat de eigenaars van een aantal gebouwen juist een hele hoge verzekering op de gebouwen hadden afgesloten, vlak voordat ze onder mysterieuze omstandigheden werden vernietigd?

Ik trek de volgende conclusies uit CJSI 3610.01A. Ten eerste dat het document geen substantiële verandering aanbracht in de standaard handelingsprocedures bij vermeende kapingen. Ten tweede dat het, doordat de tekst zichzelf op verschillende plekken lijkt tegen te spreken, hooguit steun biedt aan een ‘verdediging op basis van verwarring’, waarbij autoriteiten kunnen beweren dat hun handelingen werden vertraagd omdat ze verward waren over welke instructie nu van toepassing was. Ten derde dat zelfs dit soort verdediging moeilijk stand zal kunnen houden, omdat het document al van tevoren had moeten worden bestudeerd en de zinsnede ‘met uitzondering van het onmiddellijk handelen’ duidelijk voorrang heeft bij kapingsituaties. Ten vierde,¹¹ dat als het document *wel* substantiële veranderingen zou hebben aangebracht waardoor de standaard handelingsprocedures werden vertraagd, de grondslag van het vermoeden dat de overheid medeplichtig was aan de aanslagen van 11 september, niet zou worden ondermijnd, maar slechts zou veranderen.¹²

De aanslag op het Pentagon

Mijn bespreking van de aanslag op het Pentagon bevatte in de eerste editie twee fouten.¹³ Ik had ten onrechte beweerd dat alle muren van de westelijke vleugel die waren doordrongen gewapend waren, terwijl dat alleen het geval was bij de buitenmuur. En ik had Meyssan verkeerd geïnterpreteerd en begrepen dat hij had gezegd dat het feit dat slechts drie ringen van het Pentagon waren doorboord, reden was om aan te nemen dat alleen de neus van een Boeing 757 het Pentagon binnen was gedrongen – er was echter binnen genoeg ruimte voor de hele lengte van een 757, zeker gezien het feit dat het toestel het gebouw in een hoek van 45 graden was binnengedrongen.¹⁴ In deze editie (pagina 59) corrigeer ik de bewering over de gewapende muren en maak ik duidelijker dat de enige reden om te stellen dat alleen de neus het gebouw zou zijn binnengedrongen, is dat het inslaggat volgens het fotografisch bewijs uit de periode voordat de buitenwand van de westelijke vleugel instortte, veel te smal was om de rest van het vliegtuig door te laten en dat er in feite geen schade boven of aan weerszijden van dit gat te zien was.

Ik heb niet alleen deze correcties aangebracht, maar ook door een aantal kleine veranderingen duidelijker gemaakt dat ik het niet noodzakelijkerwijs eens ben met de rakettheorie van Meyssan. Waar Meyssan en gelijkgestemde onderzoekers sterk bewijs voor hebben aangedragen, is het tweeledige punt dat wat het Pentagon raakte *geen* Boeing 757 was, maar een veel kleiner toestel, en dat het – gezien het feit dat het niet door een van de raketten van het Pentagon werd neergeschoten – een soort *militair* toestel moet zijn geweest

(waarvan de transponders het signaal *friendly* hebben uitgezonden). Dat zijn de cruciale feiten, waarbij de vraag of dit toestel een raket of een klein militair vliegtuig is geweest op de tweede plaats komt (en waarvoor het bewijs dat op het ogenblik voorhanden is onvoldoende kan zijn om die definitief te beantwoorden).

Naast het aanduiden van deze veranderingen wil ik ook ingaan op een intrigerend gesprek waarvan de minister van Transport, Norman Mineta, tijdens zijn getuigenverklaring voor de 9/11 Commission op 23 mei 2003 verslag deed.

Nadat hij op de ochtend van 11 september bij het Witte Huis was aangekomen, kort voordat het Pentagon werd geraakt, werd Mineta, zoals hij beschrijft, door de geheime dienst begeleid naar het Presidential Emergency Operations Center, waar vicepresident Cheney de leiding had. In antwoord op een vraag van Lee Hamilton gaf Mineta de volgende verklaring:

Tijdens de periode dat het vliegtuig op het Pentagon afvloog, kwam er steeds een jongeman binnen die tegen de vicepresident zei: 'Het vliegtuig is nog vijftig mijl verwijderd.' 'Het vliegtuig is nog dertig mijl verwijderd.' En toen het werd: 'Het vliegtuig is nog tien mijl verwijderd', vroeg de jongeman ook aan de vicepresident: 'Zijn de bevelen nog steeds geldig?' En de vicepresident draaide zich met een ruk om en zei: 'Natuurlijk zijn de bevelen nog steeds geldig. Of heb je soms iets anders gehoord?'

Mineta zelf leidde hieruit af dat 'de bevelen' betrekking hadden op bevelen om het toestel neer te schieten. Maar er zijn critici die beweren dat het bevelen kunnen zijn geweest om het toestel *niet* neer te schieten, zeker gezien het tweeledige gegeven dat 'het vliegtuig' (wat het ook geweest moge zijn) *niet* werd neergeschoten, en dat die interpretatie de vraag van de jongeman beter verklaart. Als de bevelen hadden ingehouden dat er een ongeïdentificeerd toestel dat op weg was naar het Pentagon neergeschoten moest worden, zou het dan niet overduidelijk zijn geweest dat ze nog steeds golden, zeker als je in aanmerking neemt wat er juist in New York City was gebeurd? Dit lijkt op z'n minst een kwestie die nader onderzocht zou moeten worden.

De verklaring van Mineta geeft ook meer reden om sceptisch te zijn over de bewering van Rumsfeld dat hij niet wist dat er een toestel zijn kant op vloog (zie pagina 76-77). Is het aannemelijk dat Cheney en anderen in het Witte Huis dit wel wisten, terwijl de minister van Defensie in het Pentagon dat niet wist?

Meer bewijzen voor een gecontroleerde vernietiging van de Twin Towers en WTC-7

In het eerste hoofdstuk verschaftte ik verschillende redenen om aan te nemen dat de Twin Towers en Gebouw 7 van het World Trade Center *niet* instortten door brand en dat ze *wel* instortten door gecontroleerde vernietiging. Ik draag hier nog wat extra bewijzen aan.

De verklaring van Larry Silverstein over Gebouw 7

Een deel van dit extra bewijsmateriaal is – wonderlijk genoeg – aangedragen door niemand minder dan de man die WTC-7 had gebouwd en die recent het hele gebouw had gepacht, Larry Silverstein. In een PBS-documentaire, ‘America Rebuilds’, die voor het eerst in september 2002 werd uitgezonden, zei Silverstein:

Ik weet nog dat ik een telefoontje kreeg van de, eh, brandweercommandant, die me vertelde dat hij niet wist of ze het vuur onder controle zouden krijgen, en ik zei: ‘Er zijn zoveel levens verloren gegaan, misschien is het het slimst *to pull it*.’ En ze besloten *to pull*, en we zagen het gebouw instorten.¹⁵

Het lijkt inderdaad onvoorstelbaar dat Silverstein, die bijna vijfhonderd miljoen dollar winst had geboekt door de instorting van Gebouw 7,¹⁶ niet alleen zou onthullen dat het gebouw opzettelijk was vernietigd, maar ook dat hij daartoe zelf had aangeraden. Maar *pull* is een term die algemeen wordt gebezigd als het gaat om het aanwenden van explosieven om een gebouw te vernietigen. Gezien dit taalgebruik en het feit dat Silverstein sprak over het bekijken hoe Gebouw 7 instortte nadat de brandweer had besloten *to pull*, is het moeilijk om deze verklaring op een andere manier te interpreteren.

Maar niet onmogelijk. Sommigen hebben beweerd dat Silverstein eerder bedoelde dat hij en de brandweer hadden besloten om het gebouw te vernietigen, waarna het, voordat ze hun plan konden uitvoeren, uit zichzelf instortte.

Maar er is een probleem bij die interpretatie. In de Alex Jones Show werd de retorische vraag gesteld: ‘Waarom zouden ze zelfs maar in overweging nemen *to pull* het gebouw, terwijl er maar twee kleine brandhaarden zichtbaar waren [op de zevende en twaalfde verdieping]?’¹⁷

Bovendien wordt de aanname dat de brandweer van tevoren wist dat Gebouw 7 ging instorten, ondersteund door een verklaring van Tom Franklin, een fotograaf die zich rond vier uur ’s middags in de buurt van het gebouw ophield. Hij verklaart hoe hij ertoe kwam om een foto te maken van

brandweerlieden die een vlag hesen: ‘Brandweerlieden evacueerden het gebied terwijl ze zich klaarmaakten voor het instorten van Gebouw 7.’¹⁸ Bij de Alex Jones Show werd gezegd dat deze verklaring

er sterk op duidt dat iemand tegen de brandweerlieden had gezegd dat ze bij Gebouw 7 vandaan moesten blijven, omdat het op het punt stond in te storten. Waarom zouden brandweerlieden weg blijven van Gebouw 7, behalve als ze wisten dat het ging instorten? Er was nooit eerder door brand een stalen gebouw ingestort en er woekerden slechts twee kleine branden.¹⁹

In feite getuigden brandweerlieden zelf dat de brandweer over voorkennis van de instorting van Gebouw 7 beschikte. Assistent-chef Frank Fellini zei naar verluidt tegen plaatsvervangend chef Nick Visconti: ‘7 World Trade Center, naderende instorting, we moeten die mensen eruit krijgen.’ Een andere brandweerman, Joseph Pfiefer, verklaarde later: ‘Ik weet nog dat chef Nigro op dat ogenblik terugkwam en zei: “Ik wil niet dat iemand anders wordt gedood”, en dat we iedereen twee blokken verder mee moesten nemen in de richting van North End en Vesey, wat een flink eind weg is. En daar stonden we en we zagen 7 instorten.’²⁰

Zoals we in hoofdstuk 1 hebben gezien, is er aardig wat concreet bewijsmateriaal dat Gebouw 7 met behulp van gecontroleerde vernietiging werd neergehaald. Een deel van dit bewijs wordt gevormd door het feit dat de video’s van de instorting laten zien dat het eenvoudigweg *leek* op instortingen die door explosieven worden veroorzaakt. Dan Rather zei in feite op CBS News diezelfde avond dat de instorting van Gebouw 7 ‘overeenkwam met die beelden die we allemaal veel te vaak eerder op televisie hebben gezien, als een gebouw opzettelijk werd vernietigd met behulp van goedgeplaatst dynamiet om het omver te krijgen’.²¹

Het lijkt erop – gezien de verklaringen van Tom Franklin en de brandweerlieden, en de verklaring van Silverstein – dat dit concrete bewijsmateriaal voor de gecontroleerde vernietiging van WTC-7 wordt ondersteund door mondelinge getuigenverklaringen. Als deze interpretatie juist is, zijn de implicaties daarvan verbijsterend. Als om te beginnen Silverstein eerder met deze informatie naar voren was gekomen, had hij de FEMA, die vier maanden eerder zijn rapport over het WTC had uitgebracht, niet alleen een enorme hoeveelheid werk bespaard, maar ook de schaamte om een rapport te moeten publiceren dat als best mogelijke verklaring voor de instorting van Gebouw 7 een hypothese gaf met ‘slechts een lage mate van waarschijnlijkheid’.

De overeenkomsten tussen de instortingen

Belangrijker nog: als een gecontroleerde vernietiging de juiste oorzaak is van de instorting van Gebouw 7, dan verschaffen de overeenkomsten tussen deze instorting en die van de Twin Towers ons nog meer redenen om aan te nemen dat ook voor het instorten van de torens gecontroleerde vernietiging de werkelijke verklaring is. Natuurlijk waren de instortingen van de drie gebouwen niet in alle opzichten gelijk. Zoals ik in hoofdstuk 1 zei, volgde alleen de instorting van Gebouw 7 het patroon van een typische instorting door explosieven (waarbij de instorting aan de basis begint en resulteert in een buitengewoon kleine stapel puin op de plek waar het gebouw gestaan heeft). Maar de instortingen van de torens vertoonden verschillende kenmerken van de karakteristieke instorting van Gebouw 7: door de instortingen werd poeder-vormig stof veroorzaakt (in zelfs grotere hoeveelheden), ze werden in verband gebracht met aanwijsbare seismische trillingen (die zelfs sterker waren), er ontstond gesmolten staal, en ze vonden plaats met een snelheid die bijna overeenkwam met een vrije val.²² Daarbij komt nog het gegeven dat bij alle drie de instortingen de meeste stalen balken en kolommen, in de woorden van Jim Hoffman, werden ‘opgehakt in stukken van minder dan tien meter lang, die gemakkelijk op de werktoestellen geladen konden worden die werden gebruikt om Ground Zero op te ruimen’.²³

Dit laatste kenmerk is extra aandacht waard, aangezien Controlled Demolition, Inc. – het bedrijf dat de taak kreeg om de puinhoop van het WTC op te ruimen – in zijn publiciteitsmateriaal zegt: ‘Onze DREXSTM-systemen... verdelen de stalen onderdelen in stukken die passen binnen de draagcapaciteit van de beschikbare werktoestellen.’²⁴

De stofwolken

Hoe dan ook vertoonden de instortingen van de Twin Towers niet alleen al deze karakteristieke overeenkomsten met Gebouw 7, waarvan Silverstein kennelijk heeft gezegd dat het opzettelijk werd vernietigd, maar waren er nog twee opvallende kenmerken die erop wezen dat ze door explosieven werden neergehaald: een groot deel van het beton werd midden in de lucht verpulverd²⁵ en het stof werd horizontaal uit de gebouwen gestuwd, waardoor er enorme stofwolken ontstonden.²⁶

Er is nu bovendien meer informatie over de stofwolken. In het eerste hoofdstuk ging ik in op het probleem van de energiebron die noodzakelijk was voor het ontstaan van het stof en de wijze waarop het zich gedroeg, en ik voegde er de observatie aan toe van personen die dit onderwerp hadden bestudeerd, dat alleen explosieven in de benodigde energie hadden kunnen

voorzien. Maar ik haalde geen kwantitatieve analyse aan. Ik ontdekte dat Jim Hoffman zo'n analyse heeft gemaakt, waarbij hij slechts gebruik maakte van wiskunde en 'een aantal algemene natuurwetten'. Zijn analyse voorziet in zeer sterk bewijs tegen de tot nu toe geaccepteerde theorie dat de energiebron voor de stofwolken die uit de torens kwamen, bestond uit de potentiële zwaartekrachtenergie die aanwezig was in de verhoogde massa van deze 110 verdiepingen tellende gebouwen.²⁷

Hoffman, die zich bezighoudt met de noordelijke toren, berekent de energie die nodig zou zijn om tijdens en na de instorting het stof te veroorzaken en vervolgens de stofwolk te laten groeien. Hij vergelijkt vervolgens zijn uitkomsten met de berekening door de FEMA van de potentiële energie die in elk van deze 415 meter hoge gebouwen aanwezig was, wat neerkwam op zo'n 111.000 kwu (kilowattuur). Het resultaat is opvallend.

Hoffman berekent eerst de energie die nodig is om de ongeveer 90.000 ton beton van de noordelijke toren te verpulveren in poeder van 60 micron (wat een heel voorzichtige uitkomst geeft, legt hij uit, 'aangezien sommige rapporten stellen dat het gemiddelde deeltje eerder zo'n 10 micron dan 60 micron groot was'). Vervolgens berekent hij 'de energie die nodig is om de stofwolken te laten uitgroeien tot een aantal keer het volume van iedere toren, binnen dertig seconden vanaf het begin van hun instorting' (een berekening die ook een voorzichtige uitkomst geeft, omdat die niet ingaat op de groei die na die dertig seconden doorzet). Hij maakt twee verschillende berekeningen (gebaseerd op verschillende aannamen over de belangrijkste oorzaak van de groei van de stofwolk), waaruit hij de conclusie trekt dat de energiebron ofwel 2.682.000 ofwel 11.700.000 kwu moest leveren. Dat zou betekenen dat de benodigde energie, zelfs bij deze voorzichtige berekeningen, tussen de 24 en 106 keer groter was dan de hoeveelheid zwaartekrachtenergie die er aanwezig was (111.000 kwu) – hoewel Hoffman zijn bevindingen zelf bescheidener stelt, en er slechts op wijst dat er een 'meer dan tienvoudig verschil zit tussen de meest voorzichtige berekening en de zwaartekrachtenergie'.

Hoffman trekt ook de conclusie van zijn studie zonder al te veel ophef en zegt dat, aangezien zo'n groot verschil 'niet gemakkelijk kan worden afgedaan als onzekerheden in de kwantitatieve schatting' (met name omdat hij is uitgegaan van voorzichtige schattingen), 'de officiële verklaring dat de instortingen van de Twin Towers werden aangevoerd door de zwaartekracht, de energiestromen die zijn vastgelegd niet voldoende verklaren'.

Dit houdt natuurlijk in dat er een andere energiebron geweest moet zijn. En behalve als er hard gemaakt kan worden dat er een tot nu toe onbekende energiebron was, lijkt de enige mogelijkheid dat er een groot aantal explo-

sieven is geplaatst. De conclusie dat zulke explosieven inderdaad zorgden voor de noodzakelijke energiebron die de stofwolken veroorzaakte en deed groeien, wordt uiteraard gesteund door de verschillende andere kenmerken van de instorting van de noordelijke toren (en de zuidelijke toren) die erop duiden dat explosieven die instorting hebben veroorzaakt.²⁸

Gezien het feit dat Silverstein zo goed als heeft toegegeven dat Gebouw 7 met behulp van explosieven is neergehaald, de gelijkenissen tussen de manier waarop de drie gebouwen instortten, en de andere factoren die wijzen op een gecontroleerde vernietiging als de oorzaak van het instorten van de torens, zou er nu inmiddels bewijs geleverd moeten worden door degenen die volhouden dat de Twin Towers, anders dan Gebouw 7, *niet* door middel van gecontroleerde vernietiging werden neergehaald.

De mogelijkheden om explosieven te plaatsen

Een mogelijke tegenwerping bij deze conclusie kan als volgt luiden: we kunnen verklaren hoe Silverstein Gebouw 7 kon laten neerhalen met behulp van gecontroleerde vernietiging. Aangezien hij degene was die het in 1987 had laten bouwen, zou hij alle noodzakelijke bedrading er al in hebben kunnen laten plaatsen, zodat de taak om het gebouw op het neerhalen voor te bereiden snel kon worden uitgevoerd. Maar hoe konden de Twin Towers, die door iemand anders vele jaren eerder waren gebouwd, op gecontroleerde vernietiging zijn voorbereid? Dat is een goede vraag. Maar er is informatie aan het licht gekomen die aanwijzingen zouden kunnen verschaffen.

Een mogelijk relevant feit werd al in de eerste editie gemeld, zij het slechts in een noot – het feit ‘dat Marvin P. Bush, de jongere broer van de president, een leidinggevende functie had bij een bedrijf met de naam Securacom, dat zorgde voor de bewaking van het World Trade Center’.²⁹ Margie Burns meldt dat hij van 1993 tot 2000 een leidinggevende functie in dit bedrijf bekleedde, dat dit bedrijf van 1996 tot 11 september 2001 voor de bewaking van het WTC zorgde en dat het tussen 1996 en 2000 een nieuw veiligheidssysteem installeerde.³⁰ Burns merkt op dat het Witte Huis deze connectie tussen de broer van de president en het bedrijf dat de leiding had over de beveiliging van het World Trade Center, niet openbaar heeft gemaakt.³¹ Ze meldt ook dat volgens Barry McDaniel, de bedrijfsdirecteur sinds januari 2002, de beveiliging niet is onderworpen aan enig onderzoek dat verband hield met 11 september, noch door de FBI, noch door enige andere federale instelling.

Een ander interessant gegeven dat door Wayne Madsen is opgemerkt, is dat Wirt D. Walker III, een neef van Marvin P. en George W. Bush, ook een topfunctie bekleedt in dit bedrijf, dat inmiddels is omgedoopt in Stratesec. Hij

is niet alleen de huidige voorzitter van het bestuur, maar was ook van 1999 tot januari 2002 de hoofddirecteur.³²

Alleen een onderzoek zou kunnen bepalen of dit gegeven – dat de broer en de neef van president Bush leidinggevende functies hadden in het bedrijf dat tot aan 11 september een aantal jaar verantwoordelijk was voor de beveiliging van het World Trade Center – te maken heeft met wat er die dag is gebeurd. Maar het lijkt erop dat dit gegeven op z'n minst openbaar gemaakt moet worden.

Ik schreef ook (in dezelfde noot) dat sommige personeelsleden van het WTC hadden gemeld dat, 'nadat de beveiligingsdetachering vanwege bedreigingen twee weken lang in twaalfuren-ploegendienst had gewerkt, dit beveiligingsalarm, dat het gebruik van explosievenopsporingshonden had voorgeschreven, vijf dagen vóór 11 september werd opgeheven'. Dit gegeven kan van belang zijn omdat, als de bedrading voor een gecontroleerde vernietiging al eerder was aangebracht, in die periode wellicht de explosieven werden bevestigd.

In de tussentijd heb ik kennis genomen van meerdere rapporten die voor deze kwestie van belang zouden kunnen zijn. Een daarvan is afkomstig van een man, Scott Forbes genaamd, die sinds 1999 voor de Fiduciary Trust heeft gewerkt (hetzelfde bedrijf waarvoor de echtgenoot van Kristen Breitweiser werkte). In een persoonlijke brief die later is gepubliceerd, schrijft hij:

In 2001 werkten we op de negentigste en de vierennegentigste tot en met de zesennegentigste verdieping van de zuidelijke toren, en we verloren zevenentachtig medewerkers en veel aannemers.

In het weekend van [8 en 9 september 2001] was er een 'uitschakeling'-situatie in WTC-toren 2, de zuidelijke toren. Deze uitschakeling-situatie hield in dat er zo'n 36 uur lang geen elektriciteitsvoorziening was in de verdiepingen boven de vijftigste etage. Ik weet hiervan omdat ik... dat weekend met anderen moest werken om ervoor te zorgen dat alle systemen van tevoren op de juiste manier waren uitgeschakeld... en daarna weer werden opgestart. De reden die door het WTC voor de uitschakeling werd gegeven, was dat de bekabeling in de toren moest worden vernieuwd... Natuurlijk waren er zonder stroom geen beveiligingscamera's, er waren geen veiligheidssloten op de deuren [terwijl] veel, veel 'technici' de toren in- en uitliepen.³³

In een e-mail aan mij, op 2 juni 2004, voegde Forbes daaraan toe:

Ik was verbijsterd wat voor een reacties ik kreeg op mijn oorspronkelijke weblogartikel... Het enige dat ik je erover kan zeggen, is dat wat ik verteld heb volkomen waar is en dat ik naar anderen kan verwijzen die het verhaal kunnen bevestigen. Wat me verbaast, en wat de aanvankelijke reden was waarom ik dit artikel heb geschreven, is het gegeven dat geen enkele autoriteit wil toegeven dat in dat weekend van 8 en 9 september zesendertig uur lang de elektriciteit werd uitgeschakeld in de bovenste helft van toren 2. Ik heb geen verborgen agenda, behalve dat ik de waarheid erkend en onderzocht probeer te krijgen.

Je zou denken dat Forbes, samen met anderen die volgens hem zijn verklaring kunnen steunen, zou moeten worden gevraagd om te getuigen. Maar Forbes meldde in zijn oorspronkelijke verklaring dat hoewel hij ‘deze informatie naar veel personen en instellingen heeft gestuurd, inclusief de 9/11 Commission... niemand deze feiten lijkt op te merken en op te nemen.’

Wat ook van belang kan zijn voor de kwestie hoe de torens voorbereid konden worden op een gecontroleerde vernietiging, is een verklaring van Ben Fountain, een financieel deskundige van de Fireman’s Fund, die in de zuidelijke toren werkte. Fountain meldde dat tijdens de weken die aan 11 september voorafgingen, de torens ‘een aantal keer’ werden geëvacueerd, wat volgens hem ‘ongebruikelijk’ was.³⁴

De verklaring van burgemeester Giuliani

Een ander interessant gegeven is dat net als Larry Silverstein mondeling lijkt te hebben toegegeven over voorkennis te hebben beschikt van het instorten van Gebouw 7, ook burgemeester Rudolph Giuliani mondeling lijkt te hebben toegegeven over voorkennis van de instorting van de Twin Towers te hebben beschikt. In gesprek met Peter Jennings op ABC News zei Giuliani het volgende over zichzelf en anderen die aan het werk waren in het ‘noodcommandocentrum’ dat hij op de drieëntwintigste verdieping van WTC-7 had ingericht:

We waren daar aan het werk toen ons werd verteld dat het World Trade Center zou instorten, en het stortte in voordat we het gebouw konden verlaten.³⁵

Hoewel Giuliani hier sprak over ‘het World Trade Center’, moet hij in het bijzonder de zuidelijke toren hebben bedoeld. Hij duidde duidelijk niet op

Gebouw 7 zelf, want dat stortte niet in voor 17:20 uur. En hij kan niet op de noordelijke toren hebben gedoeld, omdat er genoeg tijd voor hem en zijn medewerkers zou zijn geweest om te ontsnappen voordat die bijna een half uur na de zuidelijke toren instortte.

Het cruciale punt is in ieder geval dat Giuliani aangaf dat hem op enig tijdstip tussen 8:46 in de ochtend, toen de noordelijke toren geraakt werd, en 9:59, toen de zuidelijke toren instortte, verteld werd dat de torens zouden instorten. Het meer algemene punt – los van de vraag of hem dat door iemand anders was ‘verteld’ – is dat hij heeft gezegd dat hij wist dat de torens gingen instorten voordat de zuidelijke toren dat werkelijk deed. Deze verklaring werpt een serieuze vraag op over de man die beschouwd wordt als de held van New York City. In de woorden van Alex Jones: ‘Hoe wist hij dat de Twin Towers zouden instorten terwijl dat zo’n volstrekt onverwachte gebeurtenis was?’³⁶

Met terugwerkende kracht, nu we keer op keer de filmbeelden van de instortende torens hebben gezien en ons verzekerd is dat er wetenschappelijke verklaringen zijn voor het feit dat ze instortten, zouden we misschien geneigd zijn om aan Giuliani’s uitspraken voorbij te gaan door te stellen dat toen de torens werden getroffen het duidelijk was dat ze zouden instorten. Maar op dat moment was het helemaal niet duidelijk. Het was zeker niet duidelijk voor de brandweerlieden, hoewel hun ogen waren getraind op het waarnemen van tekenen die konden duiden op een naderende instorting. Een van de redenen waarom het voor hen niet duidelijk was, is, zoals de opmerking van Jones ons in herinnering brengt, dat er nog nooit tevoren in de geschiedenis een hoog gebouw met een stalen constructie door brand was ingestort. Bovendien stonden de gebouwen, zoals we hebben gezien, al snel nadat ze door de vliegtuigen waren getroffen, weer stabiel. En de branden, in ieder geval die in de zuidelijke toren – de eerste die instortte – doofden al. De verklaring van Giuliani voorziet dus in bewijs dat iemand, misschien hijzelf, iets wist wat de brandweerlieden in het gebouw niet wisten – wat wellicht was dat er explosieven in het gebouw waren geplaatst en dat ze weldra tot ontploffing zouden worden gebracht.

Mogelijke motieven om het WTC te vernietigen

Ik heb gemerkt dat een andere vraag die vaak wordt gesteld, is waarom iemand het World Trade Center zou willen vernietigen. Zelfs als wordt aangenomen dat sommige personen in de regering-Bush zouden hebben gewild dat er ‘een catastrofale en katalyserende gebeurtenis zou plaatsvinden – zoals een nieuwe Pearl Harbor’, waarom zouden ze dan het World Trade Center hebben gekozen? En zelfs als er aangetoond kan worden dat ze inderdaad

goede redenen voor die keuze hadden – omdat het voor Amerikanen geloofwaardig is dat Arabische moslimterroristen het symbool van de Amerikaanse financiële overheersing zouden willen aanvallen – waarom zouden ze dan explosieven hebben gebruikt om de vernietiging van drie van de gebouwen te garanderen? Zolang mensen zich geen geloofwaardig antwoord op deze vragen kunnen voorstellen, zullen ze minder gedreven zijn om het concrete bewijs dat er inderdaad explosieven zijn gebruikt serieus te bestuderen. Een korte uiteenzetting van de mogelijke motieven is dus op haar plaats.

Een mogelijkheid om in overweging te nemen, is dat als de instorting van het WTC van binnenuit is geregeld, de medeplichtigheid niet beperkt kan zijn gebleven tot de instellingen van de regering-Bush. Een overweging van de mogelijke motieven zou dus moeten inhouden welke voordelen het een of meerdere partijen buiten de regering-Bush zou kunnen opleveren.

Een van de partijen over wie is gespeculeerd, is Larry Silverstein die op 26 april 2001 het World Trade Center pachtte. Hij sloot ook een verzekering waarvan hij een enorme som geld zou ontvangen als het WTC zou worden vernietigd. In financiële-nieuwsartikelen is gemeld dat hoewel Silverstein zeven miljard dollar van zijn verzekeringsmaatschappijen heeft geclaimd, hij dat bedrag waarschijnlijk niet zal krijgen. Het bedrag was gebaseerd op de redenering van Silverstein dat hoewel de polis voor een maximumbedrag van drieënhalf miljard dollar was afgesloten, de terroristische aanslagen in *twee* gebeurtenissen voorzagen. Het hof dat de zaak voorzat oordeelde tegen Silverstein en voor de grootste van de verzekeraars van Silverstein, Swiss Re, die betoogde dat de aanslagen op de Twin Towers slechts één gebeurtenis vormden.³⁷

Misschien nog belangrijker dan dit verhaal is echter het bewijs dat Silverstein voordat hij om deze dubbele uitkering verzocht, al eerder het plan had om grote winst te maken, zij het niet zo groot, door een erg kleine en kortdurende investering. Een persbericht dat 4 februari 2003 door Swiss Re werd uitgegeven bevatte de volgende verklaringen:

‘Volgens ons heeft Silverstein Properties bewust en opzettelijk het WTC-complex onderverzekerd,’ verklaarde Jacques Dubois, voorzitter en directeur van de Swiss Re America Holding Corp. ‘We geloven dat uit de papieren duidelijk blijkt dat Silverstein om te besparen op de premie opzettelijk weigerde zich in het geval van verlies hoger te verzekeren dan drieënhalf miljard dollar’... Het bewijs in het rapport van vandaag toont aan dat Silverstein aanvankelijk het WTC voor slechts anderhalf miljard dollar wilde verzekeren, minder dan de helft van de

dekking die hij uiteindelijk aankocht. Hij kwam slechts met tegenzin overeen om de hogere dekking in het geval van verlies van drieënhalve miljard dollar af te sluiten, toen zijn geldschieters dit vereisten om hun investering af te dekken.

‘Het is opvallend dat de geldschieters van Silverstein meer dan vijftig keer zoveel geld op het spel hadden staan in de WTC-deal dan Silverstein zelf, die slechts veertien miljoen dollar in de deal investeerde via investeringen met beperkte aansprakelijkheid,’ zegt [Barry] Ostrager [van Simpson Thacher & Bartlett, adviseur voor Swiss Re]. ‘De transactie was op zo’n manier opgezet dat Silverstein simpelweg van de pacht zou kunnen afhaken en weglopen als er een ramp plaats zou vinden. Dat is de reden waarom Silverstein, toen hij de dekking kocht, zich niet zo druk maakte over de hoogte van de verzekering.’ In het pachtcontract is de clausule opgenomen dat als het WTC volledig vernietigd zou worden, en Silverstein en de andere verzekerde partijen zouden besluiten het niet opnieuw op te bouwen, ze de opbrengst uit de verzekering zouden kunnen cashen en onder de overeenkomst uit zouden kunnen komen. Nadat ze hun geldschieters het hoofdbestanddeel van hun leningen hadden terugbetaald en het havenbestuur anderhalf miljard dollar hadden betaald, konden Silverstein en zijn investeerders aantoonbaar een claim leggen op het verschil van meer dan een miljard dollar.³⁸

Deze verklaring is uiteraard een persbericht dat de positie weergeeft van een verzekeringsmaatschappij die betrokken is in een conflict met Silverstein, dus de beschuldigingen zijn precies dat: beschuldigingen – totdat ze zijn bevestigd door objectieve partijen.

Maar als de beschuldigingen zouden worden bevestigd – zoals in ieder geval de ontbindende voorwaarde al is bevestigd – dan levert dat indirecte steun aan diegenen die denken dat Silverstein de verzekering afsloot in de wetenschap dat de gebouwen *daadwerkelijk* totaal vernietigd zouden worden.

Zulk indirect bewijs levert natuurlijk niet voldoende grond om conclusies uit te kunnen trekken. De reden om dit te bespreken, is alleen om aan te tonen dat het idee dat de vernietiging van het WTC van binnenuit was georganiseerd niet a priori kan worden verworpen op grond van het gegeven dat er geen aannemelijk motief zou zijn.

Het noodcommandocentrum van Giuliani

Een ander gegeven dat wellicht van belang kan zijn, is de eerdergenoemde in-

stelling van het noodcommandocentrum door Giuliani in Gebouw 7. Dit commandocentrum was eerder in Police Plaza 1 gevestigd, maar werd in 1996 naar de drieëntwintigste verdieping van WTC-7 verhuisd. Giuliani heeft zelf onlangs gezegd dat hoewel er andere mensen bij de beslissing betrokken waren, de keuze over deze nieuwe locatie uiteindelijk bij hem lag.⁴⁰ Hoe dan ook, vervolgens gaf Giuliani vijftien miljoen dollar uit om dit commandocentrum zelfvoorzienend te maken en af te schermen van ieder gevaar. Niet alleen werd deze verdieping van een eigen water- en luchttoevoer voorzien, Giuliani zorgde er ook voor dat zij kogelvrij en bomvrij werd gemaakt. Hij had er zelfs voor gezorgd dat de verdieping stofvrij was. Als hij en zijn medewerkers zich dus, zoals hij verklaarde, in dit commandocentrum bevonden toen de zuidelijke toren viel, werden ze beschermd tegen de enorme stofwolken die gevormd werden en door de straten raasden.

Het zou kunnen dat dit commandocentrum van belang is voor de vraag naar mogelijke motieven om Gebouw 7 met behulp van explosieven neer te halen. Verschillende personen die de gebeurtenissen op 11 september hebben bestudeerd, hebben gespeculeerd dat de drieëntwintigste verdieping van het gebouw het operatiecentrum was voor de aanslagen op de Twin Towers, waarbij de vluchtroutes van de op afstand bestuurde vliegtuigen vanuit dit commandocentrum werden gecontroleerd.⁴¹ Wellicht is bij deze speculatie van belang dat zich in Gebouw 7 een uitgebreid veldkantoor van de Amerikaanse geheime dienst bevond en, zo bleek na 11 september, een geheim CIA-kantoor.⁴² Een bespreking van deze kwestie zou te ver ingaan op de vraag 'wat er werkelijk gebeurde'. Maar ik maak er melding van om aan te tonen hoe een volledig onderzoek motieven zou kunnen onthullen waarom terroristen van eigen bodem zowel Gebouw 7 als de Twin Towers zouden willen neerhalen.

Dit boek wil niet, zoals ik al eerder benadrukte, een theorie ontwikkelen over wat er werkelijk op 11 september is gebeurd, maar juist het bewijs samenvatten dat erop duidt dat de officiële verklaring onjuist is, en dat het waarschijnlijk is dat de overheid medeplichtig was. Maar in sommige gevallen kan de vraag wat er werkelijk is gebeurd, niet helemaal worden vermeden. Een van die gevallen is de vraag naar de mogelijke motieven voor een dergelijke medeplichtigheid. Wat uit de gegevens in deze paragraaf naar voren komt, is de mogelijkheid dat het plan om het WTC te vernietigen niet alleen al lang voor 11 september was uitgedacht, maar ook de medewerking vereiste van autoriteiten in New York, particulieren en ambtenaren in Washington.

De regering-Bush en Osama bin Laden

In hoofdstuk 6 en 8 werd bewijs aangedragen dat erop wijst dat de verhouding tussen de regering-Bush en Osama bin Laden van een heel andere aard zou kunnen zijn dan in het openbaar wordt verkondigd. Ik wees daarbij in het bijzonder op bewijs dat erop duidde dat de regering-Bush niet echt probeerde om Bin Laden gevangen te nemen, noch voor, noch na 11 september. In de tussentijd hebben twee mediagebeurtenissen het publiek meer bewust gemaakt van de mogelijke verschillen tussen schijn en werkelijkheid.

Een van deze mediagebeurtenissen was de release van de film van Michael Moore, *Fahrenheit 9/11*. Zoals ik al zei⁴³ heeft Moore gezegd dat zijn twijfels over de officiële verklaring van 11 september, die stelt dat de aanslagen door Osama bin Laden waren voorbereid, voor het eerst werden aangewakkerd door het bewijs dat de regering-Bush niet alleen financieel verbonden was met Saoedi-Arabië, maar ook veel Saoedi's, waaronder familieleden van Bin Laden, direct na de aanslagen hielp de Verenigde Staten te verlaten.

Dit deel van de film van Moore put informatie uit *House of Bush, House of Saud* van Craig Unger.⁴⁴ Unger voorziet in bewijs dat een privé-vliegtuig met Saoedische passagiers op 13 september mocht vliegen, terwijl het verbod op vluchten met privé-vliegtuigen nog van kracht was. (Zelfs Bill Clinton en Al Gore, die zich beiden buiten de Verenigde Staten bevonden, mochten niet naar huis vliegen.⁴⁵) Hoewel deze gebeurtenis kort daarna in *The Tampa Tribune* werd beschreven, maakte geen andere Amerikaanse krant melding van het verhaal.⁴⁶ Maar Unger kreeg het verhaal bevestigd door Dan Grossi te interviewen, een lid van de Tampa Police, en Manuel Perez, een voormalig FBI-agent, die op 13 september drie jonge Saoedische mannen begeleidden op de vlucht van Tampa naar Lexington. Het werd lang door de openbare autoriteiten ontkend dat de vlucht – die naar alle waarschijnlijkheid alleen kon plaatsvinden na goedkeuring door het Witte Huis – had plaatsgevonden. Maar in juni 2004 bevestigde Tampa International Airport, tijdens het onderzoek van de 9/11 Commission, dat de vlucht inderdaad had plaatsgevonden.⁴⁷ Maar tot die tijd hadden het Witte Huis, de FBI en de FAA allemaal bijna drie jaar lang ontkend dat de vlucht had plaatsgevonden.⁴⁸ Nu inmiddels bekend is dat deze drie instellingen over deze tamelijk triviale zaak gelogen hebben, hoe kunnen we ze dan geloven als ze meer serieuze aantijgingen ontkennen?

Unger doet in ieder geval nog een belangrijke onthulling over de Saoedische passagiers die in de daaropvolgende dagen het land mochten verlaten. De regering-Bush en zelfs de 9/11 Commission hebben verklaard dat de FBI geen van de Saoedi's die mochten vertrekken wilde ondervragen. Deze ver-

klaringen zijn ruim geïnterpreteerd alsof er niemand op deze vluchten zat die voor de FBI van belang *zou moeten* zijn. Maar Unger onthult dat een van de passagiers die op 16 september het land uit mocht vliegen, niemand minder was dan prins Ahmed bin Salman⁴⁹ over wie in hoofdstuk 6 is gesproken. Van prins Ahmed werd, zoals we zagen, zes maanden later door al-Qaeda-medewerker Abu Zubaydah gezegd dat hij van tevoren wist dat Amerika op 11 september zou worden aangevallen. Een reden om aan te nemen dat Abu Zubaydahs verklaring waar was, werd, zoals we ook hebben gezien, verschaft door het feit dat prins Ahmed en twee andere Saoedi's die door Zubaydah waren genoemd, vier maanden later, binnen een tijdsbestek van acht dagen allemaal onverwacht stierven. Het kan dus nauwelijks worden volgehouden dat zich op de Saoedische vluchten niemand bevond die voor de FBI van belang had moeten zijn.

Minder bekend dan de film van Moore, zeker in de Verenigde Staten, is de reportage die op 3 juni 2004 door de ZDF-televisie in Duitsland werd uitgezonden. In deze reportage wordt een Afghaans-Amerikaanse zakenman aangehaald, Kabir Mohabbat, die beweert dat hij in 1999 gesprekken had georganiseerd tussen de Amerikaanse regering en de Taliban over Bin Laden. Volgens Mohabbat was de Taliban bereid om Bin Laden aan een derde land of het Internationaal Gerechtshof uit te leveren, als de boycot van Afghanistan, die door de VS werd geleid, zou worden opgeheven. Mohabbat meldde dat de minister van Buitenlandse Zaken van de Taliban, Moellah Wakil Ahmed Mutawakil, over Bin Laden had gezegd: 'Jullie kunnen hem krijgen zodra de Amerikanen er klaar voor zijn. Noem ons een land en we leveren hem eraan uit.'⁵⁰

Elmar Brok, een Duits lid van het Europese Parlement, heeft bevestigd dat hij in 1999 Mohabbat heeft geholpen contact te leggen met de Amerikaanse regering. De eerste gesprekken leidden tot een ontmoeting tussen de Taliban en Amerikaanse autoriteiten in Frankfurt, in november 2000, waarbij de autoriteiten van de Taliban 'verschillende voorstellen' deden. Deze ontmoeting eindigde naar verluidt met de voorbereidingen voor verdere gesprekken in de Amerikaanse ambassade in Pakistan, waar de details van de uitlevering zouden worden uitgewerkt. Maar deze verdere gesprekken hebben nooit plaatsgevonden omdat, zo gelooft Brok, de Amerikaanse autoriteiten een 'politieke beslissing' namen om niet verder te onderhandelen.⁵¹

Hoewel president Bush de beroemde woorden sprak dat hij Osama bin Laden 'dood of levend' gevangen wilde nemen, zullen deze twee mediagebeurtenissen het vermoeden waarschijnlijk vergroten dat de regering-Bush Osama bin Laden veel beter kon gebruiken als hij noch dood, noch gevangen zou zijn.

De Patriot Act als mogelijk motief

In hoofdstuk 7 besprak ik een aantal voordelen dat de regering-Bush kon verwachten als ze de gebeurtenissen van 11 september zelf had gepland, of op z'n minst had mogelijk gemaakt. Ik wees erop dat 11 september het voor deze regering mogelijk maakte om (1) Afghanistan aan te vallen om het Taliban-regime te vervangen door een regering die de Verenigde Staten gunstig gezind was en, onder andere, de aanleg van olie- en gaspijpleidingen door Afghanistan mogelijk zou maken; (2) Irak aan te vallen, wat veel leden van deze regering al lange tijd wilden; en (3) meer geld te krijgen voor militaire uitgaven, met name voor het US Space Command.

Op de eerste pagina van de inleiding had ik nog een effect van 11 september genoemd: de toegenomen inperking van de burgerlijke vrijheden. In verband hiermee verwees ik naar het boek van Nancy Chang, *Silencing Political Dissent: How Post-September 11 Anti-Terrorism Measures Threaten Our Political Liberties*, waarvan het voorwoord was geschreven door Howard Zinn. Ik ging echter maar erg kort op de kwestie in, en mijn verwijzing naar het boek van Chang stond in een noot. En toen ik in hoofdstuk 7 de mogelijke motieven besprak, kwam ik niet op deze kwestie terug. Hier wil ik het de nadruk geven die het verdient.

Er zijn twee punten die het met name waard zijn om benadrukt te worden. Het eerste is dat de US Patriot Act, die uit 342 pagina's bestaat, een groot aantal veranderingen aanbrengt in het bestaande federale recht. Gezien de omvang van de aspecten waar deze wetgeving op ingaat, en het feit dat ze binnen vijfenveertig dagen na 11 september werd geïntroduceerd, moet ze, ten minste voor het grootste deel, al lang van tevoren zijn voorbereid.⁵² Een tweede belangrijk punt is dat regeringen in het verleden eerder terroristische aanslagen in scène hebben gezet, of op z'n minst catastrofale gebeurtenissen op cynische wijze hebben toegeschreven aan vijanden om te rechtvaardigen dat ze hun eigen macht en hun immuniteit voor aanklachten vergrootten door de burgerlijke en politieke rechten van hun burgers in te perken. Een aantal lezers, dat zich voornamelijk op dit gevolg van 11 september heeft gericht, heeft gesuggereerd dat dit boek *De Amerikaanse Rijksdagbrand* zou moeten heten.

Hoewel ik niet denk dat dit een betere titel zou zijn, ben ik het er wel mee eens dat Amerikanen zich ernstige zorgen zouden moeten maken over de ontwikkelingen die sinds 11 september hebben plaatsgevonden en die toch wel enige overeenkomsten vertonen met de stappen die de nazi's ondernamen na de Rijksdagbrand in Duitsland. Ik hoop vooral dat Amerikaanse journalisten en uitgevers de mogelijkheid van deze parallel serieus genoeg

nemen, al is het maar uit bezorgdheid om een verdere inperking van de persvrijheid te voorkomen, teneinde te onderzoeken of de samenzweringstheorie over de veroorzakers van de 11-septemberaanslagen van de regering-Bush standhoudt als zij aan een kritisch onderzoek wordt onderworpen.

De zaak Sibel Edmonds

In hoofdstuk 6 ging ik kort in op de zaak Sibel Edmonds, een Turks-Amerikaanse burger die aan de FBI had gemeld dat een van haar collega's, die net als zijzelf kort na 11 september in dienst was genomen om te vertalen, een spion was die het onderzoek van de FBI naar 11 september ondermijnde. Wat ik niet eerder wist is dat volgens Edmonds de FBI tegen haar zei dat als ze de klok zou blijven luiden, dat een bedreiging zou vormen voor haar familieleden in het buitenland, en kort daarna werd er een arrestatiebevel uitgevaardigd voor haar zuster in Turkije.⁵³

Hoe dan ook werd Edmonds ontslagen toen ze met haar klacht in maart 2002 naar het ministerie van Justitie ging. Nadat ze onder de *whistleblower protection act* een aanklacht had ingediend, vroeg minister van Justitie Ashcroft, op verzoek van FBI-directeur Mueller, de rechter om haar zaak te verwerpen in het belang van de 'nationale veiligheid'.

Sinds de eerste editie van dit boek was afgerond, hebben er meer ontwikkelingen plaatsgevonden. In februari 2004 getuigde Edmonds meer dan drie uur lang achter gesloten deuren voor medewerkers van de 9/11 Commission. In maart 2004 verklaarde ze dat ze deze medewerkers had verteld dat de FBI in juni of juli 2001 beschikte over zoveel informatie over een terroristische aanslag met vliegtuigen in de Verenigde Staten, dat er een *oranje alarm* of *rood alarm* had moeten worden uitgevaardigd. Over de verklaring van Condoleezza Rice (in een artikel in *The Washington Post* op 22 maart) dat de regering niet over specifieke informatie beschikte over een geplande binnenlandse aanval met vliegtuigen, zei Edmonds: 'Dat is een flagrante leugen. En er zijn documenten die kunnen bewijzen dat dat een leugen is.'⁵⁴ In april meldde *The Independent* dat Edmonds de volgende verklaring aflegde:

Ik heb [de commissie] details verschaft over de specifieke onderzoeks-dossiers, de specifieke data, de specifieke informatie over de doelwitten, de specifieke onderzoeksleiders. Ik heb ze alles verteld, zodat ze alles kunnen nagaan. Dit zijn geen roddels. Deze feiten zijn gedocumenteerd. Deze dingen kunnen heel makkelijk worden vastgesteld.⁵⁵

In een interview met Jim Hogue op 30 april zei Edmonds, toen Hogue op-

merkte dat de FBI onderzoeken in Phoenix, Chicago en Minneapolis de kop indrukte:

[Z]e hadden de vier stukken die je noemde, en meer dan dat, geloof me, veel meer dan dat. En dat is niet openbaar gemaakt. Dat ze zeggen dat we niet over gespecificeerde informatie beschikten, is gewoonweg belachelijk... [W]aar wachtten ze op? Een beëdigde verklaring die was ondertekend door Bin Laden?

In mei vertelde ze aan James Ridgeway van *The Village Voice* dat het bij haar en andere Farsi-vertalers van de FBI algemeen bekend was dat, zoals Ridgeway het opschreef, 'een "bron" van de FBI die al lange tijd hoog werd aangeslagen en in Afghanistan was gebaseerd, in april 2001 aan het bureau doorgaf dat hij informatie van zijn contacten had gekregen dat Bin Laden een grote aanval aan het opzetten was waarbij vliegtuigen zouden worden gebruikt, in een of meerdere van de volgende Amerikaanse steden – Chicago, Los Angeles en New York.'⁵⁶

Maar Edmonds kan niet ingaan op de specifieke details van deze kwesties, omdat een resultaat van de actie van het ministerie van Justitie in oktober 2002 was dat haar een zwijgplicht werd opgelegd, op basis van het zelden gebruikte privilege van 'staatsgeheimen', die voorkwam dat ze zulke details aan de pers zou doorgeven. Deze zwijgplicht zou bovendien niet de laatste stap zijn van het ministerie van Justitie om te voorkomen dat ze zou onthullen wat ze weet.

In 2004 werd Edmonds gedagvaard om te getuigen in een rechtszaak van honderd miljoen dollar die in 2002 door zeshonderd familieleden van de 11-septemberslachtoffers was aangespannen tegen de Saoedische regering en een aantal Saoedische burgers. Eind april 2004, de dag voordat ze haar verklaring af moest leggen, ging het ministerie van Justitie van Ashcroft naar het hof – het hof van rechter Reggie B. Walton die door president Bush was benoemd – om deze dagvaarding te vernietigen en zo te voorkomen dat ze zou getuigen, waarbij het zich opnieuw beriep op de 'nationale veiligheid' en het 'privilege van staatsgeheimen'.⁵⁷ Met succes.

Ashcroft slaagde er zelfs in om haar verklaringen – waaronder eerder gedane openbare uitspraken en de journalistieke citaten van haar uitspraken – geheim te verklaren. Deze actie maakte het Congres woedend. Republikeins senator Charles Grassley meldde dat het Congres te horen had gekregen dat de FBI informatie over Edmonds die twee jaar oud was en die het Senate Judiciary Committee in twee eerdere briefings had gekregen, nu geheim verklaarde, en zei:

Ik maak me grote zorgen over deze geheimverklaring achteraf. Enerzijds vind ik het idioot omdat, naar wat ik ervan begrijp, bijna al deze informatie openbaar is gemaakt en ruimschoots te verkrijgen was. Anderzijds is deze geheimverklaring een zeer ernstige zaak, omdat het erop lijkt dat de FBI probeert het Congres een zwijgplicht op te leggen.

Daarna voegde hij eraan toe: 'Ik denk niet dat dit werkelijk iets met nationale veiligheid te maken heeft. Als dat zo was, had de FBI dit al lange tijd gelede gedaan.'⁵⁸

Edmonds reageerde zelf op deze schijnbare poging om het Amerikaanse Congres het zwijgen op te leggen door een persbericht uit te laten gaan. Nadat ze de verschillende maatregelen heeft opgesomd die de FBI en het ministerie van Justitie tegen haar hadden getroffen – niet, zo zei ze, om de nationale veiligheid, maar om zichzelf te beschermen – riep ze het Congres op 'om zijn eigen openbare hoorzittingen over deze kwesties te houden'. Ze besloot haar verklaring met de woorden: 'Ik ben niet meer van plan om achter gesloten deuren getuigenissen af te leggen. Ik wil openlijk, publiekelijk en onder ede getuigen.'⁵⁹ De vraag is nu of het Amerikaanse Congres, dat de uitvoerende macht tegen het licht zou moeten houden, dit mogelijk zal maken.

Edmond meldt verder dat ze niet de enige voormalig FBI-vertaler is die probeert informatie die met 11 september te maken heeft, openbaar te maken. Ze zegt dat Behrooz Sarshar, die op dezelfde afdeling als zijzelf werkte, naar het Senate Judiciary Committee wilde gaan om beschermd te worden onder diens *whistleblower protection act*. Edmonds verklaart dat ze zo'n ontmoeting regelde en vervolgt:

Verschillende familieleden van de 11-septemberslachtoffers en ikzelf namen Mr. Sarshar mee naar een vergadering van het Senate Judiciary Committee in het kantoor van senator Grassley. Mr. Sarshar verstrekte gedetailleerde informatie; maar tot op de dag van vandaag heeft senator Grassley daar niet op gereageerd, en hij heeft de verantwoording afgeschoven op de 9/11 Commission. Vervolgens regelden we een ontmoeting tussen de 9/11 Commission en Mr. Sarshar, en hij ging daar op 12 februari 2004 naartoe, en hij voorzag de onderzoekers van de 9/11 Commission bijna drie uur lang van alle details van het onderzoek dat te maken had met de terroristische aanslagen van 11 september. Hij gaf hun de namen van de bronnen die minstens twaalf jaar lang door het

bureau waren gebruikt. Hij verstrekke hun contactgegevens van verschillende agenten die van deze kwesties afwisten. En zij wilden zelf ook komen om erover te praten, maar ze hadden bescherming nodig. Mr. Sarshar gaf al deze informatie en vertelde waar ze de documenten moesten zoeken, enzovoort, en tot op de dag van vandaag schuiven het Senate Judiciary Committee en de 9/11 Commission de verantwoordelijkheid naar elkaar toe. Dus al deze informatie ligt voor hen. Ze hebben niet een van de getuigen die Mr. Sarshar heeft genoemd opgeroepen. En tijdens het verhoor van directeur Mueller heeft de 9/11 Commission niet één van deze vragen gesteld. Ze hadden zelfs geen vragen voor directeur Mueller.⁶⁰

Edmonds heeft een aanklacht ingediend tegen het ministerie van Justitie over de manier waarop dit het privilege van staatsgeheimen heeft gebruikt om haar te verhinderen te getuigen over wat ze weet. Maar medio 2004 was ze er nog niet eens in geslaagd om een hoorzitting te krijgen. Er stond een hoorzitting gepland op 14 juni 2004 in het hof van rechter Walton, die het ministerie van Justitie had bevolen om uit te leggen waarom ‘gevoelige informatie niet los kan worden gekoppeld van niet-gevoelige informatie’, zodat Edmonds verder zou kunnen gaan met haar aanklacht. Het ministerie van Justitie diende zijn verklaring op 9 juni in. Maar vervolgens blies Walton, voor de vierde keer, de hoorzitting af, zonder opgaaf van redenen en zonder aanwijzingen wanneer de hoorzitting dan wel plaats zou vinden.⁶¹

Hoewel Edmonds geen specifieke details mag verstrekken over wat ze weet, laat ze de wereld wel weten wat voor een *soort* getuigenis ze achter gesloten deuren heeft afgelegd. Dat doet ze, en daarbij vergelijkt ze ‘achter gesloten deuren’ met ‘een zwart gat’, omdat ze vermoedt dat ‘wat voor een informatie je ook achter die gesloten deuren aan ze verstrekt... die informatie daar blijft en nooit naar buiten zal komen’. De juistheid van die aanname kan worden nagegaan door het slotrapport van de 9/11 Commission te bestuderen (zie het ‘Nawoord bij de Nederlandse editie’ op pagina 239 e.v.) om te zien wat het over haar getuigenis, en die van Behrooz Sarshar, openbaar maakt – wat ons brengt op het onderwerp van de 9/11 Commission zelf.

De 9/11 Commission

In hoofdstuk 10 meldde ik dat een aantal critici de 9/11 Independent Commission ‘de 9/11 Cover-up Commission’ noemen en dat woordvoerders van de nabestaanden van de slachtoffers steeds gefrustreerder worden over deze commissie en hun angst uit hebben gesproken dat het slotrapport een

‘doofpotaffaire’ zal zijn. Ik eindigde met de bewering dat ‘als er tijdens de laatste maanden van het onderzoek van de 9/11 Independent Commission geen radicale verandering in haar houding en wijze van aanpak plaatsvindt, er een nieuw onderzoek nodig zal zijn om te kunnen hopen op de ontdekking van de waarheid.’

De laatste openbare hoorzittingen hebben geen aanwijzingen gegeven dat deze radicale verandering heeft plaatsgevonden. Tijdens de vergaderingen in New York, in mei 2004, hebben de familieleden zelfs van een nog grotere walging van de commissie blijk gegeven dan tevoren. Sara Kugler van The Associated Press meldde aan het einde van deze hoorzittingen dat ‘de familieleden van de slachtoffers nu woedend zijn op de 11-septembercommissie vanwege wat zij omschrijven als een falen om de ramp grondig te onderzoeken’. Nadat Giuliani was ondervraagd zei een familielid: ‘Vandaag was een lachertje... [M]oeilijke vragen worden niet gesteld.’ De ondervraging van Giuliani eindigde in feite abrupt, ‘toen nabestaanden van de doden opstonden en riepen dat het federale team “softbal-vragen” stelde en de antwoorden van Giuliani accepteerde zonder door te vragen’. Een van de toehoorders werd uit de zaal geleid nadat hij had geroepen: ‘Drieduizend mensen zijn dood! Stel eens wat echte vragen!’⁶² Op een bepaald moment, nadat voorzitter Kean tegen familieleden die zich roerden had gezegd: ‘Jullie verspillen alleen maar tijd’, riepen zij terug: ‘JULLIE verspillen tijd!’⁶³

Een ding dat de familieleden vooral met walging vervulde, was dat hoewel de teamleden elk slechts vijf minuten hadden om Giuliani te ondervragen, ze een deel van deze kostbare tijd gebruikten om Giuliani te prijzen om zijn leiderschap.⁶⁴ Voorzitter Kean zei bijvoorbeeld zelf: ‘Op die verschrikkelijke dag was New York City op een bepaalde manier gezegend, namelijk omdat het u als leider had. Het had een groot, groot leider die om kon gaan met een verschrikkelijke, verschrikkelijke gebeurtenis.’⁶⁵

De opmerking van Kean illustreert het basisprobleem van de houding die de commissie had aangenomen. Het begon al met het uitgangspunt dat de officiële lezing over 11 september juist was, in ieder geval wat de basisaanname betreft dat de aanslagen van 11 september konden plaatsvinden vanwege incompetentie, onwetendheid, miscommunicatie en allerlei andere soorten *storingen*. Hoewel ze werden voorzien van een enorme hoeveelheid bewijs die erop duidt dat het echte probleem eerder een *niet handelen*-bevel is geweest – zo kregen de commissieleden bijvoorbeeld exemplaren van de eerste editie van dit boek – heeft de commissie nooit, in ieder geval niet in het openbaar, enige vragen gesteld die de mogelijkheid onderzochten dat er enige overheidsambtenaren medeplchtig zouden zijn.

Om deze kwestie te betrekken op de ondervraging van Giuliani: in plaats van hun conclusie dat hij een groot leider was al van tevoren te trekken, zouden de commissieleden de vraag hebben moeten onderzoeken of hij wellicht medeplichtig was aan een van de gebeurtenissen waaraan hij medeplichtig zou kunnen zijn. In het licht van de kwesties die in dit boek worden behandeld, volgt hier een aantal vragen dat zeer geschikt zou zijn geweest om aan Giuliani te stellen:

1. Hoe verklaart u het gegeven dat hoewel in geen enkele andere stad, waar ook ter wereld, een hoog gebouw met een stalen constructie door brand is ingestort, wel drie van dit soort gebouwen op 11 september in New York instortten?
2. Als er een verklaring is die u juist acht voor de instorting van de Twin Towers, hoe verklaart u dan het instorten van Gebouw 7? Gezien uw goede kennis van dit gebouw, accepteert u dan de speculatieve hypothese die in het FEMA-rapport staat, ook al stelt dit rapport zelf dat deze hypothese ‘slechts een lage mate van waarschijnlijkheid’ heeft?
3. In een PBS-documentaire beweerde Larry Silverstein dat hij, nadat hij een telefoontje had ontvangen van de brandweer die zei dat ze niet zeker wisten of ze de brand in Gebouw 7 in de hand konden houden, zei: ‘Er zijn zoveel levens verloren gegaan, misschien is het het slimst *to pull it*.’ Vervolgens zei hij dat de brandweer ‘besloot *to pull*, en we zagen het gebouw instorten’.⁶⁶ Kunt u zijn woorden op een andere manier interpreteren dan dat hij zei dat Gebouw 7 opzettelijk is vernietigd?
4. Als dat het geval is, vindt u dan dat het rechtvaardig is dat Mr. Silverstein op dat gebouw bijna vijfhonderd miljoen dollar winst heeft gemaakt door een uitbetaling van de verzekering?
5. Volgens alle beschikbare foto’s waren de branden in Gebouw 7 nogal klein. Hoe kunt u dan één van de twee verklaringen uitleggen die nu aan ons zijn gepresenteerd voor het feit dat dit gebouw instortte – dat het door brand werd neergehaald, of dat de brand zo groot was dat uw brandweer besloot dat het geen zin had om te proberen het gebouw te redden?
6. U vertelde aan Peter Jennings dat u op de ochtend van 11 september, terwijl u zich in het noodcommandocentrum in Gebouw 7 bevond, te horen kreeg dat u het gebouw moest evacueren omdat ‘het World Trade Center ging instorten’. Wie vertelde u dat het WTC ging instorten? Heeft u die persoon gevraagd hoe hij of zij dat wist? Geloofde u dat, gegeven het feit dat nog nooit eerder een hoog gebouw met een stalen constructie door brand was ingestort? En als u dat geloofde, waarom dan?⁶⁷

7. Waarom heeft u bevolen, of op z'n minst toegestaan, dat het staal van de Twin Towers en Gebouw 7 werd verwijderd voordat het kon worden onderzocht, terwijl het verwijderen van bewijsmateriaal van een plaats van misdaad een federale misdaad is?
8. Als uw antwoord op die vraag luidt dat het staal verwijderd diende te worden zodat reddingswerkers naar slachtoffers konden zoeken die zich nog levend onder het puin van de Twin Towers konden bevinden, waarom werd het staal dan net zo snel verwijderd bij Gebouw 7? Volgens uw eigen verklaring werd het al uren voordat het instortte geëvacueerd, zodat zich er geen slachtoffers zouden bevinden. En waarom stond u in ieder geval toe dat het staal werd verkocht en naar bestemmingen overzee werd verscheept waar het niet kon worden onderzocht?
9. Is het waar dat u ervoor hebt gezorgd dat uw dossiers als burgemeester van New York City vijftientig jaar verzegeld blijven? Als dat zo is, waarom?⁶⁸

Als deze vragen waren gesteld, zou niemand hebben geklaagd dat er geen echte vragen werden gesteld.

Het zou natuurlijk onrealistisch zijn om te denken dat de 9/11 Commission zulke vragen aan Giuliani zou stellen – of soortgelijke vragen aan Bush, Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz, Myers, Mueller, Ashcroft en anderen. Dit is ten dele het gevolg van het feit dat de medewerkers van de commissie die het onderzoek uitvoerden, werden geleid door Philip Zelikow en dus, aantoonbaar, door de regering-Bush zelf. Maar zelfs als Zelikow zou zijn vervangen, gingen de meeste commissieleden er kennelijk vanaf het begin van uit – en hielden die aanname vast, ondanks alle tegenwerking van het Witte Huis – dat misdadige medeplichtigheid geen rol kon hebben gespeeld bij 11 september, of dat die kwestie op z'n minst onbespreekbaar was. Het basisprobleem was inherent aan de opdracht van de commissie, die hoofdzakelijk inhield dat ze aanbevelingen moest doen om dergelijke terroristische aanslagen in de toekomst te kunnen voorkomen. Deze opdracht ging uit van de veronderstelling dat de terroristische aanslagen konden plaatsvinden vanwege een storing, in plaats van een *niet handelen*-bevel.

Zelfs binnen de omschrijving van die opdracht had de commissie natuurlijk in principe de meer verontrustende vragen kunnen stellen. De leden hadden gezamenlijk kunnen besluiten dat om zinnige adviezen voor de toekomst te kunnen geven, ze eerste alle mogelijke redelijk onderbouwde hypothesen voor de oorzaken van de aanslagen van 11 september moesten onderzoeken, ook de hypothesen die te maken hebben met de verschillende mo-

gelijke maten van medeplichtigheid van de regering-Bush. (Als de leden dit hadden gedaan, en vervolgens zouden hebben besloten dat zo'n soort hypothese in de beste verklaring van het beschikbare bewijs voorzag, dan zouden ze hebben kunnen concluderen dat een manier om zulke aanslagen in de toekomst te voorkomen, zou zijn om te verhinderen dat mensen die zulke aanslagen zouden organiseren of op z'n minst zouden toestaan, tot hoge functies kunnen worden gekozen!)

Maar gezien de aard, de opdracht en de structuur van de 9/11 Commission was het eigenlijk al van tevoren duidelijk dat ze deze aanpak niet zou kiezen. Wat onze afgevaardigden in het Congres nu zouden moeten doen, is de vragen scheiden en zich eerst alleen maar richten op de vraag hoe en waarom de aanslagen van 11 september hebben kunnen slagen. Om de kwestie van de mogelijke medeplichtigheid van de regering-Bush te onderzoeken, is waarschijnlijk – nadat een onderzoek door het Congres een aannemelijke zaak heeft samengesteld – de aanstelling van een *special prosecutor* vereist. Iets wat duidelijk naar voren komt uit de ervaring met de 9/11 Commission, is dat het onderzoek, om enige kans van slagen te hebben als een *grondig* onderzoek, uit de politieke sfeer getrokken zou moeten worden en in de gerechtelijke sfeer zou moeten plaatsvinden. Maar het is ook duidelijk dat de taak niet toebedeeld kan worden aan het ministerie van Justitie, zeker niet zo lang dat nog deel uitmaakt van de regering-Bush.

Sibel Edmonds heeft, sprekend uit ervaring, gezegd dat 'tot op de dag van vandaag geen echt onderzoek heeft plaatsgevonden'. Zij heeft voorspeld dat het rapport van de 9/11 Commission weinig vragen zal beantwoorden, omdat 'alles van enige waarde wordt herzien omdat het topgeheime informatie is'. Ze heeft ook gezegd waaraan we een echt onderzoek kunnen herkennen: 'Als ze een werkelijk onderzoek zouden uitvoeren,' zegt ze, 'dan zouden we in dit land verschillende misdaadvervolgingen op hoog niveau zien.' Maar dat, geeft ze toe, 'is iets dat ze niet zullen laten gebeuren. En geloof me, ze zullen alles doen om dit in de doofpot te laten verdwijnen.'⁶⁹ Om een werkelijk onderzoek uit te laten voeren, beweert ze, zullen het volk en de pers moeten eisen dat het Congres zo'n onderzoek autoriseert.

Een belangrijke hindernis bij de autorisatie van zo'n onderzoek kan de vermoeidheidsfactor zijn. Onze senatoren en afgevaardigden kunnen zeggen dat nu we al twee onderzoeken naar 11 september hebben gehad, we niet nog eens overal doorheen kunnen gaan. Maar zolang we dat niet doen, staan we in feite toe dat wat misschien wel de misdaad van de eeuw is, onopgelost blijft. En het is heus niet zo dat een dergelijk onderzoek weer helemaal van voor af aan moet beginnen. Dankzij het onderzoek dat door honderden men-

sen is uitgevoerd, waarvan veel in dit boek is samengevat, zouden onderzoekers tientallen uitgangspunten hebben – en dat brengt ons op het volgende en laatste onderwerp.

Rokende pistolen

Er is mij vaak gevraagd of er ‘rokende pistolen’ zijn die duiden op de medeplichtigheid van de regering-Bush. Dat is een kwestie waarop ik in de hoofdttekst van dit boek niet expliciet ben ingegaan. In plaats van me te richten op die gebeurtenissen die het sterkst op een dergelijke medeplichtigheid duiden, heb ik in plaats daarvan een *cumulatieve* bewijsvoering overlegd, waarmee ik beweer dat het meest overtuigend is – ervan uitgaande dat in ieder geval het grootste deel van het gemelde bewijsmateriaal juist is – dat zoveel verschillende bewijsvoeringen allemaal in dezelfde richting lijken te wijzen. Maar ik voegde daaraan toe dat ‘sommige snoeren zo belangrijk zijn dat als het bewijs waarop deze steunen, juist blijkt te zijn, er maar één of twee voor nodig zijn om de hele zaak te dragen’ (pagina 26). Ik heb met andere woorden gezegd dat we op het eerste gezicht over een aantal rokende pistolen lijken te beschikken.

Omdat deze vraag zo vaak is gesteld, wil ik eindigen met een lijst van de gemelde items die ik als rokend pistool beschouw. Terwijl ik door het boek bladerde om deze lijst samen te stellen, was ik verbaasd om te zien hoeveel het er zijn. Ik kwam er in feite veertig tegen:

1. Het falen van de standaard handelingsprocedures om Vlucht 11 te onderscheppen.
2. Het falen van de standaard handelingsprocedures om Vlucht 175 te onderscheppen.
3. Het falen van de standaard handelingsprocedures om Vlucht 77 te onderscheppen.
4. Het feit dat de officiële verklaring waarom dit falen kon plaatsvinden, een paar dagen na 11 september veranderde.
5. Het feit dat volgens de tweede versie van de officiële verklaring het bevel om gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht te sturen om Vlucht 11 en 175 te onderscheppen aan de Otis Air Force basis werd gegeven in plaats van aan de dichtstbijzijnde basis, McGuire.
6. Het feit dat volgens deze tweede versie het bevel om gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht te sturen om Washington te beschermen, aan de Langley Air Force basis werd gegeven in plaats van aan de dichtstbijzijnde basis, Andrews.

7. Het feit dat, zelfs gezien het tijdschema van het NORAD en de grotere afstanden die de piloten vanaf Otis en Langley moesten zien te overbruggen, hun gevechtsvliegtuigen, op volle snelheid vliegend, New York en Washington op tijd zouden hebben moeten bereikt om de aanvallen op de zuidelijke toren en het Pentagon te voorkomen.
8. Het feit dat volgens deze tweede versie de gevechtsvliegtuigen die inmiddels te laat waren om Vlucht 11 en Vlucht 175 te onderscheppen, niet werden bevolen door te vliegen naar Washington, hoewel inmiddels bekend was dat Vlucht 77 was gekaapt en, volgens de officiële verklaring, terugvloog naar Washington.
9. De melding van minister van Transport Mineta van een gesprek dat lijkt te duiden op een *niet handelen*-bevel van vicepresident Cheney.
10. Het feit dat op 11 september in New York voor de eerste keer in de geschiedenis drie hoge gebouwen met een stalen constructie door brand instortten – door nog zeer plaatselijke branden ook, zeker in de zuidelijke toren en in Gebouw 7.
11. Het feit dat de zuidelijke toren als eerste viel, hoewel deze toren volgens de hypothese dat de gebouwen door de branden instortten, niet als eerste zou moeten zijn ingestort aangezien de toren als tweede was getroffen en de brand er kleiner was.⁷⁰
12. De verschillende soorten concreet bewijs dat de Twin Towers en Gebouw 7 instortten met behulp van gecontroleerde vernietiging. (Omdat er zoveel soorten van dit bewijs zijn – zoals het gegeven dat de stalen balken en kolommen in stukjes braken die precies groot genoeg waren om op vrachtwagens te kunnen worden geladen – zou dit punt in verschillende rokende pistolen kunnen worden onderverdeeld.)
13. De verklaring van Larry Silverstein dat hij en de brandweer besloten *to pull* WTC-7, gecombineerd met het bewijs dat de brandweer voorkennis had van de instorting, ondanks het gebrek aan concreet bewijs dat op de naderende instorting duidde.
14. De verklaring van burgemeester Giuliani dat hij van tevoren wist dat de Twin Towers gingen instorten.
15. De snelle verwijdering van het staal van alledrie de gebouwen – met name van Gebouw 7, waar zich geen slachtoffers zouden bevinden – voordat het kon worden onderzocht.
16. Het feit dat fotografisch bewijs aantoont dat het gat dat in het Pentagon was geslagen, veel kleiner was dan een gat dat door een Boeing 757 veroorzaakt zou worden.

17. Het feit dat foto's aantonen dat er zich geen resten van een groot vliegtuig voor de plek bevonden waar het toestel was neergestort, hoewel, gegeven het smalle inslaggat, nooit een hele Boeing 757 in het gebouw verdwenen kon zijn.
18. Het feit dat getuigen melden dat er ook geen overblijfselen van een groot vliegtuig *binnen* het Pentagon te zien waren.
19. Het feit dat de westelijke vleugel, niet bepaald het meest voor de hand liggende deel van het Pentagon dat terroristen als doelwit zouden kiezen, het *minst* waarschijnlijk en technisch moeilijk te treffen was.
20. Het feit dat ieder niet-militair vliegtuig dat geen transponder had die het signaal *friendly* uitzond, automatisch door de antiraketinstallatie van het Pentagon zou zijn neergeschoten.
21. De extreme onwaarschijnlijkheid dat een gekaapte Vlucht 757 veertig minuten lang onopgemerkt door het Amerikaanse luchtruim kon vliegen, zeker in de richting van het Pentagon.
22. Het bewijs dat de regering-Bush heeft gelogen dat Vlucht 93 niet is neergeschoten.
23. Het feit dat president Bush bij aankomst bij de Sarasota-school, zelfs na een telefoongesprek met Condoleezza Rice, de indruk wekte dat hij niet wist dat er, naast het ene toestel dat in de noordelijke toren van het WTC was gevlogen, nog twee vliegtuigen waren gekaapt.
24. Het feit dat Bush, nadat hij over de aanslag op de zuidelijke toren was ingelicht, niet handelde als een opperbevelhebber die verbaasd was om te horen dat de Verenigde Staten de grootste terroristische aanslag in hun geschiedenis ondergingen.
25. Het feit dat Bush en de mensen die hem omringden, inclusief zijn afdeling van de geheime dienst, niet bang leken te zijn om in Florida aangevallen te worden, hoewel ze op dat moment – als we aannemen dat de officiële verklaring waar is – niet wisten hoeveel vliegtuigen er waren gekaapt, noch wat de doelwitten van de terroristen waren.
26. De herhaalde ontkenning door de regering-Bush dat ze enig idee had dat vliegtuigen zouden kunnen worden gebruikt als wapens in een terroristische aanslag op de Verenigde Staten, terwijl die kennis alom aanwezig was – deels in de vorm van waarschuwingen die de regering-Bush zelf had gekregen dat terroristen bezig waren met de voorbereidingen voor dergelijke aanslagen.
27. Het feit dat de FBI over gedetailleerde voorkennis van de aanslagen moet hebben beschikt aangezien (a) zij binnen vijf minuten een filmpje van de aanslag op het Pentagon confisqueerden, (b) binnen achttien uur de stu-

dentendossiers van vluchtscholen in Florida werden geconfisqueerd, en (c) FBI-agenten vertelden (aan David Schippers en *The New American*) dat ze al maanden van tevoren op de hoogte waren van de data en doelwitten van de aanslagen in New York.

28. De herhaalde ontkenning door autoriteiten van de regering-Bush dat ze over enige *specifieke* voorkennis beschikten van de aanslagen op 11 september, wat in tegenspraak is met sterk bewijs van het tegendeel, waaronder bewijs dat is voortgekomen uit de aankoop van grote hoeveelheden putopties op United Airlines, American Airlines en Morgan Stanley Dean Witter.⁷¹
29. Bewijs dat Osama bin Laden, hoewel hij officieel als de meest gezochte misdadiger van Amerika te boek stond, twee maanden voor 11 september in een Amerikaanse hospitaal in Dubai door een Amerikaanse chirurg werd behandeld, en was bezocht door een CIA-agent.
30. Het bewijs dat plaatselijke FBI-agenten in Minnesota, New York en Chicago door het FBI-hoofdkwartier werden gehinderd in het uitvoeren van hun onderzoek dat het plot zou kunnen hebben onthuld.
31. Het lastigvallen en het uit haar rang ontheffen van DIA-agent Julie Sirrs, nadat ze terugkwam met informatie over een plan in Afghanistan om Ahmad Massood te vermoorden.
32. Het bewijs dat de regering-Bush al in juli 2001 had bepaald dat ze Afghanistan 'uiterlijk midden oktober' zou aanvallen, gecombineerd met het gegeven dat de aanslagen van 11 september, door op die datum plaats te vinden, het Amerikaanse leger voldoende tijd gaven zich voor te bereiden om op 7 oktober met zijn aanval te beginnen.
33. Het bewijs dat het tijdens de 'jacht op Bin Laden' na 11 september hem en zijn al-Qaeda-troepen regelmatig werd toegestaan te ontsnappen.
34. Het bewijs dat de regering-Bush op verschillende manieren de connectie tussen de 11-septemberaanslagen en de Pakistaanse ISI trachtte te verhullen.
35. Het feit dat de FBI, het ministerie van Justitie en de Air Force allemaal weigerden vragen te beantwoorden over de melding dat veel van de (vermeende) kapers een opleiding hadden gevolgd bij Amerikaanse vlieg scholen.
36. De meervoudige redenen om aan de officiële samenzweringstheorie over Arabische islamitische kapers te twijfelen.
37. Het ontslag van de FBI-klokkenluider Sibel Edmonds en de daaropvolgende opgelegde zwijgplicht nadat ze had gemeld dat een onderzoek dat met 11 september te maken had, werd gesaboteerd door een spion.

38. Het feit dat terwijl mensen zoals Julie Sirrs en Sibel Edmonds werden gestraft, er geen melding is van strafmaatregelen die zijn ondernomen tegen wie dan ook die incompetent handelde of tegenwerkte in verband met 11 september – of dat nu binnen de FAA was, de FBI, de CIA, de DIA, de NSA, het ministerie van Justitie, het Witte Huis, het NORAD, het Pentagon of meer algemeen het Amerikaanse leger.
39. Het feit dat de regering-Bush de identiteit van diegenen die de putoptie op United Airlines, American Airlines en Morgan Stanley Dean Witter hebben gekocht, niet heeft vrijgegeven.
40. Het feit dat het Witte Huis herhaaldelijk de pogingen van de 9/11 Commission om te doorgronden hoe de aanslagen op 11 september konden plaatsvinden – hoe zwak die ook mogen lijken – hebben tegengewerkt.

Deze rokende pistolen zouden als uitgangspunt kunnen dienen voor een werkelijk onderzoek – als en wanneer er ooit een wordt geautoriseerd.⁷²

Omissies en verdraaiingen in *The 9/11 Commission Report*: Een opvallend patroon

Inleiding

Er bestaan twee belangrijke theorieën over 11 september, die allebei samenzweringstheorieën zijn. De officiële samenzweringstheorie stelt dat de aanslagen helemaal waren voorbereid en uitgevoerd door al-Qaeda. De alternatieve theorie stelt dat de aanslagen niet hadden kunnen plaatsvinden zonder dat er machten binnen de Amerikaanse regering bij betrokken waren.

Bij het bestuderen van *The 9/11 Commission Report* heb ik mij gericht op hoe de commissie omgaat met bewijsmateriaal dat de alternatieve theorie steunt. Ik ontdekte dat ze dit bewijsmateriaal weglaat of verdraait. Dat is niet verrassend, aangezien de man die de commissie leidde, Philip Zelikow, in feite lid was van de regering-Bush-Cheney. Maar het is een gegeven dat aan het licht gebracht moet worden.

Omdat er zoveel omissies en verdraaiingen zijn – in mijn boek *The 9/11 Commission Report: Omissions and Distortions* (2005) noemde ik er op z'n minst 115 – kan ik alleen een significant aantal hiervan aanstippen door ze kort te bespreken.

Vlucht 11 en Vlucht 175

Ik zal beginnen met de vraag hoe gekaapte vliegtuigen de Twin Towers hebben kunnen raken.

Het antwoord van de commissie is het derde antwoord dat ons op deze vraag gegeven is. Het eerste antwoord, dat de militaire leidinggevenden in de eerste dagen na 11 september gaven, was dat er geen gevechtsvliegtuigen de lucht in werden gestuurd voor DAT het Pentagon werd getroffen. Het tweede antwoord stond in een tijdschema dat het NORAD op 18 september uitgaf, een week na 11 september, waarin de tijdstippen werden genoemd waarop het

door de FAA over iedere vlucht was ingelicht, en de tijdstippen waarop het vervolgens gevechtsvliegtuigen op alarmvlucht had gestuurd.¹ De commissie maakte er geen melding van dat dit verhaal was gewijzigd.

Over Vlucht 11 beweerde de commissie dat het leger negen minuten voordat het toestel in de noordelijke toren sloeg, te horen kreeg dat het was gekaapt. Toch was het leger niet in staat om het vliegtuig te onderscheppen omdat kolonel Marr – hoofd van de NEADS, de Northeast Air Defense Sector van het NORAD – een meerdere in Florida moest bellen om toestemming te krijgen, en dat telefoontje kostte acht minuten. De commissie vroeg niet alleen niet waarom dit telefoongesprek zo lang duurde, maar wees er ook niet op dat volgens de procedures van het ministerie van Defensie zo'n telefoontje helemaal niet nodig was.²

Over Vlucht 175 beweerde de commissie dat het leger niet op de hoogte werd gesteld voordat het toestel de zuidelijke toren raakte (22-23, alle paginanummers die tussen haakjes in deze tekst worden genoemd verwijzen naar *The 9/11 Commission Report*³). Maar het NORAD had in zijn tijdschema van 18 september gezegd dat het om 8:43 op de hoogte was gesteld, ruim twintig minuten voordat de zuidelijke toren werd getroffen. Dus als dit nieuwe verhaal van de commissie waar is, hebben autoriteiten van het NORAD gelogen, of ze hadden zo'n slecht geheugen dat ze een week na de gebeurtenissen in de war raakten. Maar de commissie stelde deze vraag niet.

Als er een crisissituatie is, organiseert de FAA een teleconferentie met het leger. Je zou verwachten dat het leger via zo'n teleconferentie op de hoogte was gesteld van de kaping van Vlucht 175. Maar de commissie beweert dat de FAA pas om 9:20 deze teleconferentie organiseerde, zeventien minuten nadat Vlucht 175 in de zuidelijke toren was gevlogen (36). Maar bij deze bewering vermeldt de commissie niet de memo van Laura Brown van de FAA, waarin staat dat de teleconferentie 'binnen een paar minuten' nadat de eerste toren was geraakt, werd geregeld, wat rond 8:50 geweest moet zijn. Deze memo stelde ook dat de FAA informatie verstrekke over alle 'vluchten die van belang konden zijn', wat Vlucht 175 zou inhouden. Commissielid Richard Benveniste las deze memo voor tijdens een hoorzitting van de Commissie in 2003.⁴ Maar het slotrapport van de commissie doet alsof deze memo nooit heeft bestaan.

De bewering van de commissie dat het leger niets van Vlucht 175 afwist, gaat ook voorbij aan een verhaal waarbij kapitein Michael Jellinek is betrokken, een Canadees die op 11 september de leiding had over de hoofdkantoren van het NORAD. Volgens dit verhaal had Jellinek de NEADS aan de telefoon op het moment dat hij Vlucht 175 in de zuidelijke toren zag slaan en vroeg hij:

‘Was dat het gekaapte toestel waar jullie mee bezig waren?’ – waarop de NEADS bevestigend antwoordde.⁵

Het instorten van de Twin Towers

Meer omissies en verdraaiingen hebben te maken met de vraag hoe de Twin Towers nadat ze door de vliegtuigen getroffen werden, hebben kunnen instorten.

De commissie maakte geen melding van het feit dat voor 11 september nog nooit een hoog gebouw met een stalen constructie door brand was ingestort, zelfs niet wanneer de branden veel groter, heter en langduriger waren dan de branden in de torens. Met andere woorden, ze meldde niet dat alle eerdere instortingen waren veroorzaakt door zorgvuldig geplaatste explosieven in een proces dat ‘gecontroleerde vernietiging’ wordt genoemd.

De commissie meldde ook niet dat de instortingen van beide torens op z’n minst tien karakteristieke eigenschappen van gecontroleerde vernietiging vertoonden. Om wat voorbeelden te geven: iedere instorting (1) begon plotseling, (2) kwam recht naar beneden, (3) gebeurde met een snelheid die praktisch gelijkstond aan een vrije val, en (4) produceerde een enorme hoeveelheid stof, wat gebeurt als explosieven beton tot kleine deeltjes verpulveren.

Iedere instorting was *totaal*, waarbij de beide 110 verdiepingen tellende gebouwen instortten tot een stapel puin van slechts enkele verdiepingen hoog. Hoe zo’n totale instorting kon plaatsvinden – als er geen explosieven werden gebruikt – is een volstrekt mysterie, aangezien het hart van elke toren werd gevormd door zevenenveertig massief stalen kolommen. De belangrijkste verklaring voor de instorting is de pannenkoekentheorie, waarbij de verdiepingen boven het gat dat door de inslag van het vliegtuig was geslagen, zouden zijn losgebroken van de kolommen en op de verdieping eronder zouden zijn terechtgekomen, waardoor een kettingreactie werd veroorzaakt. Maar als dat zou zijn gebeurd, hadden de middenkolommen nog steeds zo’n driehonderd meter in de lucht hebben gestoken. De commissie loste dit probleem op door gewoon te ontkennen dat deze middenkolommen bestonden, en stelde: ‘Het hart van het gebouw werd gevormd door een holle stalen schacht.’ (541 n. 1)

Een ander standaardkenmerk van gecontroleerde vernietiging is natuurlijk dat zich explosies voordoen. De mondelinge verslagen die de New York Fire Department heeft opgetekend en die in augustus 2005 eindelijk openbaar werden gemaakt, bevatten tientallen getuigenissen van meerdere explosies in beide torens, die getuigenissen versterken die al eerder beschikbaar waren. Maar hoewel de commissie toegang had tot deze mondelinge verslagen,⁶ haalde zij er niet één aan.

Dat is jammer, want de auteurs van het rapport houden van kleurrijke citaten en de mondelinge verslagen van 11 september vertonen daar schitterende voorbeelden van. Brandweerman Thomas Turilli zei bijvoorbeeld toen hij het over de zuidelijke toren had: ‘Het leek wel alsof er bommen afgingen, van je boem, boem, boem, wel zeven of acht.’⁷ Ambulancebroeder Daniel Rivera beschrijft wat hij een ‘klotegeluid’ noemt en zei: ‘Heb je wel eens zo’n professionele vernietiging gezien waarbij ze op verschillende verdiepingen ladingen aanbrengen en dan hoor je “pop, pop, pop, pop, pop”?’ Dat is precies wat... ik dacht dat het was.’⁸ Brandweerman Edward Cachia zei terwijl hij sprak over het instorten van de zuidelijke toren: ‘Het begon eigenlijk op een lagere verdieping, niet op de verdieping die was geraakt... [W]e dachten eerst dat er een interne ontsteking plaatsvond, van explosieven, want het ging op volgorde, boem, boem, boem, boem, en toen kwam de toren naar beneden.’⁹ Assistent-brandweercommandant Stephen Gregory zei: ‘Eerder... dacht ik... nummer twee stortte in en ik zag flitsen op de lagere verdiepingen... Ik... zag een flits, flits, flits... [bij] de lagere verdiepingen van het gebouw. Je weet wel, zoals wanneer ze een gebouw opblazen...?’¹⁰ Brandweerman Richard Banaciski zei: ‘[H]et leek wel of er een explosie plaatsvond. Het leek wel op televisie [wanneer] ze die gebouwen opblazen. Het leek wel alsof het helemaal rondging als een riem, al die explosies.’¹¹

De vraag of er explosieven waren gebruikt, zou kunnen worden opgelost door de stalen kolommen wetenschappelijk te onderzoeken. Maar de autoriteiten stonden toe dat het staal snel werd verwijderd en als schroot werd verkocht, ook al is het verwijderen van bewijsmateriaal van een plaats van misdaad gewoonlijk een federale overtreding. *The New York Times* en het tijdschrift *Fire Engineering* tekenden protest aan bij deze verwijdering.¹² Maar de 11-septembercommissie zei er niets over.

De commissie zei ook niets over de uitspraak van burgemeester Giuliani tegen Peter Jennings, dat hij van tevoren had gehoord dat een van de torens ging instorten.¹³ De commissie hoefde Giuliani dus niet te vragen hoe iemand, voordat de zuidelijk toren instortte, kon verwachten dat hij zou instorten terwijl er geen objectief bewijs bestond dat zo’n instorting ooit eerder in de geschiedenis was voorgekomen.

De commissie meldde ook niet dat de uitvoerend directeur van het bedrijf dat verantwoordelijk was voor de beveiliging van het World Trade Center, Wirt Walker III was, de neef van de president, noch dat Marvin Bush, de broer van de president, een van de directeurs van dit bedrijf was.¹⁴

Gebouw 7

De commissie heeft ook veel belangwekkende feiten over het instorten van Gebouw 7 weggelaten. Deze instorting is met name van belang omdat het instorten van de Twin Towers gewoonlijk deels wordt toegeschreven aan de inslag van de vliegtuigen, maar Gebouw 7 werd niet door een vliegtuig getroffen en toch stortte het op praktisch dezelfde wijze in, waarbij het alle tekenen vertoonde van een gecontroleerde vernietiging. De commissie heeft deze feiten niet genoemd.

Het meldde ook niet dat brandweerlieden enkele uren van tevoren bij Gebouw 7 werden verwijderd, omdat iemand het verhaal verspreidde dat het zou gaan instorten, ook al waren er, volgens al het beschikbare fotomateriaal, alleen wat branden op een paar verdiepingen van dit gebouw van zevenenveertig etages. De commissie had opnieuw een aantal interessante citaten uit de mondelinge verslagen over 11 september kunnen halen. Decosta Wright, een medisch technicus, zei bijvoorbeeld: 'Ik geloof dat de vierde verdieping in brand stond... [W]e dachten: Zeg jongens, gaan jullie die brand nog doven?'¹⁵ Chef Thomas McCarthy zei: '[Z]e wachtten tot World Trade 7 in zou storten... Er waren... branden op drie verschillende verdiepingen... die gewoon vrolijk doorbrandden. Het was tamelijk verbijsterend, weet je, het is middag in Lower Manhattan, een belangrijk hoog gebouw staat in brand, en zij zeiden: "We weten het."¹⁶ Maar de commissie zei niets over deze beslissing om de branden niet te bestrijden vanwege de voorkennis dat het gebouw zou gaan instorten.

De commissie meldde ook niet dat Larry Silverstein, de eigenaar van het gebouw, tijdens een PBS-programma had gezegd dat hij en de 'brandweercommandant' hadden besloten dat het het beste zou zijn *to pull* het gebouw, en daarna: 'We keken hoe het gebouw instortte.'¹⁷

De commissie vermeed het om op een van bovenstaande gegevens te wijzen, door simpelweg in haar 571 pagina's tellende boek geen ruimte te vinden om melding te maken van het feit dat Gebouw 7 instortte – ook al werd dit beschouwd als het eerste grote gebouw met een stalen constructie dat puur en alleen door brand instortte.

Vlucht 77

Er zijn ook veel omissies en verdraaiingen die met Vlucht 77 te maken hebben.

Volgens het nieuwe tijdschema van de commissie lichtte de FAA het leger niet in over Vlucht 77 voordat die het Pentagon trof (34). Het eerdere tijdschema van het NORAD had daarentegen gesteld dat de FAA dit om 9:24 had gemeld. Critici hadden vervolgens duidelijk gemaakt dat aangezien deze mel-

ding veertien minuten voordat het Pentagon werd geraakt was binnengekomen, het leger in staat had moeten zijn geweest om de aanslag te voorkomen. Het nieuwe verhaal van de commissie lost dit probleem op door de eerdere verklaring van het NORAD simpelweg 'incorrect' te noemen (34), waarbij ze opnieuw de vraag negeerde of autoriteiten van het NORAD hadden gelogen of dat ze eenvoudig last hadden van buitengewoon slechte geheugens.

Een ander probleem bij de bewering van de commissie is dat er op dat moment drie teleconferenties aan de gang waren. Waarom werd het leger niet ingelicht over Vlucht 77 tijdens, bijvoorbeeld, de teleconferentie van de FAA, waarvan zelfs de commissie bevestigde dat die om 9:20 begon? Omdat, zo wordt ons verteld, de persoon van het National Military Command Center in het Pentagon die de teleconferentie bijwoonde, het nutteloze informatie vond en er dus geen aandacht aan besteedde (36). Deze verklaring gaat echter voorbij aan de memo van Laura Brown, die meldde dat de FAA contact had gelegd met *zowel* het Pentagon *als* het NORAD, waarmee de FAA 'real-time-informatie' uitwisselde over 'alle vluchten die van belang zouden kunnen zijn, inclusief Vlucht 77'. Haar memo stelde met andere woorden dat de FAA lang *vóór* 9:24 het leger over Vlucht 77 had ingelicht. Commissielid Ben-Veniste benadrukte het belang van deze verklaring toen hij de memo voorlas op de hoorzitting.¹⁸ Maar de commissie schreef haar slotrapport alsof deze memo niet bestond.

De commissie had nog een ander probleem. Gevechtsvliegtuigen waren die ochtend duidelijk om 9:30 opgestegen vanaf Langley Air Force Base. Het NORAD had gemeld dat ze waren opgestegen nadat het om 9:24 bericht had ontvangen over de kaping van Vlucht 77. Dat probleem had de commissie opgelost door de verklaring van het NORAD simpelweg 'incorrect' te noemen (34). Maar vervolgens moest de commissie uitleggen hoe het kon dat de gevechtsvliegtuigen om 9:30 van Langley opstegen. De commissie deed dat door een nieuwe theorie te introduceren: 'fantoom-Vlucht 11'. Deze hield in dat de gevechtsvliegtuigen van Langley eigenlijk op alarmvlucht werden gestuurd na een foutieve melding van de FAA dat Vlucht 11 nog steeds in de lucht was en op weg was naar Washington (26). Het bewijs van deze bewering, zo wordt ons verzekerd, bestaat uit een geluidsopname waarop iemand van het FAA-centrum in Boston iemand bij de NEADS over deze vlucht inlicht. Er is geen enkele journalist die dit verhaal kan bevestigen, omdat de commissie 'niet in staat is om de bron van deze foutieve FAA-informatie te identificeren' (26). Maar de commissie legt niet uit hoe het mogelijk is dat, ondanks de geraffineerde stemidentificatietechnieken die nu beschikbaar zijn, de twee individuen op deze geluidsopname niet geïdentificeerd kunnen worden.

De aanslag op het Pentagon

Ik richt me nu op de problemen bij de wijze waarop de commissie de aanslag op het Pentagon heeft behandeld.

De commissie beweerde dat niemand wist dat een toestel naar Washington koerste tot ongeveer 9:36, slechts een paar minuten voordat dit het Pentagon trof (34).¹⁹ Maar minister van Transport Norman Mineta had verslag gedaan van een gesprek waaruit bleek dat vicepresident Cheney en anderen in de vergaderruimte van de schuilkelder onder het Witte Huis op z'n minst tien minuten eerder wisten dat een vliegtuig naderde. De commissie die iets anders beweerde, maakte eenvoudig geen melding van het verslag van Mineta, ook al had hij dat in een openbare getuigenis aan de commissie zelf gegeven.²⁰

De commissie ging ook niet in op de vele bezwaren tegen de bewering dat het vliegtuig dat het Pentagon raakte, Vlucht 77 was die door Hani Hanjour werd bestuurd.

Een voorbeeld: om de westelijke vleugel te kunnen raken, moest het vliegtuig een neerwaartse spiraalvlucht uitvoeren die moeilijk was voor een ervaren piloot,²¹ en toch stond Hanjour bekend als een verschrikkelijk piloot. De commissie loste dit probleem op door op een aantal pagina's de gebrekkigheden van Hanjour toe te geven (225-226, 242), terwijl elders werd beweerd dat hij deze opdracht gekregen had omdat hij 'de meest ervaren piloot van de operatie' was (530 n. 147).

De commissie wees er ook niet op dat als terroristen maximale dood en vernietiging hadden willen zaaien, de westelijke vleugel wel hun laatste keuze zou zijn geweest: die plek was versterkt, dus de schade was minder ernstig dan een aanslag op een andere plek geweest zou zijn; er vond nog steeds een renovatie plaats, zodat er maar relatief weinig mensen werden gedood; en de minister van Defensie en alle topfunctionarissen die terroristen waarschijnlijk hadden willen doden, bevonden zich in de oostelijke vleugel, zo ver mogelijk bij de westelijke vleugel vandaan.²²

De commissie besprak ook niet de verschillende factoren waaruit sommige critici de conclusie hadden getrokken dat het toestel dat het Pentagon trof, helemaal geen Boeing 757 was. Deze controverser zou makkelijk kunnen worden opgehelderd door de video's te tonen die werden geconfisqueerd van de veiligheidscamera's van het nabijgelegen Sheraton Hotel en het Citgo-pompstation aan de overkant van de snelweg. Maar de commissie liet ze niet dagvaarden en meldde zelfs niet dat ze bestonden.²³

Ten slotte beweerde de commissie dat de al-Qaeda-kapers geen kernenergiecentrale aanvielen, omdat ze bang waren dat hun vliegtuig door een anti-raketinstallatie zou worden neergeschoten (36). Maar de commissie besprak

niet of het Pentagon niet wordt beschermd door zo'n soort systeem dat normaal gesproken ieder toestel zou neerschieten dat geen transponder van het Amerikaanse leger aan boord heeft.

Vlucht 93

Er bevinden zich ook ernstige omissies en verdraaiingen in de behandeling van de commissie van Vlucht 93.

Wat onder meer is weggelaten, is het aanzienlijke bewijs dat Vlucht 93 door ons eigen leger is neergeschoten.²⁴ De commissie gaat alleen indirect op deze kwestie in – door weer een nieuw tijdschema te presenteren, volgens welk het leger pas over de kaping van Vlucht 93 hoorde nadat deze was neergestort. Deze bewering gaat echter voorbij aan de memo van Laura Brown dat er meer tijd was.

De commissie beweerde ook dat het leger niet via de videoconferentie van het Witte Huis, georganiseerd door Richard Clarke, over Vlucht 93 had kunnen horen, aangezien daar niet 'de juiste autoriteiten van zowel de FAA als het ministerie van Justitie' aanwezig waren (37). Maar in het boek van Clarke, *Against All Enemies*, wordt beweerd dat de FAA werd vertegenwoordigd door haar leider, Jane Garvey, en dat het ministerie van Defensie werd vertegenwoordigd door minister Rumsfeld en generaal Richard Myers, die op dat moment de waarnemend voorzitter van de verenigde stafchefs was. Dat waren zeker de 'juiste personen'. Clarke zegt bovendien dat de lijst van mogelijk gekaapte toestellen die Garvey voorlas aan Myers en Rumsfeld ook 'United 93 boven Pennsylvania' inhield.²⁵

De commissie beweerde ook dat ze 'niet wist wie van Defensie deelnam' aan de videoconferentie van Clarke (36). Die ongeloofwaardige verklaring heeft misschien iets te maken met het feit dat Myers beweerde dat hij die ochtend op Capitol Hill was, op het tijdstip dat hij zich volgens het boek van Clarke in het Pentagon bevond waar hij deelnam aan de videoconferentie van het Witte Huis. De commissie nam simpelweg de bewering van Myers aan (463 n. 199) zonder te wijzen op het feit dat die de verklaring van Clarke tegenspreekt.²⁶

Hoe dan ook, het nieuwe tijdschema van de commissie beweerde tevens dat het bevel om neer te schieten niet eerder door Cheney werd afgegeven dan om 10:10 (237-38), dus zeven of meer minuten nadat Vlucht 93 was neergestort, en dat het bevel pas om 10:25 door Richard Clarke werd ontvangen (37). De commissie liet het gegeven weg dat Clarke zelf heeft gezegd dat hij het bevel om 9:50 had gekregen.²⁷

De commissie meldde ook niet dat kolonel Marr, volgens ABC News, bij de

NEADS het bevel om neer te schieten ontving, en vervolgens gevechtspiloten instrueerde om het toestel te vernietigen, waarbij hij zei: 'United Airlines Vlucht 93 mag Washington D.C. niet bereiken.'²⁸ De commissie meldde ook niet dat CBS News en zelfs Paul Wolfowitz, de viceminister van Defensie, verklaarden dat legergevechtsvliegtuigen achter Vlucht 93 aanzaten.²⁹

Nog een onderdeel van het nieuwe tijdschema van de commissie is haar bewering dat de vicepresident pas 'kort voor 10:00' in de vergaderruimte van de schuilkelder aankwam (40). Maar om deze bewering vol te houden, moest de commissie veel eerdere rapporten negeren, waaronder de getuigenis van Norman Mineta voor de commissie zelf, dat Cheney daarbeneden al de leiding had toen Mineta om 9:20 arriveerde.³⁰

Het gedrag van de geheim agenten die bij de president waren

Ik eindig met de wijze waarop de commissie het gedrag besprak van de geheim agenten die bij president Bush waren. De president bevond zich in een klaslokaal in Sarasota toen het tweede vliegtuig in het World Trade Center vloog, een duidelijk bewijs dat terroristen gekaapte vliegtuigen gebruikten om belangrijke doelen aan te vallen. Er was geen belangrijker doel dan de president, en de plek waar hij zich bevond was ruimschoots bekend gemaakt. Het protocol van de geheime dienst schrijft voor dat de agenten de president zo snel mogelijk naar een van tevoren bepaalde veilige plek moesten brengen. En toch stonden ze hem toe nog een half uur op school te blijven en zelfs het volk via de televisie toe te spreken, waardoor iedere terrorist kon weten waar hij zich bevond.

De enige opmerking die de 11-septembercommissie over dit opmerkelijke voorval maakt, is dat '[d]e geheime dienst ons vertelde dat ze... niet dachten dat het noodzakelijk was dat [de president] meteen de deur uit zou rennen'.³¹ Van wat het gedrag van de agenten van de geheime dienst impliceerde – dat ze wisten dat de president *geen* doelwit was – werd geen melding gemaakt door de commissie, noch van al het andere bewijs dat duidt op medeplichtigheid van de overheid aan de aanslagen.

Dit is een deel van het bewijs dat mij tot de conclusie heeft gebracht dat *The 9/11 Commission Report* een leugen is van 571 pagina's.³²

REGELMATIG AANGEHAALDE WERKEN

Ahmed, Nafeez Mosaddeq. *The War on Freedom: How and Why America Was Attacked September 11, 2001*. Joshua Tree, Calif.: Tree of Life Publications, 2002.

Chossudovsky, Michel. *War and Globalisation: The Truth Behind September 11*. Canada: Global Outlook, 2002.

Meyssan, Thierry. *9/11: The Big Lie*. Londen: Carnot, 2002 (vertaling van *L'Effroyable imposture* [Parijs: Les Editions Carnot, 2002]).

Meyssan, Thierry. *Pentagate*. Londen: Carnot Publishing, 2002 (vertaling van *Le Pentagate* [Parijs: Les Editions Carnot, 2002]).

Thompson, Paul. 'September 11: Minute-by-Minute'. Na de eerste aanhaling in een hoofdstuk zal naar dit tijdschema worden verwezen als 'Thompson', gevolgd door het tijdstip. Bijvoorbeeld: Thompson (8:55 AM) of Thompson, 8:55 AM (Thompson gebruikt ronde haakjes om aan te geven dat de tijdsaanduiding een schatting is).

Thompson, Paul. 'Was 9/11 Allowed to Happen? The Complete Timeline'. Na de eerste aanhaling in een hoofdstuk zal naar dit tijdschema worden verwezen als *Timeline*, gevolgd door de datum waarop de informatie is gevonden. Beschikbaar op www.wanttoknow.info (onder deze titel) en op www.cooperativeresearch.org.

INLEIDING

- 1 James Bamford, *Body of Secrets: Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency* (New York: Anchor Books, 2002), 633.
- 2 *The Washington Post*, 27 januari 2002.
- 3 Henry Kissinger, 'Destroy the Network', *The Washington Post*, 11 september 2001 (washingtonpost.com), geciteerd in Thierry Meyssan, *9/11: The Big Lie* (Londen: Carnot, 2002), 65.
- 4 Lance Morrow, 'The Case for Rage and Retribution', *Time*, 11 september 2001.
- 5 The Project for the New American Century, *Rebuilding America's Defenses: Strategy, Forces and Resources for a New Century* (www.newamericancentury.org), 51.
- 6 John Pilger, *New Statesman*, 12 december 2002.
- 7 Leonard Wong, Institute of Strategic Studies, *Defeating Terrorism: Strategic Issues Analysis*, 'Maintaining Public Support for Military Operations' (<http://www.911investigations.net/document62.html>), geciteerd in *9/11: The Big Lie*, 127.
- 8 Over deze bepalingen en de daaraan verbonden consequenties, zie Nancy Chang, *Silencing Political Dissent: How Post-September 11 Anti-Terrorism Measures Threaten Our Civil Liberties*, voorwoord door Howard Zinn (New York: Seven Stories, 2002).
- 9 Phyllis Bennis, *Before and After: US Foreign Policy and the September 11th Crisis*, voorwoord door Noam Chomsky (Northampton, Mass.: Olive Branch Press, 2003).
- 10 Zie Richard W. Van Alstyne, *The Rising America Empire* (1960; New York: Norton, 1974); Walter LaFeber, *The New Empire: An Interpretation of American Expansion 1860-1898* (1963; Ithaca: Cornell University Press, 1998); Thomas J. McCormick, *China Market: America's Quest for Informal Empire, 1893-1901* (Chicago: Quadrangle Books, 1967); Lloyd C. Gardner, Walter F. LaFeber en Thomas J. McCormick, *Creation of the American Empire* (Chicago: Rand McNally, 1973); Laurence Shoup en

- William Minter, *Imperial Brain Trust: The Council on Foreign Relations and United States Foreign Policy* (New York: Monthly Review Press, 1977); Anders Stephanson, *Manifest Destiny: American Expansion and the Empire of Right* (New York: Hill and Wang, 1995).
- 11 'Meer nog dan welk beleid ook,' zegt Bennis, 'is de belangrijkste reden van de internationale woede tegen de Verenigde Staten de arrogantie waarmee de Amerikaanse macht wordt uitgevoerd.' (*Before and After*, xv.)
 - 12 'Resisting the Global Domination Project: An Interview with Prof. Richard Falk', *Frontline*, 20/8 (12-25 april 2003).
 - 13 Bijvoorbeeld Rahul Mahajan, *The New Crusade: American's War on Terrorism* (New York: Monthly Review, 2002), 7.
 - 14 *The New York Times*, 11 september 2002.
 - 15 William Bunch, 'Why Don't We Have Answers to These 9/11 Questions?', *Philadelphia Daily News*-internetbijdrage, 11 september 2003.
 - 16 De media van verschillende andere landen hebben daarentegen onderzoeksrapporten naar buiten gebracht. In Canada bijvoorbeeld publiceerde journalist Barrie Zwicker een onderzoek in twee delen onder de titel 'The Great Deception: What Really Happened on September 11th', op 21 en 28 januari 2002 (*MediaFile*, Vision TV Insight [www.visiontv.ca]). In Duitsland was de publieke discussie zodanig dat een peiling in juli 2003 uitwees dat twintig procent van de Duitse bevolking geloofde dat 'de Amerikaanse regering zelf het bevel tot de aanvallen heeft gegeven' (Ian Johnson, 'Conspiracy Theories about September 11 Get Hearing in Germany', *The Wall Street Journal*, 29 september 2003, A1).
 - 17 *Press Gazette*, 15 augustus 2002.
 - 18 De opmerkingen van Rather, die hij deed in een interview tijdens *Newsnight*, het BBC-televisieprogramma van Greg Palast, werden aangehaald in een artikel in *The Guardian*, 17 mei 2002. Deze verklaring is aangehaald in Greg Palast, 'See No Evil: What Bush Didn't (Want to) Know about 9/11', dat is opgenomen in Palast, *The Best Democracy Money Can Buy: The Truth about Corporate Cons, Globalization, and High-Finance Fraudsters* (Plume, 2003), dat de gereviseerde Amerikaanse editie is van zijn boek uit 2002 (met een andere ondertitel). Dit essay werd ook op 1 maart 2003 geplaatst op TomPaine.com.
 - 19 'Remarks by the President in Photo Opportunity with the National Security Team' (www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/20010912-4.html).
 - 20 'President's Remarks at National Day of Prayer and Remembrance' (www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/20010914-2.html).
 - 21 Het materiaal van de noten 19 tot 21 is aangehaald in 9/11: *The Big Lie*, 77, 76-77, 79.
 - 22 Jean Bethke Elshtain, *Just War Against Terror: The Burden of American Power in a Violent World* (New York: Basic Books, 2003), 2-3.
 - 23 Zie Michel Chossudovsky, *War and Globalisation: The Truth Behind September 11* (Canada: Global Outlook, 2002), en John McMurtry, *Value Wars: The Global Market Versus the Life Economy* (Londen: Pluto Press, 2002), voorwoord.
 - 24 Elshtain, 9.
 - 25 Tot op zekere hoogte is dit punt een kwestie van principe – de bezorgdheid dat het aandacht besteden aan mogelijke samenzweringen maar afleidt. Een aantal redenen voor deze voorzichtigheid is juist. Een zorg is dat te veel nadruk op het onthullen van samenzweringsmisdaden van mensen die een publiek ambt bekleden, de naïeve indruk kan wekken dat als we deze individuen maar door betere andere vervangen, alles wel goed zal komen. Onder die zorg ligt de angst dat het focussen op samenzweerders de aandacht kan afleiden van het belangrijkere onderwerp dat gevormd wordt door de structurele problemen in

de land- en wereldorde die aangepakt moeten worden. Maar hoewel we moeten waken voor dit soort gevaren, moeten we ook vermijden dat er een te stricte scheiding ontstaat tussen structurele analyse en samenzweringanalyse. Hoewel structurele analyse essentieel is voor het diepgaand begrijpen van sociale processen, zet dit soort structuren niets zelf in gang; het zijn immers abstracties. Ze hebben alleen maar invloed als ze worden ingebed in instellingen – zowel individuele als institutionele – die ze uitvoeren. Deze instellingen worden bovendien niet volledig beheerst door de dominante waarden van hun maatschappijen. Ze hebben een bepaalde mate van vrijheid waarbinnen ze kunnen handelen op manieren die min of meer verstandig, min of meer rechtvaardig en min of meer legaal zijn. Als politieke leiders beleid uitvoeren dat opmerkelijk onrechtvaardig, gevaarlijk en zelfs illegaal is, is het belangrijk om hen te vervangen door leiders die op z'n minst iets beter zijn. Uiteindelijk, en het meest belangrijk, kan het openbaar maken van een samenzwering, in plaats van de aandacht van de problematische structuren van een maatschappij af te leiden, er juist de aandacht op vestigen. Als het bijvoorbeeld duidelijk zou worden dat onze nationale politieke leiders de aanslagen van 11 september veroorzaakten of op z'n minst lieten gebeuren, en dat ze dat onder meer deden omdat ze de belichaming zijn van bepaalde waarden waarvan onze samenleving is doordrongen, dan zouden we uiteindelijk misschien tot de conclusie komen dat de opbouw van onze hele maatschappij moet worden herzien.

- 26 Deze gang van zaken is natuurlijk niet uniek voor Amerika. Het is bijvoorbeeld algemeen geaccepteerd dat het 'Mukden-incident', waarin een explosie een deel van de Japanse spoorbaan in Mantsjoerije vernietigde, in scène was gezet door Japanse legerofficiers 'als excuus om Mantsjoerije aan te vallen' (Walter LaFeber, *The Clash: US-Japanese Relations Throughout History* [New York: Norton, 1997], 166).
- 27 Rahul Mahajan, *Full Spectrum Dominance: US Power in Iraq and Beyond* (New York: Seven Stories, 2003), 59, 50, 48.
- 28 Terwijl ik de eerste editie schreef, werd zonder dat ik het wist deze titel ('Was 9/11 Allowed to Happen?') met Thompsons toestemming toegevoegd aan de website www.wanttoknow.info, waar ik zijn *Timeline* voor het eerst tegenkwam. Deze website levert ook verkorte versies van de *Timeline*.
- 29 Dit is een opzicht waarin Thompson vindt dat hij van andere onderzoekers – zoals Michael Ruppert, die in noot 36 hieronder wordt genoemd – verschilt.
- 30 Gore Vidal, *Dreaming War: Blood for Oil and the Cheney-Bush Junta* (New York: Thunder's Mouth/ Nation Books, 2002); Nafeez Mosaddeq Ahmed, *The War on Freedom: How and Why America Was Attacked September 11, 2001* (Joshua Tree, Calif.: Tree of Life Publications, 2002). Vidal, een van de Amerikaanse linksgeoriënteerden die de officiële verklaring van 11 september hebben verworpen, steunt Ahmeds boek – hij noemt het 'het beste, meest weloverwogen rapport tot nu toe' (14) – en vat een aantal van Ahmeds argumenten samen.
- 31 Zie *Breakdown: How America's Intelligence Failures Led to September 11* (Washington: Regnery, 2002), door Bill Gertz, journalist voor *The Washington Times*. Een recentere versie van deze verklaring wordt geleverd door Gerald Posner, *Why America Slept: The Failure to Prevent 9/11* (New York: Random House, 2003). Posner schrijft het falen toe aan storingen (xi), blunders (xii, 169), gemiste kansen (xii, 146), onderzoeksverwarringen (34), fouten (150, 155, 169), incompetentie en slechte beoordelingen (142, 167), verstikkende bureaucratie (173) en vooral het falen van instellingen om informatie met elkaar te delen (35, 44-47, 59, 178). 'Het falen om 11 september te voorkomen,' stelt Posner, 'was een systeemfout' (xii). De taak die voor ons ligt, is dus simpelweg het systeem te verbeteren. Zoals Walter Russell Mead (zonder kritiek) in een recensie schrijft: 'De boodschap van *Why America Slept* is over het algemeen hoopgevend. Incompetentie in onze

veiligheidssamenleving is iets dat we kunnen aanpakken.’ (‘The Tragedy of National Complacency’, *The New York Times*, oktober 29, 2003.)

- 32 Een gezamenlijk onderzoek naar de aanslagen werd in 2002 uitgevoerd door de inlichtingendiensten van de Amerikaanse Senaat en het Huis van Afgevaardigden. Hoewel dit gezamenlijke onderzoek zijn slotrapport in december 2002 had voltooid, heeft de regering-Bush lang geweigerd het vrij te geven. Alleen een zeer korte samenvatting van dit slotrapport werd openbaar gemaakt (het is te lezen op <http://intelligence.senate.gov/press.htm> onder 11 december 2003). Uiteindelijk werd eind juli 2003 het volledige slotrapport vrijgegeven. Hoewel het rapport in de pers als verrassend kritisch werd omschreven, bleef die kritiek beperkt tot de aanklachten van incompetentie. Uiteraard waren grote delen van het rapport uit naam van de nationale veiligheid verwijderd, maar ik zie geen reden om te geloven dat juist deze delen – die naar verluidt over andere landen gingen, met name over Saoedi-Arabië – enige beschuldigingen bevatten van medeplichtigheid van de Amerikaanse overheid aan de gebeurtenissen van 11 september. Mogelijke redenen voor de tekortkomingen van het gezamenlijke onderzoeksrapport worden in hoofdstuk 10 besproken.
- 33 Hoewel de officiële benaming luidt: National Commission on Terrorist Attacks upon the United States, staat het informeel bekend als de 9/11 Independent Commission. President Bush heeft zich lang verzet tegen de vorming van zo’n commissie, omdat die gelden weg zou trekken bij de oorlog tegen het terrorisme. Maar beschamende onthullingen van het gezamenlijke onderzoek (zie vorige noot) lieten hem naar verluidt geen keuze (*Newsweek*, 22 september 2002). In november 2002 tekende Bush een verklaring die de commissie instelde (waarvan de website is: www.9-11commission.gov). Problemen met betrekking tot deze commissie worden besproken in hoofdstuk 10.
- 34 In de tussentijd heeft Thompson aan artikelen gewerkt waarin het materiaal wordt geordend naar een groot aantal onderwerpen. Hij heeft ook een groeiend aantal artikelen gepubliceerd dat ingaat op de verschillende soorten controverses rond 11 september (zie www.cooperativeresearch.org). Zijn materiaal wordt dus steeds toegankelijker.
- 35 Deze werkwijze impliceert ook dat ik niet alle argumenten onderschrijf die voorkomen in de hoofdbronnen waaruit ik citeer. Meyssan bijvoorbeeld heeft een aantal theorieën ontwikkeld die ik onwaarschijnlijk vind en andere die op z’n minst onvoldoende door bewijs worden ondersteund.
- 36 Een zwakte van dit boek is dat ik over het algemeen niet de moeite heb genomen om uit te zoeken welke onderzoeker of verslaggever welk verhaal of welk feit als eerste publiceerde. Dat betekent dat ik in veel gevallen vast niet de juiste credits heb gegeven. Een voorbeeld is het feit dat ik de tijdschema’s van Paul Thompson overvloedig aanhaal, terwijl ik Michael Rupperts website, *From the Wilderness* (www.fromthewilderness.com of www.copvica.com), nauwelijks aanhaal. Terwijl Ruppert toch een van de eerste belangrijke critici van de officiële verklaring van 11 september was. Thompson zegt zelfs in zijn verklaring van ‘credits en bronnen’: ‘De Timeline begon toen ik het geweldige tijdschema zag op de From the Wilderness-site en daaraan begon toe te voegen. Ik vond dat tijdschema een geweldige bron, maar het was niet zo uitgebreid als ik wilde. Mijn versie is sindsdien uitgegroeid tot een soort monster, maar de inspiratie wordt nog steeds door *From the Wilderness* gevormd’ (www.cooperativeresearch.org/timeline/index.html). Ruppert is bovendien slechts een van verschillende onderzoekers, zoals Jared Israel, die bijna direct na 11 september al informatie publiceerden waarmee ze de officiële verklaring aan de kaak stelden. Een poging om alles uit te zoeken teneinde iedereen de juiste credits te kunnen toeschrijven, zou echter afleiden van de taak om de aanklacht tegen de officiële verklaring tot een openbare discussie te maken. Voor zover ik kan nagaan zijn de

- meeste onderzoekers daar meer in geïnteresseerd dan in het feit of ze wel credits krijgen. De vraag over de juiste credits is er hoe dan ook een die op de juiste wijze kan worden beantwoord door een geschiedschrijver van deze beweging wanneer die een succes is geworden.
- 37 Mijn aanname dat er veel verontrustende vragen zijn die niet zijn beantwoord, geeft de houding weer van veel organisaties die zijn opgericht om 11 september te bestuderen – één daarvan heet zelfs *Unanswered Questions* (www.unansweredquestions.org). Enkele andere zijn: *9-11 Citizens Watch* (www.911citizenswatch.org), het *9/11 Visibility Project* (www.september-eleventh.org), en een aantal organisaties dat is gevormd door nabestaanden van de slachtoffers: *Family Steering Committee for the 9/11 Independent Commission* (www.911independentcommission.org), *Voices of September 11th* (www.voicesofsept11.org), en *September 11th Families for Peaceful Tomorrows* (www.peacefultomorrow.org).
- 38 Wat ook de titel is van de Engelse vertaling van Meyssans eerste boek, *The Big Lie*. Dit boek is een vertaling van Meyssan, *L'Effroyable imposture* (Paris: Les éditions Carnot, 2002).
- 39 Deze mogelijkheid dat het Witte Huis *iets* verwachtte, kan gecombineerd worden met elke van de vijf voorgaande mogelijkheden voor zover die alleen te maken hebben met de betrokkenheid van andere Amerikaanse instellingen. De zesde mogelijkheid heeft daardoor vijf verschillende mogelijke vormen. Hetzelfde is van toepassing op de zevende en achtste mogelijkheid.
- 40 Jean Bethke Elshtain, *Just War Against Terror: The Burden of American Power in a Violent World* (New York: Basic Books, 2003), 2-3.
- 41 Michael Parenti, *The Terrorism Trap: September 11 and Beyond* (San Francisco: City Lights, 2002), 69, 70.
- 42 Parenti, 70-71, waarin Patrick Martin wordt aangehaald: 'us Planned War in Afghanistan Long Before September 11', World Socialist Conference, 20 november 2001 (www.wsws.org/articles/2001/nov2001/afgh-n20.shtml): de aangehaalde woorden die Martins conclusie samenvatten, zijn van Parenti.
- 43 Ik benadruk deze kwestie omdat sommige polemisten, als ze te maken krijgen met een boek waarvan de conclusie hen niet bevalt, die conclusie proberen onderuit te halen door in te zoomen op de paar punten waarvan ze denken dat ze het makkelijkst verdacht kunnen worden gemaakt. Die tactiek, aangenomen dat er goede argumenten tegen deze punten worden aangedragen, gaat alleen op bij een deductieve bewijsvoering. Bij een cumulatieve bewijsvoering daarentegen is deze tactiek alleen nuttig voor diegenen die zich met iets anders dan de waarheid bezighouden.
- 44 Michael Moore, *Dude, Where's My Country?* (New York: Warner Books, 2003), 2.
- 45 Om dit punt nog iets verder te verfijnen: er is een aantal samenzweringstheorieën dat we, hoewel we niet van hun waarheid zijn overtuigd, op z'n minst *aannemelijk* vinden, dus we zijn bereid om de mogelijkheid dat ze waar zouden kunnen zijn in overweging te nemen. We staan er dan ook open voor om bewijs dat die theorie bevestigt, te lezen en te beluisteren. Er zijn daarentegen andere samenzweringstheorieën die we volstrekt *onwaarschijnlijk* achten, dus we neigen ernaar om de intelligentie of geestelijke gezondheid van mensen die daarin geloven – of zelfs maar de mogelijkheid van de waarheid ervan overwegen – in twijfel te trekken. Welke feiten ze ook als bewijsmateriaal aanvoeren, we verwerpen dat direct vanuit het idee dat, zelfs al kunnen we die feiten niet verklaren, de juiste verklaring nooit diegene kan zijn die zij bieden. Maar wat wij volstrekt onwaarschijnlijk – onbetamelijk – achten, wordt zelden simpelweg bepaald door een objectieve beschouwing van empirisch bewijsmateriaal. Waarschijnlijkheid is voor het grootste deel het product van iemands algemene wereldbeeld. Wij worden tot een bepaalde hoogte ook beïnvloed door *wishful-and-fearful thinking* waarin we

sommige ideeën gedeeltelijk aannemen omdat we hopen dat ze waar zijn, en andere ideeën verwerpen omdat we de gedachte dat ze waar zouden zijn te beangstigend vinden. Toch zijn we, in ieder geval soms, in staat om ondanks onze vooroordelen onze eerdere aannames in het licht van nieuw bewijs te herzien. De meeste critici van 11 september lijken bij het presenteren van hun bewijsmateriaal op die mogelijkheid te rekenen.

HOOFDSTUK 1

Vlucht 11 en Vlucht 175: Hoe is het mogelijk dat de kapers in hun opzet zijn geslaagd?

- 1 Paul Thompson legt uit: 'De transponder is het elektronische instrument dat het vliegtuig op het scherm van de vluchtleder identificeert, dat zijn exacte locatie en hoogte doorgeeft, en dat tevens mogelijk maakt een alarmcode voor kaping, die uit vier cijfers bestaat, uit te zenden.' Zie Thompson, 'September 11: Minute-by-Minute' (na 8:13 AM).
- 2 Dat Rumsfeld deze uitspraak deed, werd volgens een artikel van The Associated Press d.d. 16 september 2001 op 12 september gemeld door Republikeins afgevaardigde Christopher Cox, zoals aangehaald in Thompson, 8:44 AM. Wie trouwens bekend raakt met de enorme hoeveelheid informatie over 11 september die op internet beschikbaar is, komt erachter dat er maar weinig aan de officiële verklaring onbetwist is gebleven. Er zijn zelfs vragen gesteld of het werkelijk vlucht AA 11 was die de noordelijke toren van het WTC raakte. In noot 32 hieronder noem ik deze en enkele andere theorieën waarop in de tekst niet wordt ingegaan.
- 3 Het *Aeronautical Information Manual: Official Guide to Basic Flight Information and Air Traffic Control (ATC) Procedures* van de FAA (www.faa.gov) wordt aangehaald in Thompson, 'September 11', inleidend materiaal.
- 4 Getuigenis voor het Congres door de bevelhebber van het NORAD, generaal Ralph E. Eberhart, gehouden in oktober 2002, en het tijdschrift *Slate*, 16 januari 2002. Beide aangehaald in Thompson, 'September 11', inleidend materiaal. Er moet wel bij worden gezegd dat beide verklaringen voorafgegaan werden door de frase 'op dit moment', wat een versnelling van de procedures sinds 11 september kan inhouden. Zie voor een bespreking van dit vraagstuk de paragraaf 'Zijn de standaard handelingsprocedures veranderd?' in het nawoord van de tweede Amerikaanse editie.
- 5 Nafeez Mosaddeq Ahmed, *The War on Freedom: How and Why America Was Attacked September 11, 2001* (Joshua Tree, Calif.: Tree of Life Publications, 2002), 151. Aangezien dit boek van Ahmed de enige publicatie van hem is die ik gebruik, zal ik er vanaf nu naar verwijzen als 'Ahmed'.
- 6 MSNBC, 12 september 2001, aangehaald in Thompson, 'September 11', inleidend materiaal.
- 7 Ahmed, 146, citerend uit het *Aeronautical Information Manual* van de FAA, 'Interception Signals' (www.faa.gov).
- 8 Glen Johnson, 'Facing Terror Attacks Aftermath', *The Boston Globe*, 15 september 2001, aangehaald in Ahmed, 148.
- 9 Ahmed, 157-58, en Illarion Bykov en Jared Israel, 'Guilty for 9-11: Bush, Rumsfeld, Myers, Section 1: Why Were None of the Hijacked Planes Intercepted?'. Beiden verwijzen naar het interview met vice-president Cheney tijdens 'Meet the Press' van NBC, 16 september 2001 (maar zie noot 4, hierboven). Het artikel van Bykov en Israel is – evenals verschillende andere artikelen over 11 september van Israel – te vinden op www.emperors-clothes.com/indict/911page.htm. Dit specifieke artikel is in de inhoudsopgave opgenomen onder 'Evidence of high-level government conspiracy in the events of 9-11'.
- 10 Generaal Henry Shelton was nog steeds de voorzitter, maar naar verluidt was hij op 11 september niet in het land. Vice-voorzitter Myers was juist als Sheltons vervanger benoemd en functioneerde als handelend voorzitter.

- 11 Bevestigingsverklaring van Myers voor het Senate Armed Services Committee, Washington D.C., 13 september 2001, aangehaald in Thompson (na 8:48 AM).
- 12 Ahmed, 167.
- 13 *Chairman of the Joint Chiefs of Staff Instruction* 3610.01A, 1 juni 2001, 'Aircraft Piracy (Hijacking) and Destruction of Derelict Airborne Objects' (www.dtic.mil). Aangehaald in Thierry Meyssan, *Pentagate* (Londen: Carnot Publishing, 2002), 110.
- 14 *Pentagate*, 110-11, citeert uit het *Department of Defense Directive* 3025.15, 18 februari 1997, 'Military Assistance to Civil Authorities' (www.nci.org). Meyssan is het dus niet eens met onderzoekers die de opvatting hebben geaccepteerd dat, in de woorden van Ahmed, 'alleen de president de bevoegdheid had om een bevel uit te vaardigen een passagierstoestel neer te schieten' (167).
- 15 Thompson, 8:43 AM.
- 16 *The New York Times*, 11 september, en *USA Today*, 3 september 2002, aangehaald in Thompson (8:55 AM).
- 17 *Newhouse News*, 25 januari 2002, aangehaald in Thompson, 8:43 AM.
- 18 'US Senator Carl Levin (D-MI) Holds Hearing on Nomination of General Richard Myers to be Chairman of the Joint Chiefs of Staff', Senate Armed Services Committee, Washington D.C., 13 september 2001, aangehaald in Ahmed, 150.
- 19 Glen Johnson, 'Otis Fighter Jets Scrambled Too Late to Halt the Attacks', *The Boston Globe*, 15 september, en 'Meet the Press' van NBC, 16 september 2001, aangehaald in Ahmed, 150. Cheney zei niets over gevechtswliegtuigen die maar een paar minuten te laat kwamen.
- 20 Israel en Bykov, 'Guilty for 9-11', aangehaald in Ahmed, 168.
- 21 Hoewel deze nieuwe versie al een paar dagen in de lucht hing, maakte het NORAD haar op 18 september officieel bekend in een persbericht, waarin het de tijdstippen vrijgaf waarop het naar eigen zeggen door de FAA op de hoogte was gesteld en waarop het het bevel tot alarmvluchten uitvaardigde (beschikbaar op www.standdown.net/noradseptember182001pressrelease.htm).
- 22 Allan Wood en Paul Thompson, 'An Interesting Day: President Bush's Movements and Actions on 9/11', Center for Cooperative Research (www.cooperativeresearch.org), onder 'Bush is Briefed as the Hijackings Begin'.
- 23 *Aviation Week and Space Technology*, 3 juni 2002, aangehaald in Thompson, 8:52 AM.
- 24 George Szamuely, 'Scrambled Messages', *New York Press*, 14/50 (www.nypress.com/14/50/taki/bunker.cfm), aangehaald in Ahmed, 151-52.
- 25 Thompson, 8:52 AM, NORAD citerend, 18 september 2001.
- 26 Ahmed, 151.
- 27 Stan Goff, 'The So-Called Evidence is a Farce', *Narco News* 14: 10 oktober 2001 (www.narconews.com), aangehaald in Ahmed, 173 n. 313.
- 28 Andreas von Bülow, *Tagespiel*, 13 januari 2002, aangehaald in Ahmed, 144. Von Bülow publiceerde later een boek, *Die CIA und der 11. september: Internationaler Terror und die Rolle der Geheimdienste* (Munich: Piper Verlag, 2003), dat kort in het laatste hoofdstuk wordt besproken.
- 29 Anatoli Kornukov, *Pravda Online*, 13 september 2001 (<http://english.pravda.ru>), aangehaald in Ahmed, 163-64.
- 30 Ahmed, 164, 167.
- 31 Israel en Bykov, 'Guilty for 9-11', aangehaald in Ahmed, 169.
- 32 Er zijn nog veel meer vraagstukken die ik in deze tekst niet heb aangesneden. Eén daarvan is de vraag of de vliegtuigen die in de torens sloegen, werkelijk door kapers werden gevlogen of dat ze op afstand werden bestuurd – waarvoor misschien de Global Hawk-technologie werd gebruikt die door het ministerie van Defensie is ontwikkeld en die al zeker sinds 1997 in zwang

is: deze technologie maakt het mogelijk om een vliegtuig zelf een vlucht te laten uitvoeren van het moment van opstijgen tot en met de landing (Thompson, *Timeline*, 1998 [A] en 23 april 2001). Meyssan denkt dat dit aannemelijk is, onder meer omdat hij het onwaarschijnlijk acht dat amateurpiloten deze relatief smalle doelen zo nauwkeurig hebben kunnen raken met Boeing-toestellen die een lage manoeuvreerbaarheid hebben. Hij acht dat met name onwaarschijnlijk bij Vlucht 175 die 'gedwongen was een ingewikkelde draaibeweging te maken, die extra moeilijk was tegen de wind in'. Hij beschrijft dat piloten die hij sprak 'bevestigden dat slechts enkelen van hen zich zo'n manoeuvre zagen uitvoeren en zij sloten volledig uit dat amateurpiloten dit zouden kunnen' (9/11: *The Big Lie*, 33-34).

Met betrekking tot deze theorie wijst Thompson erop dat Vlucht 11, Vlucht 175 en Vlucht 77 – die allemaal voor een transcontinentale vlucht een verbazingwekkend klein aantal passagiers aan boord hadden (respectievelijk 81, 56 en 58) – elk op z'n minst één passagier vervoerden die een hoge functie bekleedde bij de afdeling Raytheon van Electronics Warfare, dat de Global Hawk-technologie ontwikkelde (*Timeline*, 25 september 2001). Aangezien zulke ambtenaren zichzelf waarschijnlijk niet vrijwillig zullen hebben opgeofferd, zou dit merkwuurde gegeven alleen steekhoudend zijn als je uitgaat van de aanname – die door sommige critici wordt aangehouden, met name op basis van videobewijs – dat de Twin Towers niet door Vlucht 11 en Vlucht 175 zijn geraakt, maar door militaire toestellen. Sommige aanhangers van deze theorie geloven dat de transponders werden uitgezet om deze toestelruil te kunnen maken. Deze theorie zou hoe dan ook de vraag oproepen wat er dan werkelijk met deze twee vluchten en hun passagiers is gebeurd (net als de theorie die in hoofdstuk 2 wordt besproken – dat het Pentagon niet werkelijk door Vlucht 77 is geraakt – de vraag oproept wat er met Vlucht 77 en haar passagiers is gebeurd). Deze theorie zou ook impliceren dat de vluchttraining die de vermeende kapers hebben gevolgd en die in hoofdstukken 6 en 8 wordt besproken, nodig was om een geloofwaardige dekmantel te creëren. (Zie voor de reden waarom ik schrijf over de *vermeende* kapers de paragraaf 'De vraag over de ware identiteit van de kapers' in hoofdstuk 6.) In ieder geval wil het feit dat ik deze meer radicale tegenwerpingen bij de officiële verklaring niet in de tekst heb besproken, niet noodzakelijkerwijs zeggen dat ik denk dat ze niet waar zijn. Het wil alleen zeggen dat ik vind dat ze, zonder af te willen doen aan hun belang, voor het doel van dit boek niet noodzakelijk zijn: dat wil immers niet verklaren 'wat er werkelijk gebeurde', maar samenvatten wat de sterkste argumenten zijn om aan te nemen dat de officiële verklaring van de gebeurtenissen niet klopt (om aan te tonen dat een volledig onderzoek om *erachter te komen* wat er werkelijk gebeurde, noodzakelijk is). En het bewijs tegen de officiële verklaring waarom het niet is gelukt om de aanvallen op het WTC te voorkomen, is, los van deze of andere meer radicale beweringen, zeer sterk. (Verderop in dit hoofdstuk en in het volgende hoofdstuk ga ik daarentegen wel in op wat er werkelijk is gebeurd, voor zover dat onlosmakelijk is verbonden met de bezwaren van de critici tegen de officiële verklaring).

- 33 Het grootste deel van de tijd dat ik aan dit boek werkte, had ik dit onderwerp terzijde geschoven nadat ik – na een vroege, oppervlakkige lezing van een aantal argumenten – had besloten dat het bewijs niet sterk genoeg was om in mijn boek op te nemen. Maar, net als bij andere onderwerpen, kwam ik er na een poosje achter dat mijn eerste indruk niet klopte. Toen ik me uiteindelijk wel serieus verdiepte in de bewijsvorming die was opgebouwd tegen de officiële verklaring van het instorten van de WTC-gebouwen, vond ik dat dit, met name waar het WTC-7 betreft, een van de sterkste argumenten vormt waarom een nieuw onderzoek noodzakelijk is.

- 34 Zie de FEMA-rapport 403, *World Trade Center Building Performance Study* (mei 2002; beschikbaar op www.FEMA.gov/rebuild/mat/wtcstudy.shtm).

- 35 Bill Manning, 'Selling Out the Investigation', *Fire Engineering*, januari 2002, aangehaald in *The New York Daily News*, 4 januari 2002, en in Thompson, *Timeline*, 4 januari 2002.
- 36 Het NOVA-programma 'Why the Towers Fell' werd op 30 april 2002 uitgezonden op PBS (www.pbs.org/wgbh/nova/transcripts/2907—wtc.html). Matthys Levy, auteur van *Why Buildings Fall Down* (New York: Norton, 1994), zei in dit programma: 'Toen het staal begon te verzachten en te smelten, begonnen de middelste steunzuilen het te begeven.' De aanname dat het staal smolt is ook elders geformuleerd, bijvoorbeeld in 'The Physics of the 2001 World Trade Center Terrorism' (www.jupiterscientific.org/sciinfo/sot.html).
- 37 'The Collapse: An Engineer's Perspective', NOVA-interview met Thomas Eagar (www.pbs.org/wgbh/nova/wtc/collapse.html).
- 38 Sommige critici van de officiële verklaring lijken (misschien in een overreactie) te beweren, als zij de theorie verworpen die zij de 'spantentheorie' noemen, dat de binnenste en buitenste zuilen door zware balken in plaats van dünnere spanten met elkaar waren verbonden. De geschiedschrijving van de bouw van de Twin Towers onthult echter dat de torens (op dat moment) juist in dit opzicht uniek waren. Zie voor die geschiedschrijving James Glanz en Eric Lipton, *The Rise and Fall of the World Trade Center* (New York: Times Books/Henry Holt & Company, 2003). Glanz is wetenschapsjournalist van *The New York Times*.
- 39 *Scientific American*, oktober 2001. De verklaringen van zowel McNamara als FEMA worden aangehaald in Eric Hufschmid, *Painful Questions: An Analysis of the September 11th Attack* (Goleta, Calif.: Endpoint Software, 2002), 17. Dit geweldige boek dat in eigen beheer is uitgegeven, kan aangeschaft worden via PainfulQuestions.aol.com.
- 40 In een artikel getiteld 'Preliminary Tests Show Steel Quality Did Not Contribute to Towers' Collapse' (The Associated Press, 27 augustus 2003), citeert Devlin Barrett Frank Gayle, die de leiding heeft over de studie naar de instorting van het WTC die wordt uitgevoerd door het National Institute of Standards and Technology (NIST). Hij beweert dat al het staal dat werd getest op z'n minst voldeed aan de eis om 2530 kilo per vierkante centimeter te dragen, en dat het vaak in staat was om wel 2950 kilo te dragen.
- Glanz en Lipton (*The Rise and Fall of the World Trade Center*, 333) leggen uit hoe Sherwood Boehlert, de Republikeinse voorzitter van het House Science Committee, het Amerikaanse Congres in oktober 2002 terloops de National Construction Safety Team Act liet goedkeuren, die de opdracht voor een onderzoek naar de instorting van het WTC plaatste bij het NIST, dat een niet-beleidsvormend onderdeel is van de afdeling Technologisch Beleid van het Amerikaanse ministerie van Handel (hun overzicht van de feiten over het WTC-onderzoek is te bekijken op www.nist.gov/public—affairs/factsheet/nist—investigation—911.htm).
- 41 Thomas Eagar en Christopher Musso, 'Why Did the World Trade Center Collapse? Science, Engineering, and Speculation', *JOM* 53/12 (2001), 8-11. Musso was op dat moment aan het promoveren. *JOM* is het tijdschrift van de Minerals, Metals, and Materials Society.
- 42 Hufschmid (zie noot 39), 27-30.
- 43 'The Collapse: An Engineer's Perspective'.
- 44 Idem. Dit punt wordt net zo benadrukt in Hufschmid, 32-33, die ook het volgende punt, over de duur, aan de orde stelt.
- 45 Zie noot 39, hierboven.
- 46 Hufschmid, 35.
- 47 Zie Hufschmid, 39. Inderdaad toont een derde foto, die rechtstreeks is genomen in het gat dat door het vliegtuig is geslagen, twee mensen die ver van de vlammen in een ruimte staan (27).
- 48 Hufschmid maakt duidelijk dat de zuidelijke toren technisch gesproken twee of zelfs drie vuurballen had (30).

- 49 Zie voor een foto van de vuurbal van de noordelijke toren Hufschmid, 30.
- 50 In de woorden van Hufschmid: ‘die vliegtuigbrandstof verbrandde zo snel dat het niet meer was dan een tijdelijke hoos van hete lucht. Die hoos zal brandbare objecten hebben doen ontvlammen, mensen hebben gedood en ramen hebben doen barsten, maar het kan niet de temperatuur van een massief stalen constructie aanzienlijk hebben verhoogd. Een brand tast staal niet aan, behalve als het staal er voor een lange... periode aan wordt blootgesteld’ (33).
- 51 Hufschmid, 38.
- 52 Met name doelend op de branden in de zuidelijke toren, stelt Hufschmid de retorische vraag: ‘Hoe kan een brand zo’n enorme hitte produceren dat hij staal doet smelten, terwijl hij tegelijkertijd niet in staat is om zich verder te verspreiden dan zijn beginpunt? De foto’s tonen aan dat *niet één verdieping* in de zuidelijke toren warmer was dan de ontbrandingstemperatuur van plastic en papier!... De foto’s tonen aan dat de brand niet eens krachtig genoeg was om glas [ramen] te laten breken!... Waarom is er op *geen enkele* foto bewijs van laaiend vuur te zien? Hoe kan iemand beweren dat de branden de oorzaak vormden van het instorten van de zuidelijke toren als de branden zo klein lijken?’ (38)
- 53 Aangehaald in Hufschmid, 38. Bewijsmateriaal dat tegen de brandtheorie pleit, wordt zelfs gepresenteerd in bijlage A van de FEMA-rapport over het WTC, waarin wordt gesteld: ‘In het midden van de jaren negentig voerden British Steel en het Building Research Establishment een reeks van zes experimenten uit om het gedrag van gebouwen met een stalen constructie te onderzoeken. Hoewel de temperatuur van de stalen balken in drie van deze testen een temperatuur van 800-900 °C bereikte... werd bij geen van de zes experimenten een instorting waargenomen.’
- 54 Eagar en Musso; Eagar, ‘The Collapse’.
- 55 ‘The Collapse’.
- 56 Eagar en Musso.
- 57 Aangehaald in Hufschmid, 42-43.
- 58 Hufschmid, 42.
- 59 Deze vraag wordt, in enigszins andere bewoordingen, gesteld door Peter Meyer, ‘The World Trade Center Demolition and the So-Called War on Terrorism’ (www.serendipity.li/wtc.htm), de paragraaf getiteld ‘Evidence for Explosives in the Twin Towers’.
- 60 Hufschmid, 73.
- 61 Eagar en Musso.
- 62 Meyer, ‘The World Trade Center Demolition’, de paragraaf getiteld ‘Evidence for Explosives in the Twin Towers’.
- 63 Deze kwestie wordt benadrukt in Fintan Dunne, ‘The Split-Second Error: Exposing the WTC Bomb Plot’ (www.psyopnews.com or www.serendipity.li), in de paragraaf getiteld ‘The Wrong Tower Fell First’. Sommige verdedigers van de officiële verklaring hebben gezegd dat het gegeven dat de zuidelijke toren sneller instortte, verklaard kan worden uit het feit dat die op de 81e verdieping werd getroffen: vijftien verdiepingen lager dan de noordelijke toren die op de 96e etage werd geraakt. Omdat er zich meer verdiepingen boven het verzwakte deel van de zuidelijke toren bevonden zou dit extra gewicht geleid hebben tot de snellere instorting. Het bezwaar tegen deze theorie, zegt Hufschmid, is dat ‘de stalen zuilen in het inslaggebied van de zuidelijke toren dikker waren om het zwaardere gewicht erboven te kunnen dragen’(41).
- 64 Meyer, ‘The World Trade Center Demolition and the So-Called War on Terrorism’, de paragraaf getiteld ‘Evidence for Explosives in the Twin Towers’.
- 65 Ibid., de paragraaf ‘Did the Twin Towers Collapse on Demand?’.
- 66 Hufschmid, 45.

- 67 Jeff King, 'The WTC Collapse: What the Videos Show', Indymedia Webcast News, 12 november 2003 (<http://ontario.indymedia.ca/twiki/bin/view/Archives/ImcOntario7336>).
- 68 Hufschmid, 50, 80. Zie over de hoeveelheid stof www.public-action.com/911/jmcm/usyd/index.htm why. Mike Pecoraro, aangehaald in noot 74 hieronder, schreef hoe het was om op straat te lopen: 'Als ik je zou vertellen dat het spul (stof) op straat dertig centimeter diep was, is dat een voorzichtige schatting. Ik zou eerder zeggen meer dan dertig centimeter. Het was alsof je door een sneeuwstorm liep' (aangehaald in 'We Will Not Forget: A Day of Terror', *The ChiefEngineer* (www.chiefengineer.org/article.cfm?seqnum1=1029)).
- 69 King, 'The WTC Collapse'.
- 70 Hufschmid, 78.
- 71 Zie met name de foto's op 52-55, 57, 60 en 74.
- 72 Zie met name de foto's op 60 en 61.
- 73 Hufschmid, 50.
- 74 Een van de brandweerlieden van de zuidelijke toren, Louie Cacchioli, vertelde 24 september aan *People Weekly*: 'Ik nam brandweerlieden in de lift mee naar de vierentwintigste verdieping om van daaruit werknemers te kunnen evacueren. Tijdens de laatste trip naar boven ging een bom af. We denken dat er bommen in het gebouw waren geplant.'
- Kim White, een werknemer op de tachtigste verdieping, zei: 'Plotseling begon het gebouw te schudden, toen begon het heen en weer te zwaaien. We wisten niet wat er aan de hand was... We kwamen tot de vierenzeventigste verdieping... [T]oen volgde er weer een explosie' (<http://people.aol.com/people/special/o,11859,174592-3,00.html>); aangehaald in Meyers paragraaf 'Evidence for Explosives in the Twin Towers'.
- Bouwwakker Phillip Morelli beschreef hoe hij twee keer tegen de vloer werd geworpen, toen hij zich in de vierde kelder van de noordelijke toren bevond. Terwijl de eerste keer zich kennelijk voordeed op het moment dat het vliegtuig insloeg, vond er de tweede keer een krachtigere explosie plaats die muren wegblijs (<http://ny1.com/pages/RRR/911special—survivors.html>).
- Drukker Mike Pecoraro, die in de zesde kelder van de noordelijke toren werkte, beschreef hoe hij en zijn medewerker, nadat ze een explosie gevoeld en gehoord hadden, de parkeergarage en de werkplaats, inclusief een hydraulische pers van vijftig ton, gereduceerd tot puin aantroffen. Ze zagen ook hoe een stalen en betonnen branddeur van zo'n 135 kilo was verkreukeld 'als een stuk aluminiumfolie'. Dit waren net zulke gevolgen, zei hij, als de gevolgen van de terroristische bomaanslag in 1993. ('We Will Not Forget: A Day of Terror', *The ChiefEngineer* (www.chiefengineer.org/article.cfm?seqnum1=1029)).
- De laatste twee verhalen zijn opgenomen in 'First-hand Accounts of Underground Explosions in the North Tower' (www.plaguepuppy.net/public—html/underground/underground—explosions.htm).
- 75 Hufschmid, 73; Christopher Bollyn, 'New Seismic Data Refutes Official WTC Explanation', *American Free Press*, 3 september 2002 (www.rense.com/general28/ioff.htm). De gegevens van de Columbia Universiteit kunnen worden bekeken op www.ldeo.columbia.edu/LCSN/eq/20010911—wtc.html; en zijn deels overgenomen in Hufschmid, 73 en 78.
- 76 Hufschmid, 73, 77.
- 77 Ook Peter Tully, directeur van Tully Construction of Flushing, heeft kennelijk gezegd dat hij plassen 'letterlijk gesmolten staal' aantrof. Beide verklaringen worden aangehaald in Bollyn, 'New Seismic Data Refutes Official WTC Explanation'.
- 78 Zie Hufschmid, 70, 78, 80.

- 79 *The New York Times*, 25 december 2001, en *Fire Engineering*, januari 2002, respectievelijk aangehaald in Thompson, 25 december 2001 en 4 januari 2002.
- 80 De officiële onderzoekers merkten dat ze minder bevoegdheid hadden dan de opruimingsteams, een gegeven waarover het Science Committee van het Huis van Afgevaardigden verslag deed: ‘Het gebrek aan autoriteit van de onderzoekers om stukken staal te kunnen confisqueren voor onderzoek, voordat ze werden gerecycled, leidde tot het verloren gaan van belangrijk bewijsmateriaal’ (zie het rapport op www.house.gov/science/hot/wtc/wtc-report/wtc—ch5.pdf).
- 81 Meyer, ‘The World Trade Center Demolition and the So-Called War on Terrorism’, de paragraaf getiteld ‘Evidence for Explosives in the Twin Towers’. Maar zoals James Glanz opmerkt (‘Reliving 9/11, With Fire as Teacher’, *The New York Times*, Science Section, januari 6, 2004), blijkt het NIST 236 grote stukken staal te hebben kunnen achterhalen (zie noot 40 hierboven).
- 82 Degene die deze gecontroleerde-vernietigingstheorie accepteren, worden extra achterdochtig als ze horen dat Marvin P. Bush, de jongere broer van de president, een leidinggevende functie had bij een bedrijf met de naam Securacom, dat zorgde voor de bewaking van het World Trade Center (en United Airlines) – vooral als dit nieuws wordt gecombineerd met de verklaring van wtc-personeel dat, nadat de beveiligingsdetachering vanwege bedreigingen twee weken lang in twaalfuren-ploegendienst had gewerkt, dit beveiligingsalarm dat het gebruik van explosievenopsporingshonden had voorgeschreven, vijf dagen vóór 11 september werd opgeheven (‘The World Trade Center Demolition: An Analysis’ www.whatreallyhappened.com/shakez.html).
- 83 FEMA’s verslag over WTC-7 staat in het vijfde hoofdstuk van diens *World Trade Center Building Performance Study*. Zie voor een kopie van dit rapport, voorzien van kritische kanttekeningen, ‘The FEMA Report on the Collapse of WTC Seven is a Cruel Joke’ (<http://ontario.indymedia.org/display.php3?article—id=14727&group=webcast>). Hetzelfde artikel is elders gepubliceerd als ‘Chapter 5-WTC Seven-the WTC Report’ (<http://guardian.911review.org/wtc/wtc—ch5.htm>).
- 84 Zie het rapport op www.house.gov/science/hot/wtc/wtc-report/wtc—ch5.pdf.
- 85 Hufschmid, 62, 63.
- 86 Zie Hufschmid, 68-69.
- 87 Sommige mensen hebben de theorie verspreid dat de trillingen die werden veroorzaakt bij het instorten van de Twin Towers, ervoor hebben gezorgd dat Gebouw 7 instortte. Maar zelfs de hevigste aardbevingen hebben gebouwen met een stalen constructie nooit volledig doen instorten. En hoe moet men in dit geval verklaren dat de Verizon-, Federal- en Fiterman Hall-gebouwen, die allemaal recht naast WTC-7 stonden, niet instortten?
- 88 Scott Loughrey, ‘WTC-7: The Improbable Collapse’ (<http://globalresearch.ca/articles/LOU308A.html>).
- 89 Hufschmid, 64.
- 90 Hufschmid, 64, 65.
- 91 Hufschmid, 70, 78.
- 92 Bollyn, ‘New Seismic Data Refutes Official WTC Explanation’.
- 93 FEMA, *World Trade Center Building Performance Study*, Ch. 5, Sect. 6.2, ‘Probable Collapse Sequence’.
- 94 NOVA, ‘Why the Towers Fell’.

HOOFDSTUK 2

Vlucht 77: Was dit werkelijk het vliegtuig dat het Pentagon trof?

- 1 Meyssan, *Pentagate*, 88. Dat er reden was voor de regering-Bush om dit gerucht de kop in te drukken, wordt gesuggereerd door het gegeven dat vice-president Cheney, tijdens zijn verschijning bij 'Meet the Press' op 16 september, de tijd nam om dit te verwerpen, hoewel hem er niet naar werd gevraagd. In antwoord op een eenvoudige opmerking over Vlucht 77 zei Cheney dat de terroristen, nadat ze dit vliegtuig in hun macht kregen, 'de transponder uitzetten, wat later leidde tot het bericht dat een vliegtuig boven Ohio was neergestort, maar dat was in werkelijkheid niet gebeurd. Op dat moment waren ze natuurlijk gekeerd, en vlogen ze terug naar Washington.' (Aangehaald in Meyssan, 9/11: *The Big Lie*, 165.)
- 2 *USA Today*, 13 augustus 2002, aangehaald in Ahmed, 44.
- 3 Meyssan, *Pentagate*, 96.
- 4 ABC News, 11 september 2002; zie ook *Pentagate*, 94.
- 5 *The Boston Globe*, 23 november, aangehaald in Thompson, 'September 11' (9:33-9:38 AM).
- 6 CBS News, 21 september 2001, aangehaald in Thompson (9:33-9:38 AM).
- 7 *The Telegraph*, 16 december 2001, aangehaald in Thompson (9:38 AM).
- 8 ABC News, 24 oktober 2001, aangehaald in *Pentagate*, 96-97.
- 9 'Extensive Casualties in Wake of Pentagon Attack', *The Washington Post*, 11 september 2001, aangehaald in *Pentagate*, 38-39.
- 10 Geciteerd in de paragraaf 'What about All the Witnesses?' van Killtowns 'Did Flight 77 Really Crash into the Pentagon?' (thewebfairy.com/killtown/flight77).
- 11 CNN, 12 september 2001, aangehaald in *Pentagate*, 48. De persoon die deze verklaring over 'een kruisraket met vleugels' zou hebben afgelegd, was Mike Walter van *USA Today*. Maar hij zou ook hebben gezegd dat het om 'een vliegtuig van American Airlines' ging. De getuigenis van Walter wordt verder besproken in noot 55.
- 12 'Minute by Minute with the Broadcast News', PoynterOnline, 11 september 2001, aangehaald in *Pentagate*, 88.
- 13 *The Guardian*, 1 april 2002, aangehaald in Thompson, *Timeline*, begin maart 2002. Thompson schrijft – waarbij hij de Europese editie van *Time*, 20 mei 2002, aanhaalt – dat Meyssans eerste boek over dit onderwerp, *l'Effroyable imposture* (Paris: Les Editions Carnot, 2002), hoewel het alom door de Franse media werd geheld, een Frans record vestigde voor de boekverkoop in de eerste maand. (Dit is, zoals al eerder genoemd, het boek dat werd vertaald als 9/11: *The Big Lie*.)
- 14 Victoria Clarke, tijdens een nieuwsbriefing van het ministerie van Defensie, 25 juni 2002, aangehaald op de website van Thierry Meyssan (www.effroyable-imposture.net of www.reseauvoltage.net).
- 15 Dit is een mogelijke vertaling van de titel van Meyssans eerste boek over het onderwerp, dat in noot 13 wordt genoemd: *l'Effroyable imposture*.
- 16 Meyssan, *Pentagate*, 92.
- 17 Gerry J. Gilmore, 'Alleged Terrorist Airliner Attack Targets Pentagon', *American Forces Information Service*, Defense Link, ministerie van Defensie, 11 september 2001 (www.defenselink.mil/news/Sep2001/n09112001-200109111.html), aangehaald in *Pentagate*, 96.
- 18 'Hijacked Jets Fly into Trade Center, Pentagon', *Los Angeles Times*, 11 september 2001, aangehaald in *Pentagate*, 96.
- 19 *The Washington Post*, 12 september, en *Newsday*, 23 september 2001, aangehaald in Thompson (8:55-9:00 AM).
- 20 *Pentagate*, 89.
- 21 *Pentagate*, 98-99, de *Sydney Morning Herald*, 20 maart 2002, citerend. Olsons verklaring voor het

- Hoogerechtshof is ook aangehaald in Jim Hoagland, 'The Limits of Lying', *The Washington Post*, 21 maart 2002.
- 22 Thompson (9:25 AM) en (na 9:30 AM).
 - 23 Thompson (9:30 AM), waarin hij verhalen aanhaalt uit de *Scotland Sunday Herald*, 16 september, en uit *Cox News*, 21 oktober 2001. Iedereen die vragen stelt bij het telefoontje dat Barbara Olson naar verluidt zou hebben gepleegd, zal natuurlijk ook vragen stellen bij de mededeling die de kapers zouden hebben gedaan, maar dat ondermijnt de geldigheid van Thompsons vraagstelling niet. Zijn vraag wijst er eerder op dat, hoewel deze twee elementen van cruciaal belang zijn voor de officiële verklaring omdat ze bewijs leveren dat Vlucht 77 nog in de lucht was, er een spanning tussen bestaat.
 - 24 Zie 'Hunt the Boeing. Test Your Perceptions' ([www.asile.org/citoyens/ numero13/pentagone/erreurs—en.htm](http://www.asile.org/citoyens/numero13/pentagone/erreurs—en.htm)).
 - 25 Deze foto, genomen door Jason Ingersoll van de Amerikaanse marine, is beschikbaar in Meyssans *Pentagate* en op de 'Hunt the Boeing'-website. Het citaat is van Marc Fisher en Don Phillips, 'On Flight 77: "Our Plane is Being Hijacked"', *The Washington Post*, 12 september 2001. In een e-mail heb ik de heer Fischer gevraagd of hij wist waar hij deze informatie vandaan had en ook of hij 'in de tussentijd enige redenen had gevonden om zich af te vragen waarom het gat zo groot was'. Op 16 januari 2004 antwoordde hij: 'Ik weet niet waar dat detail vandaan kwam, en ik ken de afmeting van het gat in het gebouw niet, maar die informatie is gemakkelijk genoeg te krijgen bij het Pentagon.'
 - 26 Een foto van Mark Faram, die wordt verspreid door The Associated Press, laat een klein stukje verwrongen metaal zien dat rood en wit gekleurd is. Hoewel deze foto alom is gepubliceerd als bewijs van afval van Vlucht 77, komt dit stuk metaal, zoals Meyssan duidelijk maakt, niet overeen met welk deel van een Boeing 757 dan ook, en werd het door het ministerie van Defensie niet opgenomen bij het materiaal dat afkomstig zou zijn van Vlucht 77 (*Pentagate*, pagina xvi van de fotosectie).
 - 27 Deze kwestie is belangrijk, aangezien sommige verdedigers van de officiële verklaring beweren dat de reden waarom het vliegtuig niet veel schade aan het Pentagon aanrichtte, is dat het eerst de grond raakte, waardoor het aanzienlijk vertraagde voordat het de buitenmuur van het Pentagon raakte. Die bewering is trouwens niet goed te verenigen met een andere bewering die als ondersteuning van de officiële verklaring geldt, die luidt dat de vliegtuigmotoren door niemand waren gezien omdat ze werden verpulverd toen ze de buitenmuur raakten (zie *Pentagate*, 14-17).
 - 28 Deze afbeelding is te zien in 9/11: *The Big Lie*, 22, maar het maakt niet duidelijk – in tegenstelling tot foto's in *Pentagate* – dat het vliegtuig in een hoek van 45 graden insloeg.
 - 29 9/11: *The Big Lie*, 22.
 - 30 Dit antwoord wordt op Urban Legends-website gegeven die probeert de kritische vragen die zijn gesteld op de Hunt the Boeing-website, die hierboven is aangehaald, onderuit te halen door ze te beantwoorden (<http://urbanlegends.about.com/library/blflight77.htm>). Dit antwoord is gegeven op de derde vraag die er wordt gesteld.
 - 31 Urban Legends-site, in antwoord op de vijfde vraag die er wordt gesteld.
 - 32 *Pentagate*, 33-34.
 - 33 Idem, 54-55, 36.
 - 34 9/11: *The Big Lie*, 19.
 - 35 *Pentagate*, 53, 55, 60, 62.
 - 36 Zie voor deze foto's die ter beschikking werden gesteld door The Associated Press, *Pentagate*, pagina II en III van de fotosectie.

- 37 9/11: *The Big Lie*, 27-28, 27.
- 38 *Pentagate*, 112.
- 39 Idem, 116, verwijzend naar de uiteenzetting over de AN/APX-100(v)-transponder op www.globalsecurity.org.
- 40 Deze vraag wordt onder meer gesteld in Thompson (9:33-9:38 AM).
- 41 'DOD News Briefing', Defense Link, ministerie van Defensie, 12 september 2001 (www.defenselink.mil/news/Sep2001/t09122001—t0912asd.html), aangehaald in *Pentagate*, 17.
- 42 *Pentagate*, 19.
- 43 'DOD News Briefing on Pentagon Renovation', Defense Link, ministerie van Defensie, 15 september 2001, aangehaald in *Pentagate*, 18.
- 44 *NFPA Journal*, 1 november 2001, aangehaald in Thompson, *Timeline*, 21 november 2001 (c). Zoals Meyssan aantoonst (*Pentagate*, 14-17), is deze argumentatie door veel verdedigers van de officiële lezing uitgesproken.
- 45 *The Washington Post*, 21 november 2001, en *Mercury*, 11 januari 2002, aangehaald in Thompson, *Timeline*, 21 november 2001 (c). Een andere versie van de officiële verklaring stelt dat de passagiers zijn geïdentificeerd aan de hand van hun DNA, maar die verklaring zou dezelfde bezwaren opleveren.
- 46 *Pentagate*, 175.
- 47 'Pourquoi la démonstration de Meyssan est cousue de très gros fils blancs' blancs", *Libération*, 30 maart 2001, aangehaald in *Pentagate*, 20.
- 48 *Pentagate*, 20-21.
- 49 Thompson, *Timeline*, 16 oktober 2001, waarin *The New York Times*, 16 oktober 2001, wordt aangehaald.
- 50 Thompson, *Timeline*, 21 september 2001, waarin de *Richmond Times-Dispatch*, 11 december 2001, wordt aangehaald. Hierbij moet worden opgemerkt dat de verslaggever die dit verhaal schreef, Bill McKelway, de officiële verklaring aannam die stelde dat Vlucht 77 het Pentagon raakte. Hij stelde geen vragen bij het feit dat de FBI de video confisqueerde, noch hoe deze 'binnen enkele minuten' ter plekke kon zijn. We hebben daarom geen reden aan te nemen dat hij dit verhaal verzonnen heeft.
- 51 Jon Ungood-Thomas, 'Conspiracy Theories about 9/11 Are Growing and Getting More Bizarre', *The Sunday Times*, 14 september 2003.
- 52 *Pentagate*, 42-46.
- 53 Meyssan, 9/11: *The Big Lie*, 27-28. Een website (<http://www.fas.org/man/dod-101/sys/smart/bg-m-109.htm>) laat foto's van kruisraketten zien waaruit duidelijk wordt hoezeer ze op kleine militaire vliegtuigen kunnen lijken.
- 54 Zie urbanlegends.about.com/library/blflight77.htm.
- 55 Zoals opgemerkt in noot 11, zei Walter eerst dat het leek op een 'kruisraket met vleugels'. Hij heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over of hij het toestel (wat het ook geweest moge zijn) het Pentagon zag raken. Zijn eerste opmerkingen lijken erop te wijzen dat hij dat niet heeft gezien – dat het toestel achter een heuvel uit zijn zicht verdween, waarna hij de explosie hoorde en de vuurbal zag. Toen hij werd geïnterviewd door Bryant Gumbell voor CBS, op 12 september, zei hij eerst dat hij een American Airlines-vliegtuig had gezien en dat hij zag hoe dat het Pentagon raakte. Maar toen Gumbell doorvroeg, zei hij dat zijn zicht was belemmerd. Een uur later herhaalde hij op NBC deze latere verklaring: 'Het verdween een ogenblik enigszins achter die wal daar en toen was er een enorme ontploffing.' Al deze verklaringen worden aangehaald in Gerard Holmgren, 'Did F77 Hit the Pentagon? Eyewitness Accounts Examined', NYC IndyMediaCenter (<http://nyc.indymedia.org/front.php3?article—id=25646>).

- 56 Holmgren, 'Did F77 Hit the Pentagon? Eyewitness Accounts Examined'.
- 57 Dick Eastman, 'What Convinced Me that Flight 77 Was Not the Killer Jet', Part 1, American Patriot Friends Network (<http://www.apfn.org/apfn/77—deastman1.htm>). Hoewel Eastman aanneemt dat het Amerikaanse vliegtuig Vlucht 77 was, blijft zijn bewering overeind staan als het om een ander toestel zou gaan. Eastman bespreekt ook vijf beelden uit de video van de veiligheidscamera van het Pentagon die kort nadat de rakettheorie van Thierry Meyssan was gepubliceerd, werden vrijgegeven. Hoewel het Pentagon met het vrijgeven van deze beelden beoogde te bewijzen dat geen raket maar een vliegtuig bij de aanslag was betrokken, meldt Eastman dat zijn nauwkeurige onderzoek van deze beelden hem voor het eerst overtuigden dat de officiële verklaring niet klopte, omdat het toestel op de videobeelden veel te kort was om een Boeing 757 te kunnen zijn.
- 58 Holmgren heeft (in een persoonlijke correspondentie op 29 november 2003) gezegd dat hij met aarzeling de twee-vliegtuigen-hypothese van Eastman heeft geaccepteerd.
- 59 9/11: *The Big Lie*, 19.
- 60 *Los Angeles Times*, 16 september 2001, aangehaald in Thompson, 9:38 AM.
- 61 Ahmed, 299-300.
- 62 9/11: *The Big Lie*, 20.
- 63 Thompson (9:33-9:38 AM).
- 64 Idem.
- 65 Ahmed, 161-62, waarin Stan Goff wordt aangehaald, 'The So-Called Evidence is a Farce', *Narco News* 14: 10 oktober 2001 (www.narconews.com).
- 66 *The New York Times*, 4 mei 2002, en CBS News, 10 mei 2002, aangehaald onder de titel 'Was Hani Hanjour Even on Flight 77 and Could He Have Really Flown It to Its Doom?' in Killtowns 'Did Flight 77 Really Crash into the Pentagon?' (thewebfairy.com/killtown/flight77), 19 oktober 2003.
- 67 'Air Attack on Pentagon Indicates Weaknesses', *Newsday*, 23 september 2001, aangehaald in *Pentagate*, 112.
- 68 Thompson, 9:33 AM.
- 69 *Pentagate*, 91.
- 70 Ahmed, 153.
- 71 *Pentagate*, 115 (zie ook 174), waarin 'PAVE PAWS, Watching North America's Skies, 24 Hours a Day' (www.pavepaws.org) wordt aangehaald. 'PAWS' staat voor Phased Array Warning System.
- 72 Ahmed, 153.
- 73 *The Washington Post*, 12 september, NORAD, 18 september, en The Associated Press, 19 september 2001, aangehaald in Thompson, 9:24 AM.
- 74 Ahmed, 153-54.
- 75 Thompson, 9:24 AM.
- 76 *USA Today*, 17 september 2001, aangehaald door Ahmed, 154, en Bykov en Israel, 'Guilty for 9-11' (zie noot 9 van hoofdstuk 1). Generaal Larry Arnold zei: 'We hadden [geen] vliegtuigen paraat staan op Andrews.' *MSNBC*, 23 september 2001, aangehaald in Thompson (na 9:38 AM).
- 77 Bykov en Israel, 'Guilty for 9-11', en Ahmed, 154-55, die D.C. Military aanhalen (www.dcmilitary.com). Bykov en Israel melden dat ze, terwijl ze deze website op 24 september 2001 ontdekten, een maand later merkten dat het adres veranderd was, dat de informatie over Andrews in de kleinste mogelijke letter was gezet, en dat de officiële Andrews AFB-website 'down' was (hoewel, zo voegden ze toe, die nog steeds geopend kon worden door www.andrews.af.mil in te typen op www.archive.org). Bykov en Israel stellen dat ze back-ups van de D.C. Military-webpagina's van de maanden september en november bewaren op www.emperors-

clothes.com/9-11backups/dcmilsep.htm en www.emperors-clothes.com/9-11backups/dcmil.htm.

- 78 Thompson (na 9:03 AM).
- 79 Ahmed, 155-56.
- 80 Thompson (na 9:03 AM). Deze verandering wordt ook gemeld door Bykov en Israel, 'Update to Guilty for 9-11: Bush, Rumsfeld, Myers: Section 1', *The Emperor's New Clothes* (www.emperors-clothes.com).
- 81 Thompson, 9:30 AM. Thompsons opmerking over de vroegste 'bewering' wanneer de crash zou hebben plaatsgevonden, heeft te maken met het feit dat dit tijdstip tussen 9:37 en 9:45 ligt. Het NORAD geeft de vroegste tijds aanduiding, wat de gevechtsvliegtuigen minder tijd zou geven om er te komen. Thompsons tijd, 9:38, verschilt niet veel van die van het NORAD, dus zijn berekeningen zouden niet ernstig veranderen wanneer het tijdstip van het NORAD wordt aangehouden.
- 82 George Szamuely, 'Nothing Urgent', *New York Press*, 15/2 (www.nypress.com/15/2/taki/bunker.cfm), aangehaald in Ahmed, 152.
- 83 *Aviation Week and Space Technology*, 3 juni, CNN, 4 september, en ABC News, 11 september 2002, aangehaald in Thompson (na 8:46 AM).
- 84 Thompson (9:03-9:08 AM), waarin hij *USA Today*, 12 en 13 september 2002, aanhaalt.
- 85 *The Telegraph*, 16 september 2001, aangehaald in Thompson, *Timeline*, 24-26 oktober, 2000.
- 86 *Newsday*, 23 september 2001, aangehaald in Thompson, 9:24 AM.
- 87 *The Washington Post*, 12 september 2001, *The Guardian*, 17 oktober 2001, en The Associated Press, 19 augustus 2002, aangehaald in Thompson, 9:24 AM.
- 88 Thompson, waarin hij *The New York Times*, 15 september 2001, aanhaalt.
- 89 De verklaring van de FBI werd op 2 april 2002 afgegeven. De verklaring van Victoria Clarke werd gehouden tijdens een nieuwsbriefing bij het ministerie van Defensie op 24 april 2002. Beide verklaringen zijn opgenomen op Meyssans website (www.affroyable-imposture.net).
- 90 Barrie Zwicker, 'The Great Deception: What Really Happened on September 11th Part 2', *MediaFile*, Vision TV Insight, 28 januari 2002 (www.visiontv.ca), aangehaald in Ahmed, 169.
- 91 Zwicker, 'The Great Deception: What Really Happened on September 11th Part 1', 21 januari 2002, aangehaald in Ahmed, 169-70.
- 92 Gore Vidal, *Dreaming War: Blood for Oil and the Cheney-Bush Junta* (New York: Thunder's Mouth/Nation Books, 2002), 32.
- 93 Parenti, *The Terrorism Trap: September 11 and Beyond* (San Francisco: City Lights, 2002), 93-94; Ahmed, 168 (het cursief komt uit de oorspronkelijke tekst).
- 94 Kristen Breitweiser verscheen in het programma van Phil Donahue op 13 augustus 2002.
- 95 Het interview dat werd uitgevoerd door het tijdschrift *Parade*, is beschikbaar op www.defenselink.mil/news/nov2001/t11182001-t1012pm.html.

HOOFDSTUK 3

Vlucht 93: Was dit die ene vlucht die werd neergeschoten?

- 1 Thompson, 'September 11' (8:42 AM), (9:27 AM), (9:36 AM) en (9:37 AM).
- 2 Thompson, 9:45 AM.
- 3 Thompson, 9:47 AM. Thompson stelt dat van de verschillende telefoontjes alleen het eerste telefoongesprek van Tom Burnett (9:27 AM) melding maakt van geweren – en dan nog alleen in één van de versies, een gegeven dat erop lijkt te duiden dat het verhaal is verzonnen.
- 4 9:54 AM, waarin *Toronto Sun*, 16 september, en *The Boston Globe*, 23 november 2001 worden aangehaald.

- 5 9:54 AM, waarin Jere Longman, *Among the Heroes: United Flight 93 and the Passengers and Crew Who Fought Back* (New York: HarperCollins, 2002), 118, wordt aangehaald.
- 6 (Tussen 10:00-10:06 AM.)
- 7 9:58 AM.
- 8 9:58 AM, waarin *Pittsburgh Post-Gazette*, 28 september 2002, en Longman, *Among the Heroes*, 180, worden aangehaald.
- 9 9:58 AM, waarin ABC News, 11 september, en The Associated Press, 12 september 2001, worden aangehaald.
- 10 9:58 AM, waarin Longman, *Among the Heroes*, 264, en *Mirror*, 13 september 2002, worden aangehaald.
- 11 (Tussen 10:00-10:06 AM), waarin *San Francisco Chronicle*, 17 september 2001, wordt aangehaald.
- 12 (Tussen 10:00-10:06 AM), waarin *Mirror*, 13 september 2002, wordt aangehaald.
- 13 10:03 AM, waarin *Philadelphia Daily News*, 16 september 2002, wordt aangehaald.
- 14 Thompson, *Timeline*, 16 oktober 2001 (B), waarin *The New York Times*, 16 oktober 2001, wordt aangehaald.
- 15 Thompson (na 9:56 AM), waarin *USA Today*, 16 september 2001, *The Washington Post*, 27 januari 2002, en ABC News, 11 september 2002, worden aangehaald.
- 16 (Na 9:56-10:06 AM), waarin *Pittsburgh Post-Gazette*, 28 oktober 2001, en *The Washington Post*, 27 januari 2002, worden aangehaald.
- 17 (Na 9:56-10:06 AM), waarin *The Washington Post*, 27 januari 2002, wordt aangehaald.
- 18 (Na 9:56-10:06 AM), waarin ABC News, 15 september 2002, wordt aangehaald.
- 19 (10:08 AM), waarin *The Washington Post*, 27 januari 2002, wordt aangehaald.
- 20 (Voor 10:06 AM), waarin The Associated Press en *The Nashua Telegraph*, beide 13 september 2001, worden aangehaald.
- 21 (Voor en na 10:06 AM), waarin *The Independent*, 13 augustus 2002, wordt aangehaald.
- 22 (Voor en na 10:06 AM), waarin *The Independent*, 13 augustus 2002, wordt aangehaald.
- 23 (Voor en na 10:06 AM), waarin *Mirror*, 13 september 2002, wordt aangehaald.
- 24 (Voor 10:06 AM), waarin *Philadelphia Daily News*, 15 november, *Pittsburgh Post-Gazette*, 12 september, *St. Petersburg Times*, 12 september, en Cleveland Newschannel 5, 11 september 2001, worden aangehaald.
- 25 (Voor 10:06 AM), waarin *The Independent*, 13 augustus 2002, en *Philadelphia Daily News*, 15 november 2001, worden aangehaald.
- 26 (Voor 10:06 AM), waarin Reuters, 13 september, *Pittsburgh Tribune-Review* en *Pittsburgh Post-Gazette*, 13 september 2001, worden aangehaald.
- 27 (Voor 10:06 AM), waarin Reuters, 13 september 2001, en CBS News, 23 mei 2002, worden aangehaald.
- 28 (2:00 PM), waarin *Aviation Week and Space Technology*, 3 juni, en *Cape Cod Times*, 21 augustus 2002, worden aangehaald.
- 29 Deze uitwisseling is aangehaald in 9/11: *The Big Lie*, 162.
- 30 Ahmed, 160, waarin *Boston Herald*, 15 september 2001, wordt aangehaald.
- 31 Thompson (na 9:56 AM).
- 32 We weten niets over de passagiers van Vlucht 77. Critici kunnen speculeren dat ook zij probeerden om de controle over hun vliegtuig terug te winnen, wat zowel de tijdelijke koersafwijking als de crash in Ohio of Kentucky zou kunnen verklaren – als die inderdaad heeft plaatsgevonden.
- 33 Thompson, 9:48 AM, waarin The Associated Press, 19 augustus 2002, wordt aangehaald. Dat zou natuurlijk alleen het geval geweest kunnen zijn als zowel de Senaat als het Huis van

Afgevaardigden in vergadering waren zodat de meeste senatoren en afgevaardigden in het Capitool aanwezig waren.

- 34 *The New York Times*, 16 september 2001, en ABC News, 11 en 14 september 2002, aangehaald in Thompson (na 9:03 AM).
- 35 CNN en *The New York Times*, 12 september 2001, en *The Washington Post*, 27 januari 2002, aangehaald in Thompson (9:45 AM).
- 36 *Scotland Sunday Herald*, 16 september, en Cox News, 21 oktober 2001, aangehaald in Thompson (9:30 AM).

HOOFDSTUK 4

Het gedrag van de president: Waarom deed hij zoals hij deed?

- 1 Allan Wood en Paul Thompson, 'An Interesting Day: President Bush's Movements and Actions on 9/11', Center for Cooperative Research (www.cooperativeresearch.org), de paragraaf 'When Did Bush First Learn of the Attacks', waarin *The New York Times*, 15 september, en CNN, 11 september 2001, worden aangehaald. (Dit artikel zal vanaf nu worden aangehaald als 'Wood en Thompson', gevolgd door de titel van de paragraaf waaronder het materiaal is te vinden.)
- 2 Barrie Zwicker, 'The Great Deception', Vision TV Insight, *MediaFile* (www.visiontv.ca), 18 februari 2002, aangehaald in Ahmed, 166.
- 3 Thompson, 'September 11' (na 8:46 AM), waarin 'Meet the Press', NBC News, 16 september 2001, wordt aangehaald.
- 4 CNN, 4 december 2001, *Daily Mail*, 8 september 2002, en ABC News, 11 september 2002, aangehaald in Thompson (8:55-9:00 AM).
- 5 Thompson (8:55-9:00 AM).
- 6 *Time*, 12 september, en *Christian Science Monitor*, 17 september 2001, aangehaald in Thompson (8:55-9:00 AM). Een paar minuten na 8:46 hoorde CIA-directeur Tenet naar verluidt via zijn mobiele telefoon dat het WTC was 'aangevallen' door een vliegtuig, waarna hij tegen senator Boren, met wie hij zat te ontbijten, zei: 'Weet je, dit vertoont aan alle kanten de vingerafdrukken van Bin Laden.' (ABC News, 14 september 2002, aangehaald in Thompson [na 8:46 AM].)
- 7 The Associated Press, 19 augustus 2002, aangehaald in Thompson (8:55-9:00 AM).
- 8 Wood en Thompson, inleidende verhandeling.
- 9 *Sarasota Herald-Tribune*, 10 september 2002, aangehaald in Thompson (9:30 AM).
- 10 *The New York Times*, 16 september 2001, *The Telegraph*, 16 december 2001, ABC News, 14 september 2002, en *The Washington Post*, 27 januari 2002, aangehaald in Thompson (na 9:30 AM).
- 11 Thompson (na 9:30 AM) en (9:06 AM), waarin *The Globe and Mail*, 12 september 2001, wordt aangehaald.
- 12 Wood en Thompson, onder het kopje 'Why Stay?'.
- 13 James Bamford, *Body of Secrets: Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency* (New York: Anchor Books, 2002), 633, aangehaald in Thompson (9:06 AM).
- 14 Bamford, 633.
- 15 Bamford, 633, en *Time*, 9 september 2001, aangehaald in Thompson (9:06-9:16 AM).
- 16 Gail Sheehy, 'Four 9/11 Moms Battle Bush', *New York Observer*, 21 augustus 2002.
- 17 De sympathieën van Sammon worden nog duidelijker in een ander boek dat omstreeks dezelfde tijd is gepubliceerd: *At Any Cost: How Al Gore Tried to Steal the Election* (Washington: Regnery, 2002).
- 18 Bill Sammon, *Fighting Back: The War on Terrorism: From Inside the Bush White House* (Washington: Regnery, 2002), 89-90, aangehaald in Wood en Thompson, onder het kopje 'When Did Bush Leave the Classroom?'.

- 19 *The Tampa Tribune*, 1 september, *St. Petersburg Times*, 8 september, en *New York Post*, 12 september 2002, aangehaald in Wood en Thompson, onder het kopje 'when Did Bush Leave the Classroom?'.
- 20 Sammon, *Fighting Back*, 90, aangehaald in Wood en Thompson, onder de kopjes 'When Did Bush Leave the Classroom?' en 'Rewriting History'.
- 21 *San Francisco Chronicle*, 11 september 2002, aangehaald in Wood en Thompson, onder het kopje 'Rewriting History'.
- 22 MSNBC, 9 september 2002.
- 23 Wood en Thompson, onder het kopje 'Rewriting History'.
- 24 Thompson, 9:29 AM.
- 25 Wood en Thompson, onder het kopje 'Why Stay?', waarin MSNBC, 29 oktober 2002, en ABC, 11 september 2002, worden aangehaald.
- 26 Thompson (9:34 AM) en (9:56 AM). Air Force One steeg om 9:35 AM op. Het zou minstens negentig minuten duren voor er zich een escorte bij voegde (Wood en Thompson, onder het kopje 'When Does the Fighter Escort Finally Arrive?').
- 27 Thompson (9:30 AM) en (10:42 AM), waarin *Time*, 14 september, *Los Angeles Times*, 17 september 2001, en *USA Today*, 13 augustus 2002, worden aangehaald.
- 28 *The New Yorker*, 1 oktober 2001, aangehaald in Wood en Thompson, onder het kopje 'Air Force One Departs Sarasota'. Zoals Wood en Thompson ook aanduiden (onder het kopje 'Were There Threats to Air Force One?'), begon Dick Cheney iets later die dag met het verhaal dat Karl Rove en Ari Fleischer verspreidden: dat er een bedreiging tegen het Witte Huis en Air Force One was geuit door terroristen die de geheime code voor Air Force One hadden gebruikt, wat ofwel betekende dat er zich een mol in het Witte Huis bevond, of dat de terroristen de computers van het Witte Huis hadden gehackt. Dit verhaal, dat voor het eerst door William Safire in *The New York Times* (13 september 2001) werd gepubliceerd, verspreidde zich door de media, hoewel het nogal sceptisch werd ontvangen, omdat werd vermoed dat het verhaal was verzonnen om de kritiek op het feit dat Bush zolang uit Washington wegbleef, te doen verstommen (*St. Petersburg Times*, 13 september, en *The Telegraph*, 16 december 2001). Toen Ari Fleischer op 15 september onder druk werd gezet om met geloofwaardig bewijsmateriaal te komen, antwoordde hij dat dat onderwerp al uittentreure was besproken. Uiteindelijk ontzenuwde CBS News op 26 september het verhaal met als opgave van reden: 'Bronnen zeggen dat medewerkers van het Witte Huis kennelijk opmerkingen die hun beveiligingseenheid had gemaakt, verkeerd hadden begrepen.' Het tijdschrift *Slate* reikte zijn 'Leugen van de week'-prijs uit aan Cheney, Fleischer, en Rove (*Slate*, 28 september 2001). Jammer genoeg baseert Thierry Meyssan, die kennelijk had gemist dat het verhaal inmiddels al was ingetrokken, zijn meest speculatieve theorie op dit valse bericht (9/11: *The Big Lie*, Ch. 3: 'Moles in the White House'). Maar het kan hem misschien worden vergeven, aangezien CBS, dat kennelijk zijn eigen ontmaskering was vergeten, het verhaal een jaar later opnieuw leven inblies (CBS, 11 september 2002, aangehaald in Wood en Thompson, onder het kopje 'Rewriting History').
- 29 Wood en Thompson, onder het kopje 'Air Force One Takes Off Without Fighter Escort'.
- 30 Kristen Breitweisers opmerkingen, die zij maakte in het televisieprogramma van Phil Donahue op 13 augustus 2002, worden aangehaald in Thompson, *Timeline*, 13 augustus 2002.
- 31 *The Washington Post*, 29 september 2001, aangehaald in Wood en Thompson, inleidende verhandeling.
- 32 CNN, 4 december 2001, aangehaald in Thompson (9:01 AM).
- 33 *The Washington Times*, 7 oktober 2002, aangehaald in Thompson (9:01 AM).
- 34 *Boston Herald*, 22 oktober 2002, aangehaald in Thompson (9:01 AM).

- 35 Meyssan, 9/11: *The Big Lie*, 38-39. Andere critici hebben geopperd dat beelden van deze inslag naar de limousine van de president zouden zijn verzonden, zodat hij ze al had gezien voordat hij bij de school aankwam.
- 36 President Bush is bovendien niet de enige hoge autoriteit van wie het gemelde gedrag op die dag ernstige vragen oproept. Critici vonden ook het gerapporteerde gedrag van generaal Richard Myers, destijds waarnemend voorzitter van de verenigde stafchefs, verdacht. Zie Israel en Bykov, 'Guilty for 9-11: Bush, Rumsfeld, Myers' (www.emperors-clothes.com), die stellen dat Myers 'drie elkaar tegensprekende verhalen afstak'. Zie ook Ahmed, 164-66.

HOOFDSTUK 5

Hadden Amerikaanse autoriteiten voorkennis van 11 september?

- 1 Deze uitspraak werd gedaan in de persbriefing van Rice op 16 mei 2002, waarvan melding werd gemaakt in *The Washington Post*, 17 mei 2002. Zij werd aangehaald door Mary Fetchet, mede-voorzitter van Voices of 9/11 en lid van de Family Steering Commission for the 9/11 Independent Commission, in een verklaring aan deze commissie, 31 maart 2003 (beschikbaar op 911citizenswatch.org).
- 2 *Sydney Morning Herald*, 8 juni 2002, aangehaald in Thompson, *Timeline*, 4 juni 2002.
- 3 De samenvatting van het slotrapport van het gezamenlijke onderzoek is te lezen op <http://intelligence.senate.gov/press.htm> onder 11 december 2002.
- 4 *Newsday*, 23 september 2001, aangehaald in *Timeline*, 11 september 2001 (c).
- 5 MSNBC, 18 september 2002, aangehaald in *Timeline*, 15 mei 2002.
- 6 *The Washington Post*, oktober 2, 2001, aangehaald in *Timeline*, 1993 (c).
- 7 *The New York Times*, 3 november 2001, en *Time*, 4 april 1995, aangehaald in *Timeline*, 3 april 1995.
- 8 *The New York Times*, 5 juni 2002.
- 9 *The New York Times*, 3 oktober 2001; Robert Novak, *Chicago Sun-Times*, 27 september 2001; 'Western Intelligence Knew of Laden Plan Since 1995', Agence France-Presse, 8 december 2001; *The Washington Post*, 23 september 2001; en 'Terrorist Plan to Use Planes as Weapons Dates to 1995: WTC Bomber Yousef Confessed to US Agents in 1995', Public Education Center Report (www.publicedcenter.org); aangehaald in Ahmed, 83-84, en *Timeline*, 6 januari 1995.
- 10 Ahmed, 84.
- 11 Thompson, *Timeline*, 6 januari 1995, waarin *The Washington Post*, 23 september 2001 wordt aangehaald.
- 12 The Associated Press, 18 april 2002, aangehaald in *Timeline*, september 1999.
- 13 MDW News Service, 3 november 2000, en *Mirror*, 24 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 24-26 oktober 2000.
- 14 *Timeline*, 21 mei 2002 (zie ook 14 september 2001).
- 15 *Timeline*, 10 september 2001 en 18 juni 2002.
- 16 *Timeline*, mei 2001, waarin *Los Angeles Times*, 18 mei 2002, en Senate Intelligence Committee, 18 september 2001, worden aangehaald.
- 17 *The Washington Post*, 17 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 28 juni 2001.
- 18 *The Independent* en Reuters, beide 7 september 2002, aangehaald in *Timeline*, eind juli 2001 (A).
- 19 CBS News, 26 juli 2001, aangehaald in *Timeline*, 26 juli 2001.
- 20 The Associated Press, 16 mei 2002, en *San Francisco Chronicle*, 3 juni 2002, aangehaald in *Timeline*, 26 juli 2001; *The Washington Post*, 27 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 26 juli 2001.
- 21 Agence France-Presse, 22 november 2001, *International Herald Tribune*, 21 mei, en *The London Times*, 12 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, augustus 2001 (c).
- 22 Robert Baer, *See No Evil: The True Story of a Ground Soldier in the CIA's War on Terrorism* (New York:

- Crown Pub, 2002), 270-71; Bill Gertz, *Breakdown: How America's Intelligence Failures Led to September 11* (Washington: Regnery, 2002), 55-58; en *Financial Times*, 12 januari 2002; allemaal aangehaald in *Timeline*, augustus 2001 (E).
- 23 MSNBC, 15 september 2001, en Agence France-Presse, 16 september 2001, aangehaald in *Timeline*, augustus 2001 (D).
- 24 *The Telegraph*, 16 september 2001, *Los Angeles Times*, 20 september 2001, Fox News, 17 mei 2002, *International Herald Tribune*, 21 mei 2002, en *The New York Times*, 4 juni 2002, aangehaald in *Timeline*, 6 augustus, 30 augustus - 4 september en eind zomer 2001.
- 25 David Wastell en Philip Jacobson, 'Israeli Security Issued Warning to CIA of Large-Scale Terror Attacks', *The Telegraph*, 16 september 2001, aangehaald in Ahmed, 114.
- 26 *Newsweek*, 27 mei 2002, *The New York Times*, 15 mei 2002, en *Die Zeit*, 1 oktober 2002, aangehaald in *Timeline*, 6 augustus 2001.
- 27 *The New York Times*, 16 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 15 mei 2002.
- 28 *The Guardian*, 19 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 15 mei 2002.
- 29 Michael Moore, *Dude, Where's My Country?* (New York: Warner Books, 2003), 114. Het boek van Moore is trouwens, ook al heeft het niet bepaald een wetenschappelijke titel en is het met humor doorspekt, net zo goed een serieus boek en is gebaseerd op opmerkelijk goed onderzoek. Dat is vooral van toepassing op zijn eerste hoofdstuk, 'George of Arabia', dat aan het eind van dit boek wordt besproken.
- 30 Ahmed, 118-24.
- 31 Michael Ruppert, 'Guns and Butter: The Economy Watch', beschikbaar op 'The CIA's Wall Street Connections', Centre for Research on Globalisation (<http://globalresearch.ca>), aangehaald in Ahmed, 122.
- 32 *San Francisco Chronicle*, 29 september 2001, aangehaald in Ahmed, 118.
- 33 Ahmed, 120, waarin Michael Ruppert, 'Suppressed Details of Criminal Insider Trading Lead Directly into the CIA's Highest Ranks', wordt aangehaald, *From the Wilderness Publications* (www.fromthewilderness.com or www.copvcia.com), 9 oktober 2001, en United Press International, 13 februari 2001. Over ECHELON, zie Ahmed, 127-30.
- 34 *The Independent*, 10 oktober 2001, en Michael Ruppert, 'Suppressed Details', aangehaald in Ahmed, 124.
- 35 *Newsweek*, 1 oktober 2001, aangehaald in Ahmed, 117.
- 36 NBC News, 4 oktober 2001, aangehaald in Ahmed, 117.
- 37 *USA Today*, 4 juni 2002, aangehaald in *Timeline*, 10 september 2001 (C).
- 38 *Los Angeles Times*, 22 en 24 december en 1 augustus 2002, en *The Independent*, 6 juni 2002, aangehaald in *Timeline*, 6 januari 1995; Knight Ridder, 6 juni, en *The Independent*, 6 juni 2002, aangehaald in *Timeline*, zomer 2001.
- 39 *The Independent*, 15 september 2002, aangehaald in *Timeline*, 10 september 2001 (F).
- 40 *Los Angeles Times*, 12 december 2003, waarin melding wordt gedaan van bevindingen van het gezamenlijke onderzoek van het Amerikaanse Congres, aangehaald in *Timeline*, juni 2001 (I).
- 41 The Associated Press en ABC News, beide 12 september 2001, aangehaald in *Timeline*, 11 september 2001 (I).
- 42 *Newsweek*, 24 september 2001, aangehaald in Ahmed, 125.
- 43 Samenvatting van het slotrapport van het gezamenlijke onderzoek (<http://intelligence.senate.gov/press.htm>).
- 44 Ahmed, 135 n. 169. Lezers die bekend zijn met het bewijsmateriaal dat crop duidt dat de Amerikaanse autoriteiten voorkennis van de aanslagen hadden, zullen zich misschien afvragen waarom ik de kwestie Delmart 'Mike' Vreeland hier niet in heb betrokken. Nadat Vreeland in

augustus 2001 in Toronto gevangen werd gezet op aanklacht van fraude, beweerde hij dat hij een inlichtingenofficier was van de Amerikaanse marine. Kennelijk schreef Vreeland om zijn bewering te ondersteunen iets op een papiertje, stak dat in een envelop die hij dichtplakte en gaf het aan de Canadese autoriteiten. Toen deze autoriteiten, volgens een krantenartikel, de envelop op 14 september openden, kwamen ze erachter dat Vreeland nauwkeurig de aanvallen op het World Trade Center en het Pentagon had voorspeld. De advocaten van Vreeland waren in staat om te bewijzen dat hij inderdaad een marineofficier in functie was. Maar hoewel er een hoop bittere controverse rond dit verhaal ontstond, deed het grootste deel daarvan niet ter zake, omdat Vreelands aantekening niet echt beschouwd kan worden als een voorspelling van de aanslagen van 11 september. Die maakte niet alleen melding van een aantal andere locaties dan het WTC en het Pentagon (zoals de Sears Tower in Chicago en het parlamentsgebouw in Ottawa), maar ging ook niet over 2001. De enige data op het briefje waren 2007 en 2009. De aantekening is beschikbaar op *From the Wilderness* Publications (www.fromthewilderness.com/free/ww3/01-28-02-vreeland.jpg).

45 Chossudovsky, *War and Globalisation*, 145, 62.

HOOFDSTUK 6

Hebben Amerikaanse autoriteiten voorafgaand aan 11 september bepaalde onderzoeken gedwarsboomd?

- 1 *The New York Times*, 18 september 2002, aangehaald in Thompson, *Timeline*, 4 december 1998.
- 2 *Timeline*, 25 januari 2001.
- 3 De naam van deze man wordt soms ook gespeld als Massood, Massoud, Masoud en Masud. Ik heb de spelling aangehouden die Chossudovsky hanteert: Masood.
- 4 ABC News, 18 februari 2002, aangehaald in *Timeline*, 2001 (dit onderwerp staat aan het begin van de onderwerpen van 2001).
- 5 *Jane's Intelligence Review*, 5 oktober 2001, aangehaald in *Timeline*, 7 maart 2001.
- 6 Richard Labeviere, 'CIA Agent Allegedly Met Bin Laden in July', *Le Figaro*, 31 oktober; Anthony Sampson, 'CIA Agent Alleged to Have Met Bin Laden in July', *The Guardian*, 1 november; Adam Sage, 'Ailing Bin Laden "Treated for Kidney Disease"', *The London Times*, 1 november; Agence France-Presse, 1 november; Radio France International, 1 november; en Reuters, 10 november 2001; aangehaald in *Timeline*, 4-14 juli en 12 juli 2001, en in Ahmed, 207-09.
- 7 *Timeline*, 4-14 juli 2001.
- 8 Deze verklaring (aangehaald in Ahmed, 209) komt voor in de inleiding van Chossudovsky bij het artikel van Labeviere in *Le Figaro* (zie noot 6), dat te vinden is op de website van het Centre for Research on Globalisation (www.globalresearch.ca/articles/RIC111B.html), 2 november 2001.
- 9 Zie het bewijs in de paragraaf 'Bush and Bin Laden Family Ties' in Ahmed, 179-87.
- 10 Zie de paragraaf 'Osama: Not a Black Sheep' in Ahmed, 178-79.
- 11 Zie de paragrafen 'Osama and the Saudis: A Covert Alliance', 'The us-Saudi Alliance', en 'Osamagate?' in Ahmed, 187-202.
- 12 Patrick E. Tyler, 'Fearing Harm, Bin Laden Kin Fled from us', *The New York Times*, 30 september 2001, en Jane Mayer, 'The House of Bin Laden: A Family's, and a Nation's, Divided Loyalties', *The New Yorker*, 12 november 2001. (Michael Moore meldt dat het lezen van deze verhalen hem voor het eerst deed twijfelen aan de officiële verklaring van 11 september; zie *Dude, Where's My Country* [New York: Warner Books, 2003], 3-5.)
- 13 *The New Yorker*, 14 januari 2002, aangehaald in *Timeline*, 22 augustus 2001 (B).
- 14 CNN, 8 januari 2002, en Lara Marlowe, 'us Efforts to Make Peace Summed Up by Oil', *Irish Times*, 19 november 2001, aangehaald in *Timeline*, midden juli 2001, en Ahmed, 206.

- 15 Ahmed, 191-92, waarin Tariq Ali, 'The Real Muslim Extremists', *New Statesman*, 1 oktober 2001 wordt aangehaald. Een 'Wahhabi' is een aanhanger van het Wahhabisme, de extreme vorm van 'moslimfundamentalisme' die overheerst in, en wordt gepromoot door, Saoedi-Arabië.
- 16 Zie voor Posners algemene ideeën over 11 september noot 31 van de inleiding hierboven.
- 17 Gerald Posner, *Why America Slept: The Failure to Prevent 9/11* (New York: Random House, 2003), 181-88. Posner draagt als ondersteuning voor de geloofwaardigheid van deze verklaring niet alleen aan dat twee informanten binnen de Amerikaanse regering het onafhankelijk van elkaar hebben verteld, maar ook dat hij een onafhankelijke bevestiging heeft gekregen van de beschreven ondervragingstechnieken van een inlichtingenmedewerker van Defensie (180 n.).
- 18 Idem, 188-93.
- 19 Idem, 193.
- 20 Gregory Palast en David Pallister, 'FBI Claims Bin Laden Inquiry Was Frustrated', *The Guardian*, 7 november 2001, aangehaald in Ahmed, 111.
- 21 'Above the Law: Bush's Radical Coup d'Etat and Intelligence Shutdown', *Green Press*, 14 februari 2000 (www.greenpress.org), aangehaald in Ahmed, 186.
- 22 Palast and Pallister, 'FBI Claims Bin Laden Inquiry Was Frustrated', aangehaald in Ahmed, 111.
- 23 'Excerpts from Report on Intelligence Actions and the September 11 Attacks', *The New York Times*, 25 juli 2003.
- 24 *The New York Times*, 19 en 20 mei, *Fortune*, 22 mei, en *Los Angeles Times*, 26 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 10 juli en december 2001.
- 25 *The New York Times*, 8 februari 2002, aangehaald in *Timeline*, 13-15 augustus 2001.
- 26 Deze waarschuwing werd vermeld in Jean-Charles Brisard and Guillaume Dasquié, *Forbidden Truth: US-Taliban Secret Oil Diplomacy and the Failed Hunt for Bin Laden* (New York: Thunder's Mouth Press/Nation Books, 2002), 53-55. Brisard is een voormalig agent van de Franse geheime dienst. Wayne Madsen vertelt in zijn inleiding dat toen het boek in november 2001 voor het eerst in Frankrijk verscheen, 'sceptici binnen en buiten de Amerikaanse regering de spot dreven met de bewering van de auteurs dat de Franse inlichtingendienst de FBI had gewaarschuwd over de terroristische connecties van Zacarias Moussaoui en zijn voortdurende vluchttraining in de Verenigde Staten', maar dat ze vervolgens werden geconfronteerd met de 'onbetwistbare geldigheid van die informatie' toen de memo van Coleen Rowley openbaar werd gemaakt (xv).
- 27 *Time*, 4 augustus 2002, aangehaald in *Timeline*, 15 augustus en 22 augustus 2001.
- 28 *Newsweek*, 20 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 23-27 augustus 2001.
- 29 *Time*, 21 mei en 27 mei, en *The New York Times*, 27 augustus 2002, aangehaald in *Timeline*, 23-27 augustus 2001.
- 30 Senate Intelligence Committee, 17 oktober 2002, en *Time*, 21 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 24-29 augustus 2001.
- 31 Senate Intelligence Committee, 17 oktober 2002, aangehaald in *Timeline*, 28 augustus 2001 (B).
- 32 *Time*, 21 en 27 juli 2002, en *Sydney Morning Herald*, 28 juli 2002, aangehaald in *Timeline*, 23-27 augustus en 28 augustus 2001.
- 33 *Time*, 21 en 27 mei, en *Sydney Morning Herald*, 28 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 23-27 augustus en 28 augustus 2001.
- 34 *The Washington Post*, 6 juni 2002, aangehaald in *Timeline*, 3 juni 2002.
- 35 *The New York Times*, 22 december 2001, aangehaald in Ahmed, 95.
- 36 Senate Intelligence Committee, 18 september, *Time*, 21 mei, en *The New York Times*, 30 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 8 mei 2002.
- 37 Ian Bruce, 'FBI "Super Flying Squad" to Combat Terror', *Herald*, 16 mei 2002, aangehaald in Ahmed, 112, die ook verwijst naar Brian Blomquist, 'FBI Man's Chilling 9/11 Prediction', *New York Post*, 9 mei 2002 (www.nypost.com).

- 38 *Time*, 27 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 21 mei 2001 (A).
- 39 *The New York Times*, 30 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 21 mei 2001 (A).
- 40 United Press International, 30 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 9 juni 2001.
- 41 *LA Weekly*, 2 augustus 2002, aangehaald in *Timeline*, 30 mei 2002.
- 42 ABC News, 26 november en 19 december 2002, aangehaald in *Timeline*, oktober 1998.
- 43 Congressional Intelligence Committee, 20 september 2002, en *The New York Times*, 21 september 2002, aangehaald in *Timeline*, 28 augustus 2001 (A).
- 44 *The Washington Post*, 19 mei, Cox News, 14 augustus, en The Associated Press, 18 oktober 2002, aangehaald in *Timeline*, 22 maart 2002.
- 45 Alex Jones Show, 10 oktober; *World Net Daily*, 21 oktober; 'David Schippers Goes Public: The FBI Was Warned', *Indianapolis Star*, 13 oktober; en 'Active FBI Special Agent Files Complaint Concerning Obstructed FBI Anti-Terrorist Investigations', *Judicial Watch*, 14 november 2001; aangehaald in Ahmed, 107-09, en *Timeline*, eind juli 2001 (B).
- 46 William Norman Grigg, 'Did We Know What Was Coming?', *New American* 18/5: 11 maart 2002 (www.thenewamerican.com), aangehaald in Ahmed, 110-11.
- 47 'Catastrophic Intelligence Failure', Accuracy In Media (www.aim.org), 24 september 2001, aangehaald in Ahmed, 95-97.
- 48 *The New York Times*, 21 september, *The Telegraph*, 23 september 2001, en BBC, 1 augustus 2002, aangehaald in *Timeline*, 16-23 september 2001.
- 49 Meyssan, 9/11: *The Big Lie*, 54.
- 50 *The London Times*, 20 september 2001.
- 51 The Associated Press, 3 november 2002.
- 52 *Timeline*, 16-23 september 2001. Nog wat intrigerende informatie die Thompson verstrekt, heeft betrekking op het telefoongesprek dat Amy Sweeney, stewardess van Vlucht 11, naar verluidt heeft gevoerd met grondmanager Michael Woodward, dat begon kort nadat het toestel gekaapt werd en doorging tot het toestel het WTC raakte. Volgens meldingen identificeerde zij vier kapers, maar dat waren *niet* de vier waarvan werd gezegd dat ze zich in het toestel bevonden (Thompson [8:21 AM], waarin *The Boston Globe*, 23 november 2001, en ABC News, 18 juli 2002, worden aangehaald). Thompson voegt hieraan toe dat *The Boston Globe* beweert een transcript van het telefoongesprek te hebben.
- 53 *Timeline*, mei 2001 [c], waarin *San Francisco Chronicle*, 4 oktober, en *Newsweek*, 15 oktober 2001, worden aangehaald.
- 54 *Timeline*, 11 september 2001 (j), waarin The Associated Press, 5 oktober 2001, *The Boston Globe*, 18 september, *The Independent*, 29 september 2001, en *The New Yorker*, 1 oktober 2001, worden aangehaald.
- 55 ABC News, 12 en 16 september, en The Associated Press, 16 september 2001, aangehaald in *Timeline*, 12 september 2001.
- 56 *The Guardian*, 19 maart 2002.
- 57 9/11: *The Big Lie*, 56.
- 58 Ahmed, 132, 110-11, waarin Dennis Shipman, 'The Spook Who Sat Behind the Door: A Modern Day Tale', *IndyMedia*, 20 mei 2002 (<http://portland.indymedia.org>), en William Norman Grigg, 'Did We Know What Was Coming?', *New American* 18/5: 11 maart 2002 (www.thenewamerican.com) worden aangehaald.

HOOFDSTUK 7

Hadden Amerikaanse autoriteiten hun redenen om 11 september te laten gebeuren?

- 1 Deze bronnen omvatten Jean-Charles Brisard en Guillaume Dasquié, *Forbidden Truth: US-Taliban Secret Oil Diplomacy and the Failed Hunt for Bin Laden* (New York: Thunder's Mouth Press/Nation Books, 2002), en Ahmed Rashid, *Taliban: Militant Islam, Oil and Fundamentalism in Central Asia* (New Haven: Yale University Press, 2000).
- 2 Ahmed, 55.
- 3 Aangehaald in Phyllis Bennis, *Before and After: US Foreign Policy and the September 11th Crisis* (Northampton, Mass.: Olive Branch Press, 2003), 129. Dit citaat komt uit de paragraaf 'Oil, Oil Everywhere'.
- 4 Ahmed, 46-48, en Thompson, *Timeline*, 1994 (B), waarin *The Times of India*, 7 maart 2001, *Asia Times*, 15 november 2001, en CNN, 5 oktober 1996 en 27 februari 2002, worden aangehaald.
- 5 Rashid, *Taliban*, aangehaald in Ted Rall, 'It's All about Oil', *San Francisco Chronicle*, 2 november 2001.
- 6 *The Telegraph*, 11 oktober 1996, aangehaald in *Timeline*, 27 september 1996.
- 7 P. Stobdan, 'The Afghan Conflict and Regional Security', *Strategic Analysis* 23/5 (augustus 1999): 719-47, aangehaald in Ahmed, 50.
- 8 *Timeline*, 9 augustus 1998, waarin *The New York Times*, 8 december 2001, wordt aangehaald.
- 9 *Timeline*, waarin *The Telegraph*, 13 augustus 1998, wordt aangehaald.
- 10 Ahmed, 50-51.
- 11 Julio Godoy, 'us Taliban Policy Influenced by Oil', Inter Press Service, 16 november 2001, aangehaald in Ahmed, 58-59.
- 12 Jonathan Steele e.a., 'Threat of US Strikes Passed to Taliban Weeks Before NY Attack', *The Guardian*, 22 september 2001, aangehaald in Brisard en Dasquié, *Forbidden Truth*, 43, en Ahmed, 60.
- 13 George Arney, 'us "Planned Attack on Taleban"', BBC News, 18 september 2001, aangehaald in Ahmed, 60-61. ('Taleban' is een spelwijze die door verschillende Britse auteurs wordt gehanteerd.)
- 14 *Timeline*, 7 oktober 2001 (B).
- 15 Michael C. Ruppert, 'A Timeline Surrounding September 11th', *From the Wilderness Publications* (www.fromthewilderness.com), item 94, waarin de verklaring die op de Common Dreams-site (www.commondreams.org/view/02/0614-02.htm) is verschenen, wordt aangehaald.
- 16 George Arney, 'us "Planned Attack on Taleban"', BBC News, 18 september 2001, aangehaald in Ahmed, 60-61.
- 17 Deze verklaring die in de Israëliische krant *Ma'ariv* verscheen, werd aangehaald in de *Chicago Tribune*, 18 februari 2002, die op zijn beurt werd aangehaald in *Timeline*, 14 februari 2002.
- 18 *Timeline*, 22 december 2001 en 1 januari 2002, en Ahmed, 260.
- 19 Ahmed, 227, waarin *Frontier Post*, 10 oktober 2001, wordt aangehaald.
- 20 Ahmed, 60-61.
- 21 White House, 13 maart, aangehaald in *Timeline*, 13 maart 2002.
- 22 In 1992 waren Wolfowitz en Libby kennelijk de belangrijkste auteurs van de ruwe versie van het Defense Planning Guidance-document die, toen deze uitlekte in *The New York Times*, woede wekte door het openlijk imperialistische taalgebruik dat erin werd gebezigd. Hoewel deze ruwe versie werd ingetrokken, kwamen de belangrijkste ideeën eruit terug in de publicatie uit 2000 van het Project for the New American Century, *Rebuilding America's Defenses: Strategy, Forces and Resources for a New Century* (beschikbaar op www.newamericancentury.org). Zie voor dit onderwerp Andrew Bacevich, *American Empire: The Realities and Consequences of US Diplomacy*

- (Cambridge: Harvard University Press, 2002), 43-46 (hoewel Bacevich, die het document de 'Wolfowitz Indiscretion' noemt, geen melding maakt van Libby's betrokkenheid).
- 23 *Timeline*, september 2000, waarin de *Scotland Sunday Herald*, 7 september 2002, wordt aangehaald, die citeert uit *Rebuilding America's Defenses* (zie vorige noot).
 - 24 Edward Herman, 'The Manufactured and Real Iraq Crisis', *ZNet Commentary*, februari 3, 2003.
 - 25 Deze brief, d.d. 26 januari 1998, is beschikbaar op de website van het Project for the New American Century (www.newamericancentury.org).
 - 26 Thompson, 'September 11' (2:40 PM), waarin CBS News, 4 september 2002, wordt aangehaald.
 - 27 John Pilger, *New Statesman*, 12 december 2002, waarin Bob Woodward, *Bush at War* (New York: Simon & Schuster, 2002), 49, wordt aangehaald. Woodward voegt toe: 'Voordat de aanvallen plaatsvonden, had het Pentagon maandenlang aan een militaire strategie voor Irak gewerkt' en 'Rumsfeld opperde de mogelijkheid dat ze hun voordeel konden trekken uit de terroristische aanslagen door direct achter Saddam aan te gaan'. Woodward wijst er daarbij ook op dat Rumsfeld hier hetzelfde uitgangspunt verwoordde als zijn onderminister, Paul Wolfowitz, erop nahield.
 - 28 De verklaring van Porritt is aangehaald in James Kirkup, 'US, UK Waged War on Iraq Because of Oil, Blair Adviser Says', 1 mei 2003 (<http://quote.bloomberg.com>), en is op Michael Rupperts website verschenen: *From the Wilderness Publications* (www.fromthewilderness.com or www.copvicia.com). De beschuldiging van Paul O'Neill is opgenomen in een boek van Ron Susskind, een voormalig journalist van *The Wall Street Journal*, getiteld *The Price of Loyalty: George W. Bush, the White House, and the Education of Paul O'Neill* (New York: Simon & Schuster, 2004), en werd geuit in een interview voor CBS's '60 Minutes' op 11 januari 2004. Volgens O'Neill, die lid was van de Nationale Veiligheidsraad, was binnen enkele dagen na de inzwering de jacht op Saddam het belangrijkste onderwerp, waarbij niet de vraag was: 'Waarom Saddam?' of 'Waarom nu?', maar: 'Hoe krijgen we het voor elkaar?' Susskind, wiens boek voornamelijk bestaat uit interviews met O'Neill en andere autoriteiten, stelt dat de regering-Bush al in januari en februari 2001 over de bezetting van Irak sprak en zich boog over de vraag hoe de Irakese olie verdeeld zou moeten worden (zie het artikel op www.cbsnews.com/stories/2004/01/09/60minutes/main592330.shtml).
 - 29 Stephen Gowans, 'Regime Change in Iraq: A New Government by and for US Capital', *ZNet*, 20 april 2003, waarin Robert Fisk, *The Independent*, 14 april 2003, wordt aangehaald.
 - 30 Thompson, *Timeline*, 59, 11 augustus 2002, waarin *Newsweek*, 11 augustus 2002, wordt aangehaald.
 - 31 John Pilger, *New Statesman*, 12 december 2002. Hoewel Perle openlijk verkondigt dat de oorlog wordt gevoerd om democratie over de wereld te verspreiden, weet hij dat die een ander doel dient. Vlak voordat de huidige oorlog in Irak begon, gaf hij een lezing aan cliënten van Goldman Sachs over de winstgevendste mogelijkheden die de naderende invasie zou bieden. Zijn visie op een 'totale oorlog' blijkt uit de titel van de lezing: 'Implications of an Imminent War: Iraq Now. North Korea Next?' Zie Maureen Dowd, 'Perle's Plunder Blunder', *The New York Times*, 23 maart 2003, en Stephen Gowans, 'Regime Change in Iraq: A New Government by and for US Capital', *ZNet*, 20 april 2003.
 - 32 Meyssan, 9/11: *The Big Lie*, 130.
 - 33 Richard Falk, *The Great Terror War* (Northampton, Mass.: Olive Branch Press, 2002), 108, 5.
 - 34 Bennis, *Before and After*, 163.
 - 35 Zbigniew Brzezinski, *The Grand Chessboard: American Primacy and Its Geostrategic Imperatives* (New York: Basic Books, 1997), 35-36.
 - 36 Idem, 212, aangehaald in Ahmed, 73-77, en Thompson, *Timeline*, 1997.

- 37 Idem, 24-25, aangehaald in Ahmed, 77.
- 38 John Pilger, *New Statesman*, december 12, 2002, waarin wordt geciteerd uit het Project for the New American Century, *Rebuilding America's Defenses*, 51. De titel van Pilgers artikel luidt: 'Two years ago a project set up by the men who now surround George W. Bush said what America needed was "a new Pearl Harbor." Its published aims have, alarmingly, come true.'
- 39 Idem.
- 40 Dit document is beschikbaar op www.spacecom.af.mil/usspace. Het wordt besproken in Jack Hitt, 'The Next Battlefield May Be in Outer Space', *The New York Times Magazine*, 5 augustus 2001, en Karl Grossman, *Weapons in Space* (New York: Seven Stories, 2001).
- 41 Deze cijfers staan in de *Global Network Space Newsletter* 14 (Herfst, 2003), die te vinden is op de website van het Global Network Against Weapons and Nuclear Power in Space (www.space4peace.org).
- 42 Falk, *The Great Terror War*, xxvii. Falk vervolgt: 'Als dit project dat is gericht op wereldoverheersing slaagt, of zo goed als slaagt, wordt de hele wereld door een zekere vorm van onderwerping bedreigd en bestaat het risico dat het angstaanjagende nieuwe golven van megaterrorisme in gang zet, aangezien terrorisme op dat moment nog de enige mogelijke en geloofwaardige vorm van verzet biedt.'
- 43 De ontwikkelingen die al in 1998 waren gerealiseerd, worden beschreven in George Friedman en Meredith Friedman, *The Future of War: Power, Technology and American World Dominance in the 21st Century* (New York: St. Martin's, 1998).
- 44 Jack Hitt, 'The Next Battlefield May Be in Outer Space'.
- 45 Idem. Zie voor een korte samenvatting van dit project Karl Grossmans *Weapons in Space*.
- 46 Project for the New American Century, *Rebuilding America's Defenses*, 54; aangehaald in Mahajan, *Full Spectrum Dominance: US Power in Iraq and Beyond* (New York: Seven Stories Press, 2003), 53-54.
- 47 *The National Security Strategy of the United States of America* (Washington: september 2002), 6. Zoals John Pilger concludeert (zie noot 38 hierboven), werden de meeste mogelijkheden die in het document van het Project for the New American Century werden geopperd, overgenomen door de regering-Bush. Dat is natuurlijk niet verrassend, gezien de overlapping van de medewerkers.
- 48 *Report of the Commission to Assess US National Security Space Management and Organization* (www.defenselink.mil/cgi-bin/dlprint.cgi).
- 49 Idem, aangehaald in 9/11: *The Big Lie*, 151-52.
- 50 Department of Defense News Briefing on Pentagon Attack (www.defenselink.mil/cgi-bin/dlprint.cgi), aangehaald in 9/11: *The Big Lie*, 152.
- 51 9/11: *The Big Lie*, 154.
- 52 'A Program of Covert Operations Against the Castro Regime', 16 april 1961 (declassified CIA document), aangehaald in 9/11: *The Big Lie*, 140.
- 53 Dit plan is bekend geworden doordat James Bamford het besprak in zijn *Body of Secrets*.
- 54 Deze memo is opgenomen in 9/11: *The Big Lie*, 198.
- 55 Deze memo is opgenomen in 9/11: *The Big Lie*, 199-205. De passages die hier worden geciteerd staan op pagina 199.
- 56 Idem, 202-203.
- 57 Idem, 204.
- 58 Idem, 202.
- 59 Idem. De manier waarop het oorspronkelijke Pearl Harbor voorzag in een ander precedent is een kwestie die een andere keer behandeld zal moeten worden.

- 60 Zie Richard Van Alstyne, *The Rising American Empire* (1960; New York: Norton, 1974), 177-79.
- 61 John Pilger duidt op bewijzen dat president George W. Bush een plan heeft aangenomen dat in zeker mate overeenkomt met Operation Northwoods. Pilger beschrijft een geheim leger dat door minister van Justitie Rumsfeld is opgezet ('dat lijkt op de legers die door Richard Nixon en Henry Kissinger werden geleid, en die door het Congres werden verboden') en schrijft dat volgens een geheim document dit geheime leger, dat 'the Proactive Preemptive Operations Group' wordt genoemd, terroristische aanslagen zal uitlokken die vervolgens de Verenigde Staten verplichten tot 'tegen-aanvallen' op de landen 'die de terroristen een onderkomen bieden' (Pilger, *New Statesman*, 12 december 2002, waarin hij een rapport aanhaalt van militair onderzoeker William Arkin, 'The Secret War', *Los Angeles Times*, 27 oktober 2002).
- 62 Chossudovsky, *War and Globalisation*, 62.

HOOFDSTUK 8

Hebben Amerikaanse autoriteiten de onderzoeken en het verzamelen van gegevens na 11 september verhinderd?

- 1 Thompson, *Timeline*, begin november 2001 (A), waarin wordt geciteerd uit *The London Times*, 22 juli 2002.
- 2 Knight-Ridder, 20 oktober 2002, aangehaald in *Timeline*, begin november (B).
- 3 *Sydney Morning Herald*, 14 november 2001, *Christian Science Monitor*, 4 maart 2002, en Knight-Ridder, 20 november 2002, aangehaald in *Timeline*, 10 november 2001.
- 4 *Newsweek*, 11 augustus 2002, aangehaald in *Timeline*, 16 november 2001 (B).
- 5 *Christian Science Monitor*, 4 maart 2002, en *The Telegraph*, 23 februari 2002, aangehaald in *Timeline*, begin december 2001.
- 6 *Timeline*, 28 november 2001, waarin *Fayetteville Observer*, 2 augustus, en *Newsweek*, 11 augustus 2002, worden aangehaald.
- 7 *Timeline*, 28 november 2001, waarin *The Independent*, 2 augustus 2002, wordt aangehaald.
- 8 BBC, december 30, 2001, aangehaald in *Timeline*, december 30, 2001.
- 9 *Timeline*, 13 maart 2002, waarin het Witte Huis, 13 maart, en het ministerie van Justitie, 6 april 2002, worden aangehaald.
- 10 Ahmed, 78, waarin wordt geciteerd uit *Daily Mirror*, 16 november 2001.
- 10 George Monbiot, 'The Need for Dissent', *The Guardian*, 18 september 2001, aangehaald in Ahmed, 295-96.
- 12 Chossudovsky, *War and Globalisation*, 60.
- 13 Idem, 61.
- 14 Idem, 22-23; *Timeline*, maart 1985, waarin *The Washington Post*, 19 juli 1992, en Rashid, *Taliban: Militant Islam, Oil and Fundamentalism in Central Asia* (New Haven: Yale University Press, 2000), worden aangehaald.
- 15 Ahmed, 177-78, waarin wordt geciteerd uit John K. Cooley, *Unholy Wars: Afghanistan, America and International Terrorism* (Londen: Pluto, 1999), 120, 226. Een andere overeenkomst tussen de CIA, de ISI en Bin Laden is, zoals Thompson opmerkt, dat ze allemaal rekeningen hadden lopen bij de beruchte Bank of Credit and Commerce International (BCCI), die in Pakistan was gevestigd (*Timeline*, 5 juli 1991, waarin *Detroit News*, 30 september 2001, en *The Washington Post*, 17 februari 2002, worden aangehaald).
- 16 *Newsweek*, 1 oktober 2001, aangehaald in *Timeline*, maart 1985.
- 17 *The Times of India*, 7 maart 2001, en CNN, 27 februari 2002, aangehaald in *Timeline*, maart 1994 (B).
- 18 *Time*, 6 mei 2002, aangehaald in *Timeline*, 1984; *The New Yorker*, 29 oktober 2001, aangehaald in *Timeline*, 7 oktober 2001.

- 19 Chossudovsky, *War and Globalisation*, 38.
- 20 Ahmed, 216, waarin wordt geciteerd uit Selig Harrison, 'Creating the Taliban: "CIA Made a Historic Mistake"', *Rationalist International Bulletin*, No. 68: 19 maart 2001 (<http://rationalistinternational.net>).
- 21 Ahmed, 189.
- 22 Gerald Posner, *Why America Slept: The Failure to Prevent 9/11* (New York: Random House, 2003), 193.
- 23 ABC News, 30 september, en *The Wall Street Journal*, 10 oktober 2001, aangehaald in *Timeline*, mei 2000.
- 24 Agence France-Presse, 10 oktober 2001, aangehaald in Chossudovsky, *War and Globalisation*, 58.
- 25 *Timeline*, 12 oktober 1999, waarin *The News*, 10 september 2001, wordt aangehaald.
- 26 Chossudovsky, *War and Globalisation*, 52-54, 60.
- 27 PBS's *Frontline*, 3 oktober 2002, aangehaald in *Timeline*, 23 augustus 2001.
- 28 Chossudovsky, *War and Globalisation*, 156-58.
- 29 Idem, 58-59, waarin Brian Ross tijdens ABC's 'This Week', 30 september 2001, wordt geciteerd.
- 30 *Timeline*, 7 oktober 2001.
- 31 *Timeline*, 8-11 september 2001 (c), waarin *The Guardian*, 1 oktober, en CNN, 6 oktober 2001, worden aangehaald. Thompson voegt hieraan toe dat hoewel de media 'soms het duidelijke verband legden dat de Brit Saeed Sheikh de betaalmeester was, een financieel expert die aan de London School of Economics had gestudeerd' (zie *Timeline*, juni 1993-oktober 1994), 'de verwijzingen dat de Brit Saeed Sheikh de betaalmeester van 11 september zou zijn' na 8 oktober – toen duidelijk werd dat ISI-directeur Ahmad Saeed had bevolen Mohamed Atta honderdduizend dollar te geven – 'plotseling uit de westerse media verdwenen (op één uitzondering na [CNN, 10/28/01])'. Thompson beschrijft hoe daarna verschillende namen in de westerse media opdoken en hoe er aan dit individu de Egyptische of Saoedische nationaliteit werd toegekend, in plaats van de Pakistaanse. Een van de gevolgen van deze verwarring was dat – hoe toevallig – de betaalmeester werd geïdentificeerd als 'Sheikh Saiid', wat een alias zou zijn van Sa'd al-Sharif, een van de zwagers van Bin Laden. Zie voor details over de grote verwarring in de pers over de naam van de betaalmeester *Timeline*, 1 oktober, 16 oktober, 11 november, 11 december 2001, 23 januari, 4 juni, 18 juni, 4 september en 26 december 2002. Zie ook twee artikelen van Chaim Kupferberg (die de betaalmeester het liefst aanduidt als Omar Saeed), 'Daniel Pearl and the Paymaster of 9/11: 9/11 and the Smoking Gun That Turned on Its Teacher', en 'There's Something about Omar'. Deze twee artikelen zijn respectievelijk op 21 september 2002 en 21 oktober 2003 op de website van het Centre for Research on Globalisation (www.globalresearch.ca) verschenen.
- 32 *Timeline*, 8-11 september 2001 (c), waarin *The New York Times*, 10 juli 2002, en *Financial Times*, 30 november 2001, worden aangehaald.
- 33 *Timeline*, 8-11 september 2001 (c), waarin *The Guardian* wordt aangehaald over de connecties tussen Saeed Sheikh en Bin Laden.
- 34 Chossudovsky, *War and Globalisation*, 146.
- 35 Idem, 62.
- 36 Ahmed, 218, 226, waarin Jared Israel wordt aangehaald, 'Did "Our" Allies, Pakistani Intelligence, Fund the WTC Attackers?', *The Emperor's New Clothes* (www.emperors-clothes.com), 15 oktober 2001.
- 37 *Pittsburgh Tribune-Review*, 3 maart 2002, aangehaald in Thompson, *Timeline*, 1999 (j).
- 38 Ahmed, 218-19, waarin Manoj Joshi wordt aangehaald, 'India Helped FBI Trace ISI-Terrorist Links', *The Times of India*, 9 oktober 2001.
- 39 Idem, 224, 225.

- 40 Chossudovsky, *War and Globalisation*, 62.
- 41 *The New York Times*, 4 november, en *The Associated Press*, 24 augustus 2002, aangehaald in *Timeline*, 1999 (K).
- 42 UPI (United Press International), 30 september 2002, aangehaald in *Timeline*, 4 juni 2002; zie ook begin 1994 - januari 1995, en 24 december 2001 - 23 januari 2002.
- 43 *The Telegraph*, 11 november 2001, aangehaald in *Timeline*, 10 november 2001.
- 44 *Timeline*, 6 en 23 januari 2002, waarin wordt geciteerd uit *The Washington Post*, 23 februari 2002, en waarin *The Boston Globe*, 6 januari, *Pittsburgh Tribune-Review*, 3 maart, en *Vanity Fair*, augustus 2002, worden aangehaald.
- 45 *Timeline*, 28 januari 2002, waarin *The London Times*, 21 april, en *The Guardian*, 16 juli 2002, worden aangehaald.
- 46 *Timeline*, 28 januari 2002, waarin UPI, 29 januari 2002, wordt aangehaald.
- 47 *Timeline*, 12 februari 2002, waarin *The Boston Globe*, 7 februari, *Observer*, 24 februari 2002, *Newsweek*, 11 maart, en *Vanity Fair*, augustus 2002, worden aangehaald.
- 48 *Timeline*, 6 februari 2002.
- 49 UPI, 30 september 2002, *Vanity Fair*, februari 2002, en Baer, *See No Evil: The True Story of a Ground Soldier in the CIA's War on Terrorism* (New York: Crown Pub, 2002), 270-71, aangehaald in *Timeline*, december 1997.
- 50 CNN, 30 januari 2003, aangehaald in *Timeline*, 22 december 2001 (B).
- 51 *Time*, 26 januari, en CNN, 30 januari 2003, aangehaald in *Timeline*, 23 januari 2002.
- 52 UPI, september 30, 2002, aangehaald in *Timeline*, 4 juni 2002.
- 53 John J. Lumpkin, 'New Theory on Pearl Slaying: 9/11 Mastermind Believed to Have Killed Wall Street Journal Reporter', APAP, 21 oktober 2003.
- 54 *Timeline*, 18 februari 2002 (B), waarin *News*, 18 februari, *The London Times*, 21 april, en *The Guardian*, 16 juli 2002, worden aangehaald.
- 55 *Timeline*, 1 maart 2002, waarin 'There's Much More To Daniel Pearl's Murder Than Meets the Eye' wordt aangehaald. *The Washington Post*, 10 maart 2002.
- 56 *Timeline*, 3 maart 2002.
- 57 *Timeline*, 19 juli 2002 (B), waarin *Time*, 25 februari 2002, wordt aangehaald, en *Timeline*, 26 december 2002, waarin *India Express*, 19 juli 2002, worden aangehaald.
- 58 *Timeline*, 3 maart 2002, waarin *Dawn*, 3 maart 2002, en *The Guardian*, 5 april 2002, worden aangehaald.
- 59 *Timeline*, 14 maart 2002, waarin CNN, 14 maart, en *Los Angeles Times*, 15 maart 2002, worden aangehaald.
- 60 WPBF Channel 25, 5 augustus 2002, Cox News, 2 augustus 2002, en *Palm Beach Post*, 17 oktober 2002, aangehaald in *Timeline*, 14 juli 1999.
- 61 *Palm Beach Post*, 20 maart 2003 (zie ook *South Florida Sun-Sentinel*, 20 maart 2003), aangehaald in *Timeline*, juni 2002.
- 62 *Newsweek*, 15 september, *The New York Times*, 15 september, en *The Washington Post*, 16 september 2001, aangehaald in *Timeline*, 15-17 september 2001.
- 63 Gannett News Service en *Pensacola News Journal*, beide 17 september 2001, aangehaald in *Timeline*, 15-17 september 2001.
- 64 *The Washington Post*, 16 september 2001, aangehaald in Ahmed, 97.
- 65 Daniel Hopsicker, 'Did Terrorists Train at U.S. Military Schools?' *Online Journal*, 30 oktober 2002, aangehaald in Ahmed, 98-99. (Hopsicker, die ook zakelijke televisieprogramma's heeft geproduceerd zoals 'Inside Wall Street', is tevens auteur van *Barry and the Boys: The CIA, the Mob, and America's Secret History* [Madcow Press, 2001].)

- 66 Hopsicker, 'Did Terrorists?', aangehaald in Ahmed, 98, 99.
- 67 Steve Fainaru en James V. Grimaldi, 'FBI Knew Terrorists Were Using Flight Schools', *The Washington Post*, 23 september 2001, aangehaald in Ahmed, 99.
- 68 Hopsicker, 'Did Terrorists?', aangehaald in Ahmed, 99.
- 69 Hopsicker, 'What Are They Hiding Down in Venice, Florida?', *Online Journal*, 7 november 2001, aangehaald in Ahmed, 100. Een interessante aantekening bij dit verhaal is het feit dat Arne Kruithof en Rudi Dekkers, beiden eigenaar van een van deze vliegenscholen, allebei maar net aan de dood ontsnapt toen hun kleine toestel neerstortte. Zie over de crash van Kruithof, op 26 juli 2002, Hopsicker, 'Magic Dutch Boy Escapes Fiery Crash', *Mad Cow Morning News*, 4 juli 2002 (www.madcowprod.com/index27.html); zie over de crash van Dekkers, op 24 januari 2003, Hopsicker, 'Dekkers' Helicopter Crashed on Way to Showdown over Huffman Aviation', *Mad Cow Morning News*, 28 januari 2003 (www.madcowprod.com/index43.html).
- 70 *Timeline*, november 1999, waarin *Sunday Mercury*, 21 oktober 2001, *The Washington Post*, 29 december 2001, en *Newsweek*, 24 september 2002, worden aangehaald.
- 71 James Risen, 'Informant for F.B.I. Had Contacts with Two 9/11 Hijackers', *The New York Times*, 25 juli 2003.
- 72 *Timeline*, 21 of 22 september 2001, waarin *Los Angeles Times* en *Newsweek*, beide 24 november 2002, worden aangehaald.
- 73 *The Boston Globe*, 27 oktober 2001, aangehaald in *Timeline*, 24 oktober 2001.
- 74 *The Washington Post*, 19 september, en BBC, 21 juni 2002, aangehaald in *Timeline*, augustus 2002 (B). Bamford schreef, zoals we al eerder zagen, *Body of Secrets: Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency* (2001; New York: Anchor Books, 2002).
- 75 Michael Ruppert, 'A Timeline Surrounding September 11th', From the Wilderness Publications (www.fromthewilderness.com), item 96, waarin *The Washington Post*, 3 juli 2002, wordt aangehaald.
- 76 Seymour Hersh, *The New Yorker*, 30 september 2002, aangehaald in *Timeline*, 30 september 2002.
- 77 Larry Margasak, 'Feds Reject Moussaoui Witness', *The Associated Press*, 14 juli 2003.
- 78 Thompson, *Timeline*, 17 oktober 2002, waarin *The Washington Post*, 18 september 2002, wordt aangehaald.
- 79 *Timeline*, 4 december 2002, waarin wordt geciteerd uit *Star Tribune*, 22 december 2002.
- 80 *Timeline*, 4 december 2002, waarin wordt geciteerd uit *Time*, 30 december 2002.

HOOFDSTUK 9

Is medepllichtigheid van de Amerikaanse overheid de meest logische verklaring?

- 1 Ahmed, 290.
- 2 Idem, 290, waarin wordt geciteerd uit Patrick Martin, 'Was the us Government Alerted to September 11 Attack? Part 4: The Refusal to Investigate', World Socialist Web Site (www.wsws.org), 24 januari 2002.
- 3 Bob Woodward en Dan Balz, 'Saturday, september 15, at Camp David, Advise and Dissent', *The Washington Post*, 31 januari 2002.
- 4 Meyssan, 9/11: *The Big Lie*, 153.
- 5 Phyllis Bennis, *Before and After: us Foreign Policy and the September 11th Crisis* (Northampton, Mass.: Olive Branch Press, 2003), 83.
- 6 Dit gegeven staat in een document met de titel 'Missile Defense Milestones', dat te vinden is op de website van het Missile Defense Agency (acq.osd.mil/bmdo).
- 7 Ahmed, 236-38.
- 8 Idem, 240, 262.

- 9 Henry Kissinger, 'Destroy the Network', *The Washington Post*, 11 september 2001 (<http://washingtonpost.com>), aangehaald in 9/11: *The Big Lie*, 65.
- 10 Richard Perle, 'State Sponsors of Terrorism Should Be Wiped Out Too', *The Daily Telegraph*, 18 september 2001, aangehaald in 9/11: *The Big Lie*, 169.
- 10 Bennis, *Before and After*, 82.
- 12 9/11: *The Big Lie*, 129.
- 13 John Pilger, *New Statesman*, 12 december 2002.
- 14 Bob Woodward, *Bush at War* (New York: Simon & Schuster, 2002), 32.
- 15 'Secretary Rumsfeld Interview', *The New York Times*, 12 oktober 2001; aangehaald in Andrew Bacevich, *American Empire: The Realities and Consequences of US Diplomacy* (Cambridge: Harvard University Press, 2002), 227.
- 16 Nicholas Lemann deed in april 2002 in *The New Yorker* verslag van de verklaring van Rice.
- 17 *The National Security Strategy of the United States of America*, september 2002 (www.whitehouse.gov/nssc), 28. Tony Blair, de eerste minister van het land dat Amerika terzijde stond, zei rond die tijd tegen het verbindingscomité van het Britse House of Commons: 'Om eerlijk te zijn: we zouden nooit het publiek hebben meegekregen voor een aanval op Afganistan als 11 september niet had plaatsgevonden.' (*The London Times*, 17 juli 2002).
- 18 Thomas Omestad, 'New World Order', *US News and World Report*, 31 december 2001, aangehaald in Ahmed, 262.
- 19 Walden Bello, 'The American Way of War', *Focus on Trade*, No. 72: december 2001, aangehaald in Ahmed, 279-80.
- 20 Karen Talbot, 'Afghanistan is Key to Oil Profits', Centre for Research on Globalisation, 7 november 2001 (globalresearch.ca), aangehaald in Ahmed, 280.
- 21 William Pfaff, 'Will the New World Order Rest Solely on American Might?' *International Herald Tribune*, 29 december 2001, aangehaald in Ahmed, 274.
- 22 Ahmed, 279, waarin wordt geciteerd uit John McMurtry's verklaring in *Economic Reform*, oktober 2001.
- 23 Idem, 290-93.
- 24 Idem, 291.
- 25 Gore Vidal, *Dreaming War: Blood for Oil and the Cheney-Bush Junta* (New York: Thunder's Mouth/Nation Books, 2002), 72.
- 26 9/11: *The Big Lie*, 10, 25.
- 27 Zie 'Emperor's Clothes' (<http://emperors-clothes.com/indict/911page.htm>) of 'The Emperor's New Clothes' (<http://www.tenc.net>).
- 28 9/11: *The Big Lie*, 10.
- 29 Ahmed, 291-92.

HOOFDSTUK 10

De noodzaak van een volledig onderzoek

- 1 *The Washington Post*, 2 augustus 2002, aangehaald in Thompson, *Timeline*, 2 augustus 2002.
- 2 *The Washington Post*, 3 en 24 augustus, en The Associated Press, 29 augustus 2002, aangehaald in *Timeline*, 2 augustus 2002.
- 3 'Bush Asks Daschle to Limit September 11 Probes', *CNN*, 29 januari 2002, aangehaald in Ahmed, 133.
- 4 *Newsweek*, 22 september 2002.
- 5 The Associated Press, 27 januari 2003, aangehaald in *Timeline*, 27 januari 2003.
- 6 *Time*, 26 maart 2003, aangehaald in *Timeline*, 26 maart 2003.

- 7 *Seattle Times*, 12 maart 2003, aangehaald in *Timeline*, 12 maart 2003.
- 8 Philip Shenon, '9/11 Commission Could Subpoena Oval Office Files', *The New York Times*, 26 oktober 2003.
- 9 UPI, 6 februari 2003.
- 10 David Corn, 'Probing 9/11', *Nation*, 277/1 (7 juli 2003): 14-18, 15.
- 11 CNN, 30 november, *Pittsburgh Post-Gazette*, 3 december, *The Washington Post*, 1 december, en *Chicago Sun-Times*, 13 december, 2002, aangehaald in *Timeline*, 27 november 2002.
- 12 *The New York Times*, 29 november 2002, aangehaald in *Timeline*, 27 november 2002.
- 13 *Newsweek*, 15 december 2002, aangehaald in *Timeline*, 13 december 2002.
- 14 *The Washington Post*, 5 oktober 1998, en Salon.com, 3 december 2002, aangehaald in *Timeline*, 13 december 2002.
- 15 *The New York Times*, 12 december, MSNBC, 13 december, en *Seattle Times*, 14 december 2002, aangehaald in *Timeline*, 13 december 2002.
- 16 *Multinational Monitor*, november 1997, en The Associated Press, 20 januari 2003. Zie over Hess-Delta, *Boston Herald*, 11 december 2001, aangehaald in *Timeline*, 16 december 2002.
- 17 CBS, 5 maart 2003, en The Associated Press, 12 december 2002, 1 januari 2003, 14 februari 2003 en 27 maart 2003, aangehaald in *Timeline*, 13 december 2002.
- 18 The Associated Press, 27 december 2003; de 9/11 Independent Commission (www.9-11commission.gov), maart 2003; Corn, 'Probing 9/11', 16.
- 19 Corn, 'Probing 9/11', 16.
- 20 Deze oproep die al eerder was gedaan, werd in het persbericht van het Family Steering Committee dat op 1 december 2003 werd afgegeven, nadrukkelijk herhaald, waarbij werd gewezen op de belangenverstrengeling (zie de website www.911independentcommission.org). De bezorgdheid van dit comité over Zelikow werd besproken in Philip Shenon, 'Terrorism Panel Issues Subpoena to City for Tapes', *The New York Times*, 21 november 2003.
- 21 Timothy J. Roemer, een voormalig congreslid uit Indiana, aangehaald in Shenon, '9/11 Commission Could Subpoena Oval Office Files'.
- 22 'White House Accused of Stalling 9-11 Panel', The Associated Press, 26 oktober 2003.
- 23 Shenon, '9/11 Commission Could Subpoena Oval Office Files'.
- 24 Idem.
- 25 Philip Shenon, 'Deal on 9/11 Briefings Lets White House Edit Papers', *The New York Times*, 14 november 2003; Tim Harper, 'Did Bush Know Before 9/11? Briefing Notes May Hold Key to Crucial Question', *Toronto Star*, 14 november 2003. Volgens artikelen die later verschenen (Philip Shenon, 'Terrorism Panel Issues Subpoena to City for Tapes'; Eric Lichtblau en James Risen, 'Two on 9/11 Panel are Questioned on Earlier Security Roles', *The New York Times*, 15 januari 2004), zijn de enige leden van de commissie die toegang zouden hebben tot de uiterst geheime Witte Huis-documenten, Zelikow en Jamie Gorelick, die tijdens de regering-Clinton een van de belangrijkste functie bekleedde bij het ministerie van Justitie.
- 26 Eric Boehlert, 'The President Ought to be Ashamed: Interview with Max Cleland', Salon.com, 13 november 2003.
- 27 In hetzelfde interview stelde Cleland dat 'de Commissie-Warren het heeft verpest' en zei vervolgens: 'Ik doe hier niet aan mee. Ik wil niet slechts toegang hebben tot een deel van de informatie. Ik wil niet gewoon maar snel conclusies trekken. Ik ga me niet onder politieke druk laten zetten om dit wel en dat niet te doen. Ik doe hier niet aan mee.' Minder dan een maand later werd bekend dat Cleland zich terugtrok uit de commissie, om een positie te accepteren binnen het bestuur van de Export-Import Bank. Philip Shenon van *The New York Times* schreef:

Dat Mr. Cleland van plan was zich terug te trekken uit de commissie die uit tien leden bestaat, is al sinds de afgelopen zomer bekend, toen Democraten uit de Senaat aankondigden dat ze hem hadden voorgedragen voor een Democratische positie in het bestuur van de Export-Import Bank. Maar pas vorige week, toen het Witte Huis de benoeming formeel bekend maakte aan de Senaat, werd duidelijk wanneer hij precies zou vertrekken.

Zijn naderend vertrek uit het team heeft grote bezorgdheid gewekt bij de nabestaandengroeperingen, aangezien Mr. Cleland een van de meest openhartige commissieleden was en de kant koos van de woordvoerders van de nabestaanden in hun kritiek op de regering-Bush (Philip Shenon, 'Ex-Senator Will Soon Leave 9/11 Panel', *The New York Times*, 5 december 2003).

De verdenking kan natuurlijk rijzen dat het Witte Huis de benoeming bespoedigde, omdat het de openhartige Cleland liever in het bestuur van de Export-Import Bank zag dan in de commissie die 11 september onderzocht. Een paar dagen later werd aangekondigd dat Tom Daschle, de leider van de Democraten in de Senaat, Bob Kerrey, voormalig Democratisch senator uit Nebraska (die vice-voorzitter was geweest van de inlichtingendienst van de Senaat), had uitgekozen om Cleland te vervangen (Philip Shenon, 'Senator Kerrey Is Named to Federal 9/11 Commission', *The New York Times*, 9 december 2003).

28 Shenon, 'Deal on 9/11 Briefings Lets White House Edit Papers'.

29 Als ik stel dat 'iedereen' dit zou moeten steunen, bedoel ik natuurlijk iedereen die niets afweet van medeplichtigheid bij de aanslagen van 11 september.

30 Dat veel personen die het bewijsmateriaal dat op medeplichtigheid van de overheid duidt hebben bestudeerd, een achterdochtige houding aannemen tegenover de 9/11 Independent Commission wordt duidelijk uit een artikel dat deze commissie 'the 9-11 Cover-up Commission' noemt. Dit artikel voorspelde over Kean: 'Om er zeker van te zijn dat de 9-11 Cover-up Commission in ieder geval de schijn ophoudt dat het iets "probeert", heeft de voorzitter van de commissie, Thomas H. Kean... in het openbaar verkondigd dat de aanwezigheid van zogenaamde 'oppassers' (of coaches) van de instellingen gelijk stond aan "intimidatie" van de getuigen die voor de commissie werden geroepen... Maar je kunt er zeker van zijn dat Thomas Kean zal beantwoorden aan de Cabal-bede van Bush en alles in de doofpot zal laten zitten.' (Conspiracy Planet, '9-11 Commission Covers Up Bush Family Ties', www.conspiracyplanet.com/channel.cfm?ChannelID=75.) Dat Kean, nadat hij dreigde het Witte Huis te dagvaarden, erin toestemde dat het Witte Huis de presidentiële briefings zou wijzigen, kan als een vervulling van deze voorspelling worden gezien, dus deze overeenkomst heeft de verdenkingen waarschijnlijk alleen maar groter gemaakt.

31 Michael Meacher, 'This War on Terrorism Is Bogus', *The Guardian*, 5 september 2003.

32 In een reactie hierop schreef *debunker* (iemand die alternatieve theorieën probeerde onderuit te halen) Jon Ungood-Thomas: 'Maar uit overzichten van het North American Aerospace Defense Command blijkt dat het om 8:40 AM hoorde van een mogelijke kaping en direct F-15-gevechtsvliegtuigen inlichtte, om 8:46 AM werden deze op alarmvlucht gestuurd en om 8:52 AM waren ze in de lucht.' ('Conspiracy Theories about 9/11 Are Growing and Getting More Bizarre', *The Sunday Times*, september 14, 2003.) Dit meningsverschil geeft het feit weer, waarvan de meeste mensen kennelijk nog steeds niet op de hoogte zijn, dat er over deze gebeurtenissen twee verschillende versies van de officiële verklaring bestaan. Meacher ging in op de eerste verklaring (omdat dit de verklaring is die hij aannam of omdat het de enige versie was die hij kende), daarna 'weersprak' Ungood-Thomas hem door de tweede versie aan te halen (misschien

omdat dat de enige versie was die *hij* kende). Los van die kwestie rijzen er nog meer bezwaren bij de poging van Ungoed-Thomas om de officiële verklaring te verdedigen. Op de tweede plaats herhaalt hij de bewering van het NORAD dat het niet voor 8:40 op de hoogte werd gesteld, zonder daarbij melding te maken van het feit dat dat zou betekenen dat de FAA op een grove manier de regels zou hebben geschonden door het NORAD pas 26 minuten nadat de radio en de transponder van Vlucht 11 waren uitgevallen, in te lichten. Op de derde plaats bespeurt hij kennelijk geen gespannen verhouding tussen de bewering dat het NORAD ‘onmiddellijk’ reageerde en het gegeven dat het twaalf minuten duurde voor de vliegtuigen in de lucht waren. Op de vierde plaats maakt hij niet eens melding van het feit dat het NORAD, volgens deze tweede versie van de officiële verklaring, het bevel tot alarmvluchten aan Otis verstrekke, in plaats van aan de McGuire Air Force Base die zich veel dichterbij bevond. Op de vijfde plaats lijkt hij zich niet te realiseren dat zelfs de vliegtuigen die de meer dan driehonderd kilometer vanaf Otis moesten overbruggen, nog ruim op tijd in New York City aan hadden moeten komen – hij herhaalt simpelweg het standaardzinnetje dat het ‘al te laat was om te voorkomen dat de kapers in het World Trade Center zouden vliegen’. Dit artikel geeft weer hoe denigrerend de meeste *debunkers* over de ‘samenzweringstheoretici’ van 11 september denken (Ungoed-Thomas spreekt over hun ‘bizarre’ theorieën en ‘groteske verdraaiingen van de waarheid’); ze nemen aan dat deze gemakkelijk, zelfs door iemand die nauwelijks van de feiten op de hoogte is, weersproken kunnen worden. Vervolgens vraagt Ungoed-Thomas – nadat hij naar eigen tevredenheid een weerwoord heeft gegeven: ‘Waarom blijven toch zoveel mensen aan dit soort theorieën hangen, terwijl er zulke grote discrepanties in bestaan en er zulke overduidelijk logische verklaringen zijn gegeven?’ Hij beantwoordt zijn eigen vraag door een psycholoog aan te halen die uitlegt dat mensen die samenzweringstheorieën aanhangen, ‘worden gedreven door de dorst naar zekerheden in deze onzekere wereld’. We kunnen dus, in andere woorden, de samenzweringstheorieën over 11 september negeren, omdat het slechts de voortbrengsels van pathetische geesten zijn – niet van geesten die hebben opgemerkt dat de officiële verklaring door de feiten wordt tegengesproken.

- 33 Michael Meacher, ‘This War on Terrorism Is Bogus’, *The Guardian*, 5 september 2003.
- 34 Ewen MacAskill, ‘Fury Over Meacher Claims’, *The Guardian*, 6 september 2003.
- 35 Dit wordt in het artikel van Jon Ungoed-Thomas beweerd dat wordt aangehaald in noot 32 hierboven.
- 36 Deze brieven verschenen allemaal in *The Guardian* op 8 september 2003, naast vele brieven die Meacher hekelden.
- 37 Michael Meacher, ‘Cock-Up Not Conspiracy’, *The Guardian*, 13 september 2003.
- 38 Dat dit een vanzelfsprekende interpretatie van zijn artikel was, blijkt uit het feit dat Ian Johnson, wiens artikel uit *The Wall Street Journal* verderop wordt besproken, zei dat Meacher een ‘vernietigende aanval’ had geschreven ‘die inhield dat Washington betrokken was bij de aanslagen om een actiever interventiebeleid in het buitenland te rechtvaardigen’.
- 39 Ian Johnson, ‘Conspiracy Theories About September 11 Get Hearing in Germany’, *The Wall Street Journal*, 29 september 2003.
- 40 De Nederlandse vertaling van de titel van het boek van Andreas von Bülow zou luiden ‘De CIA en 11 september: Internationale terreur en de rol van de inlichtingendiensten’ (Munich: Piper Verlag, 2003). In hoofdstuk 1 haalde ik een uitspraak van Von Bülow uit 2002 aan.
- 41 Paul Donovan, ‘Why Isn’t the Truth Out There?’, *Observer*, 5 oktober 2003 (<http://observer.TheGuardian.co.uk/comment/story/0,6903,1054495,00.html>).
- 42 Michael Moore, *Dude, Where’s My Country?* (New York: Warner Books, 2003), 15.
- 43 William Bunch, ‘Why Don’t We Have Answers to These 9/11 Questions?’ *Philadelphia Daily News*-internetbijdrage, 11 september 2003.

- 44 'Diane Rehm Show', National Public Radio, 1 december 2003, aangehaald in Charles Krauthammer, 'The Delusional Dean', *The Washington Post*, 5 december 2003.
- 45 Krauthammer, 'The Delusional Dean'.
- 46 Dit artikel van Kathleen Parker verscheen in de *Orlando Sentinel* op 17 april 2002; het is beschikbaar op www.osamaskidneys.com/mckinney.html.
- 47 Dit artikel van Lynette Clemetson verscheen in *The New York Times* op 21 augustus 2002. Zie voor de kritiek van Greg Palast zijn 'The Screwing of Cynthia McKinney', AlterNet, 13 juni 2003 (www.alternet.org/story.html?StoryID=16172). Palast citeert Clemetson als hem wordt gevraagd wanneer McKinney dit zou hebben beweerd: 'Ik heb die verklaring gehoord – zij was overal bekend.'
- 48 Op 25 maart 2002 las McKinney een voorbereide verklaring voor op Pacifica-radio, waarna ze werd geïnterviewd (het transcript is beschikbaar op www.freerepublic.com/focus/news/665750/posts). In haar verklaring zei ze dat de Amerikaanse regering voorafgaand aan 11 september talloze waarschuwingen had ontvangen, en ze vroeg: 'Wat wist deze regering over de gebeurtenissen van 11 september, en wanneer wist ze dat? Wie wist er nog meer van en waarom hebben zij de mensen in New York niet gewaarschuwd die nu onnodig zijn vermoord?' Ze zei ook in een andere paragraaf dat 'mensen die nauw met deze regering verbonden zijn, verleid worden om grote winst te maken uit de nieuwe Amerikaanse oorlog'. Deze beweringen bestaan uit drie verschillende elementen: (1) de vraag wat de regering-Bush wist – die terugverwees naar haar verklaring dat '[w]e weten dat er verschillende waarschuwingen over de gebeurtenissen op 11 september bestonden. Vladimir Poetin, de president van Rusland, liet zo'n waarschuwing uitgaan'; (2) de suggestie dat sommige mensen over voorkennis van de aanslagen beschikten en geen waarschuwing lieten uitgaan – die terugverwees naar haar eerdere bewering dat '[d]iegenen die vlak voor 11 september betrokken waren bij ongebruikelijke aandelenhandel, genoeg wisten om miljoenen dollars winst te kunnen maken op aandelen van United en American Airlines, en bepaalde verzekerings- en makelaardij-instellingen'; en (3) haar bewering dat sommige personen die nauw met de regering-Bush verbonden waren, financieel profijt zouden hebben van de Amerikaanse oorlog tegen het terrorisme. Maar toen haar beweringen in de belangrijkste media werden overgenomen (nadat ze op 12 april in *The Washington Post* waren gepubliceerd onder de kop 'Democrat Implies September 11 Administration Plot'), werden deze drie elementen samengevoegd. De samenvatting die Kathleen Parker van de *Orlando Sentinel* op 17 april publiceerde, was aangehaald in de tekst. Op 16 juni werd in een programma op NPR (National Public Radio) gesteld dat McKinney 'beweerde dat de regering-Bush wellicht van tevoren wist van de 11-septemberaanslagen en ze liet gebeuren, zodat mensen in de nabijheid van de president ervan konden profiteren'. Als ondersteuning liet NPR de volgende zinnen uit de uitzending van Pacifica horen. 'Wat wist deze regering over de gebeurtenissen van 11 september, en wanneer wist ze dat? Wie wist er nog meer van en waarom hebben zij de mensen in New York niet gewaarschuwd die nu onnodig zijn vermoord?... Wat hebben ze te verbergen?' Het probleem is dat de slotvraag, 'Wat hebben ze te verbergen?', pas later in het programma werd gesteld, toen McKinney zich tijdens het interview afvroeg waarom zowel de president als de vice-president Tom Daschle verzocht om geen onderzoek door de Senaat in te stellen. Door deze zin uit zijn verband te rukken, deed de NPR voorkomen alsof het woord 'zij' in de eerdere zin – de 'zij' die over gedetailleerde voorkennis beschikten – op de leden van de regering-Bush sloeg. Vervolgens liet de NPR nog een bewering uit het interview horen: 'En dus zien we dat deze president... een bijna ongeëvenaarde hoeveelheid geld toeschrijft aan het militaire budget, voor militaire uitgaven

- die zijn vader winst opleveren.’ Door deze uitspraak met de vorige te verbinden, deed de NPR voorkomen alsof McKinney beweerde dat dit het motief van de president was om de aanslagen toe te staan. Zie hierover Palast, ‘Re-Lynching Cynthia McKinney’, 21 juli 2003 (www.gregpalast.com/detail.cfm?artid=232&row=0). De analyse van Palast wordt ondersteund door John Sugg. Hij wijst op de beruchtste aanval op McKinney: ‘de bewering dat zij zich had afgevraagd of Dubya over voorkennis van 11 september beschikte, en of hij soms niets had ondernomen omdat zijn vader en vriendjes bakken geld zouden verdienen aan de oorlogsmachine’. Sugg voegt daaraan toe: ‘De waarheid is dat McKinney behoorlijk nauwkeurig voorspelde – maanden voordat het duidelijk werd in de pers – dat Bush over uitgebreide inlichtingen over mogelijke terroristische aanslagen beschikte, en niet was opgetreden. En McKinney had net zo gelijk toen ze zei dat mensen die nauw aan Bush gelieerd waren, flink zouden oogsten op het slagveld. Toch heeft McKinney die twee beweringen nooit met elkaar in verband gebracht.’ (John Sugg, ‘Truth in Exile: US Reporter Breaks Bush Blockbusters—on English TV’, Creative Loafing, 9 april 2003 [<http://atlanta.creative loafing.com/suggreport.html>].)
- 49 Palast, ‘Re-Lynching Cynthia McKinney’. Palast is het er trouwens mee eens dat de verklaring van McKinney ambigu genoeg is om op twee manieren gelezen te kunnen worden, maar hij vindt wel dat er geen excuus is voor de manier waarop zij is misbruikt: ‘Kun je in de verklaring van McKinney een duivelse beschuldiging lezen – dat Bush de aanvallen op 11 september voorbereide om zijn pappie te verrijken? Jazeker, als je dat er in wilt lezen. Maar journalisten horen geen “Kip ik heb je” te spelen als het over zulke ernstige zaken gaat. Als een verklaring op twee manieren te lezen is – waarvan één vernietigend is – dan hebben journalisten de verplichting om op onderzoek uit te gaan, en zeker niet om een “interpretatie” als een citaat te verspreiden.’
- 50 Cynthia McKinney bij *Project Censored*, 4 oktober 2003, beschikbaar op www.oilempire.us/cynthiamckinney.html.
- 51 John Sugg, ‘Truth in Exile’. Sugg, wiens *Creative Loafing* een van de vijf grootste weekbladen van het land is, heeft in een persoonlijke correspondentie gezegd: ‘Aangezien er [dat jaar] geen belangrijke kandidatenverkiezingen binnen de Republikeinse partij plaatsvonden, zou ik denken dat het aantal de schatting van McKinney benaderde’ (e-mail: 22 december 2003).
- 52 ‘Poll Shocker: Nearly Half Support McKinney’s 9/11 Conspiracy Theory’, Newsmax, woensdag 17 april 2002 (www.newsmax.com/showinside.shtml?a=2002/4/17/144136).
- 53 Het grote verschil is dat Mariani, als het over motieven gaat, over zowel politieke als financiële redenen spreekt.
- 54 Het persbericht van Berg werd weergegeven op Scoop Media (<http://www.scoop.co.nz/mason/stories/WO0311/Soo261.htm>). Ik heb van bronnen uit Philadelphia vernomen dat Berg, voormalig onderprocureur-generaal van Pennsylvania, een advocaat is die hoog aanzien geniet. Hij heeft op www.911forthe truth.com een website over deze zaak aangelegd.
- 55 Deze aanklacht is beschikbaar op <http://nancho.net/911/mariani.html> (en op www.911forthe truth.com).
- 56 Om precies te zijn is dit een ‘gewijzigde aanklacht’. De oorspronkelijke aanklacht die in de vorm van een kort artikel in *The Philadelphia Inquirer* verscheen op 23 september 2003, was op 12 september gedeponereerd. De gewijzigde aanklacht van november voorziet, zo beweert deze, in ‘nieuw ontdekte, substantieel bijdragende feiten’. Toen zij op 14 december werden geïnterviewd door Pacifica Radio, kondigden Mariani en Berg aan dat er zoveel nieuwe feiten en mogelijke getuigen onder hun aandacht zijn gebracht dat ze weer een nieuwe versie van de aanklacht zouden deponeren.

- 57 Mariani's brief is beschikbaar op Scoop Media (www.scoop.co.nz/mason/stories/WO0311/Soo262.htm) en op www.911forthetruth.com.
- 58 Zie noot 30.
- 59 Zie noot 27.
- 60 Eric Lichtblau en James Risen, 'Two on 9/11 Panel Are Questioned on Earlier Security Roles', *The New York Times*, 15 januari 2004.
- 61 Dan Eggen, '9/11 Panel Unlikely to Get Later Deadline', *The Washington Post*, 19 januari 2004.
- 62 Joe Conason, 'What's Bush Hiding From 9/11 Commission?' *The New York Observer*, 21 januari 2004.
- 63 Timothy J. Burger, 'Condi and the 9/11 Commission', *The New York Times*, 20 december 2003; Dan Eggen, '9/11 Panel Unlikely to Get Later Deadline'; Philip Shenon, '9/11 Commission Says It Needs More Time', *The New York Times*, 28 januari 2004.
- 64 Dan Eggen, '9/11 Panel Unlikely to Get Later Deadline'.
- 65 John Buchanan, 'Speech to Manchester Support Group, 1/7/04' (johnbuchanan.org/news/newsitem.php?section=INF&id=1154&showcat=4). Informatie over deze campagne is beschikbaar op <http://johnbuchanan.org> en buchanan.nancho.net.

NA WOORD BIJ DE TWEEDE AMERIKAANSE EDITIE

- 1 Inmiddels is er meer van dit soort informatie over Mohamed Atta gepresenteerd door onderzoeksjournalist Daniel Hopsicker (zie pagina 153 en noot 65 van hoofdstuk 1). In zijn boek *Welcome to Terrorland: Mohamed Atta and the 9/11 Cover-up in Florida* (Trine Books, 2004), meldt Hopsicker dat hij een jonge vrouw, Amanda Keller, heeft opgespoord en geïnterviewd die tweeënhalve maand met Atta samenleefde, terwijl hij de vliegtraining in Venice, Florida, volgde. Keller, die voor een escortservice werkte, vertelde Hopsicker kennelijk dat Atta een zoon had bij een jonge vrouw met wie hij in Frankrijk was uitgegaan; dat hij dol was op varkenskarbonade (oprechte moslims eten geen varkensvlees); dat hij zwaar dronk, cocaïne gebruikte en dure gouden juwelen droeg. Keller vertelde Hopsicker ook dat ze regelmatig was geïntimideerd door de FBI om te zwijgen over wat zij van Atta afwist – een beschuldiging die, volgens Hopsicker, door anderen werd bevestigd. De details uit Hopsickers boek zijn samengevat in zijn 'Top Ten Things You Never Knew about Mohamed Atta', *Mad Cow Morning News*, 7 juni 2004 (www.madcowprod.com/index60.html), en in een interview dat hij gaf aan het Guerrilla News Forum, 17 juni 2004 (www.guerrillanews.com/intelligence/doc4660.html).
- 2 The Associated Press, 22 september 2001.
- 3 David Harrison, 'Revealed: The Men with Stolen Identities', *The Telegraph*, 23 september 2001 (www.portal.TheTelegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2001/09/23/widen23.xml).
- 4 Harrison, 'Revealed'.
- 5 'Tracking the 19 Hijackers: What Are They Up to Now?' (<http://www.welfarestate.com/911>).
- 6 Daniel Hopsicker maakt niet alleen melding van verschillende feiten over Mohamed Atta die de officiële persoonsbeschrijving, als was hij een oprechte moslim, tegenspreken. Hij trekt de officiële verklaring ook nog verder in twijfel door te melden dat medewerkers van Huffman Aviation hem vertelden dat, voordat Rudi Dekkers de dag na 11 september op televisie verscheen om aan de natie de identiteit van de kapers bekend te maken, FBI-agenten aan Dekkers hadden verteld wat hij moest zeggen. (Zie over Dekkers en Huffman Aviation, noot 69 van hoofdstuk 8.)
- 7 Zie noten 4 en 9 van hoofdstuk 1.
- 8 Zie <http://www.dtic.mil/doctrine/jel/cjcsd/cjcsi/3610-01a.pdf>. Dit document is aangehaald in noot 13 van hoofdstuk 1 (van de eerste editie).
- 9 Een essay dat in dit verband vaak is aangehaald is William B. Scott, 'Exercise Jump-Starts

Response to Attacks', *Aviation Week & Space Technology*, 3 juni 2002 (www.aviationnow.com/content/publication/awst/20020603/avi—stor.htm). Scott beweert dat de 'normale procedure voor de goedkeuring van een alarmvlucht' op 11 september 2001 inhield dat '[i]emand van het NMCC het Command Center van het NORAD zou bellen om te informeren naar de beschikbaarheid van toestellen en vervolgens de goedkeuring van de minister van Justitie – Donald H. Rumsfeld – zou vragen om gevechtsvliegtuigen te laten opstijgen.' Maar dan haalt Scott majoor-generaal Larry Arnold aan, een van de bevelhebbers van het NORAD, die over een ondergeschikte zei: 'Ik vertelde hem de alarmvluchten in gang te zetten; we zouden later wel goedkeuring krijgen.' De verklaring van Arnold toont, als deze waar is, duidelijk aan dat het niet noodzakelijk werd geacht om *van tevoren* goedkeuring van de minister van Defensie te krijgen. Scott haalt ook kapitein Michael Jellinek aan, die die dag dienst deed als de uitvoerend directeur van het NORAD, en vertelde dat hem om goedkeuring was gevraagd, waaraan Scott toevoegt dat majoor-generaal Eric Findley, de bevelhebber over de acties van het NORAD, het opstijgen van de gevechtsvliegtuigen goedkeurde. Het artikel van Scott kan dus niet in alle redelijkheid worden beschouwd als een bewijsstuk dat aantoonde dat onderscheppingen pas plaats konden vinden na de goedkeuring door de minister van Defensie.

- 10 De stelling dat standaardprocedures 'het onmiddellijk kunnen reageren' bij noodsituaties nooit in de weg mogen staan, wordt ook op andere plaatsen in dit document geuit. Paragraaf 4.4 stelt dat de minister van Defensie de goedkeuringsautoriteit bezit voor verschillende vormen van ondersteuning, en concludeert: 'Niets in deze richtlijnen verhindert een bevelhebber om onmiddellijk op een noodsituatie te kunnen reageren, zoals wordt onderschreven door richtlijn 3025.1 van het ministerie van Defensie.' En paragraaf 4.5 begint met de woorden: 'Met uitzondering van de onmiddellijke reactie op overduidelijk ernstige situaties, zoals is omschreven in paragraaf 4.7.1 hieronder...'
- 11 Deze passage is zo geïnterpreteerd door Jerry Russell, die concludeert dat 'minister van Defensie Rumsfeld noodzakelijkerwijs persoonlijk verantwoordelijk is om onderscheppingsbevelen uit te vaardigen. Veldbevelhebbers hebben geen enkele autoriteit om te handelen.' Zie Jerry Russell, 'Found: The 911 "Stand Down Order"?', Prison Planet.com, 31 maart 2004 (www.prisonplanet.com/articles/033004standdown.html).
- 12 Ik moet hieraan toevoegen dat deze conclusie niet noodzakelijkerwijs inhoudt dat het falen om de standaard handelingsprocedures op 11 september op te volgen, alleen het resultaat kan zijn van een *niet handelen*-bevel. Sommigen die dit onderwerp hebben bestudeerd, hebben gezegd dat er die dag een bijzondere legeroefening gehouden werd, inclusief een gesimuleerde kaping. Zo'n oefening zou, beweren zij, de normale reactietijd om één of meerdere redenen hebben vertraagd. Dit uitgangspunt wordt, naar ik begrepen heb, besproken in het te verschijnen boek van Michael C. Ruppert, *The Truth and Lies of 9/11*.
- 13 In een bespreking van *The New Pearl Harbor* door Chip Berlet, die is geplaatst op de website van een organisatie waar hij deel van uitmaakt, Political Research Associates (<http://www.publiceye.org/conspire/Post911/dubious—claims.html>), wordt de beschuldiging geuit dat er nog veel meer fouten in dit boek te vinden zijn. Mijn antwoord van 1 mei 2004 staat op dezelfde site.
- 14 Ik ben Tom Spellman dankbaar dat hij mijn aandacht op deze twee fouten heeft gevestigd.
- 15 'America Rebuilds', PBS documentaire, 2002, nu verkrijgbaar als PBS home video, ISBN 0-7806-4006-3 (www.pbs.org/americarebuilds). Silversteins verklaring is te zien op <http://www.thewebfairy.com/911/pullit/pullit.wmv> en te horen op (<http://VestigialConscience.com/PullIt.mp3> of <http://sirdave.com/mp3/PullIt.mp3>). Zie voor een bespreking Jeremy Baker 'PBS Documentary: Silverstein, FDNY Razed WTC 7' Infowars.com (www.infowars.com/)

- print/Sept11/FDNY.htm); ook beschikbaar op Rense.com (<http://www.rense.com/general47/pulled.htm>). De opmerkingen van Silverstein zijn tot op zeker hoogte besproken tijdens de Alex Jones Show, 'WTC-7 Imploded by Silverstein, FDNY and Others', 19 januari 2004 (see www.prisonplanet.com/011904wtc7.html). Alex Jones is trouwens lange tijd een van de belangrijkste bronnen geweest voor informatie over 11 september. Naast zijn televisieprogramma bevatten zijn twee websites (www.infowars.com en www.prisonplanet.com) tientallen verhalen die met 11 september verband houden.
- 16 Silverstein Properties heeft kennelijk eerder dat jaar 861 miljoen dollar aan verzekeringsgeld voor WTC-7 uitgekeerd gekregen, terwijl het er maar zo'n 386 miljoen dollar in had geïnvesteerd ('WTC-7 Imploded by Silverstein, FDNY and Others').
 - 17 Idem.
 - 18 Idem.
 - 19 Idem. Uiteraard hebben verschillende brandweermannen gezegd dat ze, nadat ze het gebouw hadden bestudeerd, tot de conclusie waren gekomen dat het waarschijnlijk in zou storten (*Fire Engineering*, september 2002). Maar gezien het onderzoek van Alex Jones, moeten we ons afvragen of deze verklaringen geloofwaardig zijn. Een onderdeel van een echt onderzoek zou zijn om te proberen te achterhalen of deze mannen de waarheid vertelden of puur zeiden wat hun verteld was wat ze moesten zeggen.
 - 20 *Firehouse Magazine*, augustus 2002.
 - 21 CBS News, 11 september 2001. Degenen die zelf willen kunnen beoordelen of er bij de instorting van WTC-7 sprake was van gecontroleerde vernietiging, kunnen op verschillende websites videos bekijken, zoals op <http://thewebfairies.com/killtown/wtc7.html>; www.geocities.com/killtown/wtc7.html; en www.whatreallyhappened.com/wtc7.html.
 - 22 Op pagina 46 haal ik, zonder dat te zeer te benadrukken, de mening van Eric Hufschmid aan dat de noordelijke toren in acht seconden instortte, wat exact gelijk zou zijn aan de snelheid van een vrije val. Jim Hoffman gelooft dat die tijd eerder in de buurt van zestien seconden ligt (<http://911research.wtc7.net/wtc/analysis/collapses/freefall.html> seismic). Maar ook dat is, zoals Hoffman benadrukt, nog steeds erg snel.
 - 23 Hoffman, 'Your Eyes Don't Lie: Common Sense, Physics, and the World Trade Center Collapses', oorspronkelijk een interview voor KPFA, 21 januari 2004 (beschikbaar op <http://911research.wtc7.net/talks/radio/youreyesdontlie/index.html>).
 - 24 Aangehaald in Eric Hufschmid's video, 'Painful Deceptions' (beschikbaar op www.EricHufschmid.Net).
 - 25 Deze kwestie, die wordt besproken op pagina 47-48, wordt benadrukt in Jim Hoffman, 'Your Eyes Don't Lie'.
 - 26 Op pagina 48 verwees ik de lezer naar het boek van Eric Hufschmid als de bron die de beste foto's afbeeldt die deze stoflancering uit de torens laten zien. Ook op talloze websites zijn foto's en video's van de Twin Towers te bekijken, zoals bij Jeff King, 'The World Trade Center Collapse: How Strong is the Evidence for a Controlled Demolition?' Plaguepuppy (<http://st12.startlogic.com/xenonpup/collapse%20update>). Een aantal van die video's toont naast de verschijnselen die ik al heb besproken, zelfs nog een verschijnsel bij de instorting dat wijst op gecontroleerde vernietiging: de kennelijke aanwezigheid van 'vernietigingsgolven', wat, zoals het artikel stelt, 'precies de soort samenvloeiende rijen van kleinere explosies zijn die zo karakteristiek zijn voor een gecontroleerde vernietiging'.
 - 27 Jim Hoffman, 'The North Tower's Dust Cloud: Analysis of Energy Requirements for the Expansion of the Dust Cloud Following the Collapse of 1 World Trade Center', Versie 3.1, 5 januari 2004 (<http://911research.wtc7.net/papers/dustvolume/volume.html>).

- 28 In het eerste hoofdstuk gaf ik verschillende redenen om in overweging te nemen dat de officiële ‘pannenkoekentheorie’ die wordt gepresenteerd door FEMA, Thomas Eagar en anderen de instorting van de Twin Towers niet afdoende kan verklaren. Hoffman geeft nog een reden. Hij wijst erop dat de Twin Towers werden omgeven door de WTC-gebouwen 6, 5, 4 en 3 (het Marriott Hotel). Hij voegt toe: ‘[T]oen de Twin Towers instortten... regenden duizenden tonnen staal als mokerslagen op deze gebouwen, sommige stukken vielen van meer dan driehonderd meter hoger op deze lage gebouwen. En toch veroorzaakte dat niet de instorting van een van deze gebouwen. Stel je voor: Gebouw 3, het Marriott Hotel, kreeg duizenden tonnen staal over zich heen, eerst van de zuidelijke en toen van de noordelijke toren, en grote delen van het gebouw werden verpletterd. En in beide gevallen was het gebouw in staat om de instorting die door deze verplettering ontstond, te stoppen. Het verpletterde een aantal verdiepingen, en stopte... [Z]et dat naast de officiële verklaring dat vijftien verdiepingen van de noordelijke toren – door één verdieping naar beneden te storten – kennelijk de rest van het gebouw volledig wisten te verpletteren.’ Met betrekking tot de theorie dat brand Gebouw 7 liet instorten, zegt hij: ‘De gebouwen 4, 5 en 6 werden verwoest door hevige branden die het grootste deel van de middag bleven razen. Daarentegen waren er maar relatief kleine branden in de zevenenveertig verdiepingen tellende wolkenkrabber, Gebouw 7, die kennelijk door brand instortte. En ondertussen woedden er in die andere, lage gebouwen felle branden; de vlammen sloegen eruit, ze werden totaal verwoest – eerst door het vallende afval en toen door deze heftige, ongecontroleerde branden die het grootste deel van de avond doorraasden [en toch stortten zij niet in].’ (Hoffman, ‘Your Eyes Don’t Lie’).
- 29 Noot van hoofdstuk 1.
- 30 Margie Burns, ‘Secrecy Surrounds a Bush Brother’s Role in 9/11 Security’, *American Reporter* 9/2011 (20 januari 2003). Hoewel ik zei dat dit bedrijf ook voor de beveiliging van United Airlines zorg droeg, kan dat feit irrelevant zijn, aangezien het contract, zo werd Burns verteld, een contract voor slechts één locatie was: Indianapolis. Het is waarschijnlijk relevanter, legt zij uit, dat dit bedrijf ook de beveiliging verzorgde van Dulles International Airport, vanwaar Vlucht 77 vertrok.
- 31 Dat is niet het enige mogelijk relevante feit over Marvin Bush dat aan de aandacht van de pers lijkt te zijn ontsnapt. Op 29 september 2001 kwam Bertha Champagne, een tweeënzestig jaar oude vrouw die lang in het huis van Marvin Bush had gewoond en gewerkt, op mysterieuze wijze om het leven. Volgens het politierapport ging ze op een avond naar buiten om iets uit haar auto te halen, toen haar auto om een of andere reden naar voren rolde en haar tegen een gebouw plette. Hoewel de website van de politie haar dood meldde, liet het haar connectie met Marvin Bush buiten beschouwing. *The Washington Post* deed verslag van het verhaal, maar zes dagen later en op de derde pagina van de Metro-afdeling (‘Bush Family Babysitter Killed in Fairfax’, *The Washington Post*, zondag 5 oktober, 2003, www.washingtonpost.com/wp-dyn/articles/A46190-2003Oct5.html). Dit verhaal werd kennelijk niet door andere kranten opgepikt. Wayne Madsen, die verslag doet van dit verhaal, vraagt zich af of Bertha Champagne misschien iets geweten heeft wat op 11 september betrekking had (‘Marvin Bush Employee’s Mysterious Death—Connections to 9/11?’ From the Wilderness Publications, 2003 [www.betterworld.com/getrealist/article.php?story=20040127223419798]). In antwoord op een vraag schreef Madsen over een verdere ontwikkeling in het verhaal (e-mail van 23 mei 2004): ‘De familie van Bertha zegt nu – in tegenstelling tot wat het officiële politierapport stelt – dat Bertha is omgekomen bij een ongeluk bij de Belle Haven Country Club, zo’n vijfhonderd meter van het terrein.’
- 32 Madsen, ‘Marvin Bush Employee’s Mysterious Death’. Walker is ook, meldt Madsen, directeur

- van KuwAm, een Koeweits-Amerikaanse beleggingsmaatschappij die Securacom-Stratesec financieel steunde.
- 33 De verklaring van Scott Forbes staat op www.apfn.org/apfn/patriotic.htm. Zie voor meer informatie Victor Thorn, 'Connecting the Dots: Pre-9/11 World Trade Center Power Down', 23 april 2004 (<http://69.28.73.17/thornarticles/powerdown.html>).
 - 34 Aangehaald in 'Hell on Earth', *People Magazine*, 24 september 2001. Het commentaar van Fountain werd genoemd in de Alex Jones Show, 'WTC-7 Imploded by Silverstein, FDNY and Others'.
 - 35 Aangehaald in de Alex Jones Show, 'WTC-7 Imploded by Silverstein, FDNY and Others'.
 - 36 Idem.
 - 37 Christopher Grimes, '\$7Bn Plan to Rebuild WTC Faces Legal Threat', *Financial Times*, 1 mei 2004 (<http://search.ft.com/search/article.html?id=040501001076>).
 - 38 Deze verklaring, die op de website van Swiss Re stond, werd verwijderd nadat de rechter beide partijen in de zaak beval te zwijgen. Ik dank Leland Lehrman dat hij mij een exemplaar heeft toegestuurd.
 - 39 Norma Cohen, onroerend-goedcorrespondent van de *Financial Times*, schreef kort na 11 september: 'De eigenaars van het vernietigde World Trade Center in Lower Manhattan hadden net twee maanden eerder de gebouwen aangeschaft tegen een lease van 99 jaar die hun toestond zich terug te trekken uit hun investering als er sprake was van een "terroristische daad". De eigenaars Silverstein Properties en Westfield America... kochten de gebouwen van het havenbestuur van New York en New Jersey in juli voor 3,2 miljard dollar en hadden hun betaling net twee weken rond' (*Financial Times*, 15 september 2001; overgenomen door David Farber op <http://lists.elistx.com/archives/interesting-people/200109/msg00162.html>).
 - 40 Graham Rayman, William Murphy en Dan Janison, 'Newsday Examines 9/11 Findings', *Newsday*, 31 mei 2004 (www.nynewsdaily.com/news/local/brooklyn/nyc-commo501,0,7204468.story?coll=nyc-manheadlines-brooklyn).
 - 41 Zie over deze kwestie noot 32 van hoofdstuk 1.
 - 42 CNN, 19 september 2001; ABC News, oktober 3, 2001; *The New York Times*, 4 november 2001. (Ik dank Paul Thompson voor deze bronnen.)
 - 43 Zie noot 12 van hoofdstuk 6.
 - 44 Craig Unger, *House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship between the World's Two Most Powerful Dynasties* (New York & Londen: Scribner, 2004).
 - 45 Idem, 2; Unger, 'Unasked Questions: The 9/11 Commission Should Ask Who Authorized the Evacuation of Saudi Nationals in the Days Following the Attacks', *The Boston Globe*, 11 april 2004.
 - 46 Unger, *House of Bush*, 9, waarin hij verwijst naar een artikel door Kathy Steele, Brenna Kelly en Elizabeth Lee Brown in *The Tampa Tribune*, uitgegeven in oktober 2001.
 - 47 Jean Heller, 'TIA Now Verifies Flight of Saudis', *St. Petersburg Times*, 9 juni 2004 (www.saintpetersburgtimes.com/2004/06/09/Tampabay/TIA—now—verifies—flig.shtml).
 - 48 Idem; Unger, 'Unasked Questions'; *House of Bush*, 9.
 - 49 Unger, *House of Bush*, 258, 265.
 - 50 'Taliban Told us It Would Give Up Osama', Reuters, 5 juni 2004.
 - 51 Idem.
 - 52 Ik ben advocaat Gary Wenkle Smith dankbaar voor zijn hulp in deze kwestie.
 - 53 'Statement of FBI Whistleblower Sibel D. Edmonds and her Attorneys', *The Washington Post*, 13 augustus 2002 (www.washingtonpost.com/wp-srv/onpolitics/articles/whistleblowerpr.html). Gelukkig, zegt Edmonds, was haar zus niet in het land. Maar het gevolg van deze actie is dat Edmonds het gevoel heeft dat ze niet veilig naar haar vaderland kan terugkeren.

- 54 Eric Boehlert, 'We Should Have Had Orange or Red-Type of Alert in June or July of 2001', Salon.com (<http://salon.com/news/feature/2004/03/26/translator/print.html>).
- 55 Andrew Buncombe, 'Whistleblower the White House Wants to Silence Speaks to The Independent', 2 april 2004 (<http://news.theindependent.co.uk/world/americas/story.jsp?story=507514>).
- 56 James Ridgeway, 'This Made Ashcroft Gag: Translator Keeps Blowing 9-11 Whistle on FBI; U.S. Keeps Shutting Her Up', *The Village Voice*, 25 mei 2004 (www.villagevoice.com/issues/0421/mondo1.php).
- 57 'Former FBI Translator Sibel Edmonds Calls Current 9/11 Investigation Inadequate', interview door Jim Hogue, *Baltimore Chronicle and Sentinel*, 7 mei 2004 (<http://baltimorechronicle.com/050704SibelEdmonds.shtml>); Catherine Austin Fitts, 'Alert from Citizens Watch for Monday Hearing', www.solariation-network.com/phpBB2/viewtopic.php?t=910; Michael Ruppert, 'DoJ Moves to Invoke State Secrets Privilege to Prevent FBI Whistleblower from Giving Deposition in 9/11 Suit', *From the Wilderness*, 26 april 2004 (www.fromthewilderness.com/free/ww3/042604—edmonds—alert.html).
- 58 Ridgeway, 'This Made Ashcroft Gag'.
- 59 'Press Release: 9/11 Whistleblower Edmonds Responds to DoJ Gagging Congress – Pledges to Testify in Public Under Oath', Citizens Watch, 21 mei 2004 (www.911citizenswatch.org/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=267).
- 60 'Former FBI Translator Sibel Edmonds Calls Current 9/11 Investigation Inadequate'.
- 61 Fintan Dunne, 'State Dept. Quashed 9/11 Links To Global Drug Trade—FBI Whistleblower', *BreakForNews.com*, 7 juni 2004; bijgewerkt op 9 juni. (www.breakfornews.com/sibel-edmonds.htm); Chris Strohm, 'Whistleblowers Ask Federal Workers to Come Forward with 9/11 Evidence', 14 juni 2004 (<http://www.govexec.com/dailyfed/0604/061404c1.htm>).
- 62 Sara Kugler, 'Families: 9/11 Panel Failing at Mission', *The Associated Press*, 19 mei 2004 (www.nytimes.com/aponline/national/AP-Sept-11-Families.html).
- 63 Michael Weissenstein, 'Families Heckle Giuliani at 9/11 Hearings', *The Associated Press*, 19 mei 2004.
- 64 Kugler, 'Families'.
- 65 Weissenstein, 'Families Heckle Giuliani'.
- 66 Zie noot 15.
- 67 Hoe merkwaardig dit verhaal is, wordt duidelijk gemaakt door Dave McGowan. In een televisiedocumentaire over het World Trade Center ('The World Trade Center: Rise and Fall of an American Icon', History Channel, 8 september 2003) zei een autoriteit van de stad volgens McGowan over de evacuatie van het commandocentrum: 'Tot op de dag van vandaag weten we niet wie dat bevel gegeven heeft.' McGowan geeft commentaar: 'Ze weten niet wie dat bevel gegeven heeft? Het commandocentrum van de stad, het orgaan dat anderen moet adviseren hoe te handelen in een crisis, werd verteld dat ze de boel moesten opdoeken en ze weten niet wie dat bevel gegeven heeft? Het commandocentrum werd gesloten, midden in de grootste crisis die de stad ooit had gekend, en iedereen in dat centrum verliet keurig het gebouw op basis van een bevel waarvan niemand weet waar het vandaan kwam? Noem me sceptisch als je wilt, maar ik vind dat moeilijk te geloven.' (Center for an Informed America, *Newsletter* 43, 'Revisiting September 11: Part I: The Collapsing Towers', 28 september 2003 [www.davesweb.cnchost.com/nwsltr43.html]).
- 68 De kwesties 3, 7, 8, en 9 komen voor een groot deel overeen met vragen die zijn gesteld door het Family Steering Committee voordat Giuliani voor de 9/11 Commission verscheen. Zie

'Statement and Questions Regarding the 9/11 Commission Interview of Mayor Rudy Giuliani and Members of his Administration, mei 11, 2004' (www.911independentcommission.org/giuliani31804.html). Hoewel de pers vaak heeft beweerd dat de leiders van dit comité hun vragen via de commissieleden konden stellen, zijn deze kwesties niet behandeld.

- 69 'Former FBI Translator Sibel Edmonds Calls Current 9/11 Investigation Inadequate'.
- 70 In het eerste hoofdstuk meldde ik dat op het moment dat de zuidelijke toren werd geraakt, de branden in de noordelijke toren tekenen vertoonden dat ze begonnen te smoren (pagina 44). In 'Photographic Evidence of the Twin Tower Fires' (<http://911research.wtc7.net/wtc/evidence/photos/fires.html>) heeft Jim Hoffman aangetoond dat, hoewel dat waar was, de vlammen zich vervolgens flink verspreidden. Dat feit maakt het nog vreemder dat de zuidelijke toren, waar de vlammen snel wegstierden en niet opnieuw werden aangewakkerd, als eerste instortte.
- 71 Allen Potesman, een professor aan de afdeling Financiën van de Universiteit van Illinois in Urbana-Champaign, heeft onlangs een technische analyse van de kwestie gepresenteerd in 'Unusual Option Market Activity and the Terrorist Attacks of September 11, 2001', *Journal of Business* (verschijnt in 2005 of 2006; tot die tijd beschikbaar op www.business.uiuc.edu/potesma). Potesman wijst erop dat hoewel er, zelfs door professoren in de financiën en en professionals uit de aandelenmarkt, ruimschoots is beweerd dat uit deze actie voorkennis van de aanslagen kon worden opgemaakt, er toch redenen zijn om aan deze beoordeling te twijfelen. Hij wijst erop dat een goedgevoemd oordeel niet mogelijk is 'zonder systematische informatie over de karakteristieken van de activiteiten op de aandelenmarkt'. Hij voorziet in de noodzakelijke informatie en analyseert vervolgens de activiteiten met betrekking tot American en United Airlines in de periode tussen 5 en 10 september 2001. Hij komt tot de conclusie dat hoewel een analyse aan de hand van de mogelijke variabelen niets bijzonders oplevert, dat wel het geval is als er een analyse wordt gehanteerd op basis van 'de meest directe manier waarop terroristen of hun handlangers kunnen profiteren van de voorkennis van de aanslagen', die zou bestaan uit 'het eenvoudigweg langdurige putopties nemen op aandelen als AMR of UAL'. Een analyse die uitgaat van die variabele – een uitzonderlijk langdurige putoptie –, zegt hij, 'voorziet in bewijs dat duidt op het feit dat terroristen of hun handlangers hebben gehandeld met de aanslagen van 11 september voor ogen'. Hier moet aan worden toegevoegd dat de strict technische analyse van Potesman de vraag openlaat wie de 'terroristen' en hun 'handlangers' waren.
- 72 In noot 11 van de inleiding noemde ik verschillende organisaties die het idee van een diepgaander onderzoek steunen. In juni 2004 hebben deze organisaties, samen met andere groeperingen en een aantal leidinggevende onderzoekers, 911Truth.org opgericht, dat een overkoepelende organisatie wil zijn (www.911Truth.org).

NA WOORD BIJ DE NEDERLANDSE EDITIE

Omissies en verdraaiingen in The 9/11 Commission Report: een opvallend patroon

- 1 Zie David Ray Griffin, *The 9/11 Commission Report: Omissions and Distortions* (Northampton: Olive Branch [Interlink Books], 2005), 141-43; dit boek wordt vanaf nu aangehaald als 'o&d'.
- 2 Zie o&d, 165-66.
- 3 *The 9/11 Commission Report: Final Report of the National Commission on Terrorist Attacks upon the United States*, geautoriseerde uitgave (New York: W. W. Norton, 2004).
- 4 National Commission on Terrorist Attacks Upon the United States, 23 mei 2003 (www.911commission.gov/archive/hearing2/9-11Commission-Hearing-2003-05-23.htm).
- 5 *Toronto Star*, 9 december 2001.

- 6 Jim Dwyer meldt dat New York City ‘aanvankelijk weigerde de documenten aan de onderzoekers van... de 11-septembercommissie te geven’, maar ‘gaf schoorvoetend toe toen er met gerechtelijke stappen werd gedreigd’ (‘City to Release Thousands of Oral Histories of 9/11 Today,’ *New York Times*, 12 augustus 2005).
- 7 Mondeling verslag van Thomas Turilli, 4. Deze en andere mondelingen verslagen zijn beschikbaar op een website van *The New York Times* (<http://graphics8.nytimes.com/packages/html/nyregion/20050812—WTC—GRAPHIC/met—WTC—histories—full—01.html>).
- 8 Mondeling verslag van Daniel Rivera, 9.
- 9 Mondeling verslag van Edward Cachia, 5.
- 10 Mondeling verslag van Stephen Gregory, 14-16.
- 11 Mondeling verslag van Richard Banaciski, 3-4.
- 12 *The New York Times*, 25 december 2001; *Fire Engineering*, januari 2002.
- 13 Zie voor de volledige verklaring van Giuliani ‘Who Told Giuliani the WTC Was Going to Collapse on 9/11?’ (<http://www.whatreallyhappened.com/wtc—giuliani.html>); er kan naar geluisterd worden op www.wireonfire.com/donpaul.
- 14 Margie Burns, ‘Secrecy Surrounds a Bush Brother’s Role in 9/11 Security’, *American Reporter* 9/2021 (20 januari 2003). De rol van Marvin Bush in het bedrijf wordt besproken in Craig Unger, *House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship between the World’s Two Most Powerful Dynasties* (New York & London: Scribner, 2004), 249.
- 15 Mondeling verslag van Decosta Wright, 11.
- 16 Mondeling verslag van Thomas McCarthy, 10-11.
- 17 ‘America Rebuilds’, PBS-documentaire, 2002 (www.pbs.org/americarebuilds).
- 18 National Commission on Terrorist Attacks Upon the United States, 23 mei 2003 (<http://www.911commission.gov/archive/hearing2/9-11Commission-Hearing-2003-05-23.htm>).
- 19 Pagina 9 van *The 9/11 Commission Report* stelt 9:34. Maar op pagina 27 en 34 wordt 9:36 als de juiste tijd gegeven, en dat is het tijdstip waardoor de commissie kan beweren dat het leger ‘hoogstens één of twee minuten had om te reageren op het ongeïdentificeerde vliegtuig dat Washington naderde’ (34).
- 20 ‘Statement of Secretary of Transportation Norman Y. Mineta before the National Commission on Terrorist Attacks upon the United States, May 23, 2003’, beschikbaar op www.cooperative-research.org/timeline/2003/commissiontestimony052303.htm.
- 21 Volgens *The Washington Post*: ‘Bronnen uit de luchtvaart zeiden dat het vliegtuig met een uitzonderlijke vaardigheid werd bestuurd, waardoor het hoogst aannemelijk was dat een ervaren piloot aan de knuppel zat.’ (Marc Fisher en Don Phillips, ‘On Flight 77: “Our Plane Is Being Hijacked”’, *Washington Post*, 12 september 2001.)
- 22 Zie O&D, 33-34.
- 23 Zie O&D, 37-38. Een bevestiging van het ministerie van Defensie dat deze video’s bestaan wordt geleverd op: <http://www.flight77.info/pics/2.jpg>.
- 24 Zie O&D, 148-51.
- 25 Richard A. Clarke, *Against All Enemies: Inside America’s War on Terror* (New York: Free Press, 2004), 7.
- 26 Zie O&D, 211-17.
- 27 Richard Clarke, *Against All Enemies*, 7-8. Zie mijn bespreking in O&D, 237-40.
- 28 James Bamford, *A Pretext for War* (New York: Doubleday, 2004), 65-66, waarin het transcript voor ‘9/11’ wordt aangehaald, ABC News, 11 september 2002.
- 29 CBS News, 11 september 2001; *Boston Herald*, 15 september 2001.
- 30 Zie O&D, 241-44.

- 31 *The 9/11 Commission Report*, 39; aangehaald in *O&D*, 43.
- 32 'The 9/11 Commission Report: A 571-Page Lie', 9/11 Visibility Project, 22 mei 2005 (<http://www.septembereleventh.org/newsarchive/2005-05-22-571pglie.php>).

NAMENREGISTER

A

- Abbas, Rajaa Gulum 152
 Ahmad, generaal Mahmoud 144-145, 148, 179, 278
 Ahmed, Nafeez Mosaddeq 21, 22, 33, 39-40, 72, 79, 100, 104, 106, 107, 110-112, 117, 119, 121-122, 124, 128, 139, 143, 161-162, 166, 168-169, 174, 180, 204, 206, 224, 249, 251, 254-255, 261, 264-267, 269-281
 Ahmed, Mustafa 147, 148
 Alhazmi, Nawaf 154-155
 Almihdhar, Khalid 115, 154-155
 Alnami, Ahmed 206
 Arnold, generaal Larry 264, 288
 Ashcroft, John 102, 116, 152, 153, 200, 226-227, 232
 Atta, Mohamed 105, 117-119, 144, 146-151, 153, 179, 205-206, 278, 287

B

- Bacevich, Andrew 274, 281
 Baer, Robert 102, 150, 270, 279
 Baker, Jeremy 288
 Bamford, James 13, 91, 92, 155, 249, 267, 276, 276, 280, 294
 al-Bayoumi, Omar 154-155
 Beamer, Todd 81-82
 Bello, Walden 165, 281
 Bennis, Phyllis 14, 127, 162, 164, 246, 250, 270, 275, 280-281
 Berlet, Chip 288
 Berg, Philip J. 200-202, 286
 Bhutto, president Benazir 143
 Binalshibh, Ramzi 126
 Blair, Tony 126-127, 275, 281
 Bodansky, Josef 149, 151
 Boehlert, Eric 282, 292
 Boehlert, Sherwood 257
 Bollyn, Christopher 259, 260
 Boren, senator David 267
 Bowman, Marion 'Spike' 113, 157
 Breitweiser, Kristen 80, 94, 190, 202-203, 217, 265, 268
 Brisard, Jean-Charles 272, 274
 Brown, Elizabeth Lee 291

- Brown, Laura 240, 244, 246
 Brzezinski, Zbigniew 128-129, 163, 165, 275
 Buchanan, John 204, 287
 Bülow, Andreas von 40, 194, 255, 284
 Bunch, William 196, 250, 284
 Buncombe, Andrew 292
 Burnett, Tom 81-82, 265
 Burns, Margie 216, 290, 294
 Bush, president George W. 4, 8, 13-21, 23, 31, 40, 58, 76, 83, 89-96, 99, 103-104, 106, 108, 109, 111, 121, 123-128, 131-134, 139, 141-143, 145, 147, 148, 152-153, 157-158, 161-170, 173, 175, 177-179, 181, 183-190, 197-200, 203, 209, 216-217, 220, 222-227, 232-234, 236-239, 242, 247, 250-252, 254-255, 260, 265, 267-269, 271-272, 275-277, 281-283, 285-287, 290-291, 294
 Bush, Marvin P. 216, 242, 260, 290, 294
 Bykov, Illarion 37, 40, 74, 254-255, 264-265, 269

C

- Cacchioli, Louie 259
 Cachia, Edward 242, 294
 Callaway, dr. Terry 109
 Card, Andrew 92, 95
 Carter, president Jimm 128
 Champagne, Bertha 290
 Chang, Nancy 225, 249
 Cheney, vice-president Richard 19, 21, 34, 37, 39, 55, 58, 76, 83, 87, 90-91, 94, 125, 171, 183, 200, 203, 211, 232, 235, 239, 245-247, 251, 254, 255, 261, 265, 268, 281
 Chevette, Peggy 73
 Chossudovsky, Michel 18, 22, 106, 109, 127, 137, 142-143, 145-148, 166, 169, 174, 249, 250, 271, 277-279
 Clarke, Richard 108, 246, 294
 Clarke, Victoria 57, 77, 261, 265
 Cleland, Max 184-185, 188-190, 202, 282-283
 Cleveland, president Grover 136
 Clinton, president William 16, 108, 125, 202, 223, 282
 Cohen, Norma 291
 Conason, Joe 203, 287
 Cooley, John 143, 277
 Cox, afgevaardigde Christopher 32, 56, 171, 254

D

Daschle, senator Tom 183, 281, 283, 285
 Dean, Howard 196-197, 202, 285
 Dekkers, Rudi 280, 287
 Dickerson, Can 116
 Donahue, Phil 80, 265, 268
 Donovan, Paul 194, 196, 284
 Duffy, luitenant-kolonel Timothy 39
 Dunne, Fintan 258, 292

E

Eagar, Thomas 42-43, 45, 46, 52, 257, 258, 290
 Eastman, Dick 69-70, 264
 Eberhart, generaal Ralph E. 34, 133, 162, 254
 Edmonds, Sibel 116, 226-229, 233, 237-238, 291-293
 Eisenhower, president Dwight 134-135
 Elshtain, Jean Bethke 18, 25, 250, 253
 Evey, Lee 64-65

F

Fahd, Koning 110-111
 Falk, Richard 4-5, 11, 14, 127, 130, 250, 275-276
 Fetchet, Mary 269
 Findley, generaal Eric 288
 Fisher, Marc 262, 294
 Fitts, Catherine Austin 292
 Fleischer, Ari 90, 103, 268
 Flessner, Mark 115
 Forbes, Scott 217-218, 291
 Fountain, Ben 218, 291
 Franklin, Benjamin 11
 Franklin, Tom 212-213
 Friedman, George & Meredith 276

G

Gayle, Frank 257
 Gertz, Bill 251, 270
 al-Ghamdi, Saeed 118, 206
 Gilani, Ali 149
 Giuliani, burgemeester Rudolph 218-219, 221-222, 230-232, 235, 242, 292-294
 Glanz, James 257, 260
 Glass, Randy 152
 Glick, Jeremy 81-82
 Goff, Stan 39, 72, 255, 264
 Golden, Rena 16

Gorelick, Jamie 202, 282

Gorton, senator Slade 184, 185
 Gowans, Stephen 126, 275
 Graham, Billy 17
 Grangier, François 61
 Grassley, senator Charles 227, 228
 Grigg, William Norman 117, 120, 273
 Grimes, Christopher 291
 Gumbell, Bryant 69, 263

H

Hamilton, afgevaardigde Lee 184-185, 187, 211
 Hanjour, Hani 72, 206, 245, 264
 Harrison, David 206, 287
 Harrison, Selig 143, 278
 Hatch, senator Orrin 105
 al-Hazmi, Salem 118, 206
 Heller, Jean 291
 Herman, Edward 125, 275
 Hersh, Seymour 156, 280
 Hitler, Adolf 173
 Hoessein, Saddam 9, 125-126
 Hoffman, Jim 215, 289-290, 293
 Hogue, Jim 226, 292
 Holmgren, Gerard 68-70, 263-264
 Hopsicker, Daniel 153-154, 279-280, 287
 Horan, Tom 59-60
 Hufschmid, Eric 43-46, 48-49, 51, 257-260, 289, 298

I

Israel, Jared 37, 40, 74, 79, 149, 175, 252, 255, 264-265, 269-270, 278

J

Janison, Dan 291
 Jellinek, kapitein Michael 76, 240, 288
 Jennings, Peter 218, 231, 242
 Johnson, Ian 194, 250, 284
 Jones, Alex 212-213, 219, 273, 289, 291

K

Karzai, Hamid 124
 Kean, Thomas H. 184, 186-189, 230, 283
 Keller, Amanda 287
 Kelly, Brenna 291
 Kennedy, president John F. 10, 135-137

Kerrey, senator Bob 283
 Khaksar, Mullah Haji Abdul Samat 151
 Khalilzad, Zalamy 124
 King, Jeff 47-48, 259, 289
 Kissinger, Henry 13, 163, 186, 188, 249, 277, 281
 Knowles, Kelly 70
 Kornukov, Anatoli 40, 255
 Krauthammer, Charles 196-197, 202, 285
 Krongard, A.B. 'Buzzy' 104
 Kruithof, Arne 280
 Kugler, Sara 230, 292
 Kupferberg, Chaim 178

L

Laden, Osama bin 27, 90, 99, 101-103, 105, 107-113, 116, 124, 126, 139-144, 146-147, 150, 152, 158, 168, 178, 195, 205, 222-224, 227, 237, 267, 269, 271-272, 274, 277-278
 Lamb, Christina 146
 Lehrman, Leland 291
 Lemnitzer, generaal Lyman 135
 Levin, senator Carl 85, 132, 255
 Levy, Matthys 53, 257
 Lewinsky, Monica 16
 Libby, Lewis 'Scooter' 125, 171, 274
 Lipton, Eric 257
 Loftus, John 192
 Loizeaux, Mark 49
 Loughrey, Scott 51, 260
 Lupkin, John 151

M

MacAskill, Ewen 192, 284
 Madsen, Wayne 216, 272, 290
 Mahajan, Rahul 19, 20, 25, 127, 130-131, 250-251, 276
 Manning, Bill 41, 257
 Mariani, Ellen 200-202, 204, 286
 Mariani, Louis Neil 200-201
 Martin, Patrick 25, 161, 166, 253, 280
 Masood, Ahmad 108, 145, 179, 271
 McCain, senator John 182
 McGowan, Dave 292
 McKelway, Bill 263
 McKinley, president William 137
 McKinney, Cynthia 197-200, 285-286

McMurtry, John 18, 166, 250
 McNamara, Robert 42, 257
 Meacher, Michael 191-194, 283-284
 Mead, Walter Russell 251
 Meyer, Peter 46-47, 50, 258, 260
 Meyssan, Thierry 17, 22, 34-35, 56, 57, 59-65, 67, 70, 73, 77-78, 95-96, 118-119, 127, 132, 162, 164, 166, 169, 174, 180, 210, 249, 252-253, 255-256, 261-264, 268-269, 273, 275, 280
 Mineta, Norman 211, 235, 245, 247, 294
 Mitchell, Larry 109
 Mitchell, Terry 64
 Mitchell, Timothy 65
 Mohabbat, Kabir 224
 Mohammed, Khalid Shaikh 100, 105, 148-151
 Moore, Michael 27, 103, 195, 223-224, 253, 270-271, 284
 Morelli, Phillip 259
 Moussaoui, Zacarias 113-115, 155-157, 272, 280
 Mueller, Robert 101, 112, 114-116, 118, 154, 157, 226, 229, 232
 Murphy, William 291
 Musharraf, generaal Pervez 145, 147
 Musso, Christopher 257, 258
 Mutawakil, Moellah Wakil Ahmed 224
 Myers, generaal Richard B. 34, 36-37, 39-40, 85, 133, 141, 162, 232, 246, 254-255, 265, 296

N

Naik, Niaz 123-124
 Naudet, Jules en Gédéon 95
 Nelson, senator Bill 153
 Nixon, president Richard M. 16, 277
 Nunn, senator Sam 100

O

O'Brien, Danielle 56, 58
 O'Neill, John 110, 145, 186
 O'Neill, Paul 126, 275
 Olson, Barbara 22, 58, 172, 262
 Olson, Theodore (Ted) 58, 172, 261
 al-Omari, Abdulaziz 118

P

Palast, Gregory 15, 111, 198, 250, 272, 285, 286
 Pallister, David 111, 272
 Parenti, Michael 25, 79, 253, 265
 Pasteur, Louis 19
 Pearl, Daniel 149-152, 279
 Pecoraro, Mike 259
 Perle, Richard 125, 127, 163, 275, 281
 Pfaff, William 165, 281
 Pilger, John 13, 126, 129, 164-165, 249, 275-277, 281
 Plaugher, Ed 64-65
 Poetin, president Vladimir 103, 285
 Porritt, sir Jonathan 126, 275
 Posner, Gerard 110, 111, 143, 144, 251, 272, 278
 Potesman, Allen 293
 Powell, Colin 152, 165
 Powers, Tyrone 119
 Push, Stephen 183, 187

R

Rains, Lon 56
 Rather, Dan 16-17, 102, 198, 213, 250
 Rashid, Ahmed 122, 274, 277
 Rayman, Graham 291
 Reagan, president Ronald 16, 70, 130
 Reid, Richard C. 149
 Rice, Condoleezza 55, 87, 90-91, 99, 102-103, 106, 145-146, 164, 179, 187, 200-201, 226, 236, 269, 281
 Roemer, Timothy 190, 203, 282
 Ross, Brian 146, 278
 Rove, Karl 94, 268
 Rowley, Coleen 113, 114, 272
 Rumsfeld, Donald 9, 32, 40, 56, 77-78, 80, 105, 109, 125-126, 131-133, 162, 164, 167, 171, 200, 206, 211, 232, 246, 254, 265, 269, 275, 277, 281, 288
 Ruppert, Michael 104, 251-252, 270, 274-275, 280, 288, 292
 Russert, Tim 37
 Russell, Jerry 288

S

Safire, William 268
 bin Salman, prins Ahmed 110, 224
 Sammon, Bill 92-93, 267-268

Sarshar, Behrooz 228-229
 Schippers, David 116-117, 237, 273
 Scott, William B. 287-288
 Sheikh, Saeed 144, 146-147, 149-152, 179, 278
 al-Shehri, Mohand 118
 al-Shehri, Waleed 118, 288
 Shelton, generaal Henry 254
 Shenon, Philip 185, 282-283, 287
 Silverstein, Larry 212-214, 216, 218, 220-221, 231, 235, 243, 288-289, 291
 Sirrs, Julie 108, 145, 237, 238
 Smith, Gary Wenkle 291
 Snyder, majoor Mike 34, 37
 Spellman, Tom 288
 Standish, Alex 108
 Steele, Kathy 291
 Stewart, Martha 104
 Strohm, Chris 292
 Sugg, John 198, 286
 al-Suqami, Satam 119, 206
 Sweeney, Amy 273
 Szamuely, George 75, 255, 265

T

Talbot, Karen 165, 281
 Tenet, George 90, 102, 107, 144, 162, 200, 267
 Thompson, Paul 20-22, 36, 38, 58, 66, 73-77, 81-87, 89-91, 93-94, 101, 105, 107, 109, 112, 118-119, 121-126, 128, 139-141, 145-147, 150-151, 154-155, 166, 169, 174, 182, 204, 249, 251-252, 254-257, 260-269, 271, 273-275, 277, 278, 280-281, 291
 Thorn, Victor 291
 Tully, Peter 259
 bin Turki, prins Fahd 111

U

Unger, Craig 223, 291, 294
 Ungoed-Thomas, Jon 263, 283-284

V

Van Auker, Lorie 92
 Velasquez, José 66
 Vidal, Gore 21, 19, 173, 251, 265, 281
 Vreeland, Delmart 'Mike' 271

W

Walker, Wirt D. 216, 242, 290
 Walter, Mike 69, 261, 263
 Weissenstein, Michael 292
 White, Kim 259
 Williams, Ken 112-113
 Winfield, generaal Montague 76, 83
 Wolfowitz, Paul 85, 125, 171, 232, 247, 274-275
 Wood, Allan 36, 89, 91, 93-94, 255, 267-268
 Woodward, Bob 126, 162, 275, 280-281
 Woodward, Michael 273
 Wright, Decosta 243, 294
 Wright, Robert 115, 201

Y

Yousef, Ramsi 100, 269

Z

Zelikow, Philip 187, 189, 202, 232, 239, 282
 Zubaydah, Abu 110-111, 143-144, 224
 Zwicker, Barrie 15, 78-79, 89-90, 157, 250, 265,
 267

DANKWOORD

Bij het schrijven van dit boek heb ik een enorme hoeveelheid hulp en steun ontvangen. De grootste hulp kwam uiteraard van de auteurs uit wier werk ik putte. Zonder het werk van Nafeez Ahmed en Paul Thompson was ik niet eens aan dit boek begonnen, en zonder de boeken van Thierry Meyssan en Michel Chossudovsky zou het veel minder volledig zijn geweest. Vervolgens zijn er al die journalisten en onderzoekers die relevant materiaal openbaar hebben gemaakt in kranten en tijdschriften, in televisieprogramma's of op internet; sommigen van hen waren al lange tijd aan het zwoegen voordat Ahmed en Thompson aan hun werk begonnen. Aan sommigen van deze journalisten en onderzoekers ben ik slechts indirect dank verschuldigd voor de manier waarop zij mijn primaire bronnen hebben beïnvloed; aan anderen ben ik direct dank verschuldigd. Ik heb het werk van op z'n minst velen van hen in mijn noten genoemd. De poging om de waarheid over 11 september te achterhalen en die aan het daglicht te brengen, is tot nu toe een grote gezamenlijke onderneming geweest, waarbij honderden intens toegewijde, meestal onbetaalde, onderzoekers betrokken zijn.

Ik ben door tal van andere mensen geholpen, zoals Tal Avitzur, John Cobb, Hilal Elver, Richard Falk, Allison Jaqua, Peter & Trudy Johnson-Lenz, Gianluigi Guglielmetto, Collen Kelly, John McMurtry, Pat Patterson, Rosemary Ruether, Pamela Thompson en Sarah Wright. Ik wil ook graag iedereen bedanken die de tijd nam om op schrift steun aan dit boek te betuigen.

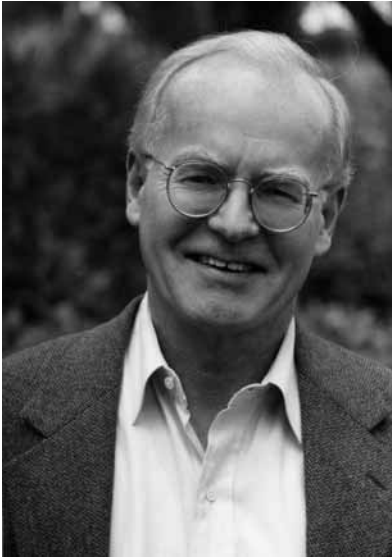
Ik ben dank verschuldigd aan Richard Falk om redenen die veel verder gaan dan zijn hoffelijke bereidheid om het voorwoord te schrijven. Dankzij zijn invloed begon ik voor het eerst de wereldpolitiek te bestuderen. Hij is in dit soort onderwerpen mijn belangrijkste gesprekspartner geweest. En dankzij hem kwam ik in contact met Olive Branch Press van Interlink Publishing; met name voor dat contact ben ik hem zeer dankbaar. De twee personen met wie ik bij Olive Branch heb samengewerkt – Pamela Thompson en Michel Moushabeck – waren niet alleen fantastische medewerkers. Ze hebben ook

een betrokkenheid bij dit boek getoond waar een auteur gewoonlijk alleen maar van kan dromen.

Ik ben mijn instelling, de Claremont School of Theology, dankbaar en vooral haar directeur Philip Amerson en decaan Jack Fitzmier voor de gulle wijze waarop zij de academische vrijheid steunen en voor hun erkenning dat de leden van de faculteit moeten schrijven over de belangrijke hedendaagse openbare kwesties.

Ten slotte ben ik, als altijd, de meeste dank verschuldigd aan de niet-aflattende steun van mijn vrouw, Ann Jaqua.

OVER DE AUTEUR

David Ray Griffin (1939) was meer dan dertig jaar lang hoogleraar in de filosofie en theologie aan de Claremont School of Theology in Californië. Hij is mededirecteur van het Center for Process Studies aldaar en heeft meer dan twintig boeken gepubliceerd. Sinds 2005 maakt hij deel uit van de *Scholars for 9/11 Truth*, een groep academici die pleit voor verder onderzoek naar de aanslagen.